

Pintér István

A szűk kapu

gondolkodási segédlet

PILISVÖRÖSVÁR

2009

Tartalomjegyzék

Címzés.....	4
Ajánlás	5
A helyről és az időről	6
Múltbéli felfogások	7
Az Írásokról	9
A Biblia csodái.....	11
Üdvtörténeti folyamatosság – mindenáron.....	16
A júdaizmus kialakulása.....	16
Mózes szerepe	17
Izraeli helyzetkép Jézus korában.....	19
A templomrombolás	21
Pál, az anti-Krisztus.....	23
Ki is volt Pál?	23
A páli teológia.....	25
Tények, feltételezések és kérdések Pállal kapcsolatban.....	25
Ami biztosan kijelenthető.....	27
Pál, és a mai papok lelkülete.....	27
A keresztény kórtól	29
Teológiai alapkérdések	32
Ki kaphat kinyilatkoztatást?.....	34
Az ördögi egyház.....	37
Miért Jézus?.....	39
Ki volt Jézus?	41
Jézus és a Beméritő.....	45
Honnan jött Jézus?	45
Mikor „jött”?	46
Ki is volt „Mária fia”?.....	46
Mit csinált Jézus az újjászületése előtt?.....	47
Mit tudhatott Jézus a Beméritőről?.....	48
Mit tudhatott a Beméritő Jézusról?.....	48
Min botránkozott meg a Beméritő?	48
Miért vallott kudarcot János?	48
Mit tartott Jézus Jánosról?	48
Mi volt az alapvető hiba Jánosnál?.....	49
Miért végezték ki a Beméritőt?	49
Volt-e Jézusnak és Jánosnak közös szövege?	50
Felismerte-e János Jézusban a Messiást?	50
János elhivatottsága és Jézus felhatalmazottsága.....	51
Próféta volt-e Jézus?	52
Jézus büntelensége	55
Jézus, a Messiás.....	58
Ki is az a „Messiás”?.....	58
Hogyan menthet meg bennünket?.....	58
Ki nem lehet Messiás?.....	58
Mit kell tenni jövetelének előkészítésére?	58
Miféle Messiás fog jönni hozzánk?.....	58
Mit mondott Jézus, a Messiás?	58
A Messiás az egyedüli mértékadó	60
Miért jött?.....	62
Mit ért el?	64
Voltak-e követői?.....	66
Jézus feltámadása.....	68
Lelkületi azonosság	72
A megmentés módja	73
Megmerítkezés a Lélekben.....	75
A keresztelési parancs.....	77
A második eljövétel.....	80

Mit hirdetne ma?	82
Jézus megkísértése.....	84
A legfrissebb anyag?	87
A gazdag ifjú esete.....	89
Miért nem jut be az ember Isten Országába?.....	92
Kérdések	94
Ismerd meg önmagadat !	96
A világ legnagyobb hazugságai	103
Evangéliumok.....	108
Jézus keresése az apostoli levelekben	109
Az iszlám hagyomány logionjai.....	115
Jézus szellemi hagyatéka	127
A Máté–evangélium logionjai	177
A Márk–evangélium logionjai.....	235
A Lukács–evangélium logionjai.....	247
A János–evangélium logionjai.....	277

Címzés

Egyfajta nyílt levelet kaptál kézhez, első dolgod eldönteni, hogy valóban címzettje vagy-e. Ez a könyv a boldogtalanoknak íródott. A társadalom kivetettjeihez szól. Ezek közül is azokhoz, akik látni és érteni akarnak.

Ha nem a szellemi periférián tengődsz, akkor nem fog érdekelni a dolog. Ez esetben nincs szükséged olyan tudásra, amiből hitet meríthetsz. Én ugyanis együttgondolkodásra hívlak téged, számítva a közreműködésedre. Használnod kell az eszedet ahhoz, hogy tiéd lehessen a megértés öröme és nyugalma. Ha viszont hajlandó vagy gondolkodni, akkor leírhatatlan biztonság- és szabadságérzet kerít majd a hatalmába. Életed értelmet kap, és másképp fogsz viszonyulni a halálhoz is. Új értékrendet nyersz, saját törvényekhez jutsz, egyedül is a legerősebb lehetsz. Felszabadíthatod igazi énedet, életre keltheted önmagadat.

Feldolgozhatod múltadat, előre vetítheted a jövődet. Megváltozik az emberekhez és a dolgokhoz való viszonyod, bár sem az emberek, sem a dolgok nem fognak nagyon változni. Életprogramot kapsz, s a célt eléred, mert életmódod maga lesz a cél. Mindennap nyugodtan hajthatod le a fejedet, és reggelente tiszta fővel ébredhetsz. Nincs az a betegség vagy tragédia, ami megrendíthetné a hitedet. Rá fogsz jönni arra, hogy nincs ok a félelemre. Tisztánlátó szemed előtt egyre inkább feltárul az igazság.

Ajánlás

Bármelyik vallásba is születik bele az ember, kezdetben meg lesz győződve arról, hogy ő az igaz hitet birtokolja, s az egyedül üdvözítő egyházhoz tartozik. Ezt nevelik belé a szülei, erre tanítják a hitoktatói, s ezt sugallja az a kulturális miliő, amelyben él.

Ez a „meggyőződés” azonban nem saját hit. Ez csak a hagyomány szava, az Írások képe, és a hittudósok vélekedése. A szent hagyományok, szent írások és szent emberek azonban rajtunk kívül vannak, nekünk viszont belső bizonyosságra van szükségünk. A különféle egyházak papjai nem tudnak ilyesmit nyújtani. Ők csak őrzik a hagyományokat, magyarázzatják az Írásokat, és kielégítik a vallásos igényeket. Igazi válaszadásra azonban képtelenek... Ebből a szempontból nézve minden vallás reménytelenül használhatatlannak bizonyul.

Persze olvashatunk a nagy világvallásokról, esetleg el is utazhatunk arra a földre, ahol az „él”. Bármennyi időt töltünk el azonban ott, csak felszínes ismereteket nyerhetünk. Fehér emberként is énekelhetünk bluest, de néger barátainknak az a zsigereiből fog jönni, nekünk pedig csak a számból. Egyszerűen nem ismerhetjük meg eléggé más népek vallását, ami tulajdonképpen egyfajta testi-lelki kapcsolatot a környező kultúrával. Egy másik vallásról csak az nyilatkozhat hitelesen, aki azon a vidéken akart boldogulni, ott kereste Istent.

Minden vallást lehet „gyakorolni” is, meg élni is. A vallásgyakorlás a valóságban csak külsőségeket jelent: a szokások betartását, a hagyományok ápolását. Ezek a külsőségek mindenki számára láthatók és ellenőrizhetők. Ha ezek mellett valaki még vallja is azt, amit kell, s hiszi a hihetlent, akkor egyháza biztosítja arról, hogy őt senki sem penderítheti ki a mennyországból. De az embernek belső bizonyosság kell...

Erre csak azok tehetnek szert, akik meg is élik a hitüket. Életüket áthatja a vallásuk, sőt, ez a vallás az életük. Esetükben a hit nemcsak egy része az életnek, ellenkezőleg: az élet játszik alárendelt szerepet a hittel szemben. Ilyen szintre csak gondolkodás, egyéni útkeresés után lehet eljutni. Ez persze „fárasztó”, hiszen sokkal könnyebb főpapi zsebekben tartani a lelkiismeretet. Mégis, csak akkor találunk nyugalmat, ha „igába hajtjuk a lelkünket”, ha magunk eredünk megmentődésünk nyomába.

A nyugalom helyére keskeny út vezet, szűk kapu nyílik rá. Csak a lelkünk fér át rajta: minden más kívül marad. A kérdező-kereső emberre sok csata vár. Elsősorban önmagával kell megküzdenie (vö. Tm 99.), majd a rokonságával és egyházával, aztán az egész világgal. A gondolkodás nem tűr korlátokat, nagyon hamar az intézményes kereteken kívül lehet kerülni. Az egyházak nem szeretik az érteni akaró és válaszokat váró embereket. Tanításaikat tévedhetetlennek tartják, s ha valaki mégis megkérdőjelezi azokat, akkor eretneknek kiáltják ki.

Mégis megéri. A célba érés mindenért kárpótol. Aki megtalálja az elrejtett kincset, az másoknak is tud adni belőle. Azok viszont, akik csak „gyakorolják” a vallásukat, halálukig csak gyakorolni fogják – sikertelenül.

A helyről és az időről

Ha Isten megközelítésének lehetőségeit kutatjuk, akkor meg kell jelölnünk vizsgálódásaink koordinátáit is. Az sem mindegy, hogy a Föld melyik világvallásának hatókörében tartózkodunk. Természetesen Isten bárhol és bármikor megközelíthető a homo sapiens számára, függetlenül attól, hogy melyik vallásba született bele. Sőt, egy hitet nem igénylő életút után is bármely választott felekezet alkalmas kiindulópont a Célba éréshez.

Az olvasó szempontjából azonban nem lehet közömbös, hogy hol és mikor, s milyen teológiai alapállásból vizsgálódunk. Nos, az északnyugati negyedtekén, a 21. század elején, zsidókeresztény alapokon. A vallási helyzetkép ismerete is fontos, ezért kendőzetlen nyíltsággal bevalljuk, hogy az említett térségben a mammon-imádat és -szolgálat dominál. A Föld „jóléti negyedében” szegénynek és gazdagnak is a jólét a célja. A kimondatlan, ám teljességgel hivatalos világvallás az itteni berendezkedés, a lehető legnagyobb testi-lelki komforttal.

Régióinkban jelenleg a gazdasági helyzet határoz meg mindent, s ez rossz hír azoknak, akik Istent csak a „minden” után akarják keresni. A politika már békén hagyja a vallást, legalábbis az ateista érához viszonyítva. Sajnos, a félévszázados materializmus után keresztény kurzus következett, bár a rendszerváltás óta már zsidó kaftánt és kalapot is lehet látni a Nagykörúton. Joga már mindenkinek van, a szabályozást az anyagi tényezők vették át. A tudománynak viszont ismét fel kellett vennie a szakzsargonba Isten nevét, s egyáltalán nem biztos, hogy ez hasznára fog válni.

A kultúra eladhatatlan árucikké vált, a tévéműsorok szerkesztői moslékot kevernek, a kikapcsolódni és művelődni vágyó emberre a világhíradó rémségei várnak. A gyerekek egyre okosabbá válnak: mire iskolába kerülnek, már tudnak minden rosszat. Fegyelmezés helyett idomítani kell, nevelni pedig a szülőt kéne. A „társadalmi munka” csak egy címszó, melyet lexikonból kell kikeresni.

A könyv, mint olyan, haláltusáját vívja, pedig van egy nagy előnye; az, hogy nincsen benne, mondjuk negyedívenként, egy idegőrlő reklám. Ismereteinket csak árukapcsolások árán szerezhethetjük be: házhoz jön ugyan a nagyvilág, de felesleges információk zuhatagával együtt. A különféle kijelzők és monitorok figyelése elrabolja tőlünk az időt. A jobb sorsra érdemes NET a világ elektronikus vásárcsarnoka és virtuális bordélyháza.

Ennyit a helyről és az időről. Itt és most, ilyen körülmények között kell megközelítenünk Istent. Az Európai Egyesült Államok szerveződése idején, a globalizáció hatásainak kitéve, s a mindent bekebelezni akaró szekularizációval szemben.

Múltbéli felfogások

Ha áttekintjük a világ vallásait, akkor megállapíthatjuk, hogy „nincs új a nap alatt”. A földi kultúrák felfogásai a leglényegesebb dolgokban hasonlítanak egymásra. Valójában mind ugyanazt kínálják, és mindegyikből hiányzik valami. A világvallások geocentrikusak és emberközpontúak, közvetlen istenkapcsolatról pedig nem tudnak. Általános bennük a férfihegemónia, a vallásgyakorlást pedig intézményesen, a hagyományok ápolásával gondolkodják el. Teológiai rendszereik egyetlen ember felfogására vezethetők vissza, amit valamiféle tanítóhivatal aktualizál. Hinni tehát csak bizonyos korlátok között lehet, a másként vélekedők automatikusan kereteken kívülre kerülnek.

A világvallások által nyújtott isten- és világgép mindig emberi konstrukció, így nem a valóságot tükrözi. A teremtést egyszeri és befejezett dologként kezelik, és csak a Föld nevű bolygóra vonatkoztatják. Szent írásaik igazából csak a kultúrkör létrejöttének megszerkesztett naplója. A végső kérdéseket nem nagyon feszegetik, mert azokat nem is tudnák megválaszolni. A vallást kollektív módon fogják fel, s valamiféle egyetemes üdvtörténetben hisznek. Egyéni biztonság helyett „általános gondviselést” hirdetnek.

A világ vallásai az evolúcióval sem tudnak elszámolni: vagyis azzal a túlságosan hosszú és véres folyamattal, melynek végén megjelent az ember. A homo sapiens azonban szintén öldököl, mégpedig az igaz hit térnyerése és védelme érdekében. Minden vallás kivétel nélkül egyeduralgó akar lenni, így aztán egymást érik a szent háborúk.

Minden kultúrkörben voltak gondolkodók, akik a környező világot alapul véve, levontak bizonyos következtetéseket. Az így megszerzett „tudás” azonban csak megfigyelés volt, némi spekulációval megfejlve. Ha beleképzeljük magunkat egy ókori mértékadó ember szerepébe, akkor könnyedén kijelenthetünk egy csomó „magától értetődő”, sőt „természetes” dolgot. Úgymint:

1. A világ egyenlő a Földdel, a többi égitest csak fényüzési kellék.
2. Ezt a világot Isten teremtette, s ő is irányítja, neki tetsző módon.
3. Isten igazságos Bíró, aki különféleképpen büntet és jutalmaz.
4. Isten áldozati adományokkal befolyásolható.
5. A teremtés egyszeri aktus volt, mely már lezárult.
6. A teremtés koronája az ember.
7. Istennek képe a természetben leírva van.
8. Az ember istenképű.
9. Az embernek szabad akarata van.
10. Ez a világ szép és jó.
11. Az anyagcserefolyamatok természetes dolgok.
12. Az asszony tisztátalan.
13. A havi baj szükséges rossz.
14. A bűnös nemi élvezetet és a szent szaporodást Isten kapcsolta össze.
15. A világban levő rossz és kellemetlen dolgokért az ember a felelős.
16. Az ember élettartama Isten által előre meg van határozva.
17. Az öregedési folyamat természetes dolog.
18. A betegség Isten büntetése.
19. Mindenre kiterjedő és általános Gondviselés van.
20. Az ember alatti világnak nincs lelke.
21. Isten és az ember között az egyház közvetít.

Ezeket az égbekiáltó ostobaságokat bármelyik földi kultúrkör vallási vezéregyénisége hűsz perc alatt össze tudja írni. A dolognak egyetlen feltétele van: a világból való kiindulás. Az ember számára ugyanis a környezete az egyetlen realitás, ezért aztán minden következtetését abból vezeti le. A téveszmék kialakulásának ez a kikövezett útja. Eredményre csak az elvont gondolkodás vezet.

Az ember csak akkor ismeri meg az igazságot, ha Istent „járja körül”. A helyes istenkép aztán már felvázolja a világ igazi arcát, e kettő pedig megszüli az individuum vallását, vagyis tudatosan gyakorolt életformáját. Ezzel szemben a kollektivizált hit maximum „meggyőződés” válhat, de ez a gyakorlatban csak azt jelenti, hogy az egyén *mások elképzelései* mellett tör lándzsát.

A fentebb pontokba szedett hipotézisek idővel hittételekké merevülnek, s a törvényhozók hivatkozási alapjaivá válnak. Mivel a földi hatalmasságok általában Istenig vezetik vissza legitimációjukat, kézenfekvő módon egész népüket is „kiválasztottként” aposztrofálják. A bekebelező háborúk rendre „az Úr nevében” és egy „szent cél” érdekében indulnak. Isten természetesen az erősebb szövetségese ebben az örök harácsolásban. A történelemkönyveket mindig a győztesek írják...

A vallásalapítók – mint pl. Mózes és Pál – *sohasem* keresik meg a kinyilatkoztatás forrását, ehelyett saját programjukat adják Isten szájába. A reformátorok pedig hasonlóképpen cselekszenek. Így aztán az összes vallás szó szerint világ-vallás, mert kiindulási alapjuk is, és célterületük is a Föld: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá...” (1Móz 1,28). Ezt a mammon-hajhászást iktatta volna szövetségbe az Úr?

Az Írásokról

Az egyes kultúrkörök szent írásai gyakorlatilag a fennálló társadalmi rend erkölcsi alapjait képezik. Ezek a rendszerek – lett légyenek bárhol is az idő tengelyén – természetesen erkölcstelenek, mert a *mammon-imádat* határozza meg őket. Nincs ez másként a zsidó-keresztény kultúrkörben sem (vö. 1Móz 1,26). Az egoista homo sapiens mindenkor és mindenhol a saját vágyaiból faragja ki isten- és világgépét. Geocentrikus és emberközéppontú szemlélete önzéséből fakad, s ez a határtalan birtvány tartja tudatlanságban is. A „teremtés koronája” vakságában észre sem veszi, hogy e kor istene (vö. 2Kor 4,4) dróton rángatja. Az emberben ugyanis alapvetően egy sátáni program munkál (Jn 8,41–7). Világlátásunk, vallásunk és ebből fakadó magatartásunk végső soron abból az istenképből fakad, melyet elődeink vetítettek ki magukból. Ennek nyomán tartjuk természetes dolognak a váltivarúságot, s fogadjuk el az élet rendjének a halált.

Szent írásaink fokozatosan nyerték el végleges formájukat, tartalmukon pedig sok névtelen szerző és szerkesztő csiszolt. A régen letűnt kultúrák tudása sem veszett el, mert a győztesek azt általában beolvasztották a magukéba. Az uralkodó vallások iratai mindig a kultúrkör létrejöttének naplói is. Ezek a naplók természetesen a mindenkori kívánalmaknak megfelelően vannak megszerkesztve. A történetírás köztudottan nem tudomány, hanem művészet... A valóság megismerésére szent írásaink tehát nem alkalmasak.

A mi szentírásunk a Biblia, mely – teljesen indokolatlanul –, egységes egészként van beállítva. A nemlétező „üdv történet” folyamatossága érdekében ugyanis a kereszténység a júdaizmus könyveire is rátette a kezét. Így aztán mindent meg lehet találni benne, sőt: mindennek az ellenkezőjét is. Az Ördög könnyedén idézhet belőle, annál is inkább, mivel e kornak ő az istene és teremtője (vö. Jn 8,41; Tm 86.) A Biblia tehát nem „Isten szava”, még a sugalmazás szintjén sem. Isten csak az őt kereső embernek tud süggni (vö. Tm 89.), akkor viszont nem mértékkel adja a szellemet (vö. Jn 3,34; Tm 40.).

A „törvény és a próféták” szerves kapcsolatban állnak a geocentrikus és emberközéppontú világgéppel, melynek tetején az Úr, a szigorú Bíró-Isten trónol. Ezért aztán az egész „építményt” le kell rombolni (vö. Tm 72.), mert csak így kerülhet a helyére egy nem emberi kéz alkotta (vö. Mk 14,58). A helyes istenkép a világ igazi arcát is felvázolja, így magát a homo sapienst is könnyedén elhelyezhetjük majd benne. Hogy mikor, az kizárólag rajtunk, a gondolkodó emberen fordul (vö. Mt 5,17–20).

A júdaizmus szent írásai és szent emberei a kinyilatkoztatás és az istenkapcsolat körül forognak, Jézus mégis holtaknak nevezi a prófétákat (vö. Tm 51.). Az a kinyilatkoztatás ugyanis, ami nem személyre szabott, s az az istenkapcsolat, ami nem közvetlen, az nem valóságos. Az új szövetség lényege éppen az az Atya-Fiúi egymásbanlevés, mely mindenki számára látható és utánozható. A világot sajnos az ilyesfajta demonstráció nemigen érdekli (vö. Tm 27.).

Nincs ez másként a kereszténységben sem. Már az ősegyház is korán visszatért a zsidó szimbólumokhoz és képekhez. Saul pálfordulása és a Szentlélek leszállása nem igazi történet, csak biblikus eszközökkel megrajzolt közlemény. István sem láthatta megnyílni az eget (vö. ApCsel 7,55–6), mégpedig azért, mert Jézus egyszerű megértésről beszélt (vö. Jn 1,51). Ananiás és Szafira esete is csak tanmese (vö. ApCsel 5,1–11). Szent írásaink a túlzásoktól sem mentesek, főleg a számadatok tekintetében. A keresztények – Jézus határozott tiltása ellenére (vö. Mt 23,8–12) – papjaik reverendájában tartják a lelkiismeretüket. Így aztán a felszántható föld parlagon marad (vö. Tm 110.), és a tudás kulcsa sem kerül elő (vö. Tm 38.). Az istenkapcsolatot az egyszólamú ima helyettesíti, a bizonyosságot pedig a vakhit.

Az Írások akkor válnak szentekké, ha foglalkozunk velük. Ha csak a tenyerünket helyezzük rá a kötetre, nem jön át semmi. Hiába mutatjuk fel a Könyvet, az Ördög nem fog meghátrálni. Csókolgathatjuk a fedőlapot, de azzal nem fejezhetjük ki a tiszteletünket. Az igazi imádat ugyanis az elemző olvasás. Ekkor alakul ki az a kapcsolat, mely a megvilágosodáshoz vezet. Mindenfajta Írás alkalmas a megvilágosodásra, amit istenes igénnyel írtak. Jézus is a szombatnapi elmélkedéssel kezdte (vö. Tm 26.). Ezért vádolhatja majd

Mózes a zsidókat. A júdaizmus szent könyvei ugyanis „őfelőle”, vagyis a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről beszélnek (vö. Jn 5,31–47). A szóban forgó Írások természetesen önmagukban nem alkalmasak arra, hogy a helyes útra tereljék az embert. De ha a homo sapiens valóban használja az eszét (vö. Tm 40.), akkor könnyen (vö. Tm 91.) Célba ér.

Jézus mondásai, tettei és jelképes cselekedetei atyai kinyilatkoztatáson alapulnak. Az ezeken való elgondolkodás bárkit megment (vö. Jn 8,31–2). A logion-gyűjteményeken és evangéliumokon csak az érdektelenség fog ki. Ezért aztán Evilág Ura nem-gondolkodásra inspirálja az embert, elsősorban az egyház segítségével. A jézusi mondásokat csak elferdíteni lehet, „értelmező” jellegű fordítással, ill. rossz kommentárral. Szerencsére oly mennyiségű és oly sok helyről származó anyag áll a kereső rendelkezésére, hogy az ilyen tévedések könnyen kiigazíthatók. A Magvető széles mozdulatokkal szórta el a pneuma-magokat, hogy a más karából valók is megtalálhassák azokat (vö. Jn 10,16). A zsinórmérték szerepét természetesen a Szellemi Hagyaték tölti be. De a juhok ettől függetlenül is felismerik a jó pásztor hangját (vö. Jn 10,1–5), mert a nevükön szólítja őket. Ez pedig azt jelenti, hogy az igazi kinyilatkoztatás és az élő istenkapcsolat mindig személyre szabott.

A Biblia csodái

A szóban forgó események elsöprő többsége az „Ószövetség” első harmadában található, a Kivonulás könyvétől a Királyok II. könyvéig. Bízvást állíthatjuk, hogy ezek a csodák Mózes színre lépésével kezdődnek, s pontosan addig tartanak, amíg meghatározó szellemisége él. Ez az időszak messze túlmegy Mózes halálán, mert követői rendre az ő nyomdokaiba lépnek. Elizeus próféta személyével zárul a mózesi csodatévők sora.

Talmudi források szerint Mózeszt megtanították az egyiptomiak minden bölcsességére. A Nílus-menti kultúra márpedig igen fejlett volt. Az egyiptomiak komoly matematikai, csillagászati, vegytani, építészeti és bányászati ismeretekkel rendelkeztek, s az orvostudományban is otthonosan mozogtak. Az egyiptomi hadművészet stratégia és taktika szempontjából éppoly fejlett volt, mint a harci eszközök és a kiképzés területén. Mózes, ezzel a tudással felvértezve, toronymagasan állt héber (= hazátlan, gyűlevész népség) követői felett. Az akkor még bálványimádó jövevények élére egy szinte félistennek számító személy került. Nagyjából olyan lehetett a helyzet, mintha a honfoglaló magyarokat II. Rákóczi Ferenc vezette volna. A bécsi iskoláztatású, puskaport és ágyúkat ismerő fejedelem irányíthatta volna oly módon Árpád népét, ahogy Mózes a választott népet.

„Isteni sugallatra”, eltökélt szándékkal és határozott céllal használta fel eszköztárát, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob népét a kis és szegény törzsekből mielőbb szuverén nemzetévé kovácsolja. Belátható időn belül határokkal védett országot, hatékony államszervezetet és egységes társadalmat akart létrehozni. Éppen ezért kemény és könyörtelen utat járatott be a néppel. Ekkora teljesítményt csak erős kézzel lehet elérni, s a kicsikart eredményeket semmiképpen sem szabad veszni hagyni.

Ha meggyőzésre, átnevelésre nem volt mód és remény, akkor Mózes a tömeges fizikai megsemmisítéstől sem riadt vissza. A sok lázadás közül az aranyborjú istenné tévése után (ez tkp. egy visszatérési kísérlet volt a bálványimádáshoz) például 3000 férfit-nőt-gyereket mészároltatott le a lévitákkal (Kiv 33,25–9), hogy ettől a súlyos visszaeséstől elrettentse a népet. Az elképzeléseit megzavaró kezdeményezéseket következetesen letöri, így az Ígéret Földjéről megjövő felderítőket is megöleti, mert híreikkel demoralizálják a tömeget (Szám 14,36–8). Mózes mindezt az általa szentnek ítélt cél érdekében teszi.

Ha pedig a nép hitének ébren tartásához, hangulatának javításához, lelkesedésének felkeltéséhez, reményeinek újraélesztéséhez, illetve saját tekintélyének növeléséhez csodálatos események kellenek, akkor csodákat is produkál. Az ő képzettségével nem volt nehéz dolga a nomád törzsekkel szemben.

*

Közismert dolog, hogy a választott nép száraz lábbal kelt át a tengeren. A víz állítólag szétnyílt előttük, ugyanakkor üldözőik előtt összecsapott. Hajlamosak vagyunk igazi tengert elképzelni, több méter magas hullámokkal, holott erről szó sincs. A menekülő nép a Vörös-tenger északi árterületének nyugati részén menetelt, vagyis a „Sástenger” mentén. A név árulkodik: sásból volt tengernyi, nem vízből. Saras, mocsaras, nádas részeken haladtak, száraz lábról már csak ezért sem lehet szó.

Mózes jól számított: apálykor érkeztek az ingovány elkeskenyedéséhez, így üggyelbajjal, de át tudtak kelni rajta. A „Sástenger” egy hatalmas mélyföld volt, amit dagálykor elárasztott a Vörös-tenger. A dagállal együtt járó déli szél hullámokat keltett rajta, melyek összekötötték a sekély tavacsákat, amik ilyenkor komoly mélységűek lettek. Nem csoda, hogy a választott nép nyomába eredt egyiptomi sereg nagy része lovastul, harci szekerekkel beleveszett, mert mire ők odaértek, ráadásul be is sötétedett.

A közhiedelem szerint Isten a Sínai-hegyen megjelent a választott nép előtt, és saját maga deklarálta a szövetséget. Az idevágó bibliai szövegek szerint viszont csak Mózes látta szemtől szembe, sőt, még ő sem. Ha Jahve meg akart volna mutatkozni népének, akkor bizonyára nem lett volna szüksége olyan „vásári csodákra”, amikről, kísérőjelenségként, szó esik. Lássuk a vonatkozó részeket:

„Ezután az Úr így szólt Mózeshez: *Sűrű felhőben jövök hozzád, hogy a nép ne hallja, amikor veled beszélek, s így mindenkor higgyen neked*” (Kiv 19,9). Miért akart volna titkolózni Isten, amikor éppen megnyilatkozni kívánt? S nem akkor hitt volna a nép jobban Mózesnek, ha tanúja az isteni párbeszédnek?

„Holnapután az Úr az egész nép szeme láttára leszáll a Sínai-hegyre. Te pedig határold körül a hegyet, és parancsold meg: *Óvakodjanak attól, hogy fölmenjenek a hegyre, vagy a lábához közeledjenek. Aki hozzáér a hegyhez, annak meg kell halnia. Egyetlen kéz sem érintheti, azt meg kell kövezni, vagy le kell nyilazni. Sem ember, sem állat nem maradhat életben. Csak akkor mehetnek fel a hegyre, ha majd a kosszarvat hosszan megfűjják*” (Kiv 19,11-3).

Ez a parancs csak Mózesből származhat: nem akarta, hogy megzavarják őt az előkészületeiben. A leselkedőknek mindenképpen meg kellett halniuk, mert túl sok forgott a kockán. Képtelen feltételezés, hogy Isten saját teremtményei életére törne egy rendszabály áthágása miatt, a szemfényvesztés rendezőjének viszont még az esetleg állatbőrbe bújt kíváncsiskodókra is gondolnia kellett!

„Harmadnap virradatkor mennydörgés és villámlás tört ki, sötét (!) felhő telepedett a hegyre, és hatalmas harsonazúgás hangzott fel...Az egész Sínai-hegyet beborította a füst... A füst úgy szállt, mint az olvasztókemence füstje... Mózes beszélt, és az Úr felelt neki a mennydörgésben. Az Úr leszállt a Sínai-hegyre, a hegy csúcsára, Mózes pedig fölment. Az Úr így szólt Mózeshez: *Menj le, és figyelmeztess a népet: ne lépje át a határt, és ne akarja látni az Urat, mert sokan meghalnának közülük. A papoknak is, akik különben közeledhetnek az Úrhoz, meg kell szentelődniük, nehogy az Úr haragra gerjedjen ellenük*” (Kiv 20,16-22).

A Sínai-hegy a környék különálló hegyecskeje, amely nem vulkanikus eredetű, így a fény-, hang- és szaghatások Mózes pirotechnikai ismereteiről tanúskodnak. Az egyiptomi bányászatban használtak robbanószereket, s állami-egyházi ünnepekkor tűzijáték is volt.

„Az Úr még ezt mondta: *Menj le, és Áron kíséretében jöjj fel újra. A papok és a nép azonban ne lépjék át a határt, ne jöjjenek fel az Úrhoz. Kiténnék magukat annak, hogy ellenük fordul*” (Kiv 20,24).

Áron Mózes féltestvére volt, a választott nép főpapja, aki feltehetően csaknem mindenbe be volt avatva.

„Így szólt az Úr Mózeshez: *Menj fel az Úrhoz, te és Áron, továbbá Nadab és Abihu, meg hetvenen Izráel vénei közül. De már messze le kell borulnotok. Csak Mózes járulhat az Úr elé, a többiek nem mehetnek közelebb. A nép nem mehet fel velük*” (Kiv 24,1-2).

Ehhez nem szükséges kommentár. Nadab és Abihu a főpap fiai.

„Mózes és Áron, Nadab és Abihu s Izráel vénei közül hetvenen újra felmentek. Látták Izráel Istenét. A lába alatt olyan valami volt, mint a zafir kövezet, és fénylett, mint a tiszta ég” (Kiv 24,9-10).

Az előző szakasz értelmében legfeljebb Mózes láthatta az Urat, a többiek csak azt, ami a lába alatt volt.

„Az Úr így szólt Mózeshez: *Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj itt. Átadom neked a kőtáblákat a törvénnyel és a parancsokkal, amelyeket oktatásukra írtam. Mózes elindult szolgájával, Józsuéval, és fölment Isten hegyére. A véneknek ezt mondta: Várjatok meg itt, amíg visszajövünk... A felhő betakarta a hegyet, és az Úr dicsősége leereszkedett a Sínai-hegyre. A felhő hat napig takarta be. A hetedik napon a felhőből szólt Mózeshez. Az izráeliták szemében Isten dicsősége olyannak mutatkozott, mint az emésztő tűz a hegy csúcsán. Mózes belépett a felhőbe, és fölment a hegyre. Negyven nap és negyven éjjel maradt a hegyen*” (Kiv 24,12-8).

A fiatal Józsué Mózes tanítványa volt, később ő vezette a választott népet. Valószínűleg fokozatos beavatást nyert a titkokba, és segítőtársul is szolgált. A kőtáblák átvételéhez kicsit soknak tűnik a jelzett idő, elkészítésükhöz már kevésbé.

„Mózes ezt kérte: Hadd lássam meg dicsőségedet! A válasz ez volt: *Megteszem, hogy elvonul előtted egész fényességem, és kimondom előtted a Jahve nevet... De arcomat nem láthatod, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon... Nézd, itt mellettem van egy hely, állj ide a sziklára. Ha majd elvonul előtted dicsőségem, a szikla mélyedésébe teszek*

és kezemmel befödlek, amíg elvonulok előtted. Ha visszavonom a kezemet, hátról látni fogsz, arcomat azonban nem láthatod” (Kiv 33,18–23).

A fentiekből teljesen nyilvánvaló, hogy Mózes nem látta Istent. Sem részleteiben, sem hátról, sem sehogy, és ezt Jézus is megerősíti (vö. Jn 5,37b).

*

A választott nép papjainak beiktatásakor Mózes különleges élményt ígért a résztvevőknek. A nagyszabású égőáldozat szenzációja az volt, hogy „ma az Úr megjelenik nektek” (Lev 9,4b). A szertartásnál Áron főpap két idősebb fia segédkezett. A ceremónia után mindnyájan eltávolodtak az állati maradványokkal megrakott oltártól, s Mózes és Áron kis időre bement a megnyilatkozás sátorába. Kijövetelük után áldásra emelték karjukat, mire „láng csapott elő az Úrtól, s megemésztette az oltáron fekvő égőáldozatot és hájat”. A nép örömrivalgásban tört ki, bár a megjelenés elmaradt.

Elég volt nekik egy kémiai jellegű látványosság, amely olyan egyszerű volt, hogy a jó megfigyelőképességű ifjak is el tudták lesni: „Áron fiai, Nadab és Abihu vették füstölőjüket. Tüzet tettek bele és rá tömjént, s az Úr előtt szabálytalan tűzáldozatot mutattak be, amely nem volt előírva számukra. Az Úr színe elől láng csapott ki és megégette őket; meg is haltak az Úr előtt” (Lev 10,1–2).

A kísérletnél valószínűleg műhiba történt („szabálytalan volt”), ennek oka az lehetett, hogy nem nyertek beavatást mindenbe („nem volt előírva számukra”). A baleset nagyon megrázta az apát, Áront, a nép pedig értetlenül állt. Mózes vigasztalási szándékkal – ám egyben saját céljaira is felhasználva az esetet – mondvacsinált magyarázattal szolgált: „Itt beteljesedett az, amit az Úr mondott: azokon mutatom meg szentségemet, akik a közelemben vannak, s az egész nép előtt kinyilvánítom dicsőségemet”.

A fiúk valamiért legénykedni akartak, s ehhez valószínűleg némi bátorságot is mérítettek. Erre utal Mózes parancsa: „Amikor a megnyilatkozás sátorához jösztek, ne igyatok se bort, se más erjesztett italt, akkor nem haltok meg?”.

*

Egy kialakulóban levő rendszert leginkább a lázadások gyengíthetnek meg. A Mózes elleni legnagyobb arányú felkelés Korach, Datan és Abiram nevéhez fűződik. Kétszázötvenen esküdtek össze Mózes és Áron ellen, valamennyien tekintélyes emberek (Szám 16,1–3). Mózes némi gondolkodás után kész „istenítéletre” menni, hajlandó alulmaradni, ha az Úr úgy akarja.

„Holnap az Úr megmutatja, ki tartozik hozzá, ki szent neki... Mindegyiktek hozza a füstölőjét az Úr elé – kétszázötven füstölőt – te is, Áron... Mindenki fogta a füstölőjét, tüzet tett bele, majd Áron rászórta a tömjént... Ekkor tűz szállt alá az Úrtól, s elemésztette a kétszázötven embert” (Szám 16,4–35).

Hogy Áron mit szórt a füstölőkbe, azt talán ő maga sem tudta, csak Mózes, aki ezt mondta: „...szedjétek össze a füstölőket, s kalapáljátok szét őket az oltár borítására vékony lemezekké. Szolgáljanak figyelmeztetőül Izráel fiai számára”.

Az ilyesfajta példastatuálás később sem volt idegen tőle (vö. Szám 21,4–9), de ezúttal nagy felzúdulást váltott ki: „Másnap Izráel fiainak *egész közössége* felkelt Mózes és Áron ellen, mondván: az Úr egész népét kiirtjátok?... Mózes így szólt Áronhoz: Fogd a füstölőt, s tegyél bele tüzet az oltárról, aztán szórj rá tömjént. Sietve vidd oda a néphez és oldozd fel őket. Mert már felgerjedt az Úr haragja és a vész kezdetét vette... Áron tehát vette a füstölőt s a nép közé vegyült, s a vész megkezdte pusztítását a tömegben. Amint ott állt az élők és holtak között, a vész alábbhagyott. Mindazonáltal 14 700-an pusztultak el” (Szám 17,6–14).

Még ha elosztjuk is ezt a számot százzal (a Bibliában előforduló számadatokkal ezt nyugodtan megtehetjük), akkor is népiirtás történt, valóságos „tömeg közé lövetés”.

Józsué jó tanítványa volt Mózesnek, első – székfoglaló jellegű – csodájával is mesterét másolta (Józs 3,1–14). A választott nép száraz lábbal kelt át a Jordánon – ez a sástengeri eset miniatürizált változata. Józsué már az előző nap kihirdeti, hogy az Úr csodát fog tenni. Ezek után az Úr sem tehet mást: átvezeti népet a Jordán árterületén (s nem a folyón).

Jerikó falai állítólag a harsonazengés és az összehangolt csatakiáltások rezonanciát gerjesztő hatására omlottak le, bár maga a szöveg is alternatívát kínál. Hihetőbb a második változat: Józsué kémeit egy Rácháb nevű prostituált okosította ki, bizonyos feltételekkel (Józs 6,1–25). Valószínűleg ezen árulás folytán vették be a várost, hiszen a régészeti feltárások romjai között nem sikerült várfalak nyomára bukkanni. Ha léteztek is azok a falak, akkor már évszázadokkal az események előtt leomlottak.

Józsué a napot is megállította az égen (Józs 10,10–5), hogy a nép bosszút tudjon állni ellenségein. Aki ezt elhiszi, az azt vallja, hogy a Föld forgása egy napra megszűnt, mert csak ekkor „áll meg” a Nap és a Hold. Van, aki teljes napfogyatkozással magyarázza a történeteket, ám ez két okból sem szerencsés. Egyrészt a teljes napfogyatkozás maximum 5 óra hosszat tart, s nem huszonnégy órát, másrészt a szöveg szerint (vö. Józs 10,12b) a Nap Gibeon fölött, a Hold pedig Ajalon völgye fölött állt meg, napfogyatkozásakor viszont éppen a Hold takarja el a Napot a földi megfigyelő elől. A teljes napfogyatkozások helyét és idejét akár Ádám–Éváig is meg lehet határozni visszamenőleg, ám a szóban forgó események korában nem történt ilyen csillagászati jelenség.

Külön érdekessége a dolognak, hogy „sem azelőtt, sem azután nem volt még egy olyan nap, amelyen az Úr hallgatott volna emberek szavára” (Józs 10,14). Józsué ugyanis úgyszólván *utasította az Istent*, aki „harcolt Izráélért”, azaz közreműködött abban, hogy minél több teremtményt le tudják mészárolni, még a világosban.

*

Dávid király egy ízben prófétai szerepkörben is tetszelgett: elragadtatásában táncolt a szövetség ládája előtt. A frigládát Jeruzsálem elfoglalása után vitette fel a fővárosba, valláspolitikai célokból. Egy Uzza nevű fiatalember ment a láda mellett, s amikor az megbillent, meg akarta tartani. Ekkor gerjedt fel az Úr haragja, és halálra sújtotta őt, mert kinyújtotta a kezét a láda felé.

A nemes gesztust gyakorló Uzzának feltétlenül meg kellett halnia. A láda ugyanis – háborús hányattatások után – már évtizedek óta egy parasztember csűrjében porosodott (1Sám 5,1–2Sám 6,23), Dávid viszont a jeruzsálemi templomban akarta elhelyezni, mint az egyik legfőbb kegytárgyat. A szerencsétlen Uzza halála az egész ország előtt bebizonyította, hogy a láda „még él”, Isten azon keresztül is működik. A szövetség ládája ekkor már eléggé viharvert állapotban volt, s mielőtt a harmincezer fős díszes menet élére, az újonnan ácsolt szekérbe került, renoválták is. Érdekes módon a sokkal durvábban beavatkozó restaurátorok közül nem halt meg senki.

*

Illés próféta lenne a választott nép történetében az első halott-feltámasztó, s tanítványa, Elizeus, a második. Még a náluknál sokkal nagyobb ószövetségi alakok sem tettek ilyesmit, s ez eleve gyanús. Illés és Elizeus csodatettei olyannyira egyformák, hogy az egzekúták egy esemény (vagy legenda) dublettjeként kezelik. Elizeus mindenesetre a mózesi iskola utolsó markáns képviselője; vele zárul a tudományos ismereteket vallási célokra felhasználó próféták sora.

Egy város lakóival „csodát tesz”, mert forrásuk rossz vizét sóadagolással megtisztítja (2Kir 2,19–22), s újraéleszti a sunémi asszony fiát (2Kir 4,8–37). A szövegből az derül ki, hogy az illető még nem halt meg: „Bement, magára zárta az ajtót és az Úrhoz könyörgött. Aztán fölment az ágyra és a fiúra borult, száját a szájára, szemét a szemére, kezét a kezére tette. S ahogy így ráborult, a fiú teste fölmelegedett. Akkor felállt és föl-alá járkált a szobában, majd újra fölment és hétszer ráborult. Végül tüszentett a fiú és kinyitotta a szemét” (2Kir 4,33–5).

Illésnél kissé tömörebben találjuk ugyanezt a leírást (2Kir 14,14b). Elizeus sírjában is csak egy tetszhalott „támad fel”: „Egyszer, amikor éppen temettek egy embert, hirtelen megpillantották a portyázó ellenséges csapatot. Az embert bedobták Elizeus sírjába, és elszaladtak. Mihelyt az ember hozzáért Elizeus csontjaihoz, életre kelt és talpra állt” (1Kir 17,17–23).

Valódi csoda esetén elég lenne a feltámasztáshoz a kézzátétel vagy egy szó, az orvosi értelemben vett újraélesztésnél természetesen nem maradhat el a procedúra. A tetszhalottat pedig feltehetően a jókora esés hozhatta vissza az életbe. Ha ugyan igaz a dolog, mert miért lett volna nyitva Elizeus sírja?

Illés prófétát kitüntető tisztelet övezi a júdaizmusban, s kortársai is „Izrael kocsijának és fogatának” nevezték. Ez a megszólítás azonban nem Illés *szekerére* utal, ez kijárt a mindenkori prófétának, így Elizeusnak is (2Kir 13,21). Illést az a „tény” emeli a legnagyobb bibliai alakok közé, hogy még életében felragadtatott a mennybe. Ha ez igaz lenne, akkor az egész „üdvörtörténet” legkimagaslóbb személye volna.

Szent Pál – saját tanúsága szerint –, szintén elragadtatott „a harmadik égig”. Hogy csak látomásban-e, vagy testestül, azt maga sem tudja, de ott olyan dolgokat hallott, amelyeket embereknek nem szabad elmondania (2Kor 12,2–4). Eme misztikus élménnyel Illés vetélytársa lehetne, annál is inkább, mivel ő is feltámasztott egy „halottat” Troászban:

„...még éjjelen túl is beszélt hozzájuk. Egy Eutükhosz nevű ifjú az ablakban ülve hallgatta, de végül elnyomta az álom, lezuhant a harmadik emeletről, és holtan emelték fel a földről. Pál lement hozzá, átkarolta, fölébe borult, és így szólt: – *Bízzatok, mert még van benne lélek*” (ApCsel 20,6–10). Itt is magából a szövegből derül ki, hogy nem csoda történt. Az igazi apostolok is csak addig tudtak csodákat tenni, amíg Jézus „hordozta” őket (vö. Lk 16,17–20).

Nem kell túl nagy kanyart tennünk ahhoz, hogy visszatérjünk Illéshez, mert Pál, sőt a Tizenkettő is, bizonyos értelemben a júdaizmusoz tartozik. Mátyás apostollá választásának módja – majd az Úr megmutatja, hogy ki mellett áll! – a régi próféták gyakorlatára emlékeztet. Illés is ezt mondta a Kármel hegyén, s kegyes családja után lemeszároltatta Baál 450 prófétáját (1Kir 18,20–40), akik közül egy sem ismerte a nagyítólcence tűzgyújtó képességét, s a vízszerű spiritusz tulajdonságait.

Elképzelhetetlen, hogy Isten magáénak vallja az ilyen módszerekkel dolgozó személyeket, és Jézus is elhatárolódik mind a huszonnégy prófétától (vö. Tm 51.). Illés nem jobb és nem rosszabb a többiekénél, ő is a Mózes óta jól bevált eszközökkel tartotta kordában a népet, s feltehetően hivatásának áldozata lett. Nem feltétlenül „tüzes szekéren” ment az égbe, hiszen a tüzes szekér szimbólum: Elizeus prófétát is láthatatlan tüzes szekerek védelmezik a Dotán melletti hegyen. Az Írás szerint *forgószél* ragadta az égbe, ami robbanás is lehetett. Valószínűleg nem állunk messze az igazságtól, ha „üzemi balesetre” gondolunk. Utódja, Elizeus, a sikertelen kísérletet a maga hasznára aknázza ki (2Kir 2,14–5), de ez bevett dolog a próféták között.

Üdvtörténeti folyamatosság – mindenáron

Az alábbiakban a júdaizmust és a kereszténységet vetjük össze. Tanulságos dolog lesz, és tulajdonképpen elvezethetne a zsidó–keresztény megbékéléshez is. Tudniillik, egyiknek sincs mit a másik szemére vetnie: Jézust ugyanis a keresztények is megfeszítenék. Ő egyszerre közös nevező és botránkyó azon a síkon, mely Mózes és Pál között húzódik. Ez az „üdv-történeti egyenes” valójában egy olyan görbe, mely önmagába tér vissza.

A júdaizmus kialakulása

Bolygónkon már jóval az ember megjelenése előtt is volt élet, ősünk azonban még százezer évekig csak az élővilág egyik faja volt, s nem is a legdominánsabb. Az ún. emberré válás elképzelhetetlenül nyomorúságos körülmények között ment végbe. Tisztálkodási, étkezési, egészségügyi és szexuális kultúráról egyáltalán nem beszélhetünk. A jogtalanság, tudatlanság és eszköztelenség ezer évekig éppolyan természetes volt, mint a rabszolgaság, a bálványimádás, és az emberáldozatok. A szodómia, a vérfertőzés, a poligámia csak annyira volt „szörnyű”, mint a kannibalizmus.

A majomember sokáig fákon élt, s mikor lejött, akkor is csak ritkán egyenesedett fel, s az még tovább tartott, amíg szellemileg is kihúzta magát. Az írásbeliség még egyáltalán nem olyan régi, a történelem messze korábban kezdődött. A homo sapiens utólag és a múltat megszépítve nevezte ki magát a teremtés koronájának. Ez a királyi dísz pedig még ma is inkább csak a férfinemet ékesíti.

A társadalmi fejlődés minden kultúrkörben hasonlóképpen zajlott le, csak éppen nem minden kultúra maradt fenn. A szerencse mindig a rátermettek oldalán áll, és az erősebbek nemcsak a gyengébbeket, hanem azok kultúráját is bekebelezték. Különösen igaz ez Izraelre, mely nem utolsósorban azért lett nagy nép, mert vándorlása és honfoglaló harcai során többször keveredett másokkal, létszámát a beolvasztásokkal is gyarapítva.

A csöppet sem homogén nemzet (még ma is több rassz mutatható ki a népen belül), semmivel sem volt erkölcsösebb a többinél. Erről egyértelműen tanúskodnak a törvények, melyeket bűncselekmény hiányában nem kellett volna meghozni.

Volt fajon belüli rabszolgaság, (Kiv 21,1–11), nemi erőszak (Kiv 22,15–16), jósolás, szodómia, bálványimádás, uzsorakamat, dögevés (Kiv 22,17–30), hamis tanúzás, megvesztegetés (Kiv 23,1–8), vérfertőzés, háremtartás, homoszexualitás (Lev 18,6–23), házasságtörés és megrontás (MTörv 23,22–29), emberrablás (MTörv 24,7), csalás (MTörv 25,13–15), hogy csak a főbb bűnöket említsük.

Isten erkölcsi alapon egyetlen népet sem tudna kiválasztani magának, soha, semmikor. A „kiválasztott” mivolt, a szövetségkötés „ténye”, a kinyilatkoztatás „megtörténte”, „a Teremtő által adott” törvények és a globális viszonylatban megvalósuló, majdani, nagy jövő minden földi kultúrkörben kimutatható, Atlantisztól kezdve a Harmadik Birodalomig. A győztes és erős – az mindig felsőbbrendű.

Az erkölcsi érzékenység pedig minden nép szívébe bele van plántálva, a Tízparancsolat csak esszenciája a Mediterráneum és Babilónia akkor már több száz éve létező törvényeinek. Az is evidens, hogy ha egy nemzet hatalmi pozícióba kerül, akkor nekiáll megírni a saját történetét. Két-három ezer év „csodás” eseményei *egymás mellé rakva* szenzációs sort alkothatnak, és utólag könnyű megteremteni a kontinuitást.

Izraelnek ott és akkor szerencséje volt, mert a korabeli világ közepén terült el, a legfontosabb kereskedőutak kereszteződésében. A szerencse persze forgandó, hiszen babilóniai fogság, majd római megszállás következett. Az üdvtörténeti magyarázat eléggé sablonos: az Örökkévaló mindig az erkölcsi romlás miatt fordul el népetől. Ez már a vízözön óta így van (1Móz 6,5–6).

Ma már köztudott, hogy a Tóra – a Biblia első öt könyve – jóval a mózesi idők után nyerte el végleges formáját. Szó sincs tehát egyfajta naprakész és hiteles krónikáról. A bűnbeesés és a megtorlás (ezt valahogy elfelejtik hangsúlyozni !) története *merő fikció*, mely a geocentrikus és emberközpontú világképből, és a szigorú, Bíró-Isten alakjából következik. E legelső teodiceai mű már a kezdet kezdetén rámutat arra, hogy ez a világ bizony rossz, s ezt meg kéne valahogy magyarázni, Isten becsületét tisztára mosva.

Mózes szerepe

A zsidók története elvileg Ábrahámmal kezdődik, de igazi júdaizmusról csak Mózes fellépése után beszélhetünk. A sokat emlegetett „atyák” népe valójában csak barbár törzsek szövetsége volt, mely vérszerződés szerűen gyakorolta a körülmetélkedés szokását (vö. Jn 7,22). Mózes ezt az *Úrral kötött szövetség jeleként* kiterjeszti mindenkire, a rabszolgákra is, és a zsidó hitre áttérni akarókra is. Ma már értelemszerűen ez a kiválasztottság és szövetség jele, ám Jézus szerint eme jel mögött nincsen tartalom (vö. Tm 52.).

A zsidó ünnepek megemlékeznek a *szolgaság* idejéről is, amikor a (még egyáltalán nem homogén) nép megtúrt idegenként élt gazdagabb kultúrák perifériáján. A „héber” kifejezés eredetileg nem is önálló etnikumot jelölt, hanem csak egy gyűjtőfogalom volt. Ennek jelentését leginkább a *jövevény* szó adja vissza. Már csak ezért sem mondhatjuk azt, hogy Isten az emberi fajon belül egy bizonyos fajtát megkülönböztetett módon kezelt, hiszen az „alapanyag” heterogén volt.

Ez az ide-oda csapódott törzsszövetség generációkon át Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak hívta fejedelmét. Ezekben a nevekben több személy is követte egymást, tudniillik, ezek nem keresztnevek voltak, hanem rangok. A magyar nyelv is megőrizte a nomád időszak ezen emlékét: pl. a „gyula” vagy „zoltán” név eredetileg nálunk is funkciót (tisztviselő) jelölt.

A valamikori „monoteista kis nép” léte illúzió, ezt a hamis képet sok száz évvel később vetítették vissza a múltba. Az egyistenhit Mózes érdeme, aki *családostul* kiirtatott minden visszaesőt (vö. Kiv 20,4–5; MTörv 5,7–9). Az egész „kiválasztottság” és „szövetség” Mózes agyából pattant ki, *az atyáknak semmi közük sincs hozzá*. Az államalapító ezt kerekén ki is mondja: „Az Úr, a mi Istenünk, a Hóreb hegyén szövetséget kötött velünk. Nem atyáinkkal kötötte az Úr ezt a szövetséget, hanem velünk...” (MTörv 5,2–3).

Valamely új eszmerendszer kialakítói mindig kisajátítják a múltat. Legjobb példa erre a kereszténység, mely szintén Ábrahámgig vezet vissza magát, holott erre semmi alapja sincsen, főleg etnikai nincs. Mózes még meglovagolhatta azokat a hagyományokat és szokásokat, amelyek beilleszthetők voltak az elképzeléseibe, de a kereszténység teljesen jogtalanul „tenyerel rá” a zsidó történelemre és kultúrára.

Mózes, ahogy később Pál, a kereszténység megalapítója, a kontinuitás érdekében egyszerűen kiagyalt egy „üdv történetet”. Ő hozta meg az „isten” törvényeket, ő alakította ki az áldozati rendszert, sőt, ő teremtette meg a prófétaság intézményét is. Sokkal inkább államalapító és nemzetvezető volt, mint vallási személyiség. Istenről, a kinyilatkoztatás módjáról és az istenkapcsolat lehetőségéről gyakorlatilag semmit sem mondott. Népnemzeti messiásnak ott volt ő, a Szabadító...

Ez az erős-népet-összekovácsolni-akaró, keménykezű férfi jól tudta még az egyiptomi időkben, hogy egy nemzetet *csak félelemmel* lehet kormányozni. Így hát megrajzolta (eszközként) a szigorú Bíró-Isten képét. Ennek az Úrnak ő volt a teljhatalmú megbízottja és földi helytartója. Okos zsarnokok módjára *szürke eminenciásként* gyakorolta a tényleges hatalmat, a rivaldafényben ugyanis Áron „pápa” állt. Mózes tekintélye sohasem szenvedhetett csorbát, ha bűnbak kellett; ott volt Áron, aki áldozati állatként is fejezte be az életét.

Akkoriban minden állam teokratikus berendezkedésű volt, azaz vallási alapon szerveződtek és működtek a dolgok. Mózes természetesen sohasem látta Istent, és nem is beszélt vele, ezt tulajdonképpen be is vallja (vö. Kiv 33,18–23). A tény Jézus is megerősíti, közvetett módon, mikor kimondja az általános érvényű igazságot: „Az Atyát eddig még nem látta senki” (Jn 6,46).

Izrael Mózes irányítása alatt rabszolgatartó társadalom volt (vö. Kiv 21,1–9), melyben a többnejűség is dívott (Kiv 21,10–11). Az Úr által kinevezett vezető nemcsak túrta az ilyesmit, de egyenesen ösztönözte is. Mindent a gazdasági és demográfiai növekedés szolgálatába állított, ugyanis *evilági célokat* akart elérni. Az áldozati rendszer létrehozása az államkincstár periodikus feltöltését szolgálta, akár csak egy modern büdzsé (vö. Lev 1,1–38).

Mózes nagy ember volt, jelentős államférfi, vallásalapító és nemzetteremtő, de amit csinált, azt isteni felhatalmazás nélkül tette. Bizonyára azt hitte, hogy életművével Istent is szolgálja, ez a szolgálat azonban társadalmi (gazdasági-politikai-jogi) síkon nem valósítható meg. Isten igazi Szolgája – az Atya emberi Fia – egyszerűen más területen mozog.

Valójában Mózes volt az, aki „felhasználta Istent”, mert mindig őrá hivatkozott. Az egyiptomiak kifosztása egyenesen az Úr cinkos sugallatára (!) történt, (vö. Kiv 3,21–22; 12,35–6), Isten úgymond bizalomra hangolta (!) a károsultakat. Az igazság az volt, hogy „a Szabadítónak” meg kellett teremtenie a szökéshez és a vándorláshoz szükséges anyagi feltételeket. Sok nagy ember kezdte becsstelenséggel a későbbi makulátlanná retusált életművét.

Mózes egy emberek és népek között is diszkrimináló Istent állít elénk, akitől félni kell. Az *istenfélelem* fogalma tulajdonképpen a mózesi érától datálható. Ez a szigorú Úr azt parancsolja, hogy mindenkit meg kell ölni, aki meg meri közelíteni a megnyilatkozás hegyét (vö. Kiv 19,9–13). A Jóisten – főleg, ha éppen megnyilatkozni kíván – mindenkit magához vonzana, Mózes azonban kisajátítja őt.

Gyakorlatilag nem a népet, hanem csak

- őt választotta ki,
- vele kötött szövetséget,
- neki nyilatkozott meg, és
- őrá bízta a Törvényt.

Ennél is szembetűnőbb, hogy semmiféle istenkapcsolatot nem kínált, és nem ígért sem immanens, sem transzcendens szabadulást–megmenekülést. Neki magának nem volt szüksége „megváltásra”, hiszen úgy élt, mint egy király. Az Atya igazi választottai – mint Jézus – viszont nem törvényhozással és ítélkezéssel foglalkoznak (vö. Mt 23,1–4), hanem kinyilatkoztatással, s ezen keresztül a közvetlen istenkapcsolat létrehozásával, mely az ember számára maga a „megmentődés”, a „nyugalom”.

A mózesi szemlélet és magatartás még ma is él, helyesebben mondva: Mózes csak az első markáns képviselője volt kultúrkörünkben annak a lelkületnek, amellyel eddig csak Jézus szegült szembe. Már a próféták is segítségért kiáltottak, de ők nem Isten küldöttei voltak, a próféta-ság intézményét ugyanis Mózes hozta létre (vö. MTörv 18,9–20). Jól tudta ugyanis, hogy minden nép gyermekei között vannak szuperérzékeny lelkek, s azzal is tisztában volt, hogy a hatalom számára az egyetlen szabályozási lehetőség a keretek közé szorítás. A prófétai hitelesség fokmérője vicces (vö. MTörv 18,21–22), Jézus ennél sokkal biztosabb eligazodási lehetőségre utal (vö. Tm 44., Isz 110a/216, Mt 7,15–20).

Mózes a legfőbb megtestesítője annak az embertípusnak, akit Jézus „igazságosként” aposztrofál. Az ilyen ember hivatalos és hivatasos mértékadó, aki formális tekintéllyel rendelkezik, s *ezért* szent és sérthetetlen. Eme „nagy” és példaadó ember élete a Törvény körül forog, így hitelt érdemlően nyilatkozhat bármiről. Ez a magas képzettséggel rendelkező valaki persze egyáltalán nem „igaz”, nem „egészséges” és a legkevésbé sem „okos”. Mégis ezek a „tudósok” tanítják és vezetik a népet, többnyire álszent és képmutató módon. Általában koruk és papi mivoltuk is tiszteletet *parancsol*.

Isten eme szolgálói abban a hiszemben vannak, hogy legapróbb lépésükkel is Uruk hírnevét öregbítik. Ebben a tudatban „Isten csahos kutyái” a legnagyobb gonoszságokat is képesek elkövetni. Mások „megmentése” érdekében barátaikat is hajlandók máglyára küldeni. Dicstelen cselekedeteiket a legszentebb szavakkal fedezik, úgymint: „alázat”, „szolgálat”, „küldetés” stb. Ezek a szó szerint *elvakult* emberek úgy gondolják, hogy igazságtalan és kegyetlen tetteikkel Istennek tesznek szívességet (vö. Jn 16,1–4).

A törvényhozó és bíráskodó („igazságos”) személyek társadalmi méreteken és százdokban számolnak. Azt hiszik, hogy Isten „ügye” az idő függvénye, és az arányokon fordul. Pl.: „Igaz, hogy most koholt vádak alapján ki kell nyíratnom ezer embert, de harminc év múlva hálás lesz nekem az utókor, mert addigra már hírből sem ismerik ezt az eretnokséget.”

Az, hogy Istennek „ügye” van, az Mózes „érdeme”. Ő volt ugyanis az *üdv történeti folyamat* elindítója, s ez a nemlétező kontinuitás meg sem állt Szent Pálig. De vegyük sorba, hogy mi mindent „köszönhetünk” Mózesnek:

1. A monoteizmus idő előtti (erőszakos) kialakítását.
2. A bírói istenképet, s az azzal együtt járó „istenfélelmet”.
3. A „kiválasztottság” hamis (össznépi) tudatát.
4. Egy nemlétező és diszkriminatív nemzeti szövetséget.
5. Isten „megnyilatkozását” vásári tűzijátékok formájában.
6. A Törvény igáját.
7. Az áldozati rendszert.
8. A prófétaság intézményét.
9. A kisemberek feje felett elzúgó „üdv történetet”.

Mindezt nevezhetjük „előkészítő jellegű” Isten Országának is, csak hát... túlságosan hosszú és véres. Semmiképpen sem vet jó fényt a Teremtőre, még akkor sem, ha az egészét Öszövetségnek tituláljuk.

Izraeli helyzetkép Jézus korában

Ebben az időben már több száz évre vagyunk a zsidó nép nagy történelmi eseményeitől, az ország római megszállás alatt görnyed, a nemzet legfeljebb a múlt dicsőségén merenghet. Az igazi nagy dolgok már sűrű ködbe vesznek, mindössze egy-egy levert lázadáson lehet keseregni. Kimondva–kimondatlanul ott lóg a levegőben: az Úr elfordult népétől, s természetesen az erkölcsi romlás miatt. Már próféták se támadnak, akik ostoroznák és felráznák a népet...

A prófétai korszak végleges lezárulását azonban nem Jézus fellépése okozta, hanem egy már sokkal korábban elkezdődött folyamat tetőzése, nevezetesen: Izrael elvilágiasodása. Egy szűk réteg természetesen a végletekig betartotta a Törvényt, de a többség vallásossága formálissá vált, és csak külsőségekben mutatkozott meg. A nép is, és a vezetők is „az aranyborjú” körül táncoltak, mindenki gazdag akart lenni, vagy még gazdagabb.

Isten helyét egyetlen dolog képes átvenni: a mammon, azaz a földi javak összessége. Bizony, a prófétai vénával rendelkező személyek is *aprópénzre váltották a tehetségüket*. Mit ér ugyanis a kiválasztottság és szövetség, ha az embert nyilvánvaló módon a pénz teszi királlyá... A kiválasztottságnak és a szövetségnek összesen két jele maradt: a körülmetélkedés és a szombat megtartása. Mindkettőben az a lényeg, hogy mielőbb túllegyen rajta az ember... Az Úr napja már régen kiüresedett, egyszerű pihenőnappá vált, melyen mindenki erőt gyűjthetett arra, hogy ismét belevesse magát a világba. Jézus szerint ez végzetes következménnyel jár (vö. Tm 26.).

Izrael szekularizációja nem a királyságra (mint államformára) való áttéréssel vette kezdetét (vö. 1Sám 8,1–35). Ezt a fordulatot nem a nép, s valójában nem is Saul kényszerítette ki, hanem a *globális fejlődés*. Lépést kellett tartani a környező világgal, mely nem tisztelte az „istenit” kiválasztottságot. A geopolitikai és világgazdasági változásokra reagálni kellett, ha nem akartak eltűnni a történelem süllyesztőjében.

A szekularizáció már a mózesi érában elkezdődött, a népi kiválasztottság és nemzeti szövetség ugyanis *az emberek feje fölé tolta* a vallást. Az üdvözülés egyéni (és járható) útja társadalmi, sőt emberiség szintű (s így az individuum számára járhatatlan) „üdv történeté” vált. A hitélet már akkoriban sem életformát jelentett, hanem csak bizonyos külsőségek betartását. A törvényerőre emelt szokások „nemes” hagyományá rögzültek, de ennek a formalitás lett az eredménye. A keretek közül eltűnt a tartalom: a Törvény betűje megmaradt, csak éppen a szelleme illant el...

Ennek fő oka Mózes személyiségében keresendő. Ő ugyanis azt hitte, hogy Istent az erkölcsi–etikai tökéletesedés útján lehet megközelíteni, s ez társadalmi méretekben is igaz. Úgy gondolta, hogy az Úr az igazakat–igazságosokat (tisztákat, szenteket) választja ki magának, s csak velük köt szövetséget. A vallásalapító és nemzetvezető államférfi ezért minden eszközzel meg akarta tisztítani az általa összekovácsolt népet. Ez a módszer azonban nagyon hasonlít a politikai „tisztogatáshoz”. Ő tulajdonképpen csak megelőlegezte népének a szövetséget, az Úrral való egyesülés „*a szent kísérlet*” végén következett volna be.

Mózes – mivel nem volt az Atya Fia-Felhatalmazottja – semmiféle kinyilatkoztatásban nem részesült. Következésképpen ő sem tudott isteni kinyilatkoztatást nyújtani népének, így az „össznépi kinyilatkoztatás” helyére a Törvény került. Ez a Törvény volt hivatott üdvözíteni az egyes embert, s a társadalmat is. Valódi kinyilatkoztatás hiányában viszont a nép azt látta, hogy igenis a pénz az, ami boldogít.

Jézus korára a nemzet már régen elveszítette a Sínai-hegyi szövetségekötés okozta eufórikus „istenkapcsolatát”, az élő istenkapcsolat kialakulásának útjába pedig odaállt a mammon. Egy igazi Szabadítónak tehát az egész világ (a Rendszer személytelen erői) ellen kellett fellépnie, következésképpen Jézus valódi ellenfele Evilág Ura volt.

Ez a világ azonban egyáltalán nem várt igazi Messiást, csak egy olyat, aki úgymond „helyreállítja” a kezdeti viszonyokat. Az Úr választott népének ugyanis méltó körülmények közé kell kerülnie... Akkor majd Isten Királysága (értsd: a vezető világhatalom) fogja diktálni a feltételeket. Az lesz majd a kánaán ! Akkor köszöntenek majd be a paradicsomi állapotok !

Ilyen materialista szemlélet mellett már azt is megtippelhetjük, hogy mekkora érdeklődést válthatott ki egy „lelki Megmentő”, egy „szellemi Szabadító”. Ha Jézus valóban nagy tömegeket vonzott, akkor azok nem a programja miatt kísérték. Jelenlétüket csak a totális félreértés magyarázhatja. A Nagytanács – mely a Sátán területileg illetékes végrehajtó szerveként is funkcionált – természetesen nem várt semmiféle messiást, főleg nem az igazi Szabadítót. *Ők tudták, hogy kivel állnak szemben* (vö. Tm 65.), s azt is, hogy semmi jóra nem számíthatnak.

A zsidóknak tulajdonított messiás-hit valójában nem a zsidókra (= a júdeai mértékadókra) volt jellemző, hanem az elnyomott népre. A vallási arisztokrácia tisztában volt azzal, hogy az eljövendő messiás – mint olyan – *nem szerves része az eredeti júdaizmusnak.*

A zsidó hit ugyanis öt dolgon alapszik, úgymint:

- az Örökkévaló numerikus Egy-ségén,
- a népi kiválasztottság tudatán,
- a nemzeti szövetségen,
- a Törvényen, és
- a szombaton.

A messiás-fogalom jóval ezek kihirdetése után jelenik csak meg. Addig Mózes volt a Szabadító, s az első önjelölt próféta is (vö. MTörv 18,9–20). A Messiás iránti vágyat éppenséggel a mózesi iga egyre szaporodó terhei váltották ki, a babilóniai fogság ebben kisebb szerepet játszott. A próféták csak *reményeiknek* adtak hangot, de az Eljövendőről szóló tudósítást a nép – érthető okokból – szívesen állította „üdvörtörténeti hadrendbe”.

A kortárs Nikodémus nem is tiszteli meg Jézust messiási címmel, csak „Istentől jött tanítónak” nevezi (vö. Jn 3,2a). A gonosz lelkek is „Isten szentjének” titulálják, pedig ők igazán autentikus források (Lk 4,33–5). Az egyetemes üdvörtörténetben gondolkodó Pál természetesen ismét visszatér a régi (ámde nem eléggé régi) Messiás alakjához, és isteni megváltóvá emeli őt.

Maga Jézus is igyekezett különböztetni „ama” reménybeli messiás és saját, valódi Szabadító mivolta között, de ez – a tanítványok értetlensége miatt – reménytelen vállalkozás volt. Felhasználta ezt a meglévő címet, és megpróbálta valódi tartalommal megtölteni, de a nép „Dávid fiát” csak egy harcos királlyal tudta azonosítani. Az egykori názáreti építómester azonban jogosan vállalta fel a legenda-béli szerepet, mert igazi Messiásként tulajdonképpen annak a munkáját is elvégezte. Aki megértette őt, az a mózesi iga és az idegen elnyomás alól is felszabadult. Szabaddá ugyanis csak az igazság tesz, azaz a teljes megvilágosodás (vö. Tm 1., Jn 8,31–2).

„Dávid fiát” csak azok várták, akiknek pozitív változást hozott volna az eljövétel. Csak azok reménykedtek a fellépésében, akiknek nem volt vesztenivalójuk. A Szabadítónak ugyanis szó szerint *erőszakkal* kellett volna meg- és felszabadítani az országot. Az iga tudniillik akkoriban is kettős súllyal nehezedett a nép nyakára: nemcsak a rómaiak, de a honi arisztokrácia is azon ült. A zsidók (= a formális tekintélyek) ráadásul a Törvényre hivatkozva szipolyozták a szegényeket (vö. Mt 23,4).

Az Írások *éppen azért* plántálják a majdani Messiást a „nagy király” vérvonalába, mert aki Dávid „fia”, az egyértelműen a harcos uralkodó örökébe lép, azaz kardélre hányja a nép ellenségeit, és visszaállítja Izrael régi dicsőségét. A Tizenkettő egész végig ebben

reménykedett, még az utolsó utáni napon is (vö. ApCsel 1,6). Jézus azonban már korábban rámutatott arra, hogy a Felkent *nem* a király vérvonalába tartozik, következésképpen nem a dávidi módszereket fogja alkalmazni (vö. Mt 22,41–46). Jézus ehelyütt nem egy írástudói bakit pellengérezett ki, hanem fontos dolgot közölt! Attól, hogy nem hajlandó a nép élére állni, még ő lehet a Messiás! A Máté–evangélium szerkesztője a származás levezetése során egy hibát is vétett (Mt 1,6b): a nemes családfába ugyanis egy házasságtörés is belekerült (vö. 2Sám 11,1–27).

A templomrombolás

Jézus egy gondolkodó ember volt, akit a végső kérdések foglalkoztattak. Az ilyen jellegű szellemi erőfeszítéseknek viszont mindig a kivetettség az oka. Csak a boldogtalan ember áll neki annak, hogy megkeresse Istent. Ő egy olyan kérdező–kereső ember volt, aki mindenáron el akart jutni a közvetlen, élő istenkapcsolatig. Tudni akarta az igazságot, mert „üldözött volt a szívében” (vö. Tm 69.). Egészen addig zörgetett, míg ajtót nem nyitottak neki.

A názáreti építőmester felismerte, hogy a mennyei Atya fiakat keres magának ezen a világon (vö. Tm 2.), s élt is a nagy lehetőséggel (vö. Tm 71.). Jézus Emberfinek, azaz Isten emberi fiának nevezte magát. Ez az az istengyermekség a *lelki összhang* alapján keletkezik (vö. Tm 107.). A Fiúvá/Leánnyá válás lehetősége nyitva áll a homo sapiens számára! A közvetlen istenkapcsolatot létre lehet hozni, mégpedig magunkban, mert az Atya királysága (Isten országa) nem rajtunk kívül épül, hanem bennünk (vö. Lk 17,21b), mivelhogy az egy lelki- vagy tudatállapot.

Jézus rájött arra, hogy ezt az Egy-séget (Jn 10,30) bárki el tudja érni, aki hajlandó logikus módon gondolkodni. Ez óriási örömhír mindenki számára! Csak „fel kell ismerni a világot” (vö. Tm 55.), és máris megnyílnak számunkra a kinyilatkoztatás csatornái. A megmentődés útja az állhatatos gondolkodás, ezért Jézus az egész életművével gondolkodásra inspirált. Minden logionja összefoglalható egyetlen szóban is: „gondolkozz!”.

Jézus megvilágosodott emberként másoknak is világítani akart. Szabad emberként másokat is meg akart szabadítani. Megmenekült emberként másokat is meg akart menteni. Ilyen értelemben Szabadító és Megmentő volt, azaz Messiás. Üdvtörténeti értelemben nem volt az, mert egyetemes, emberiség szintű üdvtörténet nem létezik. Ezt csak Pál terjeszti, s az emberek azért hiszik el, mert a *megváltottságért* tulajdonképpen nem kell tenni semmit.

Jézus az Atyától kapta a Küldetést is magában foglaló felhatalmazást, ezért Felkentnek, vagy Krisztusnak is nevezhetjük. Egylényegűnek mondhatjuk Istennel, mert a lelke összhangba került az Atya Lelkével (vö. Tm 107.). Lényegében tehát közte és az Atya között nem volt különbség (vö. Jn 10,38b), s éppen ez az, amit közvetlen istenkapcsolatnak nevezünk a homo sapiens viszonylatában.

A zsidó férfinak született Jézus hústeste nem változott át valamiféle mennyei anyaggá, mert az értelmi megvilágosodásban a test semmiféle szerepet nem játszik (vö. Jn 6,63a). Az ember ugyanis az eszével gondolkodik, így lelke az agyában van. Jézus ember volt, férfi volt, és zsidó volt, egészen az újjászületéséig (vö. Tm 102.). Ezt követően ezek a meghatározások már nem igazak. Ránézésre zsidó férfiember maradt, de olyasvalaki volt, aki zsidó vallásán és nemén messze túllépett (vö. Tm 21.).

A szellemi kiteljesedés nem ismer vallási határokat, így aztán Jézus egyáltalán nem a zsidóságban gondolkodott. Izráel határain belül akart működni, de amikor visszanyúl az Írásokhoz, akkor azt csak felhasználja a maga mondanivalóinak a szemléltetésére. Ezeket pedig „Izráel házának elveszett juhait” (vö. Mt 10,6; 15,24) érthetik meg leginkább, tehát azok, akik így vagy úgy, de már túlléptek a júdaizmuson, s ezért képesek (vö. Tm 42.) és mernek is (vö. Tm 15.) logikusan gondolkodni, így meg tudja szólítani őket. Ezek egyáltalán nem „elveszett emberek” (vö. Tm 48.), csak az uralkodó vallás szempontjából!

Jézus kezdettől fogva támadta a zsidó hit alapjait, de ha más kultúrkörbe születik bele, akkor ott ugyanezt tette volna. A júdaizmus ugyanis nem különbözött alapvetően az akkori világ más vallásaitól. Nem a monoteizmus a lényeg, hanem az alapállás és a hétköznapi gyakorlat! Tekintve, hogy az ókorban még nem vált el egymástól az állam és az egyház, Jézus valójában az egész Rendszernek, a világ személytelen erőinek ment neki.

Nem ismert el semmiféle népi kiválasztottságot és nemzeti szövetséget, sem felekezeti jogon való üdvözülést. Azt állította, hogy a kisembereknek hit helyett az eszüket kell használniuk. Szerinte nem történt meg a „hivatalos” kinyilatkoztatás (vö. Jn 1,18a; 5,37b) a Hóreb hegyén, de még egy asszony is részesülhet abban, ha következetesen gondolkodik (vö. Tm 115., Lk 10,38–42).

Provokatív módon megszegte a szombatot, és azt mondta, hogy a körülmetélkedés nem használ semmit (vö. Tm 52.). Ez botrány, hiszen mindkét intézmény a kiválasztottság és szövetség jele! Hitetlen szamaritánusokat és pogány megszállókat állított példaképként (Mt 8,10–11). Nem imádkozott, nem böjtölt és nem osztozott alamizsnát a szokott módon, sőt mindezt hazugságnak, képmutatásnak és bűnnek bélyegezte (vö. Tm 5., 13.). Mi több: a prófétákat is leszólta (Tm 51.), a Törvény felülbíráásával pedig Mózes tekintélyét is alaposan megtépázta.

A legkeményebb szavakat a szellemi arisztokrácia kapta: az írástudók és a farizeusok (a vallási értelmiség) „nem állt meg előtte”. Nem ismerte el Isten hivatásos képviselőinek legitimitását, azt állította, hogy a mértékadók felhatalmazása „emberektől van”, s tulajdonképpen Evilág Urát szolgálják. Hazug, tudatlan és vak vezetők ők, akik gögjükben észre sem veszik, hogy képmutató módon viselkednek.

Érdemes mindezt pontokba szedni. Jézus szerint tehát:

1. Nincs népi kiválasztottság.
2. Nincs nemzeti szövetség.
3. Vallási hovatartozás alapján nem lehet üdvözülni.
4. A Törvény alapján nem lehet megigazulni.
5. Nem volt hivatalos kinyilatkoztatás.
6. Isten nem befolyásolható áldozati adományok által.
7. Az Atya nem szigorú Bíró–Isten.
8. A Sátán nem mennyei ügyvéd, hanem ördög.
9. A betegségek és csapások nem Istentől jönnek.
10. Istent nem szent helyeken vagy templomban kell imádni.
11. A szokásos ima nem jelent istenkapcsolatot.
12. Hit helyett az eszünket kell használnunk.
13. A vallási mértékadóknak nincs igazi felhatalmazásuk.
14. Isten irányában nincs szükség hivatásos közvetítőkre.
15. A szombat lélektelen, rutinszerű betartásának nincs értelme.
16. Fölösleges körülmetélkedni.
17. Mózes a saját feje után ment.
18. A prófétákban nem volt meg az Élet.
19. A nőket is emberszámba kell venni.
20. A más vallású emberek nem alsóbbrendűek.

Nos, ez még messze nem minden, főleg, ha tekintetbe vesszük azt, hogy lett volna még mondanivalója bőven (vö. Jn 16,12), s nemcsak a földiekről, hanem a mennyeiekről is... (vö. Jn 3,12).

Azt is észre kell vennünk, hogy Jézus *a népet sem szólította meg*, ugyanis nem volt neki politikai–gazdasági–jogi programja. Szociális reformokkal Bemérető János állt elő, az osztó igazság nevében, amitől az Emberfi határozottan ódzkodott (vö. Tm 73.). Nem hagyta magát királlyá tenni, elmenekült a tömeg elől, s nem állt az élükre. Nem vállalta el sem a társadalmi reformer, sem az elnyomókat elűző messiás szerepkörét.

Nem alapított szektát, egyházat és új vallást sem. Nem akart semmit sem bizonyítani a világot előtt. Vajon mi volt Jézus célja, és kikhez „jött”? Ha helyesen tesszük fel a kérdést, akkor azonnal megvan a válasz is: Kikhez *tudott* jönni Isten Elsőszülött (tehát az időben legkorábbi) Fia?

Nyilván csak a közvetlen istenkapcsolatot igénylő, hozzá hasonló emberekhez, legyenek azok férfiak vagy nők. Ezek az egyének azonban sem nem „hívek”, sem nem „papok”. E két réteg ugyanis nem igényel közvetlen istenkapcsolatot: beérik annak pótlékaival is. Csak az eretnek, perifériára szorított *gondolkodók* foghatják fel a megváltó Igéket. Csak a keresők részesülhetnek kinyilatkoztatásokban. Jézus kizárólag azokhoz jött, akik követni akarják őt az istengyermekség útján. Ők azok a (lelki) „szegények”, (szellemi) „foglyok” és „szétzúzott szívűek” (Lk 4,18–9), avagy „szívükben üldözöttek” (Tm 69.), akik *láttni szeretnének*, de vakok. A hivatásos vakokon nem tud segíteni, mert a papok és a hívek egymást vezetik – a sírgödör felé.

Ezért aztán a Jézus-esemény nem is vert fel túlságosan nagy port... Hiszen ő egy másik világról beszélt, az ő országa nem innen való... Amit ő mondott, az nem volt összeegyeztethető a hagyományos isten- és világképpel. Beszédeivel csak a „vétkezők” tudtak szóbaállni, tehát azok, akik már ilyen vagy olyan okokból a júdaizmus keretein kívülre kerültek (vö. Mt 15,24). *Ennek fényében* kell értelmeznünk az egész Jézus-eseményt, és semmiképpen sem „egyetemes üdvtörténeti szempontból”. Szerinte ugyanis az üdvtörténet nem más, mint az egyes emberben végbemenő eredményes folyamat !

Pál, az anti-Krisztus

Nem kell megijedni a címtől, mert egyrészt igaz, másrészt csak azt jelzem vele, hogy ő nem rendelkezett olyan jellegű felhatalmazással, mint Jézus. Sajnos, ennek következtében szépen visszaépítette azt, amit az Emberfi lerombolt. Ezt pedig azért tudta megcselekedni, mert őbenne nem számolódott fel a júdaizmus. Ennek viszont az az oka, hogy Pál abszolút nem Jézus tanításán gondolkodott, hanem azon, hogy miként teremthetné meg az üdvtörténeti kontinuitást a zsidók és a „krisztuskövetők” között.

Pál „címetes apostolnak” nevezi magát, de Jézus sosem választotta volna be a Tizenkettő közé, mert esze ágában sem volt a Fiú mondásain töprengeni. Márpedig a válogatás kritériuma a gondolkodási képesség volt ! Ezt Péter (Mt 16,16–9) és Tamás (Tm 12.) felmagasztalása is igazolja. Jézus a „mester és tanítvány” viszonylatában oktatott, egy tanítványnak viszont a *tanulás* a legalapvetőbb feladata. Teológiát csak akkor írhat, ha ő maga is is mesterré avanszál (vö. Lk 6,40). Ekkor már *benne* lesz az Igazság Szelleme is (Jn 14,15). *Ez az*, ami hiányzik Pálból, noha folyton a Szentlélekre hivatkozik...

A szent Szellem vagy Lélek „leszállásának” egyetlen lehetséges útja-módja többszörösen is dokumentálva van. Jézus tapasztalatból beszélt ! „Én is azt mondom nektek: kérjétek és adni fognak nektek, *keressetek* és találni fogtok, ha zörgettek, megnyitnak majd nektek. Mennyei Atyátok szent Szellemet fog majd adni azoknak, akik tőle kérik” (Lk 11,9–13).

Ki is volt Pál?

A tarzusi Saul *igazi zsidó* volt: egy elhivatott és hitbuzgó farizeus, ambíciózus írástudó, jézusi szóhasználattal élve: egy „igazságos” ember, aki mindenáron „Isten előtt akart járni”. Mint ilyen, az emberektől kapható dicsőségre szomjazott (vö. Jn 5,41–4). Természetesen bírói istenképe volt, melyhez a hagyományos zsidó világkép kapcsolódott. *Tudása nem haladta meg az írástudókét*, mert formális tekintélyek tanításait bifláza be. A keresztényeket is *gondolkodás nélkül* üldözte, ugyanis biztos volt abban, hogy ezzel szolgálatot tesz az Úrnak. Ebből viszont az következik, hogy *vallási fanatikust* „tisztelhetünk” benne. Mint ilyen, öntudatlanul is a Sátán malmára hajtotta a vizet.

Ez a lelkület sajnos a későbbiekben is megmaradt benne. Én azt szoktam mondani tréfásan, hogy Saul kezdetben tüzzel-vassal üldözte a keresztényeket, de később rájött arra, hogy sokkal többet tud ártani nekik, ha Szent Pállá változik... Aki kételkedne ebben, az olvassa el a Róm 13,1–7 alatti förmedvényét. Az abban foglaltak még egy teokratikus társadalmi rendszerben sem lennének követendőek, hát még egy evilági országban, pláne diktatúrában.

Saul *hivatásos mértékadónak* (ma úgy mondanánk: papnak) készült, s be is érte a formális tekintéllyel. A Gamálielnél tanult farizeuspalántának jó volt „a beszélőkéje”, s minden bizonnyal jó volt a sajtófőnöke is, hiszen tömértelen mennyiségű írás maradt utána. Pál (Mózeshez hasonlóan) kiváló vezetői és szervezői képességekkel rendelkezett. Rátermett irányító és bíraskodó volt, sőt, még törvényeket is hozott Isten nevében. Egyszóval: *igazi „építő”* volt (vö. Tm 66.), aki simán elvetette Jézus örökségét.

Wilhelm Nestle már 1947-ben leírta: „A kereszténység egy Pál által alapított vallás, mely Krisztus evangéliumát a Krisztusról szóló evangéliummal helyettesítette”. S valóban: Pál, e vallás létrehozója, semmiképpen sem nevezhető Jézus követőjének, de még tanítványának sem. Ő egy olyan személyiség, aki Mózeshez és Mohamedhez hasonlóan nemcsak megalapította az új hitet, de annak első számú prófétájává is vált. A kereszténységben, minden látszat ellenére, Pál a központi figura, s nem Jézus. A páli levelekben a több száz jézusi logionból vajmi kevés olvasható ! Az „apostol” kísérletet sem tesz azok értelmezésére... Miért is boncolgatná Jézus tanítását, ha a magáét is fejtegetheti?

Mózes és Mohamed kereken kimondja, hogy Isten után ő a legfőbb mértékadó, Pál ezt nem deklarálja, de állandóan sugallja. Pál tulajdonképpen *Isten fiává nevezte ki magát*, s ezzel Jézus státusát bitorolja. Azzal ugyanis, hogy Jézus istenné lépett elő, az Emberfi helye „megüresedett”. Pál e zseniális húzással becsempészte magát abba székbe, amelyről a Zebedeus-fiak álmództak (vö. Mk 10,35–7). Pál, ebből a fivérek által áhított alkirályi székből ezt hirdeti: „Jézus az Úr, s én vagyok az ő rabszolgája!”. Mózes (MTörv 18,15) és Mohamed gyakorlatilag ugyanilyen értelmű kijelentést tett...

A valóságban nem Péter volt „az első pápa”, hanem Pál, aki ezen a téren is felül-bírált Jézust (vö. Mt 16,17–9). Ő lett a legfőbb közvetítő az emberek és az Úr között. *Ez az, ami minden „igazságos” vágyálma!* Ez viszont a gyakorlatban azt jelenti, hogy bármiféle felhatalmazás nélkül az élő istenkapcsolattal rendelkező Emberfi helyébe lépett. Az Atya persze egyszer sem tanúskodott mellette: a szövegből egyértelműen kiderül, hogy a troászi ifjú nem halt meg (ApCsel 20,9–10). Pál – Jézussal ellentétben – soha nem is hivatkozik az Atyával való bensőséges kapcsolatára! Őt (az általa nem is definiált) Szentlélek utasítgatja...

Lelkületét tekintve Pál *valamennyi keresztény pap előképe*. Ezért tudott oly nagy népszerűségnek örvedeni a pálinizmus. A vak vezetők rendre őt választották példaképül, mert Jézust (a látót) nem merték, hiszen ő isten! A Pál nyomdokaiban lépkedő papok így nem is tudnak tanítványszerző mesterekké válni, csak gyülekezetekeket szervező „építőkké”. Ahogy mintaképük is erkölcsi-etikai síkon mozog, úgy ők is csak a „kehely” külsejét mosogatják (vö. Tm 90., Mt 23,25–6; Lk 11,39–41; Isz 114/61). Mivel semmijük sincs, nem is tudnak adni semmit...

Szedjük hát sorba, ki is volt Pál:

1. A keresztény vallás megalapítója.
2. Az egyes egyházakat összefogó első pápa.
3. Jézus istenné emelője.
4. A Szentháromság dogmájának fő megteremtője.
5. A szent Szellem mivoltának elködösítője.
6. Az egyházi méreteken „realizálódó” új szövetség meghirdetője.
7. A „megváltáselmélet” kiagyaloja.
8. A Jézus-esemény félremagyarázója.
9. Jézus logionjainak elsikkasztója.
10. A kinyilatkoztatási folyamat meggátlója.
11. Az értelem hitre váltója.
12. A „királyság” túlvilágra tolója.
13. A jézusi „kiválasztottság” fogalmának felülírója.
14. A mózesi üdvtörténet folyamatosságának megóvója.
15. A júdaizmus újjáépítője-átmentője.
16. Az egyéni megmentődés meghíúsítója.
17. Az „erkölcsi megtérés” fogalmának bevezetője.
18. Az igazi apostolok tekintélyének megnyirbálója.
19. A világi hatalom eredetének tévtanítója (Róm 13,1–7).

Íme, ezt tudja produkálni egy *felhatalmazás nélküli*, önjelölt vezető! De hát hogy volt képes mindeerre? Mi tette lehetővé ezt az eltévelyedést? Két egyszerű dolog. Az egyik az, hogy csak *érteni vélte Jézust*, de nem értette. A másik ennek az elkerülhetetlen következménye: Pálban sohasem rombolódott le a régi (geocentrikus és emberközpontú) szemlélet (vö. Tm 72.). A hagyományos isten- és világkép benne úgyszólván érintetlen maradt! Az ember vallását (teológiáját) viszont e kettő határozza meg (vö. Tm 112.).

Ezért „sikerült” Pálnak visszaterelni a népet ama „széles útra”, (a mózesi) erkölcsi-etikai síkra. Az immanens lehetőség (Jézus örömhíréről van szó!) ismét transzcendens reménnyé redukálódott. A közvetlen istenkapcsolat helyére megint az ima került, s újra kialakult a hivatásos mértékadói (papi) réteg.

Pál még Luthert és Kálvint is megtévesztette: mindkét reformátor szükségszerűnek tartotta a világi felsőbbtség létét. A különböző „ideális államformák” azóta is „szent kísérletek” táptalajai. De már Mózes is egy isteni törvények által irányított nemzetet kovácsolt össze, s a más felismerésre térni nem akaró Bemertítő János is társadalmi reformer volt...

A páli teológia

A „címetes apostol” leveleiben szó sem esik (!) olyan alapvető jézusi témákról, mint pl. a „keresés”, a „megvilágosodás”, a „más felismerésre térés”, az „újjászületés”. Jézus folyton gondolkodásra inspirál, Pál viszont hitet tesz az ész helyére. Jézus az immanens „királyságról” beszél, Pál a transzcendens üdvözülésről. Nyilvánvaló, hogy „az Úr rabszolgája” egyszerűen nincs tisztában az örömhír tartalmával. Szót sem ejt arról, hogy *bárki* Isten gyermekévé válhat, a nőket is beleértve.

Pál nem használja a tipikus jézusi terminusokat és a reá jellemző képeket, nyilván azért, mert nem érti azokat. Olyan jézusidegen kifejezéseket használ, mint „engedelmesség”, és „Isten haragja”. Teológiájának legszembetűnőbb fogalma az „igazságosság”, melyet Jézus – apostolatától eltérően – egyértelműen negatív értelemben használ. Itt érhető tetten leginkább Pál mózesi lelkülete: bizony ő is egy „igazságos” személy, aki erkölcsi-etikai síkon szeretné építeni Isten országát.

Pál szerint az ember semmit sem tehet megmenekülése érdekében, ez viszont szöges ellentétben áll Jézus véleményével, hiszen a megmentődés kulcsa bennünk van (vö. Tm 2., 71., 110.), s nem is lehet máshol (vö. Tm 2., Lk 17,20; Jn 14,15–17). Nyilvánvaló, hogy „az örömmel hirdetéseire különválasztott személy” nem jött rá a Lélek/Szellem/Értelem közti azonosságra.

Ima és aszkézis tekintetében is teljesen más nézeteket vall a Küldő és „a küldött” (vö. Tm 5., 13.), ahogy gyakorlatilag mindenben. Sajnos, hosszú távon a pálinizmus dialmaskodott: az összes keresztény templomot a páli teológia emlékművének tekinthetjük. Az egyházak Pál útmutatásai alapján működnek, s a hívek gyakorlatilag neki hisznek, nem pedig Jézusnak.

Az igazsághoz azonban az is hozzá tartozik, hogy a Pál nevével fémjelzett teológia tulajdonképpen a tanítványok munkásságával kezdődik el. Jézus a húsvét utáni (galileai) mesterkurzuson sem tudta „megnyitni az értelmüket”. Mondandója szemléltetésére nyilván akkor is idézett az Írásokból, amit a tanítványok az üdvtörténet kontinuitásaként fogtak fel. Innen erednek az egyszerű fiatal emberek teológiai spekulációi, amit az evangéliumok szerkesztői továbbfejlesztettek. Már maga Péter is ezen a nemlétező kontinuitáson munkálkodik (vö. ApCsel 2,14–36), s eme tervszerű folyamatosság miatt „hozták össze” a Beméritőt Jézussal.

Tények, feltételezések és kérdések Pállal kapcsolatban

Tények:

- István megkövezésekor még nem nagykorú. A 13. életévét be nem töltött zsidó férfiú nem kövezhet meg senkit. Az ifjú Saul így csak a megkövezők kaftánjait őrizhette (vö. ApCsel 7,58b). Egyes fordítások jelzik is, hogy csak „egyetértési joga” volt (8,1).
- Saul így „aznap” még semmiképpen sem kezdhetett neki az eklézsia üldözésének (8,1b), csak bizonyos kivárási idő után.
- Mivel az apostolok nem azonnal kezdték meg áldásos tevékenységeiket, hanem csak a húsvétól számított 50. napon (2,1), és az eseményeknek Istvánig, ill. Saul damaszkuszi útjáig is el kellett jutniuk, a Jézussal való állítólagos találkozásra csak hónapokkal a mennybemenetel után kerülhetett sor. Ez úgyszólván kizárja a fizikai összefutást, de Pál nem is ilyen jellegű érintkezésre céloz.
- A leírás szerint Saul *nem maga jött rá arra*, hogy Jézus Isten fia volt (mint pl. Péter, Tamás és Nikodémus); ezt az információt szinte beléje verték! Ez a magartás sem az Atyára, sem elsőszülött Fiára nem jellemző...
- Pált ott és akkor nem tölthette el a szent Szellem, mert az egy hosszú *folyamat* eredménye.
- Pál nem világosodott meg, nem is használja az ezzel kapcsolatos jézusi képeket.
- Pál nem született újjá, mert nem kezdett el *legelőről* átgondolni mindent, ő inkább összhangba akarta hozni a júdaizmust és a kereszténységet.

- Pál nem tért más felismerésre a világot illetően, ellenkezőleg: rendre a világgal példálózik (pl. Róm 1,20).
- Nem kapott Fiúi kinyilatkoztatást (mint Jézus), így az ő teológiájából éppúgy hiányzik a kinyilatkoztatás fogalma és tartalma, mint Mózeséből.
- Nem tudja, hogy mi az örömhír tartalma, sem azt, hogy hol van a „királyság” !
- Pál nem vált Isten emberi fiává, s nem is buzdított senkit a Fiú követésére !
- Nem a mester és tanítvány viszonylatában oktatott, mint Jézus.
- Nem hitt a közvetlen istenkapcsolat lehetőségében, ahogy Mózes sem.
- Nem kereső (gondolkodó) ember volt, hanem „karizmatikus”.
- A többi apostol általi elismerése kétes értékű, mert értetlenségük miatt azok nem tudták „levizsgáztatni”.
- Nem teljesítette az apostollá levés jézusi feltételét: „Ha tanúskodtok tetteimről és szavaimról, akkor...” (Lk 24,49). Jézus csak az ilyen magatartást tanúsítóknak tudja elküldeni a szent Szellemet, a tanúságtevők üldözőjének nem tudja !
- Pál, ha akarta volna, akkor sem tudta volna jobban összekutyulni Jézus tanítását. Ha öntudatlanul is, de a Sátán malmára hajtotta a vizet.

Feltételezések:

- Pál másodkézből (a zsidóktól, ill. üldözötteitől) hallotta Jézus (töredékes) tanításait, s azok túlnyomó részét félreértette, vagy úgy gondolta, hogy (egyedül) ő az, aki felfogta a lényegét.
- Pál lelkében büntudat, bizonytalanság és félelem bújkált.
- Pálnak fogalma sem volt arról, hogy miféle gyümölcsöt kéne teremnie, mit is kéne learatnia (vö. Mk 4,26-9; Jn 4,34-8; Tm 20.), ő az általa létrehozott gyülekezeteket tekintette „gyümölcsnek” – tehát egy saját magán kívül felépített ingatag valamit – és nem az életre nemzhető Pneumáját.
- Pál Jézus nevével és nem nevében tette azt, amit tett. Mumusnak használta a Krisztust !
- Pál csak olyan kinyilatkoztatást „kapott”, mint Mózes; a jó ügy érdekében *csinált egyet*, hogy higgyenek benne. Sem ő, sem nagy elődje nem látta az Urat. Az önjelölt mértékadók semmilyen gazságtól sem riadnak vissza, ha „Isten szolgálatáról” van szó. Aki valódi (Fiúi) kinyilatkoztatásban részesül, mint Jézus, az folyton erről beszél, és többször is felvázolja az ahhoz való hozzájutás útját s módját, mert azt szeretné, ha mások is részesülnének benne. Kinyilatkoztatásban ugyanis bárki részesülhet, hiszen mindenki „a közösből” kap, bár egyéni és személyre szabott módon. Pál mindig arról beszél, hogy Isten nem személyválogató, de kinyilatkoztatás tekintetében rendre csak a magáéra hivatkozik, másokat nem buzdít annak vételére ! Jézus szerint ez a lehetőség mindenki számára fennáll (vö. Tm 89.). Pál szemlátomást elégedett kiváltságos helyzetével, ő ugyan nem kecsegtet senkit királyi trónszékekkel (vö. Mt 19,28).
- Pál nem részesült igazi kinyilatkoztatásban, hiszen a megvilágosodott személy mindent átlát (vö. Tm 1.), ill. minden tudást megkap (Jn 3,31-5), Pál viszont továbbra is csak „tükör által, homályosan lát”, ismeretei „töredékesek” (1Kor 13,12).
- Mivel Pál valójában nem volt szomjas (vö. Tm 75.), s ezért nem is ivott Jézus szájából (vö. Tm 109.), nem jelenttetett ki neki semmi.

Kérdések:

- Vajon Pál a Sátán alattvalója volt?
- Honnan jött rá Saul arra, hogy Jézus (mégis) Isten fia?
- Ő hogyan minősíti magát?
- Mi az az egyetlen dolog, amivel szolgálni lehet Istent?
- Mit kell cselekednünk Jézus emlékezetére?

Ami biztosan kijelenthető

Saul nem volt a Sátán alattvalója, mert az események nem indokolták, hogy Evilág Ura „kézivezérléssel” is beleavatkozzon a dolgokba. A Tizenkettő Pál nélkül is megalapította volna a keresztény vallást; istenné tette volna Jézust; megteremtette volna a Szentháromság dogmáját; kihirdette volna az új szövetséget; és kimutatta volna a mózesi üdvtörténet folytonosságát. Pál, egyfajta „karizmatikus katalizátorként” csak felgyorsította ezt a folyamatot, saját tanait is hozzácsapva. Magyarán: a Tizenkettő a címzetes apostol nélkül is „átállította volna a váltókat”, lassabban ugyan, de egészen biztosan (vö. Tm 11.).

Jézus nem választotta volna tanítványának és későbbi apostolának Pált, mert sem írástudókat, sem farizeusokat nem hívott, ugyanis ezek az „igazságosok” és „egészségesek” már az első körben kiestek (vö. Tm 64., Mt 22,1–10; Lk 14,15–24). Az Emberfinek az utcáról kellett válogatnia (!), vámosok, cédák és más bűnösök közül. Saul viszont a gazdag ifjúhoz hasonló „mintazsidó” volt, aki formális tekintélyekre hallgatott. Jézus nem ment volna vele sokra, ahogy más, „benne hívő” zsidókkal se ment (vö. Jn 8,31–59) !

Pál, Mózeshez és Bemerítő Jánoshoz hasonlóan, *önjelölt mértékadó* volt, aki saját magát hatalmazta fel. „Felkentségét” később a hívei erősítették meg, jól illusztrálva, hogy ez a fajta felhatalmazás „emberektől van”. Nemcsak a világtalanok kapaszkodnak a vakokba, de a vakok is a világtalanokba ! Pál a kezdet kezdetén egy nímanddal – Ananiással – hitelesítette magát...

Pál, nem tagadva meg *vallási fanatikus* mivoltát, egészen különleges üdvtörténeti státust biztosított magának. Őt közvetlenül Isten helyezte a pozíciójába, őt nem ember tette apostollá. Ő Isten választottja, sőt rabszolgája (ez teljes lelki azonososságra utal !), noha ilyen címek csak Jézust illetik meg. Olvassuk csak el figyelmesen: milyen „feladót” ír levelei élére !

Pál nem következtetések levonásával – eszének használatával – definiálta Jézust (ez esetben rájött volna arra, hogy Isten emberi fia volt), hanem *hittel*, melyet üdvtörténeti spekulációi szültek. Jézus „Istennek bizonyulása” kapóra jött az emberek előtti dicsőséget kereső Saul számára, mert így ő léphetett az Emberfi helyére. Ez az (öt–meg–nem–illető) státus ráadásul „cselekvési programot” is kínált az ambíciózus fiatalember számára: „ő fogja nevémet a nemzetek, királyok és Izrael fiai elé vinni” (ApCsel 9,15), ami megintcsak nem az ő asztala volt. Kinyilatkoztatásokat nélkülöző papi líráján el lehetett aludni... (ApCsel 20,7–9a).

Pál viszont csak úgy kerülhetett automatikusan (és észrevétlenül) Jézus helyére, ha megérteti az emberekkel, hogy őt maga Isten „nevezte ki” oda. *Ezt a „tényt”* kürtölte világgá a csodálatos látomás zsidó szimbólumaival a biblikus műveltséggel rendelkező ifjú írástudó. Nemhiába ült a híres Gamáliel lábánál: ez egyszerű és hatásos magyarázatnak bizonyult a tömeg előtt. Elvégre nem hívhatott félre külön-külön mindenkit, hogy „önkritikát gyakoroljon”.

A Tizenkettő pedig kétszeresen sem volt abban a helyzetben, hogy kétségbe vonja az állítását. Egyrészt a feltámadás tanúiként hihetőnek vélték Jézus felbukkanását, másrészt ők maguk is biblikus szimbólumokkal értették meg az emberekkel, hogy a szent Szellem már leszállt rájuk (vö. ApCsel 2,1–3). Ők hitték, hogy már birtokolják a Lelket, de ezt másoknak is tudniuk kellett...

Mózes, a származása miatt, Egyiptomban sose lehetett volna király, de a héberek (= jöttment, keverék nép) élén igen ! Pál, Mózeshez hasonlóan, *meglovagolta a kínálkozó alkalmat*, és a zsidó szektából új vallást és új népet kovácsolt. Megteremtette a júdaizmus jogutódját, s ezzel *egész Izráelt maga alá gyűrte*. Bizonyára azt hitte, hogy ezzel Istennek tesz szolgálatot, de azért saját ambícióinak is sikerült megfelelnie... Ebből a szempontból nézve ama bizonyos „pálfordulás” nem is volt olyan nagy !

Pál, és a mai papok lelkilete

Isten csak emberi fiait tudja nyilvános működéssel megbízni. Az ember számára az egyetlen lehetséges szolgálat ennek a küldetésnek az elvállalása. Minden más egyházi hivatás messze alulmúlja ezt. Következésképpen az istenkeresőknek csak a Fiúvá/Leánnyá válás lehet a célja. Jézus barátot és ellenséget is az ő követésére buzdított. Az evangélium igazi hirdetése ugyanis annak *megvalósításával és szemléltetésével* egyenlő. A közvetlen istenkapcsolatot mindenáron ki kell alakítani, hiszen ez egyéni megmentődésünk (vö. Tm 71.) és országbeli használhatóságunk közös záloga !

Pál bűne az, hogy atyai felhatalmazás nélkül működött, s ebben a vétekben osztozik minden „hivatásos mértékadóval”. Benne is csak az munkált, ami egy mai ambiciózus kispapban.

Aki ugyanis a papi hivatásra készül, az:

1. Eleve lemond a Fiúvá levésről.
2. Feljebbvalói zsebébe helyezi a lelkiismeretét.
3. *Mások számára* akar létrehozni valamit.
4. Csak közvetítő akar lenni Isten és az emberek között.
5. Szívesen végez fél munkát. (Én csak vetek, majd az utódaim aratnak.)
6. A nemlétező üdvtörténet folyamába akar beleállni.
7. „Szent kísérleteket” végez, mások bőrére.
8. Építeni akarja az építhetlent.
9. Elődei tudásával kívánja felvértezni magát.
10. A saját nevében áll az emberek elé (vö. Jn 5,43).
11. Elrejtja a tudás kulcsát (vö. Tm 38.).
12. Eljjeszti a barmokat a jászoltól (vö. Tm 103.).

Egy „függetlenített mértékadó” nem keresi az Istennél található dicsőséget, s így nem is részesülhet abban (vö. Jn 5,41–44). Azért nem képes élni a nagy lehetőséggel, mert *nem tudja*, hogy az számára is fennáll. Beéri a közvetítői szerep kínálta előnyökkel: az emberek tiszteletével, és az „istenes” ténykedéssel járó *túlvilági* jutalommal.

Pál is a majdani, „hervadhatatlan koszorúért” futott, s nem az immanens királyságért, holott utóbbival ő is, és a világ is jobban járt volna. Hiába, ha egy vallási fanatikus *úgy érzi*, hogy valamivel szolgálatot tehet Istennek, akkor semmi sem állíthatja meg... Ha a mai „építők” szeretnék előre látni az „eredményeiket”, akkor elég, ha a páli, anti-Krisztusi életműre tekintenek !

A keresztény koktél

Krisztus után 2006-ban, itt, a Föld északnyugati negyedtekéjén, vallási szempontból zsidó-keresztény alapokon állunk. Területünkön elvileg három nagy világvallás létezik: a hitet nem igénylő életmód, a kereszténység és a júdaizmus. Gyakorlatilag csak egy van: a mammonimádat, mivel mindhárom vallás a földi javakra összpontosít. Evilág Ura valójában mindig is ezt az egy vallást kínálta fel az embernek, a történelem folyamán állandóan ez jelenik meg, különféle köntösökbe bújtatva.

A „mennyei dolgokról” (vö. Jn 3,12) ma sem tudunk semmit, isten- és világképünk gyermekcipőben jár. Jézus óta senki sem jutott még fel „a mennybe” (Jn 3,13), rajta kívül nem támadt Emberfi. Kézenfekvő lenne az a feltevés, hogy azóta is az Elsőszülött Fiú tanítása alapján tájékozódunk. Sajnos, ez sem igaz, mert a hitet nem igénylőket nem érdekli Jézus, a júdaizmusban sohasem válhat mértékadóvá, a kereszténység pedig megközelíthetetlen magasságokba toltja, midőn Istent csinált belőle.

Az emberek többsége „tudja”, hogy *van Isten*, de hát ezt már a Neander-völgyben is sejtették... Ellenben a teremtési folyamatot még ma is egyszeri és befejezett dolognak hiszik, s a mennyországot valahová a csillagok közé képzelik. A Mennyei Atyáról azt feltételezik, hogy kizárólag emberi fiai vannak, s hogy éppen ezért a homo sapiens a teremtés koronája.

Evilág Urát szinte senki sem tartja létező személynek, és az sem köztudott, hogy itt tartózkodik, a Kozmosznak csúfolt birodalmában. E Tékozló Fiúról nem tétélezik fel, hogy teremtő képességekkel rendelkezik, holott Atyja – jóságából kifolyólag – azzal is felruházta. Sokan azt gondolják, hogy önzése és hazudozása csak játék: Isten úgymond az ő gonoszsága által teszi próbára az embereket.

Az ember csak a „kézzelfogható” (szemmel látható, füllel hallható, ízlelhető, szagolható, tapintható) dolgokat fogadja el valóságnak, így az élő, közvetlen istenkapcsolat lehetőségét ki is zárja. Konstatálja, hogy ebben a világban csak a változás állandó, *mégis a mulandóságokhoz ragaszkodik*. A földi léttel kapcsolatos bajokért saját fajtát okolja, így lesz az ember egyszerre bűnös és áldozat.

Minden egyház kilátástalan harcot folytat a szekularizáció ellen, nem fogván fel, hogy vereségük tulajdonképpen győzelem, mert ördögi Gazdájuk éppen azért hozta létre a vallási szervezeteket, hogy a teljes elvilágiasodás olajozott módon haladjon. A Sátánt öntudatlan módon szolgáló papok egyedüli dolga a Fiú-aspiránsok likvidálása, s ezt a feladatukat nagy lelkesedéssel el is végzik (vö. pl. Jn 8,37–59).

A kereső ember ma is egyedül marad, mert hitet nem igénylő egyének, hivatásos hívek, formális tekintélyek és „építők” (vö. Tm 66.) veszik körül. A gondolkodásra nincs idő, így aztán nem is indul el senki az istengyermekké válás útján. A nők még ma is azt hiszik, hogy ez a „dolog” nem nekik való, ők méltatlanok e nagy feladatra.

Jézust a mai, keresztény vallású emberek is megfeszítenék, s ez az állítás azért igaz, mert a kereszténység a Fiú meg-nem-értésének következtében jött létre. E vallás hívei tulajdonképpen a Tőle való elrugaszkodást gyakorolják. Ez azért lehetséges, mert már a korabeli tanítványok sem értették mesterüket. Ezt a *tényt* az evangéliumok gazdagon dokumentálják. A Tizenkettőnek az a bűne, hogy évekre rúgó együttlét alatt sem fogták fel Jézus mondanivalóit. A kereszténységnek elvileg Jézus örömhírén kellene alapulnia, de ennek az örömhírnek a tartalma, és ama bizonyos „királyság” holléte még ma is homályos az egyháziak számára.

A kialakult helyzetért hárman is felelősek: Jézus, a Tizenkettő és Pál. Jézus azért „hibáztatható”, mert rébuszokban beszélt, rejtélyes szavai mindenképpen értelmezést kívánnak. Aki nem gondolkodik a logionjain, az óhatatlanul tévútra jut. *Ő azonban kizárólag azokhoz „jött”, akik a találás szándékával keresnek* (vö. Tm. 70., Lk 6,21), s ezért hajlandók mondasainak megfejtésére. A többieknek marad a kereszténység...

Jézusnak van mentsége. Ő kezdettől fogva azt hirdette, hogy csak *a szoros út* vezet Célhoz, csak *a szűk kapu* nyílik az Életre. Megvilágosodni csak egyénileg lehet, csak személyre szabott kinyilatkoztatás képzelhető el. Ha az istenkapcsolat nem személyes, akkor

semmi hasznunk belőle (vö. Tm 2.). Senki sem tud helyettünk újjászületni, vagy szövetséget kötni a nevünkben. A kereszténység – mint minden tömeges mozgalom – nem más, mint ama *széles és kikövezett út*, mely a veszedelembé visz (vö. Mt 7,13–4). Persze, a júdaizmus is az, hiszen alig különbözik a pálinizmustól.

Nézzük csak meg :

1. A zsidók és a keresztények egyaránt kiválasztottnak hiszik magukat.
2. A zsidók és a keresztények is úgy hiszik, hogy Isten kizárólag velük kötött szövetséget.
3. A zsidók szerint e kettőnek a *körülmetékedés*, a keresztények szerint a *megkeresztelés* a jele.
4. Mindkét vallás emberiség szintű és egyetemes üdvtörténetben hisz.
5. Mindkét vallás egy „hivatalos” kinyilatkoztatásra hivatkozik.
6. Mindkét vallás egy erkölcsi–etikai megigazulást gondol el.
7. Ezt mindkét vallás *az egész életre elnyújtva* képzelel el.
8. Mindkét vallásban van „áldozati rendszer”.
9. Mindkét vallásban szent helyeken és templomban imádják Istent.
10. A zsidók szombatot, a keresztények vasárnap (nem) tartják az Úr napját.
11. Mindkét vallás a hagyományos imádkozásban látja az istenkapcsolatot.
12. Mindkét vallás *féli az Istent*, bírói istenképe miatt.
13. Mindkét vallás hívekre és mértékadókra tagolódik.
14. A vezetők mindkét vallásban mások által járt, széles utakat használnak.
15. A nők mindkét vallásban háttérbe szorulnak.

A kereszténység ráadásul egyfajta többistenhit, mert a papok és a hívek fejében sok eligazodási pont van, *egymás mellett*. Úgymint: az Úr, a Szentháromság, Jézus, Szűz Mária, a Szentírás, a pápa, Pál, vagy valamelyik egyházatya, ill. rendalapító szerzetes. Hinni és bízni mindegyikben lehet, ahogy imádni is bármelyiket, továbbá „közbenjárásért” is folyamodhatunk. Sajnos, a dogmák is „fejlődnek”, ezért aztán abszolút nincs biztos talaj. Nem marad más hátra: értelmünk kősziklájára kell felhúznunk a saját „házunkat”.

Az emberek sajnos ennél sokkal kevesebbet várnak a vallástól. Elegendő, ha megadja nekik a világba való beilleszkedés receptjét. A világ persze a saját rendszere szerint forog, így a sikereseknek a hitükből is sikerül kifordulniuk. A „vallásgyakorlás” szintere a családra és a gyülekezetre redukálódik, mert a világban farkastörvények uralkodnak. Ott „muszáj” másképp viselkedni...

Ezért aztán csak *a világgal szemben* lehet Istent keresni. Böjtölni kell a világgal (vö. Tm 26.), félrevonulva, hogy az idő és az energia jó helyre menjen. Csak kétféle ember van: az egyik „bemej” az Atya királyságába, a másiknak erre nincs ideje...

A homo sapiens legalapvetőbb jellemzője a nem-gondolkodás. Ennek jegyében a vallásos emberek *a hitükről sem elmélkednek*. Nem bányásszák ki magukból a teológiai szókincset, így fogalmazni sem tudnak. Aki gondolkodik, az tud beszélni és írni is arról, ami a szívében van. Akit valójában nem foglalkoztatnak a *Dolgok*, az néma marad.

Ez a lelki némaság teszi lehetővé azt, hogy hazugságok tömkelegével árásszák el. A vallásos ember minden további nélkül elhiszi azt, hogy:

1. Isten a semmiből teremt.
2. Isten kezéből jó és rossz is jöhet.
3. Isten egyszerre irgalmas és igazságos.
4. Úgy Erős, hogy a történelem folyamán gyengének bizonyul.
5. Gondot visel a világra, de közben minden gonoszságot eltűr.
6. A halál természetes dolog.
7. A földi katasztrófák az „üdvtörténet” részét képezik.
8. Az ima istenkapcsolat.
9. Az öregedési folyamatnak is megvan a szépsége.
10. A halál automatikus átmenetet jelent a Mennyországba.

A vallásos ember mindenért Istennek ad hálát, holott a történések mögött általában csak a sátáni Rendszer rendes működése áll. E fel nem ismert törvényszerűségeket nevezi véletlennek. Az ember végső soron Evilág Urában hisz, így aztán hitének megtámogatására is evilágból ragad ki példákat. A világ fiai „legalább” kiaknázzák az evilág nyújtotta lehetőségeket, a vallásos emberek viszont csak *végigsodród*nak az életükön, nemlétező dolgokban bízva.

Időnként akadnak reformátorok, akik szeretnék felrázni a híveket. Ezek a személyek azonban rendre felsülnek „szent kísérleteikkel”, egyrészt a rossz emberanyag, másrészt a rossz teológia miatt. Ha ugyanis az új elgondolások érintetlenül hagyják a geocentrikus és emberközpontú világképet, akkor csak a helybenjárás ütemét lehet fokozni. Hagyományos szemlélet („régi felismerés”) mellett semmit sem lehet elérni. Ha egyszer Isten teremtette ezt a világot (mármint a Földet), és gondot is visel rá, akkor minek ugrálni?

A vallásos ember *éppen ezért* simul bele a sátáni teremtés rendjébe, s ezért fogadja el mindazt, ami jön, a végén pedig a halállal is megbékél. Ez persze csak úgy sikerül, ha beköti a szemét, betömi a fülét és megkeményíti a szívét. A világ felismeréséhez (vö. Tm 55.) viszont érző szív és őszinteség kell. Ha magunknak is hazudunk, és elmegyünk a szenvedők mellett, akkor sohasem indul el az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatási folyamat.

A sok összetevőből álló „keresztény koktélt” tehát ki kell loccsantanunk kelyhünk-ből, és egyszerű (homogén) jézusi folyadékkal kell teletölteni (vö. Tm 61., Mt 6,22–3). Ez a víz aztán örök életre buzó forrássá változik az emberben.

Teológiai alapkérdések

A hagyományos felfogás szerint Isten a földi világtól függetlenül, az ember nélkül is jól megvan magában. A mértéket és időt nem ismerő, anyagtalan és változatlan Abszolútum „nem izgatja magát” a világ történésein. Miért is tenné, hiszen birtokolja a létteljességet, s e hiányt-nem-ismeréstől boldog. Ez a modell azonban súlyos kérdéseket vet fel.

Nevezetesen:

- Hol van Isten a teremtett világhoz képest?
- Hol van helyileg a Mennyország, a pokol és a Föld?
- Létezhet-e valami Istenen „kívül” (a semmiben, az üres térben)?
- Hogyan visel Isten gondot a világra, ha a teremtésétől távol tartózkodik?
- Hogyan gyakorol hatást a világra, ha az *merőben más*, mint ő?
- Ha Isten időtlen, akkor mikor történt a teremtés?
- Mit csinált Isten, mielőtt teremtett?
- Szétválasztható-e Isten „rendes tevékenysége” a teremtéstől?
- Nevezhetjük-e Istent jónak, ha anyagot, időbelit és végeset teremt?
- Micsoda az ember, s mi célja lehet vele Istennek?
- Miért kezdődött az „üdv történet” majomember-szinten?
- Teremthetett-e Isten a *semmiből*?
- Miért csak egyszer teremtett?
- Lehet-e Isten teremtése tökéletlen és mulandó?

A gondolkodó ember nem tud mit kezdeni egy befelé forduló Istennel. A kereső meg akarja találni őt, mert csak az egyéválás boldogíthatja. Isten elébe is megy a találkozásnak, és kinyilatkoztatja magát. Ezek után az embernek már helyes isten- és világképe lesz. Saját magát és feladatát is pontosan meg tudja határozni.

Minden ember tudja azt, hogy van Isten, csak az elsőprő többség nem foglalkozik ezzel a ténnyel. Az embert elsősorban *maga az ember* érdekli, s mindaz, amit megszerezhet. Az ember persze – mint olyan – valójában nem szerezhethet semmit. Az egyetlen dolog, amit ténylegesen birtokolhat, az a közvetlen istenkapcsolat. Tehát az istenkeresésnek is csak akkor van értelme, ha az egyéválást célozza meg. Ez a keresés-kutatás gondolati síkon történik, és egy lelki- vagy tudatállapotba torkollik.

Nagyon fontos, hogy mindig felülről induljunk el, azaz először Istent „járjuk körül”, mert különben „nem jutunk fel a mennybe” (vö. Jn 3,13). Mindennek a helyes istenkép a kulcsa! Aki „felülről jő”, az mindenre rálát (vö. Jn 3,31), aki viszont a világból indul ki, az a földhöz ragad.

Földi világunk legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy hiányzik belőle a közvetlen istenkapcsolat. Ez persze egyáltalán nem csoda, hiszen a sátáni gépezet globális rendszerének személytelen erői csak így tudnak funkcionálni. Ha csak egy ember is létrehozza magában a mindennél drágább Egységet (vö. Tm 107.), páni félelem fogja el a Sötétség Birodalmának irányítóit (vö. Isz 5/18).

A Kozmosz nemcsak Isten „telkén” áll, de isteni anyagból is épül fel, tehát a világ legtermészetesebb dolga, hogy minden rendű és rangú lény – bárhol lakjon is az Univerzumban –, az Atya után kiált lelkében. Ez azt jelenti, hogy minden normális ember közvetlen (egyéni és személyre szabott) istenkapcsolatot igényel.

A nagy lehetőség szerencsére fennáll, s ez Jézus példájával illusztrálható. Ő jórészt arról beszélt, hogy hogyan lehet megteremteni ezt az egységet, s ezzel már a mikorra is válaszolt. Tanítványai folyton a *mikoron* lovagoltak, s nem vették észre, hogy mesterük a *hogyan*nal a lehető legpontosabb választ adta. Bizony, az, hogy mikor érjük el ama királyi lelkiállapotot, rajtunk fordul!

A közvetlen istenkapcsolatra irányuló óriási igénnyel persze Evilág Urának is számolnia kellett. Ezért aztán kezdettől fogva intézményes mederbe terelte az ember istenülő vágyait. A szervezett formák ugyanis nem teszik lehetővé az egyén szellemi kibontakozását. Hivatalos keretek közé szorítva ez lehetetlen vállalkozás. Jézus sokszor és hangsúlyosan beszélt arról, hogy csak a kiválasztottnak (= a kiközösítetteknek, a perifériára szorítottaknak, a lekezeltéknek), tehát a kereső és érteni akaró „eretnekeknek”, a szellemi szférából számkivetetteknek van esélyük. Nekik is csak akkor, ha nem hagyják abba az állhatatos gondolkodást.

A hit kollektivizálása (micsoda ellentmondás!), s méginkább a hitélet szabályozása és ellenőrzése garantáltan megfojtja az egyéni kezdeményeket (vö. Mt 13,1-9). A mindenkori valláshoz ugyanis alkalmazkodni kell, nem lehet kilógni a sorból. A kereteken kívülre kerülők megbélyegzettek válnak, s az egyház befolyásától függően különféle szankciókra számíthatnak. A szektásodás sem kiút, hiszen az ismét intézményesüléshez vezet, mert megszületnek a kisegyházak. Ez tehát a szó szoros értelmében egy ördögi kör.

A közvetlen istenkapcsolatra vágyó ember mindig és mindenhol egy bizonyos kultúrkörbe születik bele, ahogy például Jézus a júdaizmusba. Sajnos, egy ilyen ember igényeit a világ semelyik vallása sem tudja kielégíteni. A vallási szervezetek ugyanis öncélúak, és társadalmi perspektívákban gondolkodnak. Az egyénnek valamiféle „kollektív megigazulást” kínálnak fel, ami bizony akkor is édeskevés lenne, ha működne.

Szerencsére a homo sapiensnek egyedül is módjában áll megközelítenie Istent. Ezt a lehetőséget szellemi képességei biztosítják. Az istenkeresés ugyanis csak gondolati síkon történhet. A szent Szellem vagy Lélek az agyban van. Értelem hiányában, az ész célirányos használata nélkül nem ébred fel az Isten-igény. Magához való esze minden embernek van, ehhez azonban még az elvont gondolkodás képességének is társulnia kell. Természetesen, egyfajta „helyzeti energiaként” ezzel is rendelkezünk, *tudatos aktivizálás nélkül* azonban parlagon marad (vö. Tm 110.). A lehetőség minden ember számára adva van, de ez csak egy esély, mellyel élni kell (vö. Tm 71.) !

Ez a valós helyzet a „magára hagyatottság” érzetét kelti: az ember-gyerek próbára tett alanyként határozza meg magát. A kiszolgáltatott, s ezért „sértett” egyén nem lehetőségként éli meg a dolgot, hanem kényszerként, s ezért hátat fordít Istennek. Inkább a széles és ki-közvezett úton halad – együtt a többiekkel.

A homo sapiens számára az egyetlen valóság az őt körülvevő világ. Ezt a környezetet józan ésszel (tisztá szívvel) ellenségesnek érzékeli, s ezért szabadulni kíván belőle. Ez a lelki alapállás élete során egyre tompul, később már elfogadja az adott körülményeket, és csak a beilleszkedési szándék motiválja. Így váltja fel a nagy Célt a kicsi: az élni-akarás. Ekkorra már az élet értelme maga az élet, vagyis a szűkre szabott lehetőségek minél nagyobb fokú kihasználása. Ily módon kerül Isten helyére „a világ”.

Ennek a világnak a származása az ember előtt homályban marad, ezért rosszul reagál a kihívásokra. A homo sapiens azt kérdezi: Miért nekem kell bizonyítanom? Miért nem jön már a Szabadító? S különben is: miért nincsen alanyi jogon járó, közvetlen istenkapcsolat? Miért úgy vannak a dolgok, ahogy?! Miért nem jön már a világvége? Helyes magatartáshoz csak a világ „felismerése” (vö. Tm 55., Jn 7,7; Isz 32/124; 137/38) vezethet, amikor is az ember Isten mellett dönt.

Aki már fölismerte, hogy ő is az élő Atya fia lehet (vö. Tm 2.), az tudja, hogy nem neki „kell” bizonyítania, hanem ő az, aki bizonyíthat. A homo sapiens rájöhet arra, hogy ő maga lehet önmaga és mások Szabadítója, ha létrehozza magában a közvetlen istenkapcsolatot, mint Jézus. Ekkor, az ő (a mindenkori Emberfi) személyében tud Isten megnyilvánulni ebben a világban. Az egyes ember számára akkor lesz „világvége”, ha az *a fejében* következik be (vö. Tm 112.). Ekkor van meg az esélye egy „második eljövételnek” !

A sokat emlegetett „szabad akarát” tulajdonképpen csak ebben az esetben tud realizálni: akkor, amikor az Isten fiává lett ember elvállalja a Nyilvános Működést.

Ki kaphat kinyilatkoztatást?

Mielőtt gyorsan és tévesen megválaszolnánk a kérdést, egy „bárki”-vel vagy „mindenki”-vel, gondolkodjunk el egy kicsit azon, hogy miről is beszélünk. Ha ráérzünk arra, hogy a kinyilatkoztatás egy találási folyamat, akkor már nem fogjuk elkapkodni a választ. Természetesen bárki megvilágosodhat, aki keres. No de, hányan vannak a keresők?! (Tm 22., Mt 22,14). A kinyilatkoztatásból alanyi jogon részesülhet a homo sapiens, de az senkinek sem „jár”, a lehetőséggel ugyanis élni kell! Aki más zsebében tartja a lelkiismeretét (eszét, szemét, szívét), az sohasem fog ilyesmiben részesülni. Pontosabban: csak egy hivatalos „kinyilatkoztatást” fog kapni, a zseb gazdájától.

Az egyházak hívei nem érintettek a találás kérdésében, hiszen nekik mindent megmagyaráznak az előjáróik. Ők gondolkodás nélkül is „mindent tudnak” az illetékes tanító-hivataltól. Ha felmerül egy probléma, akkor azt csak „az okosok” hatáskörébe kell utalni. Majd az arra hivatottak megválaszolnak az okvetlenkedőknek. Minek a gondolkodás „terhét” cipelni, mikor az iga „könnyebb” (vö. Tm 91., Mt 11,28). A hívek nem fáradoznak, ezért aztán nem is találják meg az Életet (vö. Tm 57.).

A találás, a megvilágosodás és a kinyilatkoztatásban részesülés *egy és ugyanaz*. A találás egyszeri és az embertől elvehetetlen dolog, a megvilágosodás helyes isten- és világméretű nyújt, a kinyilatkoztatás pedig a talentum-forgatás függvényében egy elvileg soha le nem záródó *folyamat*. Tehát csak a „kiválasztottak” részesülhetnek benne. Jézusnál minden egyszerű: aki keres, az talál, de csak az talál, aki keres!

Ha ezt a világot a Jóisten teremtette volna, akkor nem kéne keresni (semmit), mert az istenkapcsolat közvetlen lenne. Ha a körülmetélkedés számítana valamit ez ügyben, akkor már körülmetéltnék születnénk. A találáshoz azonban Lélekben kell körülmetélkednünk (vö. Tm 52.), vagyis szellemileg. Nincs az a külső jel (megkeresztelés) vagy felekezeti tagság, ami biztosítaná számunkra a kinyilatkoztatás vételét. Ellenkezőleg: a külsőségek és a „valahová” tartozás csak az Ajtó előtt állást biztosítja. Ez a hamis lelki nyugalom éppen-séggel a be-nem-lépést garantálja (vö. Tm 76., Mt 22,8). Az egyház ugyanazt nyújtja, mint a biztosítótársaságok: az ember a pénzéért csak a félelemtől mentesül, a káreseménytől nem. Jézus viszont igazi nyugalmat kínál, káresemény nélkül (vö. Tm 59.).

Ha kinyilatkoztatást akarunk kapni, akkor rekonstruálni kell a magunk számára a Jézus-eseményt, mert a Fiú életművének éppen az volt a célja, hogy hasznunkra legyen. A megmentődés egyéni megvilágosodás útján következik be, ehhez akart ő (Szabadítóként, Megmentőként) segítséget nyújtani mindazoknak, akiket az Atya neki adott. Jézus nemcsak a szavaival, de tetteivel és jelképes cselekedeteivel is sokmindent közölt.

A kinyilatkoztatásban részesülésnek két útja van. Egyik a jézusi: az autodidakta kopogtatás-zörgetés. A másik: a mestertől való tanulás. Aki megérti őt, az gyorsabban juthat el oda, ahol ő van. Felvilágosító munkájával (a Nyilvános Működés elvállalásával) meg akarta könnyíteni, le akarta rövidíteni számunkra az utat. Fennmaradt logionjai ugyanezt a célt szolgálják (vö. Tm 109.).

Végsősoron Isten az, aki kinyilatkoztat, vagyis bárki megvilágosodhat Jézustól függetlenül is, de ha már módunk van arra, hogy tanuljunk Elsőszülött Fiától, akkor célszerű reá hallgatni. Sokszor mondta, hogy őt kell követnünk, hiszen az Atyához csak a Fiún keresztül lehet eljutni. Ez azt jelenti, hogy mindenképpen istengyermeki státusba kell kerülnünk (vö. Tm 2.).

Jézus azért jött, hogy nyilvánosan is tanúságot tegyen az Igazságról, azaz mindarról, amire rájött (vö. Jn 5,34b). A megmentődés útja – az ismeretszerzés útja. Az ember azonban semmire sem juthat mennybéli segítség nélkül (Jn 3,27). Jézus tehát arról beszél, amit megtudott Istentől, s azt bizonygatja, amit megértett (Jn 3,11). Ehhez csak az Atyát hívhatja tanúnak, aki ki is állt mellette (Jn 5,31–4). Nyilvánvaló, hogy Jézus a lelki szemeivel és belső füleivel vette a kinyilatkoztatást. Mi is csak ily módon vehetjük majd (vö. Tm 14., 18., 32., 84.), de már Jézus hathatós támogatásával! (vö. Tm 109.).

Az Igazság megismerésének (s így a szabadulásnak is) azonban feltétele a Jézusnak való hitelt adás. Ő csak azokat tartja tanítványainak, akik hisznek neki (Jn 8,31–2). Aki elveti őt és beszédeit, azt az igazságot hordozó Igék (= a Logika) fogja elítélni, az utolsó napon (= akkor, amikor eljön „az igazság pillanata”). Ez egy egyéneként változó időpont, melynek eljövetele rajtunk fordul.

Jézus egyedüli mértékadónak jelentette ki magát, s ezzel megszüntette „az egyház” közvetítő szerepét. Közvetlen istenkapcsolatot ajánlott az embereknek, olyat, amelyet ő létesített és testesített meg (vö. Tm 27.).

A kinyilatkoztatás titkai (vö. Tm 62.) egyáltalán nem olyan egyszerűek, hogy azokat bárki felfoghatja. A bölcsek és belátók (írastudók, farizeusok és vének) sem ostobák, csak az újjászületés hiánya teszi őket vakokká. A kinyilatkoztatás titkai „gyöngyök”, de ezeket csak az újjászületettek tudják értékelni (vö. Tm 94., Mt 7,6). Ezzel a ténnyel az Atya és a Fiú is számol (Mt 11,26), de ez nem korlátozza a kinyilatkoztatás mennyiségét (Tm 40., Mt 13,12; Mk 4,25; Lk 19,26). Aki Fiúvá/Leánnyá lesz, az mindent birtokolhat (vö. Mt 11,27; Jn 3,35). A tudás bárkié lehet, aki akarja, hogy Jézus kinyilvánítsa neki az Atyát (Mt 11,27c).

Aki főpapi zsebekben tartja a lelkiismeretét, azt az egyház gazdája (Evilág Ura) fogja közvetett (vö. Tm 39., Isz 109/53; Jn 15,1; Mt 15,13) és hazug „kinyilatkoztatásban” részéssíteni. A világban nagyon sok olyan istenkereső van, aki nem jut sehová. Túlnyomó részüket az egyház vezeti félre (vö. Tm 2., 5., 33., 38., 39., 51., 52., 66., 72., 103., Mt 23,13–15), egyesek azonban saját hibájukból késnek el a menyegzőről (vö. Mt 25,1–13). Ezek bizonyos értelemben atyjuk nyomdokaiba lépnek (vö. Jn 8,37–47). Bizony, a Tékozló Fiú az első a sorban, azok között, akik visszautasítják a lakodalmi meghívást. Ő egy ezüstitálcán felkínált, mennyei kinyilatkoztatásra mondott nemet. (Nem akart belépni Isten Világába, így nem is látta „színről színre” a Teremtőt.)

A hivatásos mértékadónak (papnak) készülők Isten helyett azt az egyházat választják, amit Evilág Ura felajánl nekik. Ők azok, akik hitükért az Istenen is átgázolnak. Ezt azért nem veszik észre, mert lelkiismeretüket a hierarchia zsebeiben tartják. Aki egyházi lesz, az nem Istent szolgálja, hanem a Rendszert. Az ilyennek az Ördög azt hazudja, hogy belépésével már meg is találta Istent. Ebből kifolyólag a delikvens nem is fogja keresni őt, hanem másokhoz akarja elvinni, felhatalmazás nélkül. Ily módon vezeti le a Sátán az istenes ambíciókat !

Elméletileg a papnak készülők mind Fiú–aspiránsok, esetükben van meg annak az esélye, hogy istengyermekké válnak. Ez az a veszély, amit Evilág Ura nem vállal, így (az egyház segítségével) már a kezdet kezdetén tévútra csalja őket. Hamis kiválasztottság-érzést és „emberektől való” felhatalmazást kínál. Működési területet is ad, és az egyházi karrier lehetőségét is felcsillantja. A dicsőségre szomjazó (vö. Jn 5,41) delikvens hamarosan a saját nevében (vö. Jn 5,43–44) prédikál, magyarán a hiúsága gátolja meg abban, hogy eljusson az Atyához.

Ugyanakkor a „hivatásos hívek” is rossz emberanyagnak bizonyulnak a kinyilatkoztatni kívánó Isten számára. Ők azok, akik másokra bizzák a gondolkodást, hitéletüket egyházi kezelésbe adják, szívük helyett a templomba zárják be Istent. A hívek meg vannak győződve arról, hogy ők tiszták és „egészségesek”, nekik nincs szükségük a kinyilatkoztatás gyógyszerére. Jézus nem is tudott mit kezdeni a magukat büntelennek tartó emberekkel. Az „igazakat” hiába hívogatta, csak a bűnösök álltak kötélnek (vö. Mt 9,9–13). A magukat áldozatbemutatókkal tisztára mosók alkalmatlanok a dolgok felfogására (vö. Tm 90., Mt 23,25–6; Lk 11,40). Az embernek a szívét kell odaadnia Istennek, mások iránti irgalomból !

A Pneumát nélküli emberi egyed, aki csak „hús és vér”, magától értetődően geocentrikus. A cseperedő homo sapiens tényleges világa a szemhatárig tart, a gyermek csak lassanként fogja fel, hogy „a hegyvonulat mögött is élnek emberek”. Ez a világ aztán rohamosan tágul, de emberi léptéknek marad a szemhatár. A Föld nevű bolygó, mint globális létező, az egyén számára meghódíthatatlan. Fizikai tulajdonságaira éppúgy nincs rálátásunk, mint magára az emberiségre. Tudhatjuk, hogy planétánk gömb alakú, s hogy szédítő sebességgel forog, de az alátámasztottság vagy felfüggesztettség hiánya nem zavaró. Értesülhetünk holokauszt méretű népirtásokról, de a nagy távolság valóságátlaná teszi az eseményeket. Amíg emberi perspektívába vagyunk kényszerítve, addig szilárd talajnak fogjuk érezni a lábunk alatt a földet, s közvetlen környezetünk jelenti számunkra „a világot”. Az ember érzékelési köre erősen korlátozott, és sokminden szűkíti a mozgásteret. Összehasonlítási alap hiányában törvénytelenül téves következtetésekre jutunk.

A Földhöz hasonló, Kozmosz-béli világok mind „a saját tengelyük körül forognak”, s a rajtuk élő civilizációk egyedülinek, s így a teremtés koronájának hiszik magukat. Ez vallási értelemben azt jelenti, hogy egy bizonyos domináns evolúciós faj mindenhol elhivatottságot érez az uralkodásra. Mind meg vannak győződve arról, hogy létezik egy isteni szövetség, mely velük és érettük kötött, az élet haszonélvezetére. Az adott világhoz tartozó hivatalos „kinyilatkoztatásnak” éppen az a szerepe, hogy rögzítse ezt a „tényt”.

Nem tudni, hogy a mi bolygónkon hány civilizáció váltotta már egymást, de jelenleg az ember áll az evolúciós hierarchia csúcán. Most, a 21. század elején, több nagy kultúrkör él a Földön, egymás mellett. Ez azt jelenti, hogy még nem dőlt el: melyik világvallás lesz az egyeduralkodó. Ezt a „természetes” szelekció fogja eldönteni, ugyanis ezen a téren is az erősebbé a pálma. A globális üdvtörténetet a győztesek írják majd, az új generációk pedig egyre kevesebbet fognak tudni a múltbéli valóságról. Bármelyik emberi rassz fia örömmel elhiszi majd, hogy az ő felülkerekedett népe a felsőbbrendű, s hogy Isten az ő kiválasztott népe mögött állt.

Összehasonlítási alap hiányában mindent be lehet adni az embernek, az ő kis méricskélései pedig őt igazolják. Az ember alatti világot oktalannak, sőt lelketlennek látja, így felhatalmazva érzi magát arra, hogy uralkodjon azon. Mivel erre megvan a lehetősége, ideológiát is gyárt hozzá: a földkerekség azért van, hogy az ő faja „betöltse” azt, és *rablógazdálkodás szerűen* használja. Ezt a „kinyilatkoztatást” Isten szájába adja (vö. Ter 1,26–8), mert az önző, harácsolás iránti vágy belülről jön, „természetes” ösztönként. A más fajok szempontjából igazságtalan terjeszkedést *mindig az egyház szentesíti*. A mammon iránti affinitást a vallási köntös leplezi el.

Evilág Ura egy geocentrikus és emberközpontú kinyilatkoztatást sugall, amit a teremtés koronája örömmel „bevesz”. Hivatalos rangra emeli a sátáni programot (vö. Ter 1,26–8), szentséggé teszi és dogmatizálja. A Hagyomány és az Írások a mindenkori domináns gondolkodók elképzeléseit tükrözik. Ily módon válik a világ az ember istenévé, akár vallásos, akár nem.

Az ördögi egyház

A Mennysországbán nincs egyház, mivel ott nincs szükség semmiféle közvetítőre, Isten és a Teremtmények vonatkozásában. Ott sohasem volt és semmikor sem lesz ilyesfajta szervezet. Az egyház öröktől fogva és örökre fölösleges intézmény. *A Teremtőnek nincs szüksége rá*, és a közvetlen istenkapcsolat világában a Teremtmények sem igénylik. Az istenkereső ember viszonylatában sincs olyan funkció, amit betölthetne. Következésképpen az egyház egy olyan emberi szervezet, mely ördögi sugalmazás alatt áll (vö. Mt 7,13–4; 15,13; Jn 15,1–8; Tm 39., Isz 157/117).

Az egyház, mint minden intézmény, társadalmi feladatokat lát el, a tömegek igényeit elégíti ki. Szolgáltató jellegű szervezet, azt adja az embereknek, amit elvárnak tőle. Saját, jól felfogott érdekében a közakaratot is figyelembe kell vennie. A hierarchia tömegeket képvisel az evilági érdekszférákban, így politikai és gazdasági tényező, mellyel mindenkinek számolnia kell. Az egyház egy olyan földi hatalom, mely Istenre hivatkozik. Csak egy a világi hatalmak közül, akikkel érdekellentétben áll. Az egyház „a földből van”, s ezért földi céljai vannak. Harcol ugyan a szekularizációval, de ezt csak azért teszi, mert nem szeretné, ha bárki is az ő megkerülésével boldogulna.

Az egyház egyidős az állam kialakulásával, s mindig is szorosan összefonódott vele. Az államot a *szervezett munka* hozta létre, ami *letelepedett életmódot* igényelt, s *ingatlan vagonhoz* vezetett. E három dolog együttesen ad lehetőséget bizonyos személyeknek a kizsákmányolásra. Ezek később osztályba tömörülnek, s ezután már csak a tömegek irányításával foglalkoznak. Az egyház *az istenfélelem* okán kerül be a hatalomba, „a nép hitére” támaszkodik, s ezzel zsarolja ki előjogait a világi vezetéstől.

A varázslóból, sámánból, szent emberből papi kaszt lett, amely hierarchiába rendeződött. *Ők sem vettek részt a szervezett munkában*, inkább másfajta feladatokkal foglalkoztak. A hagyományok őrzőivé váltak, a hit letéteményeseivé, a kinyilatkoztatás tolmácsolóivá. Az egyház funkcionáriusai így a kizsákmányoló réteghez csapódtak, mégpedig *haszonélvezőként*. A szervezet földi hatalommá (evilági tényezővé) nőtte ki magát, s hozzájuk hasonló módon öncélúvá és hazuggá vált. Mivel kezdettől fogva azt hirdetik, hogy „a világi hatalom Istentől adatott” – felzárkózhatnak a mindenkori uralkodó osztályhoz.

A földi hatalmak – mint versenytársak – szakadatlanul harcolnak ellene. Állam és egyház hol frigyre lép, hol elválík egymástól. Az egyház intézménye végül megszűnik, mert fel fog oldódni a szekularizáció folyamatában. Nincs ebben semmi meglepő: Evilág Ura azt akarja, hogy az emberiség teljesen elvilágiasodjon. A mindent magába olvasztó folyamat végén már nem lesz szükség egyházra. Ha már betöltötte sátáni funkcióját (a Fiú–aspiránsok likvidálását), akkor felesleges eszközként elhajítják. Erre az intézményre csak ideig–óráig (eónokban mérve) van szükség, hogy „helyes mederbe” terelje az istenülő vágyakat. Ha már senki sem igényli a közvetlen istenkapcsolatot, akkor nincs kinek elállni az útját.

Addig azonban a hivatásos és hivatalos mértékadók kisajátítják maguknak a teologizálás jogát. A gondolkodási lehetőséggel viszont ők sem élnek (vö. Tm 38., 103.), idejüket és energiájukat a szervezet fenntartására fordítják. Az öncélú intézmény lelki kufárkodásból él: hazug istenkapcsolatokat ad el a keresőknek. A „szoros út” (vö. Mt 7,14) helyett kiközvezett középutat kínál – a pokolba.

Az embernek nem egyházra van szüksége, hanem istenkapcsolatra. Nem a közvetítőt akarja birtokolni, hanem vágyai tárgyát szeretné elérni. El is érné, ha a Sátán nem tette volna rá a kezét a médiára. Evilág Ura résen volt: már a kezdet kezdeténél ott bábáskodott, ördögi sugallataival meghamisítva a jóisteni kinyilatkoztatást, mely az emberi lelkiismereten keresztül tör fel. Az ő „segítségével” születtek meg a vallásalapítók tollából a hivatalos változatok, melyek alkalmatlanok Isten megközelítésére.

A kollektivizált vallás mindig és mindenhol ópium: nyugtat, csitít, elsimítja a viszályokat, szőnyeg alá söpri a szemetet. A világ szemetét éppúgy, mint az egyes emberét, jó tábort lelkésként megnyugtatja a háborgó lelkiismeretet, és megáldja a fegyvereket. Végül, de nem utolsósorban: felment a keresés alól.

Jézus *ehelyett* „tüzet, kardot, háborúságot” hozott, mert csak a termékeny viták vezethetnek célhoz. Csak a saját álláspont adhat lelki békét. Az egyház hitet, tekintélytisztelést és engedelmességet követel, így „szoktat le” a vitákról. Az Atya királyságába azonban csak „az egyedüliek”; az önálló, a kivetettként is erősek, a saját (világnézeti) lábukon is megállók juthatnak be (vö. Tm 9., 15., 22., 48., 76.).

Az egyház a legfontosabb dolgokat „felfoghatatlannak” bélyegzi, s „odaátra” tolja őket. Ez a hozzáállás teljes mértékben ellentmond Jézus tanításának, mely szerint mindenről lehull a lepel. A kereső ember ugyanis folyamatos kinyilatkoztatásban részesül. Az ily módon szerzett tudás szüli őt újjá, az igazság menti meg. Feltéve, ha engedetlen az egyház irányában, s csak „befelé” hajlandó figyelni.

Isten emberi Fia lerombolja magában „a templomot”, így saját személyében teszi közhírré (vö. Tm 27.), hogy az embernek nincs szüksége semmiféle közvetítő szervezetre. A főpapok jogos félelmüknek adtak hangot a Nagytanácsban (Jn 11,46–8): „Ha ezt hagyjuk, mindenki benne hisz majd (s mi eltűnhetünk balfenéken)”. A farizeusok is rájöttek arra, hogy búcsút mondhatnak közvetítői hatalmuknak: „Látjátok, semmi hasznotok már... Lám! Utána megy már a világ (Jn 12,19).

Bulányi György óta tudjuk, hogy felnőtt ember esetében az engedelmeség bűnnek minősül (Egyházforum, Luzern, 1989). Az engedelmeség nem erény, erre a fegyelmező eszközre pártoknak és maffiaknak van szüksége. Az egyház is ilyen jellegű szervezet, mely Isten emberi fiainak likvidálására hozatott létre. Igazi gazdája, a Sátán, kezdettől fogva embergyilkos (vö. Jn 8,44), az egyház pedig a lelkek megnyomorításával utánozza őt. Ráadásul ezt az „áldásos” tevékenységét abban a hitben végzi, hogy Istennek tesz vele szolgálatot. A pizskos munkát (az igazságkeresők likvidálását) persze a világi hatalommal végezteti el, ami merő képmutatás.

Minden egyház azt állítja, hogy ő az igaz hit letéteményese, a szövetség őrzője, a kinyilatkoztatás közvetítője, holott erre sem képessége, sem felhatalmazása nincsen. Valójában az egyház, mint olyan, az Ördög által elindított szekularizációs folyamat (öntudatlan) katalizátora. Mértékadó csak egy olyan Emberfi lehet, mint Jézus. Egy ilyen ember le tudja rombolni a Sátán műveit, mégpedig úgy, hogy nem marad kő kövön.

Isten száműzése a templomba – ez egyszerre tömegigény és hierarchikus kívánság. Ha az emberek a templom épületén kívül nem foglalkoznak Istennel, az már fél siker a szekularizáció folyamatában. Jézus szerint Isten imádása (= az Ő akarata szerinti viselkedés) *nem helyhez és időhöz kötött*, vagyis nem kell se templom, se egyház. A szervezet nemcsak szükségtelen, de egyenesen gátló tényező. Az intézményes „hitélet” naiv szentek és markukba vigyorgó szélhámosok „show”-ja. Igaz, ezt a műsort a tömeg is igényli, vevő rá.

A világ is ad békét az embernek (az egyház segítségével), de ez a béke országbeli halálhoz vezet. A hívó ember mindent elhisz, amíg fiatal és egészséges. Fiatalon az öregségben is talál szépséget, és a biológiai halált is természetesnek tartja. Sőt, ezt a halált automatikus „átmenetnek” gondolja az öröklét felé, holott a „természetes” halál éppen a szabadulás lehetőségének a megszűnését jelenti... Az exitus beálltával ugyanis a fogoly a börtönudvar viszonylagos szabadságából a sír magánzárkájába kerül.

Miért Jézus?

Az értelmes ember – s valójában csak a gondolkodó érdemli ki a *homo sapiens* nevet –, az élet nagy kérdéseivel foglalkozik. Ennek során Istent is körbe kell járnia, sőt, kultúrkörünkön belül Jézus személyét sem tudja megkerülni. Ez persze egyáltalán nem azt jelenti, hogy el kell helyeznie őt a nemlétező üdvtörténet valamelyik pontján. Zsidó szívvel érezve nagy a kísértés arra, hogy beleintegráljuk a júdaizmusba. Ez ugyanolyan lehetetlen vállalkozás, mintha a pálnizmus sajátítaná ki. A se zsidó, se keresztény Jézus mindkét felet határozottan visszautasítaná, mert nem szeretne csöbörből vödörbe kerülni.

Feltétlenül a zsidók figyelmébe kell ajánlani, hogy a kereszténységet nem Jézus találta ki, s ha rajta múlt volna, akkor sohasem jön létre az egyház. Az ő eklézsiája ugyanis a gondolkodó ember agyában épül (vö. Mt 16,17–8). Jézus szerencsére hozzánk hasonló ember volt, így módunkban áll követni őt az istengyermekség útján. A nők is bizalommal fordulhatnak hozzá, hiszen már kétezer évvel ezelőtt esélyegyenlőséget hirdetett. Az Isten előtti egyenjogúságnak mindössze a logikus gondolkodás a feltétele (vö. Tm 115.).

Az egykori názáreti építómester sem született tökéletesnek, és nem is volt büntelen, mégis a kinyilatkoztatás forrásává tudott válni. Erre a szerepre az irgalmas lelkülete tette alkalmassá. Csak a széztűzött szívű ember kezd el gondolkodni a végső kérdéseken, csak a kivetett személy keresi állhatatosan a válaszokat, így aztán csak ő ismerheti fel azt, hogy *kicsoda* is valójában, s hogy *hol* van (vö. Jn 8,14).

A más felismerésre térés az alapja mindennek, ezért indítja a Nyilvános Működést ezzel a felszólítással. A helyes isten- és világgéppel rendelkező ember már képes a Dolgok megértésére, hiszen ő a szívével lát. Ezzel az értő-érzékszervvel veszi a személyre szóló kinyilatkoztatásokat. Ugyanez a Pneuma szükséges Jézus logionjainak megfejtéséhez is. Példabeszédei csak a kívülállók számára rejtélyesek. A Fiú terminológiájának ismeretében az evangéliumok nyitott könyvvé válnak.

Az Örömhír szóban került a nyilvánosság elé. Jézus nemes tettei elsősorban a lelkületéből fakadtak, ugyanakkor alkalmasak voltak arra is, hogy aláhúzzák mondanivalóinak igazságát. Ezek a cselekedetek igen beszédesek, érdemes őket a logionokhoz hasonlóan ki-elemezni.

Az Emberfi azért jött, hogy megismertesse és biztosítsa a közvetlen istenkapcsolathoz vezető utat. Ezért hátrahagyott egy írásbeli művet is, ami szellemi hagyatékának tekinthető. Ez az ún. Tamás-evangélium, mely csak 1946-ban került elő.

Jézus a Nyilvános Működés tanúira is számított (vö. Lk 24,48), akik át is hagyományozták a történeteket, illetve megőrizték az elhangzott szavakat. Ez azt jelenti, hogy még ma is több mint elegendő anyag áll a rendelkezésünkre. Az Atya Elsőszülött Emberi Fia magáról is minden lényegeset elmond a logionjaiban, melyek csak egyféleképpen értelmezhetők. Ő mindent megtett azért, hogy ez így legyen.

Az őskereszténység idején több tucat evangélium foroghatott közkézen. Ezek nyilván átfedték egymást, hiszen ugyanarról a dologról igyekeztek beszámolni. A későbbi kanonizálás talán egyetlen érdeme az, hogy ezeket az átfedéseket a szelektálás útján nagyrészt megszüntette. Mennyiségileg biztos elveszett sok jézusi mondás, ill. olyan történés, ami a kiszuperált evangéliumok saját anyaga volt.

A ma rendelkezésünkre álló művek (Mt, Mk, Lk, Jn, Tm, Isz) ellentmondásmentesek és kölcsönösen megerősítik egymást. A szinoptikusok tartalmi azonossága nyilvánvaló, s ha Jánost is hozzájuk csapjuk, akkor kijelenthető, hogy a kánoni anyag 50%-a Tamásnál is megvan. Az Iszlám Hagyomány egyharmad része viszont a Szellemi Hagyatékkal cseng össze, s természetesen sok esetben a többi evangéliummal is. A Zsidókeresztény Hagyomány töredékeiből szintén ki lehet gyűjteni az Emberfire utaló mondásokat, éppen úgy, ahogy a Katolikus Levelekből is. Ez utóbbiak, a páli teológia miatt, nagyon kevés jézusi anyagot tartalmaznak.

A Szellemi Hagyaték felbukkanásával tulajdonképpen minden olyan evangélium előkerült, ami ilyen vagy olyan okokból átmenetileg elveszett. Jézus ugyanis nem hagyhatott ki egyetlen fontos mondást sem a Tamás-evangéliumból, hiszen éppen a logionok összegyűjtése és sorbarakása volt a célja.

A Szellemi Hagyaték 50%-a csak azoknak „új”, akik nem ismerhették meg a kanonizálás előtti evangéliumokat. Természetesen így is hiányozhat néhány mondás, de ez nem olyan nagy baj, hiszen pl. János több logiont is szán egy-egy olyan témára, melyhez máshol egy is elegendő.

S éppen a mondanivalók alapján jelenthető ki az Örömhír homogén volta. Jézusnak ugyanis kevés közlendője van, s tulajdonképpen mindig ugyanazt vezeti elő, különböző formában. Ezért aztán egy maréknyi is elég – bármelyik evangéliumból –, hogy megértsük őt.

Ki volt Jézus?

A korabeli zsidó mértékadók szemében Jézus egy botcsinálta tévtanító volt, hamis próféta, sőt álmessiás. S mint ilyen: *felforgató* egyén, aki feldúlja a világ rendjét. Jézus el is ismeri a felforgatás szándékát, csak éppen az Igazság nevében. Ily módon viszont a „felforgatás” valójában *helyreállítás*. A mai zsidó gondolkodók természetesen nem tartják messiásnak, de helyel-közzel besorolják Izráel szent emberei közé. Jézust azonban semmiképp sem lehet „hivatalossá” tenni, mert a prófétáktól eltérően *nem erősítette meg* a népi kiválasztottságot és a nemzeti szövetséget.

Édesanyja és testvérei szemében szellemi síkon dühöngő örült, akinek „rohamai” vannak. (Isten tudja, hogy kinek-minek képzele magát... Micsoda szégyen !)

Bemerítő János szemében egy „isten barma”, aki állítása szerint meg fogja menteni az egész világot.

Tanítványai szerint ő a megígért Messiás, aki politikai értelemben is helyre fogja állítani Izráelt, létrehozva ezzel az Úr földi királyságát.

A feltámasztott személyek hozzátartozói, a látóvá tett vakok és a megtisztult leprások szerint Isten Fia.

Nikodémus, Arimateai József és más szimpatizánsok szerint „Isten mellől jött tanító”, tehát nemcsak gyógyító, de küldetéssel is bíró személy.

A vallási hatalmasságok (főpapok, farizeusok, írástudók, vének) szemében veszélyes rivális (vö. Jn 11,47-8; 12,19), akit félre kell állítani, különben megtépázza mértékadóságukat, nagyságukat, tisztességüket és befolyásukat.

A megszálló hatalom szemében forradalmár-gyanús lázító, aki könnyen népfölkelést szíthat.

Pál szerint ő a világ Megváltója, aki kereszthalálával jóvátette az emberiség bűneit. Az ősegyház Jézus-képét már olyan elbizakodott (tehát országbeli értelemben halott) vezetők rajzolták meg, mint pl. Jakab (vö. Tm 11., Isz 40/56). Jézus előre látta, hogy a rangvitázó tanítványokat egy világi értelemben „rátermett” vezető fogja majd össze.

Az evangéliumi szövegek szerint Jézus polgári foglalkozása építómester volt. Életkorát illetően két adalék áll a rendelkezésünkre: az egyik pusztá szerkesztői spekuláció (Lk 3,23), melyet jóval az események után „számítottak ki”. E szerint „mintegy harminc-éves volt, mikor szolgálatát elkezdte”. Van azonban egy ennél sokkal hitelesebb, szemtanúi becslés is (Jn 8,57), mely ötvenévesnél fiatalabbnak, tehát negyvenhat-negyvenhétnek saccolja. Mivel a Nyilvános Működés körülbelül három-négy évig tarthatott, baj lehet a keresztény naptárral. A kutatók tisztában is vannak az igazsággal: az a Jézus, akivel új időszámítás kezdődött, Krisztus előtt 7-8 körül születhetett.

Nincs tehát semmi furcsánivaló azon, hogy egy *középkorú* építómesternek saját háza volt, mégpedig Kapernaumban, Názárettől kb. 40 kilométerre (vö. Mk 3,1-35). Anyja és testvérei a szülőfaluból kerekednek fel, hogy hazatoloncolják, de legalábbis, hogy jobb belátásra bírják (vö. Jn 7,1-13; Tm 100., Lk 14,25-7; Mt 12,46-50). Az építómester szerény egzisztenciája éppúgy nem volt kirívó, ahogy a neve sem: akkoriban minden ötödik férfit Jézusnak hívtak Izráelben. Ez az ember „egy rabbi lábánál sem ült”, ma ezt úgy mondanánk; nem volt teológiai végzettsége (vö. Jn 7,15). A képzett és hivatalos mértékadók egyenesen rejtélyesnek találták azt, ahogy az egyszerű építómester eligazodott az Írásokban.

Ebben a szakmája is segítette, hiszen egy építómester okos ember, olyasvalaki, aki használja az eszét (vö. Tm 40., Mt 13,12). Jézusnak át kellett látnia a dolgokat, az alapoktól a kúpcserépig, s ez az „egybenlátás” hozzásegítette őt az élet nagy kérdéseinek megválaszolásához is. Sokszor nyomatékozta, hogy ezekben a dolgokban el lehet igazodni, de csak szellemi erőfeszítések árán. Szerinte az embereknek éppen az a bajuk, hogy fárasztónak találják a gondolkodást, s ezért inkább valódi (az emberi mivoltot megnyomorító) terheket hordoznak (vö. Tm 91., Mt 11,28-30).

A nőtlen építómester arra használta fel a szombatjait, amire azt eredetileg létrehozták; a heti pihenőnapon ráhangolódott Istenre. Az Atya szemében ugyanis *ez az egyetlen igazi istentisztelet* (vö. Jn 4,23–4), Ő kizárólag az értelemmel szerzett ismereteket tudja még világosabbá tenni (Mt 13,12; Tm 89.). Szellemi síkon is igaz: segíts magadon, s Isten is megsegít!

Jézus lelki békéje tudáson alapult, ez adott neki biztonságot. Az egyházak kollektív hite nem kínál ilyen jellegű nyugalmat. Az egykori építómester szerint csak a logika kösziklájára épült ház (= az a valami, ami tartást ad az embernek) marad állva az élet viharaiban, a hivatalos helyekről származó, intézményes hit nagyon ingatag talaj. *Erről beszél* a Mt 7,24–7, János evangéliuma pedig egyenesen Logosznak nevezi Jézust, azaz Értelemnek, Észnek, aki maga a Gondolkodás.

A mester legnagyobb műve az a ház, amit magában épített fel. Ez a „zártkerti terület” minden emberben megvan, ott kell felhúznunk a saját teológiánkat. A kinyilatkoztatás ugyanis csak egyénileg vehető, az istenkapcsolat személyre szabott módon köszönt be. Ha nem így jönne el, akkor mit sem érnék vele. Jézus örömhíre éppen az, hogy ez a megtartó-megmentő tudatállapot mindentől és mindenkitől függetlenül létrehozható (vö. Tm 71.).

A közvetlen – jézusi mintájú – istenkapcsolathoz vezető út szoros, azaz kizárólag egyénileg járható (Mt 7,13–4). Az egyházak hívei (Jézus korában és ma is) a veszedelembé vivő széles úton járnak, pedig az Életre nyíló kapu szűk, ott tömegek nem jutnak át. Nemzeti kiválasztottság, kollektív szövetségkötés, általános kinyilatkoztatás, össznépi megmentődés ugyanis nem létezik, ahogy világméretű gondviselés sem. Az ember számára csak egyetlenegy lehetőség áll nyitva, az, amelyet a názáreti építómester kihasznált.

Minden férfi – és nő is (vö. Tm 115.) – istengyermekké válhat, ha akar. Bárki „Istentől tanítottá” lehet (Jn 6,45), hiszen Jézus is „az Atyánál tanult”. De csak a gondolkodó embert lehet „megtanítani a mennyek királyságára” (Mt 13,52). Aki az előjárói zsebében hordja a lelkiismeretét, az menthetetlen (vö. Tm 2.). Ezért aztán Jézus összes példabeszéde gondolkodásra inspirál. Szellemi hagyatéka egyenesen megfejtői munkát kíván. Az egykori építómester pontosan illeszkedő köveket faragott össze az őt követni szándékozók számára.

Az istengyermekké levést bátran kitűzheti maga elé bárki, hiszen az eldugott kis faluból származó építómester is büszkén felvállalta: „Ismertek is engem, és azt is tudjátok, honnan való vagyok. Mégsem magamtól jöttem, hanem van Valaki, egy igaz, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek. Én ismerem őt, mert mellőle való vagyok, és ő küldött el engem” (Jn 7,28–9). Igen bátor szavak ezek olyasvalakitől, akit „Mária fiának”, tehát zabi-gyerekeknek titulál a környezete!

Az Isten Fiává/Leányává válásnak nem akadály a, ha az ember nyilvántartott lakos egy országban. Akadály csak az lehet, ha valaki nem építi fel a belső házát, mely mindentől megóvja, s örökre megmarad. Jézus a „ház” kifejezést gyakran az ember szinonimájaként használja, az ő ajkán a ház *az ember legbelső lényege*. Az ember igazi éne belül van, s ezt a Valamit (örök) életre lehet nemzeni. A megvilágosodás folyamata azonban szellemi, a hústest nem használ semmit.

Belső házát (Életét) persze csak az tudja létrehozni, aki nem hagyja, hogy bárki is beleszóljon az építésébe. Aki fejet hajt a hivatalos mértékadók előtt, annak a tudása is azok szintjén marad. A vallási értelmiség ugyanis csak a saját egyházában élt „nagy” elődeinek „tudását” magolja be. Ezek azonban csak hittételi rangra emelkedett emberi vélekedések, melyek nem versenyezhetnek az isteni kinyilatkoztatással (vö. Jn 7,16). Ezért a jézusi figyelmeztetés: „Ne szólítsatok senkit atyának!” (Magyarán: Ne tiszteljetek semmilyen formális tekintélyt!) „Mindenről ti magatok alkossatok saját véleményyt!”, „A ti igazságosságotoknak (= tudásotoknak és az abból fakadó viselkedéseketeknek) felül kell múlnia az írástudókét és a farizeusokét!”.

Péterben is a gondolkodási képességet magasztalta fel, a *helyes következtetés* levonásakor (vö. Mt 16,13–20). Ezt az igehelyet szinte mindenki ismeri, ugyanis ennek téves értelmezésén alapul a pápaság intézménye. Jézus valójában minden ilyesminek az ellenkezőjéről beszél! Lássuk a szöveget Csia Lajos fordításában:

„Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert hús és vér nem leplezhette le ezt előtted, csak az én mennybéli Atyám. Ezért azt mondom neked: Te Péter (köszikla) vagy! Én ezen a kösziklán építem fel majd az én eklézsiámat, s azon még a láthatatlan ország (Hádész) kapui sem vehetnek majd erőt. Odaadom majd neked a mennyek királyságának kulcsait, úgyhogy ha valamit a földön megkötnél, az a mennyekben is kötve lesz, s ha valamit a földön feloldanál, a mennyekben is oldva lesz.”

Magyarán: Jó neked, Simon, mert amit most kimondtál, azt senki mástól nem hallhattad, arra te magad jöttél rá, mert szellemi erőfeszítéseket tettél Isten irányában. Ő volt az, aki a logika segítségével visszaigazolta neked felismerésed helyességét. Én csak a gondolkodó emberekre számíthatok, mert az én eklézsiám nem formális tekintélyek vezette tömeggyház. Az értelem kősziklájára épített házakat (= embereket) még a biológiai halál sem tudja elpusztítani. *Ha így folytatod, akkor oda tudom majd adni neked a szűk kaput nyitó kulcsokat, s hozzám hasonlóan te is „király” leszel* (vö. Mt 19,28). Az Atya emberi fiaként te is uralkodhatsz (= megismételheted a nyilvános működésemet).

Tehát a mennyek királyságának kulcsait Péter egyértelműen ésszel szerezhette volna meg, vagyis az ember csak akkor juthat be Isten országába, ha forgatja a talentumait (Mt 25,14–28), azaz, ha használja az eszét (Tm 40.) ! A rejtélyesnek tűnő jézusi mondás: „Akinek van, annak adni fognak, de akinek nincs, attól azt is el fogják venni, amije van”, megfejtése igen egyszerű: valójában csak annak van esze, aki használja is azt, aki ezt nem teszi (csak hisz), annak gyakorlatilag nincs. Jézus szerint kizárólag az részesülhet kinyilatkoztatásokban, aki gondolkodik. Aki csak elhiszi a hivatalos dogmákat, az nem !

Az intézményes vallási szervezetekkel szemben Jézus egy közvetlen, élő istenkapcsolatot mutatott fel, melyet az Atya fényesen visszaigazolt. S ha belegondolunk: az igazi istenkapcsolat csakis közvetlen, azaz egyéni és személyre szabott lehet. Az egyháznak nincs és nem is lehet semmilyen közvetítő szerepe, mert ez a Dolog – természeténél fogva – nem igényel és nem is tűr közvetítőt.

Jézus háza, és aközött, amit „Isten házának” titulálnak, óriási különbség van. Más a gazda, más az örömhír és más a végkifejlet. Az intézményes vallási szervezetek világméretű „üdvörtörténetben” gondolkodnak, és egy nemlétező kontinuitásban reménykednek. (Én csak vetek, majd mások aratnak.) Jézus viszont egy nagy és immanens lehetőségre hívja fel a figyelmet: itt és most lehet „üdvözülni” már ! Szerinte az üdvörtörténet az egyes emberben végbemenő eredményes folyamat. Mindenkinek magának kell learatnia az örök élet gyümölcsét, mert ezt senki más nem tudja megtenni helyette (vö. Jn 4,35b–36).

A jézusi közlendők *sohasem* a túlvilágra vonatkoznak, azokat csak az egyház tolja át transzcendens síkra. Isten meghatalmazott nagykövete nyilvánvaló módon egy itteni lelki- vagy tudatállapotot kínál (vö. Tm 2., Lk 17,20–1): az Atyával való tökéletes rezonanciát. Magától értetődik, hogy ennek kézzelfogható következményei is lesznek, hiszen a Fiú/Leányi státusz mindenkit nyilvános tanúságtételre sarkall. Jézus is letette a szerszámait, hogy a világ elé lépjen.

Egyszer megkérdezte tőle valaki: Uram, kevesen menekülnek-e meg? Így felelt nekik: „Küzdjétek azért, hogy a szűk kapun bemehessetek, mert azt mondom nektek, hogy sokan igyekeznek majd bemenni, de nem lesz rá erejük” (Lk 13,23–4). A „megmenekülés”, „megnyugvás” tipikus jézusi terminus, azt jelenti, hogy valaki *végérvényesen átjutott* „oda”, azaz eltöltötte őt az uralkodásra képesítő (vö. Tm 82.) királyi Lélek. Ez olyasmi, amit már a földi lét alatt elérhet az ember, ha hajlandó küzdeni érte, mégpedig szellemi erőfeszítésekkel. (Isten királyságát az erőszakosok ragadják el !) Ehhez tehát *erő* kell, mégpedig lelki/szellemi, a küzdelem ugyanis az agyunkban folyik.

Evilág arról híres, hogy nincs benne közvetlen istenkapcsolat, pedig lenne rá igény, sokan szeretnék azt alanyi jogon birtokolni. Az egyház ezeknek a kereső embereknek a vitorláiból fogja ki a szelet oly módon, hogy a fáradságos, de elérhető megmenekülés helyett könnyű, ámde illuzórikus „megváltottságot” kínál. Jézus ezt a kereskedelmi kifejezést soha nem használta. A Pál nevéhez kapcsolódó megváltáselmélet teljes képtelenség, ennek ellenére sokan hisznek benne, ami azzal magyarázható, hogy semmiféle erőfeszítést nem kíván.

Az egyház bizony ópiumot forgalmaz, mégpedig a leghalálosabb fajtát, mert ez az emberek örök életét támadja meg. A vallási szervezetek alapvetően két dolgot csinálnak: szentesítik a világot, és megölik a gondolkodókat. Ha főfeladataikat ellátják, akkor cserében jótékonykodhatnak egy kicsit, bár ezzel is csak a világ szemetét söprik a szőnyeg alá. A fegyvereket pedig mindenképpen meg kell áldaniuk. Meg is teszik, ráadásul Jézus nevét felhasználva.

A vallás egyfajta „használati utasítás” akar lenni a biológiai élethez, de Jézus ajkán a biológiai élet nem élet, csak egy lehetőség az igazi (örök) élet megszerzésére (vö. Mt 14,26–28). Az egyetlen értelmes cél, amit az ember kitűzhet maga elé: ennek a lehetőségnek a kihasználása (vö. Tm 41.). Ha nem él vele, akkor „elkárhozik” (= kárba megy az élete, az az idő, amit itt tölt). Jézus szerint a biológiai halál nem igazi halál, az igazi (országbeli) halál az, amikor a biológiaiilag még élő emberben elsorvad az Élet-csira. Az az igazi halál, ha a

hústest úgy él vagy hal meg, hogy a belerejtett kincset nem találják meg (vö. Tm 110.), ha nem cserélnék el mindent a gyöngyre (vö. Tm 77.). Pedig minden ember egy mustármagnyi Élet-csírát hordoz, s csak rajta áll, hogy szárba szökken-e.

Ezt állítja Jézus, a kinyilatkoztatás forrása. Ő azonban nemcsak Úr, de Tanító is (Jn 13,13). Következésképpen ésszel is ugyanolyan intenzitással kell hódolni neki, mint hittel. Aki nem próbálja meg értelmezni a logionjait, az nem szereti őt. Ezt a tudományt egyedül és kivetettként is művelni kell, hiszen ilyenkor a legnagyobb az esélyünk a találásra. A többieknek marad a sírva és fogcsikorgatva élés, itt, a külső sötétségben. Jézus ajkán ugyanis a „gyehennára kerülés” nem más, mint az evilágban való sodródás.

Neki azonban sikerült legyőznie a világot, igaz, hogy csak magában. Nem is a világ számára támadt fel. A Jézus-esemény a maga korában nem vert fel nagy port. Ha visszajönne, fel sem ismernék. Másodszor is úgy végezné, ahogy először. De a *ház* áll, és mindenki számára nyitva van az ajtó: „Ha megmaradtok beszédemben, valóban tanítványaim vagytok, és akkor meg fogjátok ismerni az igazságot, és az igazság szabadokká fog tenni titeket.”

Jézus és a Beméritő

Az „üdvörténeti kontinuitás” érdekében kettejük viszonyát már sokféleképpen beállították. János állítólag rokona, barátja, sőt mestere volt Jézusnak. A Beméritő elvileg az „őszövetség” és az „újszövetség” határköve, s mint ilyen, összekapcsolja a júdaizmust a kereszténységgel. Nos, ez az az átmenet, ami nem létezik. János hallani sem akart az Örömhírről, s Jézus is elhatárolta magát a Beméritőtől (vö. Tm 45.).

Ha az olvasó felüti a János–evangéliumot, akkor maga is láthatja, hogy az 1,29–34 szintiszta krisztológia, s az is könnyen észrevehető, hogy a 3,27–35 alatti szöveg csak János szájába van adva. Ez utóbbi hivatkozás mondanivalóit korábban Jézus fogalmazza meg a Jn 3,1–13 alatt ! Ha a Beméritő tudná a szóban forgó dolgokat, akkor ő lenne a Felkent... No de, menjünk sorjában !

Honnan jött Jézus?

A csodálatos születés története nem feltétlenül krisztológiai konstrukció. A Szentlélektől való fogantatás igen nagy valószínűséggel tanítványi félreértésen alapul. Soha nem szabad megfélemednünk arról, hogy a Tizenkettő az összes lényeges dologban félreértette mesterét.

A János–evangélium is sokszor megerősíti Jézus ember-voltát. Például: „Ismertek is engem, és azt is tudjátok, honnan való vagyok. Mégis (egyszerű galileai lakos voltom ellenére) nem magamtól jöttem...” (Jn 7,28–9). Maga-választotta neve, az „Emberfi” is egyértelművé teszi: Isten emberi fia volt. (E név egyébként a státusát tükrözi.)

A Jn 16,28 önmagában véve könnyen félreérthető: „Eljöttem az Atyától, lejöttem a világba, ismét elhagyom a világot és az Atyához megyek”, de a teljes szövegösszefüggésben (16,1–27) világos. A tanítványok mégis félreértik: „Most végre nyíltan beszélsz (holott Jézus éppen egy körülírással fáradozik), most már tudjuk, hogy mindent tudsz (ha egyszer az Atyától „szálltál le” ide a világba), és terhedre van a kérdezősködésünk”.

Így vált Jézus, az Emberfi, saját tanítványai fejében, mennyei Fiúvá. S mivel a szent Szellemről is „nyíltan” beszélt, a Tizenkettőnek ismét téves „Ahá !”-élménye keletkezett. Ezen az alapon alakult ki később a Szentháromság dogmája, hiszen a legautentikusabb hagyományra támaszkodhatott.

Jézus azonban egy keresési és találási folyamat betetőzésekor született meg igazán (vö. Tm 102.). Ez az átalakulás nemes tetteket eredményez, melyek álmélgodást váltanak ki: „Mutasd meg nekünk a helyet, ahol vagy !” (Tm 23.), „Mikor jelented ki magad nekünk ? És mikor látunk meg téged ?” (Tm 36.), „Ki vagy te, aki ezeket mondod nekünk ?” (Tm 42.).

Jézusról sugárzik „a királyság”, s ujjával űzi ki a gonosz lelkeket. Hát ez csodálatos ! Ilyesmit csak Isten fia tehet... Nikodémus is hasonlóképpen vélekedik (Jn 3,2). A tanítványok ezért maradnak mellette: „Uram, kihez mehetnénk ? Örök élet beszédei vannak nálad” (Jn 6,67–9).

Pál – aki nem vándorolt Jézussal – ezekről a hallomásból kapott alapokról indul. Neki (a feltámadás fényében) már természetes, hogy Jézus Isten Egyszülött Fia, mégpedig szentháromságtani értelemben. A Jézusról szóló fals apostoli hagyomány volt a legelső váltoállítás, ezt Pál csak továbbiakkal tetézte. Hallomásokból kellett összeraknia valami értelmeset, s ez „sikerült is” neki.

Isten azért tudta Nyilvános Működéssel megbízni Jézust, mert az „vette” a kinyilatkoztatását. Az egyetlen lehetséges – Atya-Fiú – szövetségekötésnek a gondolkodás a feltétele. Keresés és találás, zörgetés és ajtónyitás. A názáreti építőmester találkozott az Atyával (vö. Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37), aki Felhatalmazottjaként „küldte vissza” őt a világba.

Mikor „jött”?

Hiába ismernénk Jézus születésének pontos dátumát, ez önmagában nemsokat jelentene. Ő maga is attól a bizonyos újjászületéstől kezdte számolni éveit. Az azt megelőző időszak, a biológiai születés, emberi szülei és korábbi relációi – fivérek és nővérek – semmisen a szemében (vö. Tm 14., 15., 49., 54., 100., 106.).

Témánk szempontjából is csak akkor lenne érdekes születésnapjának ismerete, ha egyúttal azt is tudnánk, hogy a Bemerítő mikor látta meg a napvilágot. (A Lukács–evangélium elbeszélő költeménye ne tévesszen meg senkit, az egy lírai mű. Jézus és János egy korosztályhoz tartozása és a Bemerítő csodálatos születése krisztológiai kellék. A Lukács szerinti örömhír a 3,1-el kezdődik, ahogy Mátéé is. Ez utóbbi evangélium szerkesztője egy hibát is vétett: az 1,6-ban azt írja, hogy Dávid Salamont „az Uriás asszonyától” nemzette. Ez igaz [vö. 2Sám 11,1–12,25], csak kínos, mert így a szent családfába egy házasságtörő aktus is belekerült.

Jézus és János *nagyon rövid ideig* működhetett párhuzamosan, különben senki sem gondolta volna azt, hogy a Bemerítő reinkarnálódott Jézusban (Mt 16,13–4; Mk 8,27–8; Lk 9,18–9). Ezt nemcsak Heródes hitte így, hanem a nép is! Sokkal valószínűbb, hogy nyilvános működésük között eltelt bizonyos idő, hiszen a reinkarnálódáshoz is idő kell... Mivel Jézus nem akart a Bemerítő örökébe lépni, s nem is volt a kijelölt utódja, felesleges összefüggést keresni János bebörtönzése és Jézus színrelépése között.

Ha Jézus és a Bemerítő egyivásúak lettek volna, akkor János a teofánia után (amit a János–evangélium krisztológus szerkesztője szerint a Bemerítő látott, s nem Jézus!) hanyatt-homlok beáll Jézus tanítványai közé, sőt, ő lett volna az első számú. János éppen azért nem lett Jézus követője, mert nem látott *semmit*. Sem az égből, sem Jézusban, mint emberben. Nagyon valószínű, hogy visszahőkölt attól az isten- és világképtől, amit a názáreti ács eléje tárt. Jézus pedig úgy nyilatkozott, hogy ő „az Atyánál tanult” (vö. Jn 6,45), tehát nem tartozott a Bemerítő köreihez.

A Jézus keresztelési sikereit hangsúlyozó rész csak okos bevezetője egy nagy szerkesztői csalásnak, nevezetesen annak, amikor egy jézusi szöveget János szájába adnak (Jn 3,22–35). A „sugalmazott” krisztológus ügyetlenségében egy nyomot is hagyott maga után; a 24. verset. Ha ugyanis azt nem szűrja be (majd-elfelejtetem-alapon), akkor kiderül, hogy Jézus és János rivalizálása – mese.

A szöveg szerint Jézus is Júdeában, tehát János közelében keresztelt. (Ha ez igaz, akkor csakis „tűzzel” [vö. Tm 9., 15., 83.] keresztelhetett, vagyis ő nem vízbe, hanem értelemben merített.) Ha tehát a sokaság Jánost mellőzve hozzá tódult, akkor ugyanez a néptömeg hogyan hihette, hogy Jézus a Bemerítő reinkarnációja? Hiszen ők választottak a kettő közül... Nem, nem, itt Jézust akarták nagyobbítani, Jánost pedig kisebbiteni. Erre tulajdonképpen nincs szükség, hiszen Jézus is egyértelművé tette a köztük lévő különbséget (vö. Tm 45., Jn 3,3–7).

Számunkra sokkal fontosabb kérdés, hogy mennyi idő telt el Jézus vízkeresztése (feltéve, hogy egyáltalán volt ilyen) és a nyilvánosság elé lépése között. A Lk 3,23 szerint Jézus harmincéves kora körül kezdte meg működését, a Jn 8,57-ben viszont egy ötvenéves emberhez hasonlítják a *szemtanúk*. Az evangéliumokból kb. 3,5 év nyilvános működés következtethető ki, vagyis Jézus 43 éves kora körül léphetett színre. A vízkeresztés és a nyilvános működés között viszont egy évnél több idő nem telhetett el, különben a nép – s főleg a Bemerítő – elfelejtette volna Jézust. Az „ég megnyílását” se a tömeg, se János nem észlelte, Jézus is csak „a másik szemmel és másik füllel” (vö. Tm 32.) érzékelte.

Jézus tehát legalább 40–42 éves lehetett, mikor elment a Jordánhoz (nem feltétlenül alámerítkezni). Ez azonban már nem tanítványi életkor, ez egy érett ember éveinek a száma. Ebben a korban az embernek már kialakult világnézete van, sőt, saját hitvallása. Teljesen valószínűtlen tehát, hogy tapasztalt ember létére János mellé szegődik. Jézus tanítványai is nagyon fiatal emberek voltak, János még nem is volt nagykorú.

Ki is volt „Mária fia”?

Minden írott örömhír elején felmerül ez a kérdés. A Tamás–evangélium meg is válaszolja: Jézus istenkereső ember volt (vö. Tm 1.). Ilyen ember nagyon kevés van, ezért tűnik a názáreti ács „vallási zseninek”. De vajon mi kell ahhoz, hogy valaki istenkeresővé váljon?

Evilág fiai nem lesznek azzá, mert feltalálják magukat a világban, s ezért nem tagadják meg azt (vö. Tm 111.). Az ilyen emberek el vannak telve a világgal, nem szomjúhoznak Isten után, nekik csak a csalódásaik után van esélyük erre (vö. Tm 27.).

Az istenkereső ember azonban bőjtől a világgal, s jelentős időt szán az elmélyülésre (vö. Tm 26.). Olyan dolgokról elmélkedik, mint a teremtés, a Mennysors, az angyalok és az Ördög. Rájön arra, hogy Isten ereje a jóságában van, s a jót-teremtésben nyilvánul meg. Mindig a saját Lelkével összhangban cselekszik, ezért tökéletes, s ugyanezért boldog is. Nem varázspálcával, hanem saját magából teremt. Ez a tevékenység a lényege, ezért a teremtés egy soha-meg-nem-szűnő folyamat. Az isteni teremtés produktumai jók és szépek, élettartamuk pedig örök... Ezekből a tényekből aztán következtetéseket von le.

Az istenkereső ember boldogtalan lény: valamilyen módon és valamiért kivetett személy. Nem tud beilleszkedni az evilági társadalomba, boldogulásának útjában akadályok állnak. Kiválnak, kiválasztódnak, kilöködnék evilág periferiájára. Csak az ilyen ember fogékony a Dolgokra, mert személyesen érdekelt az élet nagy kérdéseinek megválaszolásában. Aki nem érintett Isten ügyében, az nem lesz kereső, s így nem is találhat.

Jézus, szellemi hagyatékában, a legfontosabb kérdéseket válaszolja meg:

- Ki voltam én? Egy istenkereső ! (Tm 1.).
- Hol van a királyság? Az ember lelkében ! (Tm 2.).
- Mi kell hozzá? Újjászületés ! (Tm 3.).
- Hogyan lehetséges ez? Gondolkodás útján ! (Tm 4.).

A megvilágosodott emberek arról beszélnek, amit tudnak (vö. Jn 3,11), a többiek pedig arról, amit a hivatalos mértékadóktól hallottak. A hiszékenységet felváltó tudás bárki számára elérhető, még akkor is, ha az illető iskolázatlan ember. Mindenki írástudóvá válik, „akit megtanítottak a mennyek királyságára” (Mt 13,52). Jézus, az „autodidakta írástudó” Bemerítő Jánossal is eszmét cserélt, de mikor lement a Jordánhoz, már gyakorlatilag készen állt a Nyilvános Működésre.

Mit csinált Jézus az újjászületése előtt?

Dolgozott és gondolkodott. Építőmesterként egzisztenciát teremtett magának, pl. saját háza volt Kapernaumban (vö. Mt 13,1; 13,36; Mk 3,20–35). Negyvenéves korára ez nem volt különösebb teljesítmény. Először feltehetően boldogulni akart a világban, mint minden ember.

A gyermekkori eseményekről szóló lukácsi beszámolók akár igazak is lehetnek. Ezek a történetek kizárólag anyjától, Máriától, származhatnak, aki jóval Húsvét után csatlakozott csak a tanítványokhoz. Visszaemlékezéseit tehát már a feltámadás *után* rögzítették, így hát óvatosan kell velük bánnunk.

A különösnek ható sztorik valójában mindennapi történetek, melyek a legtöbb gyerekkel megeshetnek. Mindig van valaki, aki nagy jövőt jósol a boldog szülőknek (Lk 2,25–35). A 12 éves Jézus pedig már egyáltalán nem gyerek ! Talán már egy év sem kell a bar micvóig, ami a zsidó nagykorúságot jelenti. A jeruzsálemi forgatagban bizonyára más gyerekek is „elvesztek”, ami a jelzett korban, pláne egy fiúnál, egyáltalán nem indokolja a nagy riadalmat (Lk 2,41–52).

A bar micvójára készülő Jézusnak pedig nem saját teológiai nézetei voltak, csupán jó „belátásai” (értette, hogy miről van szó), és jó „feleletei” (tehát az előírásnak megfelelően válaszolt) – Csia Lajos fordításában.

Anna prófétaasszony pedig úgyszólván éjjel-nappal a szent helyen tartózkodott, így több ezer elsőszülöttre mondhatott áldást. Az Írás szerint azonban nem is Jézusról beszélt, hanem az Örökkévalóról (vö. Lk 2,38).

Jézus nőtlensége már fontosabb kérdés. Az, hogy valaki negyvenévesen (még) nem házas, elég ritka, de korántsem példátlan dolog. Van, aki nem akar, s van, aki nem tud (úgy és azzal) megnősülni, illetve férjhezmenni. Jézus esetében is a legkülönfélébb okok foroghattak fenn. Később persze a „királyságért” mondott le a nemiségről, illetve a megvilágosodás oltotta ki benne az ilyen irányú vágyakat (vö. Tm 88., 113.).

Mit tudhatott Jézus a Bemerítőről?

Annyit hallhatott Jánosról, hogy az (a kortárs álpróféták és hamis messiások ellenpontjaként) nem az apokaliptikus jövővel, hanem a *jelennel* foglalkozik. Magyarán: a várakozás helyett tenni akar valamit. Ezért – s nem másért – ment el a Jordánhoz: meghallgatni a Bemerítő cselekvési programját. Az, hogy ki-kihez csatlakozik, ekkor még kérdéses lehetett. Jézus vízkeresztisége csak „köszönési gesztus” volt, mert szerinte a bűnöket csak a Lélekben való megmerítkezés törli el (vö. Tm 52.). János dörgedelmeitől egyáltalán nem ijedt meg.

Mit tudhatott a Bemerítő Jézusról?

Amíg nem beszélgettek egymással, addig semmit. Nem volt az útkészítője, s nem tett róla tanúbizonyságot. Nem látott-hallott semmiféle teofániát. Közös nevező nélkül váltak el. A beszélgetés után mondhatta a tanítványainak, hogy „Íme az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit”, de ezt csak egyféleképpen érthette: nézzétek ezt az isten barmát, állítólag ő fogja megmenteni a világot...

Min botránkozott meg a Bemerítő?

Jézus totálisan más isten- és világképén, s az ebből fakadó „megigazulási programján”. A názáreti ács (!) felvilágosította arról, hogy az Örökkévaló nem szigorú Bíró-Isten, s nem fogja haragjában elpusztítani a Földet, amit nem is ő teremtett. Közölte vele, hogy az embereket nem ijesztgetésekkel kell rávenni a más felismerésre térésre. Megmagyarázta neki, hogy a világ alapvetően nem azért rossz, mert az emberek bűnös módon élnek. Felhomályosította arról, hogy a társadalmi igazságosság útja járhatatlan (vö Mt 21,32). Az Atya királyságát és *annak igazságosságát* kell keresni!

Jézus arra is rávilágított, hogy a jeruzsálemi és júdeai gazdag városiakok (a szép ruhákban járók és „palotákban” élők) nem egy állhatatos réteg: arra hajlanak, amerre a szél fúj. Az ilyenek – életmódjuk miatt – képtelenek felismerni az igazságot (vö. Tm 79.). Nem a polgári réteget kell ostromozni, hanem a keresőket tanítani (vö. Tm 53.)!

Miért vallott kudarcot János?

Mert nem volt olyan isteni felhatalmazása, mint Jézusnak. Ő csak vízbe tudta meríteni az embereket, s nem Szellembé. Még prófétának sem mondhatta magát (vö. Jn 1,19–21). János a Messiást várta, az ő útját készítette, az ő eljövételét „sürgette” a munkásságával. A Jeruzsálemből lejött vizsgálóbizottságnak indirekt módon – egy Izajás-idézettel – meg is mondta: én az Eljövendő előfutára vagyok.

Jézus Isten fiaként „mutatkozott be” neki, de nézeteivel megbotránkoztatta őt. János már a Jordán partján csalódott Jézusban, míg Júdás csak a nyilvános működés végén. Nem olyan nagy különbség ez... *Mindenki* a Messiást várta, csak a Bemerítő nem hitte el, hogy Jézus az, a Tizenkettő pedig igen.

Mit tartott Jézus Jánosról?

Nem rejtette véka alá:

„Bizony azt mondom nektek: Az asszonyok magzatai között nagyobb nem támadt Bemerítő Jánosnál. Ám aki a mennyek királyságában legkisebb, nagyobb nála” (Mt 11,11).

„Azt mondom nektek: Asszonyok szülöttei között nincs nagyobb Jánosnál, de aki legkisebb az Isten királyságában, nagyobb nála” (Lk 7,28).

Jézus mondta: „Ádámától a Bemerítőig az asszonyoktól születettek között nincs kiemelkedőbb, mint János, ezért a szemei nem fognak megtörni. Én pedig azt mondtam: aki közületek kicsiny lesz, megismeri a királyságot, és fölül fog emelkedni Jánoson” (Tm 45.).

Most az utóbbi logiont fogjuk megfejteni, mert ezt a szöveget Jézus egyenesen erre a célra szánta. Az elemzéshez szükségünk lesz még a Jn 3,3–7 alatti igehelyre, és segítségünkre van a Tm 14., 79. és 86. is. Először lássuk a jézusi terminusok jelentését:

asszonytól született = olyasvalaki, aki nem született újjá szent Szellemből
szemei nem fognak megtörni = emléke „örökké élni fog”
kicsiny lesz = újjászületik

Tegyük fel néhány kérdést !

1. Mi a közös Ádámban és Jánosban?
2. János mitől olyan kiemelkedő?
3. Ha Jánosnál nincs kiemelkedőbb, akkor mindenki egy szinten van?
4. Mi az értékesebb: az emberektől kapható dicsőség, vagy a királyság?

Válaszoljuk meg őket !

1. Az, ami minden emberben: nem születtek újjá. Ádámtól Jánosig mindenki evilágon akart berendezkedni: az ádámi édenkert képe a jánosi „gazdasági kánaánig” vetül. A Bemerítő szociális reformer volt !
2. Attól, hogy ő – a prófétáktól eltérően – *minden társadalmi osztályt megszólított*, sőt, *a Törvényen kívüliek* (vö. Lk 3,12) és *a bűnösök* számára is volt mondanivalója (vö. Mt 21,31–2). Egész Izráelban gondolkodott, nemcsak a „tisztákban” és „igazakban”. Felismerte, hogy a nemzeti kiválasztottság és a hivatalos szövetség *nem* garantálja Isten jóindulatát (vö. Mt 3,9–10; Lk 3,8–9). Mindenkitől *értékrend-átalakítást* várt el. Tudta, hogy a bemerítés csak jelkép, külsőség: gyümölcsök-tettek nélkül *nem ér semmit*. Elöl járt a jó példával, személy szerint is mindent bevetett, aszkéta módjára élt.
3. Igen. Mindmáig Jézus az egyetlen, aki „felülről” is megszületett. Ő az első és „egyszülött” Fiú.
4. Természetesen a királyság.

Az Atya királyságába csak újjászületés után lehet bemenni... Tehát, aki már ott tartózkodik, az „méretétől” függetlenül *nagyobb* az újjá-nem-született kívül maradottnál ! Mindaz, aki „kicsiny lesz” (= újjászületik), még biológiai élete folyamán be fog lépni „Isten országába”, akárcsak Jézus. Ott lesz, ahol ő van ! (vö. Tm 23.).

Mi volt az alapvető hiba Jánosnál?

Az, hogy evilágot Isten teremtésének gondolta. Nagyjából mindent jónak tartott, egyedül az embert hibáztatta, aki szerinte keresztülhúzta a Teremtő számításait. János tulajdonképpen *szentesíti a világot*, érintetlenül hagyja a társadalom tartópilléreit. Egy földi országban gondolkodott, nem számolt le (magában) a világgal, mint Jézus.

Miért végezték ki a Bemerítőt?

Mert társadalmi reformer volt, aki forradalmasítani akarta a gazdasági-jogi-közigazgatási rendszert, méghozzá az Úr nevében. Izráelban az ilyesmi beláthatatlan dolgokhoz vezetett volna – a gazdagok, nagyok és hatalmasok szerint. A szegények számára János valóságos népjóléti Szabadító lett volna, hiszen a mózesi törvények értelmében rendszeres és intézményesített adósságelengedésekre, kölcsönfolyósításokra és kárpótlásokra került volna sor (vö. 3Móz 25,8–42).

Ezért fogatta el Heródes a Bemerítőt, aki csak a tömlöcben jegyezte meg, hogy a fejedelem mellékesen a magánéletét is rendezhetné. A Saloméának tett esküre való hivatkozás nevetséges és átlátszó dolog. Jánosnak a politikai nézeteiért kellett meghalnia.

Volt-e Jézusnak és Jánosnak közös szövege?

Nem volt. A Szellemi Hagyaték 115 logionjából csak egy foglalkozik a Bemerítővel és munkásságával, az is „helyretevő” módon. A négy kánoni evangéliumból is csak Máté adja János szájába a jézusi mondatot: „Térjetez új felismerésre, mert itt van közel a mennyek királysága !” (3,2). A Bemerítő eredeti kiáltványa a Mk 1,7–8 alatt olvasható. A „királyság” (értsd: uralkodói lelkiállapot), ill. az „Atya királysága” (az Istennel való összhang) tipikusan jézusi terminológia, János számára idegen és érthetetlen. A Bemerítő „igazi” Messiást várt, nem pedig emberi átlényegülést.

A János-evangélium szerkesztője Jézus ajkáról „lopott” összefüggő szakaszokat ad a Bemerítő szájába, de ilyen messzire ő sem megy. János magyarázhatja a bizonyítványát (Jn 3,27–35), de – és éppen ezért ! – nem hirdetheti a mennyek országának közelségét. Hiszen az (a krisztológus szerkesztő szerint is) a fölötte álló Jézus reszortja !

Felismerte-e János Jézusban a Messiást?

A Jordán partján még nem, a tömlöcben azonban már igen, de csak a Tizenkettő szintjén. A tanítványok biztosak voltak abban, hogy Jézus a Felkent, néhányuk már a meghívása órájában tudta ezt, így pl. András (vö. Jn 1,41), Fülöp (vö. Jn 1,45) és Nátánáél (vö. Jn 1,49). Ez a hitük csak Jézus elfogatásakor ingott meg, de később helyreállt.

Azt, hogy miféle Messiás Jézus, s hogy miképpen mentheti meg őket, azt még a haláluk órájában sem tudták. A Tizenkettő közös életműve az volt, hogy tanúságot tettek Jézus szavairól és tetteiről. Az utókor számára ez sorsdöntő dolog, de Jézus sokkal többet várt tőlük. Legalább egyiküknek követnie kellett volna őt – a Fiúságban.

A János-evangélium bevezetője jórészt krisztológia, de értelmes krisztológia. Istentől, a Teremtésről, Isten Világáról és a Teremtényekről (az Atya mennyei fiairól) beszél. A szent Szellemről, a Pneumáról, vagyis a Lélekről. Jézus Emberfivé válásáról, az Ige testté levéséről, arról, hogy valójában a test vált Igévé (vö. Tm 27.) A világosság, az értelem, a gondolkodás szerepéről. Az igazi gnózisról, annak tudásáról, hogy valamennyien az Atya fiai lehetünk, egylényegűségünk okán (vö. Tm 2.).

Ez az evangélium megpróbál utólag rendet rakni a történetekben, s keresi azok okait. Nemegyszer meg is találja ! Így van ez Jézus és a Bemerítő viszonylatában is. A szerkesztő sikere abban rejlik, hogy felismerte: csak fentről lefelé lehet megérteni a Dolgokat (vö. Jn 1,1–4). Helyes isten- és világnépek hiányában, és a Sátán szerepének tisztázása nélkül nincs esélyünk !

A Jordán partján a Bemerítőnek sem volt esélye a megértésre, szerencsére akadt két értelmes tanítványa, akik közül az egyik András volt, a későbbi apostol. Ők utánamentek Jézusnak, és meghallgatták bővebben is „a témáról”. Simont *már ekkor* Petrosznak nevezi a Tanító, mert úgy látja, hogy gondolkodó ember, s erre a kösziklára (a logikára) alapoz.

Jézus és a Bemerítő nyilván hosszasan beszélgetett a folyóparton, s talán nem is kettesben. János mindenképpen közölte tanítványaival a vita témáját és kimenetelét. Ez a téma kizárólag Isten királyságának holléte és az örömhír tartalma lehetett, s az ebből következő megmentődés, egy bizonyos Messiás közreműködésével.

Ha az „Isten báránya” pozitív minősítés lett volna, akkor a Bemerítő *minden* tanítványa azon nyomban átáll Jézushoz. Sőt, ebben az esetben magának Jánosnak kellett volna az élen rohannia. Nem így történt, mert a többség úgy látta, hogy a názáreti ács valóban „egy isten barma”. Csak két ingadozó akadt, akik mesterük lesújtó véleménye ellenére elgondolkodott a szavain. A Bemerítő tehát *nem a tömlöcben* botránkozott meg Jézuson, hanem a Jordánnál.

Aztán eljött az az idő is, amikor Jánosnak komolyan fel kellett tennie a számára üdvtörténeti kérdést: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk ?”. A Bemerítő ekkor már nem gúnyolódik, mert Jézus olyan dolgokat művelt, amiknek a híre még a tömlöcbe is eljutott. Saját tanítványai referáltak azokról. János döbbenetesen emlékszik vissza arra, hogy Jézus úgy beszélt az Úrról, mint atyjáról.

A Bemerítő tömlőc-béli őrlődése lehetett a forrása annak a krisztológiai konstrukciónak, melyet „János behódolásaként” találunk az evangéliumok. Erről a Bemerítő egyik tanítványa tudósíthatta az utókort. János a következőket mondhatta neki odabent: „Nem én vagyok a Messiás, én csak az útkészítője voltam. Magam se tudom, hogy miképpen, de látod, eljött... Most már ő vette át a dolgok irányítását... A menyasszony a vőlegényé. A vőlegény barátjában, aki ott áll (ül a tömlőc-ben) és hallgatja (a csodás híreket), nagy örömet kelt, ha a vőlegény szavát (válaszát) hallhatja. Ez az én örömöm teljessé vált. Neki növekednie kell, nekem kisebbé lennem (mert nem ismertem fel idejekorán). Ez a *magyarzkodás* (Jn 3,28–30) tökéletesen beleillik a rács mögötti János szájába.

Jézus egyértelműen megválaszolja neki az „üdv történeti” kérdést: „Tehet-e valaki olyan dolgokat, mint én, ha nem Isten fia? S ki más lenne a Messiás, mint az ő Felkentje? Fel kellett volna ismerned az igazságot a Jordán partján... Jó annak, aki nem botránkozik rajtam, mint te, ott és akkor...

A folyóparti eszmecsere és a Bemerítő kivégzése közötti idő túl rövid volt ahhoz, hogy Jézus ebben az időszakban építse fel *magában* „az országot”. Mikor Jánost felkereste, már Fiú volt. Az istengyermekség eléréséhez pedig egy évtizedre is szüksége lehetett.

János elhivatottsága és Jézus felhatalmazottsága

A hivatalos mértékadók Jézus felhatalmazását firtatták, mégpedig fenyegető hangsúllyal. Kérdésük életveszélyes: *milyen felhatalmazás ez, és ki adta azt* (vö. Mk 11,27–33). Jézus imígyen válaszol: *Honnan kapott indíttatást János a bemerítésre (vagyis az össznépi bűnbánatot és megtérést követelésre)?*

A vizsgálóbizottság érti is, hogy mire céloz. Azt kérdezi, hogy *igaza volt-e* a Bemerítőnek, *jogosak voltak-e* szociális programjának követelései. Nem hitről van itt szó, hanem *beismerésről*: bizony Jánosnak igaza volt; az elnyomott osztályokat fel kéne szabadítani a terhek alól. Ez „természetesen” nem hangozhatott el, de azt sem mondhatták ki (legalábbis szavakkal nem, csak törvényerejű rendeletekkel), hogy *így van ez jól* (nekünk, gazdagoknak). Akármit is válaszolnak, felzúdul a nép. Ezért mondták (feltehetően piruló lelkiismerettel): nem tudjuk. *Jézus felhatalmazásának kérdése lekerült a napirendről*, mégpedig a néptől való félelem okán.

Jánost az igazságérzete indította arra, hogy bűnbánatot és megtérést követeljen a teokratikus társadalom minden rétegétől. Ez szép dolog volt, de mivel önmagát hatalmazta fel, működése nélküli az égi jóváhagyást. A Bemerítő a saját szakállára tevékenykedett, igaz, a lehető legbecsületesebb módon. Tisztában is volt azzal, hogy őt nem kente fel senki, ezért nem is vallotta magát Krisztusnak vagy prófétának (vö. Jn 1,19–21).

A fővárosból leküldött vizsgálóbizottság kérdésére, mely a felhatalmazását firtatta (a jézusi esethez hasonlóan szintén életveszélyes módon), azt válaszolta, hogy ő a Szabadító útkészítője. Valójában *csak az akart lenni*, noha az Eljövendő sem hatalmazta fel (hiszen a Messiás végső soron maga az Isten).

Mivel nem mondta magát sem prófétának, sem messiásnak, békén hagyták. „A Messiás útkészítője” eladdig ismeretlen cím, melyre nincs paragrafus. Az elnyomott osztályok ugyan vezérüknek tartják, de egyházi részről nem lehet hozzáférni. *Majd a világi hatalom elintézi őt*. Csak néhány koholt vád kell... (Salome tánca is megtette.) János feltehetően azért választotta homályos címét, mert egész Izráel messiást várt, így „az útkészítője” elvileg biztonságban volt. Jézus – a gazdagok még nagyobb ellensége – szintén ügyelt arra, hogy minek tartják–mondják őt az emberek.

Jézus az „Emberfi” címet használta pajzsul, ami úgy értendő: Isten emberi fia. Nem állított valótlan, mert a Bemerítővel ellentétben, ő nemcsak az akart lenni, de az is volt. Ami közös bennük: mindketten be akarták tölteni küldetésüket. *Az igazságot illetően soha nem ködösítettek* (János: „vipérák fajzatai...”, Jézus: „Jaj nektek, képmutató és vak vezetők...”), de ha lehetett, elkerülték a túl korai végkifejletet.

A legszemléletesebb példa erre az adópénz kérdése. Ezt az esetet a tamási igehelyen vizsgáljuk meg:

„Mutattak Jézusnak egy aranyat, és mondták neki: A császárhoz tartozóak követelik tőlünk az adókat. Mondta nekik: Adjátok a császárnak, adjátok az Istenéit Istennek, és ami az enyém, azt adjátok nekem !” (Tm 101.) [Mt 22,15–22; Mk 12,13–17; Lk 20,20–25]

(Akár azt is állíthatnám, hogy a három párhuzamos hellyel ellentétben, ez az Ige az igazi, a többről, valamilyen okból, lecsípték a hangsúlyos toldalékot. Ilyet azonban nem mondok, mert teljességgel valószínűtlen, hogy a logion végét levették volna (!) Jézus ajkáról. Akkor viszont egyetlen lehetséges megoldás marad, amit teljes súlyommal képviselek is, nevezetesen az, hogy ezt a toldalékot maga Jézus írta hozzá, szellemi hagyatéka megalkotásakor. Ezt a művet „Tamás-evangéliumként” ismerjük.)

Most tegyük fel a legalapvetőbb kérdéseket !

1. Kikhez szólnak Jézus logionjai?
2. Mi az, amit Jézusnak kéne adni?
3. Mit követelt Jézus a mindenkori hallgatóságától?

A jézusi mondások kizárólag az őt követni akarókhoz szólnak, tehát a Fiú-aspiránsokhoz. Az egyetlen dolog, amire Jézus igényt tartott, az „a hit” volt. Azt akarta, hogy higgyük el azt, amit mond. A szavainak követelt hitelt, azoknak az Igéknek, melyek az Atya kinyilatkoztatásait hordozzák. Tudniillik, ezen a hiten áll vagy bukik a megmentődésünk !

A túl korai végkifejlet megghiúsíthatta volna a Küldetést, Jézus ezért nem hagyja magát lépre csalni. Másutt – a jóindulatú tanácsnak álcázott fenyegetésre adott válaszában – kereken kimondja: „Tudom, hogy meg kell halnom, nem is azért bújkálok, hogy ezt elkerüljem, hanem azért, hogy még Jeruzsálembe is elmehessek” (vö. Lk 13,31-3).

Az Emberfi a társadalmi gúla alján működött, az ország nagyjai elé csak megköztöztött kézzel került. E réteg diszkriminálásának nagyon egyszerű oka van: elvileg nekik kéne a legjobban tudniuk, hogy mi az igazság hit és erkölcs dolgában. Az ő értetlenségük a legigazolhatatlanabb: „Izráel tanítója vagy és nem tudod ezeket?” (Jn 3,10). Nekem kell ezt megmondanom, a názáreti építőmesternek ?!

Az Igazságot nem képesek felfogni, s ezért ellenséget látnak benne. Joggal, hiszen Jézus a legitimitásukat vonja kétségbe, hatalmuk alapjait rengeti, mértékadóságukat bombázza. Nagyon jól látják, hogy „ez az ember templomromboló” (= egyházellenes), s mivel Izráel teokratikus berendezkedésű állam, tulajdonképpen az egész Rendszert megingatja. E világfelforgatóhoz képest a Bemerítő csak egyszerű lázadó...

Az evilági uralkodók „az Úr kegyelméből” országlanak, s a főpapok „Isten helytartói”. Mint ilyenek, természetesen tisztelendőek és tévedhetetlenek. Hiszen ők a szent hagyományok őrzői, az Írások magyarázóai, s a szövetség jeleinek hordozói. Ha jön egy Szabadító, akkor hozzájuk fog bekopogtatni, hogy igazolja magát. Az a vezetők kompetenciája, hogy eldöntsék: valóban ő e a Messiás.

Csak a főpapok beszélhetnek Isten nevében, egy názáreti építőmester nem. Ezért a kérdőre vonás: *ki* hatalmazott fel erre (mi ugyan nem !), *miféle* felhatalmazás ez ?! Nekünk tudnunk kéne arról, ha te „jöttél”... Jézus választhat: vagy elhatárolódik tőlük és isteni felhatalmazására hivatkozik, de akkor *megkövezik*, vagy „átnyújtja nekik a megbízólevelét”, azaz elismeri illetékességüket, s ezzel *visszamenőlegesen szentesít* minden gonoszságot a földön. Ez utóbbi esetben a hatalom folytonosságát is biztosítja számukra.

Jézus elveszejtése már régóta eldöntött dolog volt. Többször is keresték rá a kevező alkalmat (Mk 14,1-2), hiszen a Templom megtisztítása felért egy gazdasági válsággal. Jézusnak pusztulnia kellett, egy teljesen világos okból; ha ez így megy tovább, akkor a vezető réteg elveszíti a hatalmát (vö. Jn 11,48). A nemzet érdekeire való hivatkozás gyalázatos kibúvó. Kaifás nyugodtan mondhatta volna azt is: az állam én vagyok.

Pilátust is előszeretettel mossák tisztára egyesek. Valójában véres kezű helytartó volt, akit túlkapásai miatt rendelték vissza Rómába. Ő már csak azért is pribékek kezére adta volna Jézust, mert azon a héten még nem feszítettett meg senkit. A Nagytanács tudta ezt. Jézust az oroszlán barlangjába lökték.

Próféta volt-e Jézus?

Nem. Prófétának csak a jeruzsálemi sokaság tartotta (vö. Mt 21,10-11). Országszerte azt gondolták róla, hogy *valamelyik* ismert (rég) proféta reinkarnálódott benne, legvalószínűbben Illés (neki ugyanis a közhiedelem szerint vissza kellett jönnie a Messiás előtt). Jánost is

profétának, illetve Illésnek tartotta a nép, noha egyik sem volt, s kategorikusan tagadta is mindkettőt (vö. Jn 1,21), ahogy Jézus is (vö. Tm 51.).

Illés valójában csak egy Mózes-epigon volt, aki „üzemi baleset” áldozata lett, mikor példaképéhez hasonlóan tűzijátékot készített a jónépnek. A Bemerítő és Illés között mégis sokan párhuzamot vonnak, s ennek Jézus rejtélyesnek tűnő nyilatkozata az oka:

„Ha ugyan el akarjátok fogadni: Illés ő, akinek jönnie kell. Akinek füle van, hallja meg!” (Mt 11,14–5).

Ez egy nagyon nehéz igehely, s Jézus jelzi is a tőle megszokott módon, hogy itt össze kell szednünk az eszünket. Egyelőre olvassuk el a másik szövegváltozatot is:

„Illés valóban előbb jön el. És helyre is állít mindent. Akkor viszont miért van megírva az Emberfiről, hogy sokat fog szenvedni, és hogy meg fogják őt vetni? Mondom azonban nektek, hogy Illés már eljött, és azt tettek vele, amit akartak, ahogyan meg van írva róla” (Mk 9,12–3). A Máté-evangéliumban a fentiek egy toldalékkal is kiegészülnek: „Ekkor megértették a tanítványok, hogy Bemerítő Jánosról beszélt nekik” (Mt 17,13).

No, tehát. Adott az *igazi* Illés, aki nem tartozott a klasszikus (író) proféták közé. Említésre méltó tanai nincsenek. Páratlan dicsfényt annak köszönheti, hogy véletlenül felrobbantotta magát egy mózesi „csoda” előkészítése közben. Az „egyház” a szerencsétlen esetet természetesen üdvtörténeti luftballonná fújta. Ez az ember nyomtalanul eltűnt, és csak az általános feltámadáskor fog előkerülni.

Adott egy *illési legendakör*, melynek semmi köze sincsen a valódi személyhez és a valóságos eseményekhez. A babonás népet ez nem zavarja: akárki mozdul meg a Dántól Beér-sebáig, azonnal Illés nevét sutyorogják.

Adott a *Bemerítő*, aki társadalmi reformjainak keresztülveréséhez kihasználta a nép Messiás-várását, s a Szabadító útkészítőjeként lépett fel, forradalmi programmal. Vértelen átrendeződést szeretett volna, az igazságosság nevében. Ezt a „felforgató” személyt kivégezték a rendszer hasznélvezői.

Adott a *zsidó vallás*, mely nem ismer reinkarnációt és lélekvándorlást, s a kezdetektől fogva tilt minden okkult dolgot, pl. szigorúan bünteti a halottlátókat (vö. Kiv 22,17). A zsidó nép tehát Illés eljövételét csak üdvtörténeti értelemben és módon képzelheti el, valahogy úgy, mint a Messiás eljövételét. Vagyis az *igazi* Illés csak égi székéren jöhetne vissza, és *semmiképpen sem rangrejtve*. Inkognitóját megőrizve nem tudna helyreállítani semmit. Felhatalmazását személyazonossága és az érkezés módja bizonyítaná.

Adott *Lukács evangélista*, aki szót sem ejt az Illés-ügyről, mert nem tartja fontosnak, pedig tud a Tábor-hegyi eseményekről (vö. Lk 9,28–36).

Lássuk újra a jézusi nyilatkozatot, most már azokkal az írásjelekkel együtt, melyek benne is vannak a legtöbb fordításban: „Ha ugyan el akarjátok fogadni: Illés ő, akinek jönnie kell. Akinek füle van, hallja meg !... Illés valóban előbb jön el (?) És helyre is állít mindent (?) Akkor viszont miért van megírva az Emberfiről, hogy sokat fog szenvedni, és hogy meg fogják őt vetni? Mondom nektek, hogy Illés már eljött, és azt tettek vele, amit akartak.”

Jézus tehát valamiképpen azonosítja a Bemerítőt Illéssel. Ám ez *sem* valódi, *sem* reinkarnációs azonosság nem lehet. A „jönnie kell” tovább súlyosbítja a dolgot, hiszen azt sugallja, hogy János mégiscsak Jézus előfutára volt. A János-evangélium naiv olvasója ezt igazolva is látja a krisztológiai tálalás miatt. Az idézet második részében Jézus azt állítja, hogy Illés már eljött, ez azonban nem lehetett az *igazi*, csak a Bemerítő.

Az *igazi* Illés ugyanis – a nagy profétákat „megszégyenítve” – *nem lett vértanú*, őt nem a hatalom likvidálta. Vele nem tehettek „azt, amit akartak”, vagyis amit a Bemerítővel tettek. Tehát Jézus nem a régi időről beszél, hogy Illés akkor, az ő idejében, jött el, de kinyírták. Ez a változat „bűncselekmény hiányában” sem áll meg, de főleg azért nem, mert Illés nem volt egy szelíd ember, így Jézus sohasem példalózna vele. (A proféta 450 embert fojtatott meg a Kison-pataknál (vö. 1Kir 18,16–40), ami még akkor is sok, ha csak a tizedrésze igaz.)

Csak egyetlen megoldás marad, mégpedig az, hogy Jézus a kérdéseivel mutat rá a logikátlanságra: ha ugyanis Illés már a Messiás előtt eljön, és helyreállít mindent (utat készít a számára), akkor miért kell annak szenvednie? Akkor miért nem foglalja el dicsőséges trónusát? Bizony, ezek a jézusi kérdések *tagadások*: nem, Illés nem jön el, és nem állít helyre semmit !

Hogy a szituációt megértsük, térjünk vissza a szövegösszefüggéshez. Jézus éppen a Tábor-hegyről jön lefelé, és már *nem magyaráz semmit*, ugyanis odafent felsült a megvilágítási kísérletével. A tanítványok pótlólagos kérdése (Mk 9,11) egyértelműen a kudarc jele, ahogy egy későbbi megnyilvánulás is (vö. Mk 13,1).

Korábban viszont még magyarázott (vö. Mt 11,14–15): „Ha ugyan el akarjátok fogadni (= ha képesek vagytok megérteni), Illés ő (= János egy Illés, a Bemerítő egy Mózes-követő), akinek jönnie kell”. Vagyis előre látható volt, hogy előbb-utóbb fellép majd valaki, ennyi igazságtalanság láttán, az osztó igazság nevében.

Ezt persze csak az látja át, „akinek van szeme”. Az ilyen ember azt is észreveszi, hogy „a Törvény és a próféták Jánosig érnek”, azaz a Bemerítő – minden erénye ellenére – még hozzájuk tartozik (vö. Tm 45.).

Ezek után megérthetjük, milyen ostoba vélekedés volt az, hogy Jézusban a Bemerítő reinkarnálódott. Ő lényegét tekintve különbözött Jánostól, s ezért sokszorosán túltett rajta. Így nem degradálhatjuk egy prófétai címmel a Bemerítő *alá*. Akkor sem, ha ilyen nyakatekert módon be tudnánk illeszteni Izráel nem létező üdvtörténetébe.

Sokan vannak, akik azt állítják, hogy Jézus közvetett módon prófétának titulálta magát, mert ilyesmiket mondott: „*A prófétának nincs becsülete a saját hazájában*”, „*Nem engedhető meg, hogy a próféta máshol vesszen el, mint Jeruzsálemben*”. Nos, azért, mert valaki idéz egy közmondást – mindkét esetben erről van szó –, az még nem jelenti azt, hogy azonosítja is magát valamelyik szereplővel. Ha egy szituáció hasonlít egy másikra, akkor annak szereplői is csak hasonlítanak egymásra. Azt meg jól tudjuk, hogy minden hasonlat sántít...

A prófétaságnak egyébként kritériumai is vannak. Minden próféta megerősíti a népmozgalmi kiválasztottságot, a kollektív szövetségkötést és a Törvényt. Jézus ilyet nem tett !

Jézus büntelensége

Isten nem a büntelennel köt szövetséget, hanem a keresőkkel. Nem az „életszentség” az ajánlólevél, hanem az érző szív (vö. Tm 69.). Ebben a világban az ember különben sem maradhat mentes a büntől, mert úgy van megszerkesztve. Jézus sem rekesztette ki tanítványai sorából az érző szívű bűnösöket, például a vámos Mátét és a céda Máriát sem. Sőt, kerekén kimondta: „A vámszedők és a parázna asszonyok megelőznek titeket a mennyek királyságában (vö. Mt 21,31). Péter magamagát vallotta bűnösnek (Lk 5,8).

Talán nem túlzok, ha azt állítom, hogy egyetlen zsidó vallású ember se gondolja azt, hogy Jézus abszolút mentes volt a büntől. A keresztények viszont pontosan ezt hiszik, úgy-hogy itt akár véget is érhetne a zsidó-keresztény párbeszéd. Ha azt kívánjuk, hogy Izrael fedezze fel és ölelje keblére Jézus nevű honfitársát, akkor ezt a kérdést feltétlenül tisztáznunk kell.

A keresztények túlnyomó része Istenét, a Szentháromság második személyét tiszteli Jézusban, ezért aztán az ő szemükben vitán felül áll a büntelensége. Sőt, mivel a teológusok roppant következetesek, ezt a büntelenséget az édesanyjára is kiterjesztették. Hogyan is léphetett volna frigyre a Szentlélek egy bűnös nőszeméllyel? Így aztán szeplőtelen fogantatás lett, és Szűz Mária-kultusz. Jórészt ennek következtében fonódott össze a bűn fogalma a nemiséggel.

Jézus mennybemenetele semmi Szűz Máriához képest, akit halála után szintén, és következetesen, mennybe vittek – a teológusok. Semmi, mert Jézus csak egyszer ment fel, Máriát azonban a keresztények rajongása újra és újra a mennybe repíti. A vele kapcsolatos elgondolásokból nyilvánvaló, hogy a keresztény ember bűnnek tartja a nemiséget, sőt, a nemiség a főbűn.

Ezért választ magának a megtestesülni akaró Isten egy éppencsak felserdült szüzet, és nem egy derék, három-négygyerekes családanyát, aki minden biztonnal rutinosabban tudná világra hozni. Egy asszony persze már nem érintetlen, bár ettől eltekintve még lehet büntelen, míg egy szűz, meglévő erénye mellett is lehet erkölcstelen. Látható, hogy az „ártatlanság” és a büntelenség fogalma összemosódik.

A keresztény etikában még a házastársi köteléken belüli szexualitás is bűn, ha az nem az utódnemzést szolgálja. És! Szexualitásnak kizárólag a koitusz minősül, minden más körítés, ami fűszerezhetné az aktust, fajtalanságnak számít. Ezért lett hittétel, hogy József és Mária (bocsánat, Mária és József) egyáltalán nem éltek házaseletet. Jézus hat-hét testvére, akiket a Mt 13,55–6 és a Mk 6,3 felsorol, állítólag csak unokatestvérek voltak, illetve egyes vélekedések szerint az özvegy József hozta őket az új házasságba.

Az „unokatestvérek” verzióra nyugodtan legyinthetünk, mert az Írások a szent családról is alig mondanak valamit, miért beszélnének hát a semmilyen szerepet sem játszó unokatestvérekről? A mostohatestvéri változat sokkal hihetőbb, bár igen valószínűtlen, hogy az idős és sokgyerekes József egy 13 éves leányt választ melléjük anyának és feleségnek. A szöveg négy fiút nevez meg Jézus testvéreiként, s még legalább két-három lányt említ.

Józseffel kegyetlenül elbánnak a krisztológusok. Ő nem is büntelen, nem is viszik a mennybe, ráadásul szellemileg visszamaradott is. Mert csak egy szellemileg visszamaradott (egyistenhívő!) zsidó hiheti el azt, hogy jegyese a Szentlélektől terhes, mármint attól, aki majd csak Pünkösöd után, tehát jó negyven év múlva száll alá a világba. A Szentlélek eljövetele (a keresztény dogmatika szerint) Jézus kereszthalálának a függvénye, ő az, akit maga helyett küld!

Persze, az is lehet, hogy az idős, hagyománytisztelő József egycsapásra megértette a Szentháromság dogmáját, mármint azt a hittételt, ami csak jóval Jézus halála után keletkezett, s amit a keresztények jelentős része ma sem vall, s aki vallja, az sem érti. Ez esetben József párját ritkító zseni, ácsmester létére.

Szerintem a szent család semmiben sem különbözött az átlagos zsidó családoktól, létrejöttét illetően sem. Hogyan is vethetett volna szemet az idős, hatgyerekes József egy tini lányra? És az miért viszonzta volna az érzelmeit? S mit szolt volna ehhez a falusi

közvélemény? Nem volt elég fiatalember Izráelban? Jézusnak vagy József az apja, vagy valaki más, de ez teljesen lényegtelen. Mert Jézus *újjászületett* (a saját lelkiismeretében), s ettől kezdve az Örökkévalót tekintette atyjának és anyjának is (vö. Tm 100., 102.). Ez is egy csodás születés, de ez érthető !

A krisztológusok azt sugallják, hogy Mária a szülés után is, egész életében büntelen maradt, ráadásul *minden vonatkozásban*. Ha ez így volna, akkor már két emberünk lenne, aki abszolút mentes a büntől: Jézus és Mária. József sajnos nem lehet büntelen, mert akkor esetleg egy csomó büntelen gyereket nemzenének, ami beláthatatlan következményekhez vezetne. Így is marad egy nyitott kérdés: hogyan élhetett együtt egy abszolút büntelen és egy nem teljesen büntelen személy?

Mária dicsőfénye azonban töretlen („mindössze” Jézus csorbítja néhány helyen), így a keresztények gyakorlatilag két istenben hisznek: Jézusban és Szűz Máriában (akinek a szüzessége a szülés után már anakronizmus). Valójában ez a kétpólusú istenség vette át a Szentháromság szerepét, melyben igen nehéz kimutatni a női nemet, holott szükség lenne rá, a váltivarú hívek miatt. A héber Lélek ugyan nőnemű, de a krisztológusok irtóznak a júdaizmustól.

Ha elhisszük Szűz Mária büntelenségét, akkor teljesen jogos a kultusza, mert Jézust is lekörözi. Máriának ugyanis sokkal hosszabb ideig kellett büntelenül élnie. Sajnos, két nagy bűne is van, az egyikben Jézus testvérei is osztoznak vele. Először siettetni akarta Jézus színre lépését (vö. Jn 2,1-5), majd haza akarta toloncolni a Nyilvános Működés közepette (vö. Tm 100., Mt 12,46; Mk 3,31; Lk 8,19). Ezzel aztán rá is világított arra, hogy milyen dolgok számítanak igazán bűnnek Isten szemében.

A megtestesülés kérdését boncolgatva még sok egyéb dolog is felvetődik, nevezetesen: Miért van ehhez szüksége Istennek női közreműködőre, s ha nőire van, akkor férfire miért nincs? Miért nem jön le személyesen, csak úgy, simán? Miért nem teremt (a semmiből !) egy testet magának, úgy, ahogy szokta? Vagy azért kell neki női közreműködő, mert az Atya és a Fiú is hímnemű, következésképpen kettejük Lelke is? De ha Isten „férfi”, akkor miért és hogyan teremtett nőt? Én tudok válaszolni minderre: ezt az egészet férfiak találták ki.

Jézus büntelenségének vizsgálatánál tehát megállapíthatjuk, hogy a keresztény leveletésnél egy sokkal hihetőbb magyarázat kell. Annál is inkább, mert a szóban forgó dogma egyetlen igehelyen alapszik; a Jn 8,46-on. Erről az igen fontosnak tűnő logionról a másik négy evangélium *nem tud semmit*, az ún. Tamás-evangélium se, pedig az Jézus szellemi hagyatéka. A mély hallgatás nem véletlen, ugyanis ez egy félreértett igehely, amit a többi evangélium nem ért félre, sőt János első levele sem érti félre (vö. 1Ján 3,4-9).

Lássuk a szöveget az eléggé nem dicsérhető Csia Lajos fordításában: „Miért nem ismertek rá arra, amit beszélek? Azért, mert nem vagytok képesek meghallgatni, amit mondok. Ti a vádló atyától (= a Sátántól) valók vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok megtenni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt, nem állott meg az igazságban, mert az igazság nincs benne. Akkor a magáéból beszél, mikor a hazugságot szólja, mert hazug ő és a hazugságnak atyja. De mert én az igazságot szólok, nem hisztek nekem. Közületek ki bizonyít rám vétket? Ha meg az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem? Aki Istentől való, hallgatja Isten beszédeit. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől valók vagytok” (Jn 8,43-47).

Már a felületes szemlélő is azonnal észreveszi, hogy itt nem bűnről és büntelenségről van szó, hanem *igazmondásról és hazudozásról*. Jézus igazmondónak vallja magát, hallgatóságát pedig hazugnak nevezi. Mindössze az „bonyolítja” a dolgot, hogy ő ennek az okát is megadja. Fordítsuk hát magyarrá az egészet, a teljes szövegösszefüggés ismeretében (Jn 8,21-59):

„Miért nem látjátok be, hogy igazam van? Azért, mert ebben meggátol benneteket a saját lelkiületek. Azt a lelket Evilág Ura teremtette, és ti a belétek plántált programnak akartok megfelelni. De a Programozó hazug, és így csak hazugságot tud és akar csinálni, ami számotokra a halált jelenti. Ez a hazugság már úgy belétek ivódott, hogy amikor az igazságot halljátok, az nem tud megérinteni benneteket. Bizonyítsátok be, ha tudjátok, hogy nem igaz, amit mondok, ha pedig nem tudtok megcáfolni, akkor higgyetek nekem !”

A Sátán léttartalma a hazugság, így hazugságot is beszél, s ezeket a hazugságokat az ember lelkén keresztül sugalmazza. Ezért nem helyes a homo sapiens isten- és vilásképe. Az Atya által felvilágosított Jézus azonban minden kérdésben az igazságot mondja, és a jelenlévők nem is tudják (a logika eszközeivel) megcáfolni, tehát nem tudnak hazugságot bizonyítani reá.

Jézus helyütt (is) azt állítja, hogy ő Isten Felhatalmazottja, s nem azt, hogy ő még egész életében nem vétkezett. Jeruzsálemi idegenek előtt ugyan könnyű lenne ilyet mondani, de abszolút hihetetlen volna. Egy ilyen kijelentésnek kizárólag a keresztény egyházak hívei dőlnek be. Azok is csak azért, mert a teológusokra hagyják a gondolkodást. A hivatásos mértékadók viszont szintén nem gondolkodnak, csak *hisznek* az előttük élt hivatalos szaktekintélyeknek, akik – különféle szempontok alapján és sátáni sugalmazásra – megalkották a dogmarendszert.

Lássuk a János-levelet is: „Aki a vétket teszi, a vádlóból való, mert a vádló kezdettől fogva vétkezik. Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit. Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istenből született, mert az Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istenből született” (1Ján 3,8–9). Íme, itt van Jézus büntelenségének oka (az újjászületés), és e büntelenség kezdete is! Nyilvános működése során már mondhatta: „Mi hát a bűn, amit elkövettem?” (vö. Tm 105.). Ebben az apostoli levélben egy Jézus-mondás őrződött meg, mert a lényegét csak ő tudta így megfogalmazni. Igen, Jézus azért „jött”, hogy mindent lebontson–leromboljon, az egész ördögi Rendszert, minden hazugságával. Ő egy ettől teljesen különböző, de igazi isten- és világképet tárt az emberiség elé. Tehát nem pusztán egy erkölcsi-etikai megújulást akart, az alapok érintetlenül hagyása mellett. Ez Bemérito János asztala, jobbán Mózesrel, balján pedig Pállal.

De még mindig nem tudjuk, hogy abszolút büntelen volt-e. Isten szemében bizonyára nem volt az. Fiúvá válása előtt semmiképp. Jézus nem azért tudott az Atya emberi fia lenni, mert erkölcsi-etikai szempontból feddhetetlen volt. Az ilyesmi inkább gátolja a keresést, hiszen „az egészségeseknek” nem kell az Orvos. Itt lent, a Kozmoszban, egyébként sem lehet megúszni bűn nélkül. Erről Evilág Ura gondoskodott. A Tékozló Fiú bűnös dolgokat csinált: egy bűnös világot, tele bűnös emberekkel. Ezek a teremtmények csak bűnözőként boldogulhatnak. Ez a világ már csak ilyen.

Más világvallások is tisztelik Jézust, de nem gondolják, hogy abszolút bűn nélkül való volt. Kortárs-ellenfelei sem gondolták, már csak azért sem, mert lépten-nyomon megszegte a Törvényt. Kaifás se gondolta, őt az borította ki, hogy Jézus egyszerű homo sapiens létere Isten Fiának (vele egylényegűnek) mondta magát. A főpap szerint egy gyarló ember nem is álmodhat ilyesmiről. Vagy ha igen, akkor az olyan bűn, amit meg kell torolni. Ezt erősítette–sugalmazgatta benne a Sátán. Mindketten atyjuk dicsőségét keresték, s el is nyerték a jutalmukat. Kaifás díszes sírhelye még ma is megvan, zarándokok látogatják. Jézusnak nincs ilyen, mert ő nem halt meg.. A testét megölték, de többet nem tehettek (vö. Mt 10,28).

Jézus örömhíre éppen abban áll, hogy egy bűnös ember is istengyermekké válhat. Újjászületése után persze már képtelen lesz vétkezni. Hogy „azelőtt” mi volt, az meg nem ránk tartozik, csak egyedül Istenre.

Jézus, a Messiás

Ki is az a „Messiás”?

Ő az a Szabadító vagy Megmentő személy, aki a Sátán által létrehozott kaotikus Birodalom degradált teremtményeit kiemeli evilágból, és áthelyezi Isten királyságába. E megmentés szükségességét a teremtmények degradált mivolta indokolja. A szóban forgó teremtmények nem feltétlenül vannak tudatában degradált mivoltuknak, de legkésőbb a haláluk előtt rájönnek erre. A Messiás senkit sem tud „megváltani”, tehát az illető tudta, beleegyezése és közreműködése is szükséges.

Hogyan menthet meg bennünket?

A Messiás Isten segítségével tud megmenteni bennünket. Végző soron tehát Isten a Messiás. Az ember számára azonban csak egy *másik ember* lehet a Szabadító, Istennek egy emberi Fia vagy Leánya. A mi Messiásunk Jézus. Elvileg – hozzá hasonló módon – autodidaktaként is meg lehet szabadulni, de most már (és most még) segíthet bennünket. Általános értelemben csak Isten Fia lehet a Szabadító, illetve a Szabadító mindig Isten Fia.

Ki nem lehet Messiás?

Senki sem, aki a saját nevében jön (vö. Jn 10,1–10; ill. Jn 5,19–43; és főleg Jn 5,43), azaz isteni felhatalmazás nélkül. Az ilyen egyének nem tudnak (vagy nem is akarnak) megszabadítani senkit. Megmentő csak az lehet, aki maga már megmenekült. A hamis messiások mindig önjelölt mértékadók, akik erkölcsi-etikai síkon, az osztó igazság nevében akarnak rendet csinálni evilágban.

Mit kell tenni jövetelének előkészítésére?

Hallgatni kell Jézusra. Ismerni és értelmezni kell a mondásait. Valóra kell váltani az abban foglaltakat.

Miféle Messiás fog jönni hozzánk?

Olyan, akinek az országa nem innen való.

Mit mondott Jézus, a Messiás?

1. Isten csak-jó, „de” és „ha” nélkül.
2. Isten ereje a jóságában van.
3. Mindig a saját Lelkével összhangban cselekszik, s ezért tökéletes.
4. Az evilági történésekbe csak emberi fiain keresztül tud beavatkozni.
5. A mennyei Atyának sok mennyei fia van.
6. Isten mennyei világa teljesen más, mint evilág.
7. A mennyek országában közvetlen az istenkapcsolat.
8. A mennyek országában nem nősülnek és férjhez se mennek.
9. A Sátán valóságos személy, aki nem a mennyekben tartózkodik, hanem idelent, a kozmikus birodalmában.

10. Ez az Ördöggé lett tékozló fiú gonosz, hazug és embergyilkos.
11. Evilágból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat.
12. Ez a világ nem jó, csúnya, tökéletlen, vásári és zajos.
13. Evilág a Sátán Országá, ezért az élet minden területén csak a sátáni örömhír mentén lehet érvényesülni.
14. A Föld csak a világ fiai számára lakható hely.
15. Egy Emberfi nem tudja sehová lehajtani a fejét benne.
16. Az egyházi és a világi hatalom között nincs lényegi különbség, ugyanis közös a Gazda.
17. A hatalmi gépezetek öncélúak, hazugok és a Sátán sugalmazása alatt állnak.
18. Nem kell közvetítő intézmény az Örökkévaló és az ember közé.
19. Az ember saját maga ítélhet mindenkiben, nincs szüksége hivatalos mértékadókra.
20. Nem a világi hatalomtól kell félni, hanem az ördögitől.

A tanítványok tudták, hogy Jézus az Eljövendő, csak azt nem értették meg, hogy ő *nem az a legenda-béli személy*, aki a várakozások szerint politikai értelemben is helyre fogja állítani Izráelt. Ő egy valóságos Szabadító volt, aki az igazság közlésével és demonstrálásával (szóbeli és cselekedeti kinyilatkoztatással) mindenkinek megadta a lehetőséget a szabadságra. Saját magát mutatta fel követendő példaként, az Atya pedig tanúskodott mellette.

Jézus a jeruzsálemi bevonuláskor (Lk 19,40) már deklarálja is (igazi) Messiás mi voltát, amit egyébként *sohasem titkolt* a tanítványok előtt. Ha így lett volna, akkor a Tizenkettő nem várta volna olyan makacsul Izráel helyreállítását. A „szamaragolás” elsősorban *nekik szól*, nem a népnek. Ezzel a jelképes cselekedettel újra a tudatukba akarja vésni, hogy ugyan ő a Messiás, de *nem az*, és *nem olyan*, akit ők várnak.

Izráelban sokan felleptek már messiási programmal. Jézus ezért ország-világ előtt rá akar mutatni az igazi Messiás fogalmára és szerepére (vö. Jn 10,1-18). Az Eljövendő arról híres, hogy „ő majd mindent tudtunkra ad”. Bizony, az igazság tud csak megszabadítani bennünket, s csak annak van szüksége szabadításra, *aki börtönben van*. Az ember degradált teremtményként sínylődik kozmikus méretű cellájában, azzal a reá erőltetett téveszmével, hogy ő eredendően bűnös. Az egyházak azért ördögiek, mert továbbsugallják ezt a tant, s ezzel erkölcsi-etikai síkra terelik a „lelki-értelmi rendcsinálást”.

Jézus tagadja az ember ősbűnösségét és az ún. áteredő bünt. Tetteivel is tagadja, minden gyógyításával: „Ábrahámnak ezt a leányát azonban, akit a Sátán immár tizenhét esztendő óta megkötözött...” (Lk 13,10-17). Mint ismeretes, csak az az „ország” vagy „ház” állhat fenn, amelyik nem hasonlít meg önmagával. A görnyedt asszonyt a Sátán kötözte meg, s Isten oldozta el.

Másik példa: „Rabbi, ki vétkezett, ő-e, vagy a szülei, hogy vakon született? Jézus ezt felelte: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei”. Aztán magyaráz: „Azért gyógyítottam meg, hogy világos legyen számotokra: a különféle betegségek nem emberi bűnök következményei” (vö. Jn 9,2-4). Csak a keresztény hívek gondolják azt (a rossz helyre került mondatzáró pont miatt), hogy Isten jó előre megvakított valakit, hogy Fia később csodát tehessen...

Az egyházak ősidők óta az emberek büntudatából élnek, mégpedig igen-igen jól. A Templom-megtisztító és *ingyen* gyógyító Jézus egyszersmindenkorra aláásta a vallási intézmények tekintélyét. Mivel az alapokat rengette meg, le is rombolta volna a házat (= az egész emberi konstrukciót), ha gyorsan meg nem ölik (vö. Mt 26,3-5). Legvilágosabban a János-evangélium beszél: „Ekkor a főpapok és a farizeusok (a fő haszonélvezők) összegyűjtötték a Nagytanácsot és abban így szóltak: Mit tegyünk, mert ez az ember sok jelt cselekszik. Ha úgy hagyjuk, mindenki benne hisz majd” (s nem a hivatalosan közvetítő mértékadókban). [Jn 11,46-8].

A Bemerítő nem volt ilyen veszélyes ember, mert ő (ahogy az egyház is) csak „szenteltvízzel” tudott keresztelni. Jánosnál az alámerítés csak a bűnbocsánat *jele*. Azt jelképezi (ámde nem közvetíti), hogy: bűnös vagy, de most megtisztultál. A jézusi szó és tett azonban azt jelenti: *nem te vagy az igazi bűnös*, s ezért most mentesülsz a következmények alól. Aki vakon született, az nem is lehet bűnös, és bizonyos értelemben a házasságtörő asszony sem volt az.

Van valaki, aki egészen pontosan tudta, hogy kicsoda Jézus, illetve azt, hogy mivé lett. A visszautasított és ily módon legyőzött Sátán (vö. Mt 4,1-11; Lk 4,1-13) tisztában volt azzal, hogy az egykori názáreti építőmester Isten Fiává vált. Ezek után már nem tudta befolyásolni őt, mert nem maradt benne semmi a sátáni örömhírből. Ezt az embert már csak kiebrudalni lehetett a Sötétség Birodalmából, melyben világítani kezdett másoknak is.

A likvidálást azonban evilági szolgálai által kellett végrehajtania, „kézivezérés” útján. Jézusra ugyanis már nem hatottak a világ „természetes” csábításai, ő immunissá vált a Rendszer személytelen erőivel szemben. Mi több: ki tudta üzni a gonosz lelkeket a megszállt emberekből. Ezek a gonosz lelkek is tudták, hogy Jézus Isten Fia, mert csak Isten Szentje lehet a Kiűző, azaz, a másik oldalról nézve: a Messiás. Ők úgy gondolták, hogy az Eljövendő „idő előtt” zaklatja őket (vö. Mt 8,29), hiszen ők kapták meg evilág minden dicsőségét. Azzal nem számoltak, hogy a végsősoron Istentől származó „anyag” egy bizonyos szabadsági fokon újra a Teremtője felé fog fordulni, önmagára találva.

A Messiás az egyedüli mértékadó

A Tizenkettő tudta, hogy Jézus a Messiás, Péter inkább csak a szószólójuk volt (Mt 16,13–16). A „Kinek mondanak engem az emberek?” kérdésre adott válaszban viszont van egy nagy pozitívum. Arra kell figyelni, ami *nincs* benne. A felsorolásból ugyanis hiányzik a Szabadító cím. A tömegek tehát nem tartották Jézust politikai Messiásnak. Az ágrólszakadt vándorprédikátorból senki sem nézte ki Dávid fiát. Jézus ugyanis hangsúlyozottan nem úgy viselkedett (vö. Mt 21,5), mint egy ilyen ambíciókkal bíró férfi. Ő sikerként könyvelte el, hogy a nép nem tartja „a” Messiásnak. Ezért a kemény tiltás (Mt 16,20), tudniillik azt akarta, hogy ez így is maradjon. Igazi szabadítói mivoltára ugyanis mindenkinek saját magának kell rájönnie! (vö. Mt 16,17).

Jézus azonban azt szeretne volna, ha legalább a tanítványai megértik; miféle Szabadító is ő, vagyis, hogy személyében az igazival találkoztak. Ezért hármójukkal felment a Tábor-hegyre, megvilágítandó a dolgot. Azt sikerült is megértetni velük, hogy Messiásként mindenkiben az ő szava a döntő. Isten fiaként jogosult „felülbírálni” Mózeset, és „újraírni” a Törvényt. (Ezt meg is tette, az ima, a böjt, az alamizsna, az ételválogatás, az áldozatbemutatás, a szombat, a körülmétkedés, a válás, és a nőemencipáció kérdésében.) Azt viszont nem sikerült elérnie, hogy személyét ne kapcsolják össze a várva-várt politikai Messiással. Ha egyszer saját bevallása szerint is Isten fia, akkor helyre kell állítania Izraélt...!

Ez a meggyőzési kísérlet az utolsó volt, ezután már csak tetteivel és jelképes cselekedeteivel cáfolja a Tizenkettő várakozásait. Jézus a Tábor-hegyről lefelé jövet már nem magyaráz, hiszen a tanítványok pótlólagos kérdése (Mk 9,11) egyértelműen a kudarc jele. Illésnek ugyanis „ama” Messiás előtt kell eljönnie. Tehát továbbra sem értik, hogy az ő országa nem innen való...

Néhány nappal korábban még azt ígérte nekik, hogy: „Bizony azt mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók közül olyanok, akik *halált nem kóstolnak* addig, amíg meg nem látják az Emberfit királyként eljönni” (Mt 16,28). Ez a mondás nagy zavart kelt, mert a katolikus szentírások ezeken a helyeken (Mk 9,1; Lk 9,27) „lefordították” az önálló jelentéssel bíró jézusi terminust. Érdekes módon a János-evangéliumban meghagyták az eredeti kifejezést, mely sűrűn előfordul Jézus szellemi hagyatékában.

A dilettáns fordítók számára „egyértelmű” volt, hogy a „halált nem ízlel”, ill. „halált nem lát” kifejezést a *biológiai életbenmaradás* értelmében kell használni. A jézusi terminológia ismeretében ez durva – bár könnyen felfedezhető – hiba. A János-evangéliumban összemosódik a kettő, de szerencsére helyesen: ugyanis aki „nem lát halált” (vagyis tudja, hogy nincs), az nem is „ízleli-kóstolja” meg (tehát nem lesz halálfélelme). Jézus a Jn 8,51 alatt az új világkép kialakulásáról beszél (vö. Tm 112.), ami többek között a halál „nemlétevel” is megajándékozza az embert.

Jézus tehát úgy gondolta, hogy a Tábor-hegyen meg tudja magyarázni a királyságát. Ez nemcsak hogy nem sikerült, de félreértett kijelentése nyomán elkezdődött a visszaszámlálás a világvégeig. Az öskeresztények és a későbbi (köztük a legújabb kori) szekták hitét ez a várakozás határozta meg. Ehhez persze az a téves elgondolás is hozzájárult, hogy Isten királysága látható és helyhez kötött módon valósul majd meg. Magyarán (vagy inkább héberül!): egy földi ország jön létre, a Messiás uralma alatt, a „kiválasztottak” vezetésével, ill. kizárólagos részvételével.

Az is zavart okoz, hogy az ominózus mondást értelemszerűen összekapcsolják az előzővel, mely így hangzik: „Mert kell, hogy az Emberfi eljöjjön angyalaival Atyjának dicsőségében, s akkor kinek-kinek megfizet majd cselekvéséhez mérten” (Mt 16,27). A rossz lelkiismeretű ember a „megfizet majd” láttán automatikusan az utolsó ítéletre gondol, de ez örült félreértés. A valódi mondanivalóra két dolog is utal. Az egyik a „mert kell”. Ez azt

jelenti, hogy *elkerülhetetlen szükségszerűségről* van szó, vagyis a dolog megakadályozhatatlan. Jézus transzcendens segítséggel (vö. Tm 89.) ki fogja nyilatkoztatni magát, tehát egyesek előtt nyilvánvalóvá válik a státusa.

A másik árulkodó dolog az „angyalok röpködése”. Jézus máskor is ezzel a képpel fejezi ki az ember transzcendens felismeréseit. Pl.: „Megnyitva fogjátok látni az eget, s látni fogjátok Isten angyalait, amint föl s alá szállanak az Emberfire” (Jn 1,51). Vagyis: Fülöp és Nátánaél fiam, meg fogjátok érteni, hogy én az Örökkévaló emberi fia vagyok. Sőt: ennél komolyabb dolgokat is megértetek majd (Jn 1,51b).

Az „eljövetel” tehát nem a világvégén lesz. Ha addig várunk rá, akkor fújhatjuk az egészset ! (vö. Tm 114.). Fordítsuk hát magyarra a szóban forgó jézusi mondást: „A köztek álló fiatalembereknek nem lesz halálfélelme, ahogy most sincs, és egész végig nem is lesz, mert addig még megértik (majd fönnyen, a hegyen), hogy én Isten Fia vagyok, az igazi Szabadító”. A félelemnélküliséget a „meglátás” okozza ! (vö. Tm 36.).

A szinoptikusok által hozott mondás lényege egy olyan kérdés, melyet Jézus már többszörösen is megválaszolt. Ez a kérdés a következő: „Mikor jön el Isten királysága?” Hát akkor, ha megvilágosodunk, mondjuk, a Tábor-hegyen...

Miért jött?

A megvilágosodott és ezért mindent átlátó ember nem tudja elfordítani a szemét a világ nyomorúságairól. Hiszen éppen a lelki érzékenység teszi őt keresővé, a bajok forrásának kutatójává (vö. Tm 69., 70.). Az újjászületett ember nem képes „lelki békéjével kettésben” éldegélni. Jézus sem azért ment ki a pusztába, hogy a nyilvános működésen dilemmázzon, hanem azért, hogy ideális körülmények között hangolódhasson rá az Örökkévalóra. Isten-élménye nem a Jordánhoz, hanem a *csendhez* kötődik. Magányában tisztult meg teljesen, magában győzte le a világot, lelkében kötött vele szövetséget az Atya. Ez volt Jézus számára a valódi születés, s *ez után* kereste fel a Sátán, hogy letérítse útjáról.

Az Istent és embert összekapcsoló közös Lélek (vö. Tm 107.) magában hordozza a Küldetést: a nyilvános működés ily módon „elkerülhetetlen.”

Az istenfiúi fellépésnek nem a Sátán elpusztítása a célja. Az Ördögöt nem lehet megölni, mert Isten örök életet adott neki is, mint minden Teremtményének. Egy emberi fiú a megtérés útjára sem tudja reakényszeríteni. Az Emberfi nem tudja „hazai pályán” megverni a Tékozló Fiút. Ezen a világon minden az Ellenfél kezére játszik. A dolgok azért működnek úgy, ahogy, hogy neki legyen jó.

Egy istengyermek csak *lerombolni* tudja a Sátán műveit (vö. Tm 72., 1Ján 3,8b), azáltal, hogy *leleplezi* a hazugságokat, s hogy *rávilágít* az igazságra. Egy kinyilatkoztatásban részesült ember számára ez „gyerekjáték”. Egyszerűen tudja, hogy mi a helyzet (vö. Jn 3,11). Evilág Fejedelme nem véletlenül ígért fűt-fát neki, ha eláll a szándékától. Jézus ezt a világot *az ördög szántóföldjének* nevezte, az embert pedig az ő szántóvetőjének (tehát egyáltalán nem az isteni teremtés koronájának!).

Azért jött, hogy kiszabadítsa az embert kozmikus méretű börtönéből (vö. Isz 57/129). „Arcra döntötte” a világot, azaz feje tetejére állított mindent (teljesen más világgépet rajzolt), felforgatta a hagyományos eszmerendszert, „felgöngyölítette az eget és a földet” (vö. Tm 112., Mt 24,35; Jn 1,51). Jézus „tüzet” vetett a világra (Tm 9.), vagyis heves vitákat váltott ki (Tm 15.) szavaival és tetteivel.

Az Emberfi csak két „országot” ismert: Istenét és a Sátánét. A világ minden esetben evilágot jelöli, a Sátán Országát, a Sötétség Birodalmát. Ebben a világban nincsen isteni szféra: éppen azért jött, hogy az ő személyében legyen. A világból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat, de Jézus megteremtette azt. Saját példájával tett tanúságot arról, hogy miként lehetséges ez (vö. Tm 27.).

Jézus elsősorban egy *örömhírt* közölt velünk. Ez az örömhír arról szól, hogy létezik egy másik világ, egy másik ország–királyság, mely a Mennyei Atya uralma alatt áll. Ebből értelemszerűen az következik, hogy ez a világ itt, amelyben élünk, *nem jó*, mégpedig úgy, ahogy van. S ha ez a helyzet, akkor nyilván nem a Jóisten teremtette. Jézus szó szerint is kimondta, hogy ez a világ rossz (pl. Tm 55., 81., Isz 133/34; 143/162), s nem a Mennyei Atya birtoka (1Ján 2,15–7; Isz 157/117), tehát nem ő „tartja fenn”, nem visel rá gondot a hagyományos értelemben, s nem az ő elgondolásai szerint működik.

Mondandóinak igazságát *példabeszédekkel* világította meg, hogy mindenkit gondolkodásra inspiráljon. Vak hit és imamalom helyett a józan ész használatát szorgalmazta. Jézus tanítványainak a pársoros Miatyánk az imája, s feltétel nélkül csak a mesternek hisznek. Nem Jézusban kell hinni, mint a világ (kollektív) megmentőjében, hanem a Tanítóban, aki elvezet bennünket az egyéni megmentődésünk kapujához.

Tetteivel és jelképes cselekedeteivel is felvilágosító munkát végzett. Demonstrálta, hogy a betegség nem a bűn büntetése, sőt, a halál sem Isten kezéből–rendeléséből jön. Halott–feltámasztásai ezt illusztrálják, ez volt a céljuk.

Jézus szerint a Messiás nem Dávid fia, hanem maga az Isten (vö. Mt 22,41–6), aki ezen a világon csak és kizárólag emberi fiain keresztül tud „szabadítani”. Tehát az *istengyermeki lelkület* szüli a Messiásokat, akik így önmaguk, és ennek következtében mások megmentőivé is válhatnak. Ez a szabadulás azonban nem jelenti a világ végét, sőt, még annak rögtöni elhagyását sem. Ha Isten „ki tudná venni” testbe zárt fiait a világból (vö.

Jn 17,15), akkor minden bizonytal ki is venné. Így hát az istengyermekeknek kell „maguk mögött hagyni” a világot. A világ ugyanis „csak test” (vö. Tm 81.), s a test nem használ semmit...

Jézus mindent lerombolt, ami „szent” volt, az összes emberi konstrukcióról lerántotta a leplet. Nem korrigálni és felülírni akart, hanem teljesen újat építeni (vö. Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14).

És sose feledjük: az egykori építómester kizárólag az őt követni akarókban tud rombolni és építeni ! Hozzánk és értünk jött... (vö. Isz 57/129).

Mit ért el?

A válasz attól függ, hogy milyen relációban vizsgáljuk a dolgot. Az Atya emberi fiára lelt Jézusban, s az ember isteni atyjára talált. Ez mindkét fél számára örömteli esemény. A Mennyei Fiak szurkolhattak ember-testvérüknek, s ez bizonyára lelkesítette őket. A kinyilatkoztatás igéit hordozó angyalok (vö. Tm 89.) is kedvükre repkedhettek.

A Gonosz emberére akadt, ez pedig alaposan megizzasztotta. Rés keletkezett az építményén, melyen keresztül Fény áramlott a sötétségbe. Néhány évig egy „isteni szférával” is számolnia kellett. Egyik degradált teremtménye közvetlen kapcsolatba került Istennel, s ezzel megszűnt lefokozottá lenni. Valaki szétkürtölte az országában, hogy az nem jó, és hazugságra épül. Közhirré tétetett, hogy egyszer nyomtalanul el fog múlni a birodalma. Megtudták róla, hogy ő csak egy tékozló fiú. Egy ember (!) visszautasította őt, és semmi pénzért nem volt hajlandó szolgálni. Nem kellett neki semmilyen Kozmosz-béli dicsőség és hatalom.

Az istentelen és lelketlen emberi történelembe belekerült a Jézus-esemény. Kitörölhetetlenül ! A földi hatalmaknak számolniuk kellett ezzel. Az ellenőrzött nagyegyházakon kívül egy csomó kis szekta keletkezett. Az Emberfi története és mondásai szájról szájra szálltak. Összegyűjtötték és leírták őket, aztán kinyomtatták és terjesztették. Még ma is bárki elolvashatja, és gondolkodhat rajta.

Jézus a saját maga személyében mindent megnyert. Kivetett és mellőzött egyénből központi figurává vált. Magánya feloldódott az Istenben. Kinyilatkoztatásban részesült, és kinyilatkoztatható. Újjászületett a Lélekben. Isten szövetséget kötött vele. Az Atya fiaként képviselhette az Abszolútumot, a legszélesebb nyilvánosság előtt. Felhatalmazása volt a gyógyításra és a halott-feltámasztásra. Legyőzte a Gonoszt és tökéletessé vált. Megtalálta élete értelmét.

Kudarcnak nevezhető-e ez eddig ?

Talán csak az a szomorú, hogy az emberi történelem során, Jézus előtt és után nem támadtak emberi fiúk. De még ez sem biztos. Lehet, hogy a földgolyón már több civilizáció is váltotta egymást, s mindegyiknek megvolt a jézusuk. Talán a Kozmosz más lakott bolygóin is születnek istengyermekek. Hiszen a Világegyetem nagy, s nem a Föld a közepe.

Fejezetünk címét mégis más szempontok szerint kell megválaszolni. *Izráelban a helyzet változatlan.* A Via Dolorosán – amerre Jézus keresztútja vezetett – bevásárlóutca (!) húzódik. A hízhú zsidók még ma is a Templom romjai felé fordulva imádkoznak (vö. Jn 4,20-4). Továbbra is válogatják az ételeket, mintha azok szennyeznék be őket. Egyetlen irgalmas palesztin sem akad, aki bekötőzné a zsidó harcosok sebeit...

Több „keresztény” állam *Jézus után 1500 évvel* még rabszolgákat tartott, és gályarabokat dolgoztatott. Az „anyaszentegyház” búcsúcédulákkal nyereszkedett. Keresztesháborúk dúltak, katedrálisok épültek, boszorkányüldözés folyt. A hitvitákat az Inkvizíció kőpadjain intézték el. Európa egét máglyák füstje homályosította el...

Nagyon úgy tűnik, hogy a Jézus-eseménynek nem volt semmi hatása. A keresztény világ ugyan „ujjong”, hiszen meg van váltva, de éppen ez a legnagyobb fiaskó. Azok az emberek, akik azt hiszik, hogy automatikusan („Jézus vére árán”) meg vannak váltva, azóta is rabságban vannak. Pedig az Emberfi azért vállalta a keresztet, hogy kiszabadulhassanak.

Címbéli kérdésünk megválaszolásához Jézust kell vallatóra fognunk. Az ugyanis, hogy kudarcot vallott-e, abból fog kiderülni, hogy *ő mit akart*. Segíteni csak személyre szólóan lehet, Isten csak egyéneként tudja kijelenteni magát (vö. Tm 84.), és Jézus is csak egyesével tud válogatni (vö. Tm 22.), mert csak az „egyedüliek” fogékonyak a Dologra (vö. Tm 76.). A megmentődéshez ugyanis gondolkodni kell, gondolkodni pedig csak egyedül lehet. Jézus – teológiai értelemben – a mester és tanítvány útját járta. A Tizenkettő ugyan egy csoport volt, sőt *átmenetileg* egy életközösség, de a terv szerint szét kellett volna szóródniuk, hogy „tűzzel” borítsák lángba a lelkeket (vö. Tm 9.).

A tanítványok közül azonban senki sem fogta fel a dolgokat, sőt, minden fontos kérdésben félreértették mesterüket. A keresztény közgondolkodás igen nagyra értékeli őket, pedig Jézus a Tizenkettő egyikét sem tudta a maga követőjévé tenni, azaz Emberfivé nevelni. Elhívásukkor is Izráel felszabadítása lelkesítette őket (vö. Jn 1,41), és a magukra hagyáskor is Izráel helyreállítását várták (vö. ApCsel 1,6). A Hegyi beszéd idevonatkozó része sajnos beteljesedett rajtuk (Mt 7,21–3), az apostolok szinte illusztrálják azt.

Jézus olyan embereken akart volna segíteni, akik „éheznek és szomjaznak az igazságot” (vö. Tm 53., 69., 70.). Olyasmiket szeretett volna nekik adni, „amit szem nem látott, fül nem hallott, kéz nem érintett, és az emberi szívbe nem ment be” (Tm 16.). Ilyen dolgokat csak egy istenkeresőnek lehet adni, az ilyesfajta örömhír csak az ő számukra evangélium. Csak ezek a személyek méltók Jézus titkaira (vö. Tm 62.).

Jézus azért jött, hogy eligazítsa a keresőket. Az örömhír kizárólag nekik szól, mert csak nekik tud szólni. Csak azokat lehet megmenteni, akik meg is akarnak mentődni. Jézus logionjait csak az érti, aki érintett az Űgyben. Csak az kaphat válaszokat, aki a kérdéseket is ismeri. A kinyilatkoztatást hordozó Igék rejtélyesek, de csak a kívülállók számára megfejtethetlenség.

A világ fiai nem szomjasak és nem akarnak látni (vö. Tm 27.), azokat nem lehet megitatni és felvilágosítani (vö. Jn 7,37). A szűk kapu csak egy kopogtatónak nyílik meg. Arról nem ő tehet, hogy senki sem zörgetett... Az elsőszülött Fiú így egyszülött maradt.

Voltak-e követői?

Lehetetlen észre nem venni azt a szakadékat, mely Jézus és tanítványai között tátong. Ha a Szentháromság második személye lett volna, akkor természetes lenne a felsőbbrendűség, bár ez esetben – isteni képességeivel – bizonyára jobban meg tudta volna értetni magát velük. Mivel azonban mivoltbeli különbség nem áll fenn, az ember és ember közötti viszonylatokat kell megvizsgálnunk.

Jézus körülbelül két és félszer annyi idős volt, mint a Tizenkettő, de ez a jelentős korkülönbség mester és tanítvány vonatkozásában inkább előny. Ha iskolázottabb és műveltebb volt náluk, az szintén az ő dolgát könnyítette meg. Problémáról csak akkor beszélhetnénk, ha Jézus „proletársága” szókinccs- és kifejezésszegénységben is megmutatkozott volna. Mondásai azonban csak első ránézésre tűnnek primitív megfogalmazásúaknak, valójában „rejtett szavakról” van szó, melyek utánagondolást, sőt, megfejtést kívánnak.

Jézus kezdetben hithű izráelitaként viszonyult az élethez, s éppen ezért adott volt számára a szombat, mint elmélkedési lehetőség (vö. Tm 26.). Bármilyen szegény és képzetlen egy zsidó férfiú – ha akarja – ezen a napon minden idejét és energiáját arra használhatja, hogy az Örökkévaló felé forduljon. Heti egynapos elmélkedés bárkiből „értelmes filozófust” csinál (vö. Tm 12.). A jó Isten és a rossz világ összevetéséből minden kiderül.

Az istengyermeki újjászületéshez összesen két dolog szükséges: böjtölés a világgal, és a szombat szombattá tévése (vö. Tm 26.). Az iszlám hagyományban megőrződött jézusi logionok még világosabban beszélnek: „Gyűlöljétek a világot – és Isten szeretni fog titeket !” (Isz 139/41). Jaj nektek, akik ezt a világot szolgáljátok !” (Isz 156/110). A világ „felismerése” (vö. Tm 55., 81.) a helyes istenkép következménye. Helyes istenképhez viszont csak gondolkodás árán juthatunk.

A tanítványok tehát elsősorban a *gondolkodás hiánya* miatt nem értették Jézust. Másodsorban – de éppen ezért – híján voltak a megvilágosodásnak. Mesterük tudta ezt, így lépten-nyomon újjászületésre ösztökölte őket. Az újjá-nem-született ember ugyanis semmit nem tud felfogni, lett légyen akár a legképzettebb (vö. Jn 3,1–13). A totális értetlenségnek pedig tragikus következményei lehetnek (vö. Mt 12,22–37). Kinyilatkoztatásban is csak a „kicsinyek” (= az újjászületettek) részesülhetnek. Ez olyan tény, mellyel Jézusnak is szembe kellett néznie (vö. Mt 11,25–30).

Tanítványai nem voltak keresők, így nem is találhattak. Ezek a fiatal emberek Jézusban Izráel lehetséges helyreállítóját látták, nem pedig a saját Messiásukat. Érdeklődésük nem Istenre irányult, hanem a világ felé. Földi dicsőségről álmodoztak, gazdagságról, nagyságról, hatalomról és népszerűségről. *Önmegtágadás hiányában* nem is tudták legyőzni a Gonosz (vö. Mt 17,16). A tanítványi csodatettek a mesék birodalmába tartoznak. Isten „képviselése” ugyanis nem hit, hanem felhatalmazás kérdése. Ilyen jellegű felhatalmazást Jézus sem adhatott nekik. Aki a hamis mammonnal se tud bánni, arra nem bizzák rá az igazit !

A tanítványokkal való veszkölődés gazdagon dokumentált. A logionok többsége is (pl. „Legyetek tökéletesek !”) elsősorban nekik szólt. Fő feladatuk elvileg a Jézus nyomdokaiba lépés lenne, de a Küldetés csak „a Magasságból jövő hatalomba való beöltöztetés” után érvényes (vö. Lk 24,49). Először követniük kell Jézust (vö. Jn 21,19b; 21,22b), természetesen nem a mennybemenetelben, hanem a Fiúvá levésben. A lukácsi (szellemileg aktív !) „városkozást” komolyan kellett volna venniük !

Jézus először saját rokonságában keresett olyanokat, akik követhetnék őt az istengyermekségben. Ezen próbálkozás kudarcra többszörösen is dokumentált (vö. Tm 15., 54., 100., 102.). Ezután ismerősei között nézett körül, latolgatva, hogy kik lennének a megfelelő alanyok. Ezzel a „második körrel” is csúnyán felsült (vö. Tm 64.). *Ekkor ment ki az utcákra*, s gyűjtött be boldog-boldogtalant. Mindenkit elfogadott, akit az Atya „nekiadott” (aki hajlandó volt tanítványául szegődni). E „harmadik körből” választott ki tizenkét férfit, de – a hagyományokat semmibe véve – a nőket is tanította (vö. Lk 10,38–42; Tm 61., 115.), s nem is eredménytelenül, hiszen Mária evangéliumot is írt.

A Fiú-aspiránsokat azonban meg kellett különböztetni a csak együtt-vonuló szimpatizánsoktól. Jézus ugyanis (mester-tanítványi szinten) nem foglalkozhatott hetvenkét emberrel. Hírnökként, próbaút gyanánt azért lehetett őket küldözgetni, egyfajta „piackutatás” céljából. Ezek a kettesével útra bocsátott párok voltak Jézus *igazi útkészítői*, nem pedig Bemerítő János.

Jézusnak minden bizonnyal átgondolt terve volt a Nyilvános Működést illetően, ezért „pótjelentkezőket” nem fogadott el (vö. Mt 8,19–22; 19,16–22). Neki nem a vég nélküli tanítványgyűjtés volt a célja (hiszen az valamiféle egyházépítést jelentett volna), hanem a világraszóló tanúságtéves. Értetlen tanítványból tizenkettő is több a soknál, tehát felesleges szaporítani a számukat. Az írástudó (vö. Mt 8,19) csak elragadtatásában akarta őt követni, bízva a pozitív végkifejletben, mely tekintetben Jézus kiábrándította. A gazdag ifjú (Mk 10,17–20) szimpatikusnak tűnő figurájában nem nehéz észrevenni a korrekt törvénytéljesítőt, aki *meg akarja vásárolni* magának az üdvözülést. Aki gyerekkora óta kínosan betartja a Törvényt, az egy „mintazsidó”, tehát nem jó alany Jézus számára.

Az erkölcsi-etikai megigazulás talaján állók közül senki sem vette komolyan Jézust. Az írástudók, farizeusok és vének képtelenek voltak újjászületni, mert ehhez sutba kellett volna vágniuk egész addigi életüket. Csöppet sem mellesleg: nagyságukat, hatalmukat és népszerűségüket is. Akkor már sokkal egyszerűbb Jézusnak hátat fordítani... Nikodémus is *érti*, hogy miről van szó, (csak a felületes szentírás-olvasó nézi hülyének a méltán tekintélyes előljárót), de *felmentést kér* az újjászületés alól, élemedett korára való hivatkozással. Az újjászületési feltétel teljesítését olyan „lehetetlenségnek” tartja, *mint* az anyja méhébe való visszabújást (vö. Jn 3,1–4).

Aki a hivatalos felhatalmazottság tudatában, papi hivatása bűvöletében éli Törvénytisztelő életét, az nem alkalmas „a királyságra”. Az ilyeneket a vámosok és az utcanők is megelőzik – a Dologra való *fogékonyságban*. A bűnösök ugyanis lelkük mélyén szeretnének újjászületni (s ezt nem is tartják lehetetlennek), de „az igazságosok” egyáltalán nem érzik úgy, hogy ezt meg kéne tenniük. Jézus azért nem „az igazakat” hívta, mert tapasztalta, hogy azok nem állnak kötélnek. Az „egészségeseknek” bizony *nem kell* az orvos ! Vigye az örömhíret oda, ahová akarja...

Máté, a magdalai Mária és Zákeus sem született újjá, de legalább jelét adták fogékonyságuknak. Jézussal vándoroltak, később tanúságot tettek róla, evangéliumokkal is. Máté „értelmes filozófushoz” hasonlította (vö. Tm 12.), Mária illatszerrel kenegette és a hajával törülgette (Jn 12,1–3), Zákeus pedig vagyona felét szétosztogatta a szegények között (Lk 19,1–10). Melyik „tisza”, „igaz” és „egészséges” tett valami hasonlót? Persze, ezzel együtt sem jutottak be az Atya királyságába, ahogy Arimateai József sem. Jézusnak ugyanis nem az tesz szolgálatot, aki „eltemeti” őt, hanem az, aki életre kelti – saját magában.

Jézus sokáig és személyre szólóan gyúrta a Tizenkettőt, mégsem öltöttek Fiúi formát. Ez tény. Hihetetlen és szinte feldolgozhatatlan tény. Ezt figyelembe véve érthető, hogy később sem léptek mesterük nyomdokaiba. Magukra hagyva, önerőből, egymást gyengítve, nemsok esélyük volt, ráadásul az „okos” Pál is megjelent. Tanúságot tettek Jézus szavairól, tetteiről és jelképes cselekedeteiről – de ez minden.

Jézus előtt nem maradhatott titok, hogy még a tanítványai sem értik őt. Nem is maradt (vö. Tm 11.). Mindössze Pétert (Mt 16,17) és Tamást (Tm 12.) dicsérhette meg egy-egy jó következtetésért. De ezt is beárnyékolják az állandó rangviták... Júdas egyáltalán nem rosszabb a többinél. Jézus tisztában volt azzal, hogy *egyikőjük* mindenképpen elárulja őt (vö. Mt 26,25). Persze, enélkül is a keresztre került volna.

A tanítványok a végkifejlet felé úgy érezhették, hogy becsapta őket. Ennek az az oka, hogy Jézus csak zsidó fogalmakkal és szimbólumokkal fejezhette ki magát, és csak a júdaizmus írott történelmére hivatkozhatott. Magyarán: egy másik Világról kellett beszélnie, emberi, sőt zsidó módon, azaz egy adott földi vallás keretei között. A mi zsidókeresztény fogalmi tárházunk geocentrikus és emberközpontú, de a Valóság nem az ! Ezért aztán Jézus szavait csak az foghatja fel, aki „odaátról való” (vö. Tm 48.). Meg is mondta: „Csak az jöhet hozzám, akinek Atyám megadta azt !” (Jn 6,65).

Tudta, hogy őutána a világ ismét visszatér az erkölcsi-etikai megigazulás életfogytig tartó útjára. Csakhogy az széles és kikövezett volta ellenére – járhatatlan.

Jézus feltámadása

A zsidóság túlnyomó része Jézus korában is hitt a feltámadásban, de a szadduceusok nem. Egy szemfüles zsidó számára nyilvánvaló, hogy van feltámadás, hiszen az égő csipkebokor üdvtörténeti korszakában Ábrahám, Izsák és Jákob, tehát az ősatyák nemzedéke, már eltűnt a föld színéről, az Úr mégis úgy mutatkozott be Mózesnek, mint azok Istene (1Móz 3,6). Jézus szerint azonban *Mózes mutatta be úgy az Urat, mint az atyák Istenét* (vö. Lk 20,37), mivel éppen az ősök leszármazottait akarta összefogni az általa alapított vallással, amit ma júdaizmusnak nevezünk.

Látszik, hogy Jézust megtanították a mennyek országának titkaira, hiszen tud a sorok között olvasni. Ahhoz, hogy autodidakta írástudóvá váljunk, csak egy kis önképzés kell. A tudás kulcsa ugyanis a gondolkodás (vö. Tm 38.). A sokaság nem *elmélkedik* – szombatontként – ilyesmiről, ezért aztán *álmélkedik* az építőmester tudásán.

A logikai fejtörővel kísértő szaddik (= „igaz”) nem azt akarja megtudni, hogy van-e feltámadás, ebben a témában ugyanis nem ad az ágrólszakadt vándorprédikátor véleményére. *A cél az, hogy csőbe húzza* (ezt akarták a farizeusok is az adópénzzel), mert Jézusnak – elvileg – csak két választása lehet: vagy kimondja a sógorházasság érvénytelenségét (akkor viszont megtapossa a szent Hagymányt), vagy ő maga is tagadja a feltámadást (ezzel azonban megbotránkoztatja az ebben hívő túlnyomó többséget).

Jézus imígyen zárja válaszát: „Ti tehát nagyon tévedtek” (Mk 12,27b). Vajon miben? Nem a feltámadás kérdésében, mert a szemben álló felek jól tudják, hogy az csak ürügy. A kísértők *abban* tévednek, hogy csőbe tudják őt húzni. Ez azért lehetetlen a számukra, mert nem ismerik Isten Uralmát/Világát (téves fordítással: hatalmát), így nem tudhatják azt sem, hogy mi történik az emberrel a halála után. Jézus tisztában van vele: olyanok lesznek, mint Isten angyalai, vagyis az Atya Mennyei Gyermekeivé avanzsálnak. Végrevalahára nagybetűs Teremtményekké válnak, tehát attól fogva már valóban istenképűek, szabadok, tökéletesek és szépek. Ez a felemelkedés lesz az ember számára „az” üdvözülés, mely alanyi jogon jár minden Sátán által degradált teremtménynek, *cselekedeteitől függetlenül* (vö. Mt 5,45).

Jézus azt is nagyon jól tudta, hogy az Örökkévaló *nem* Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, hanem minden mennyei és földi teremtményé. Egy zsidó számára csak a másik zsidó volt felebarát (a közös kiválasztottság és szövetség alá tartozás okán), Jézus azonban az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéddel rámutatott arra, hogy ennek nem szabad így maradnia. Nem véletlenül vádolták meg azzal, hogy ő is „szamáriai”. Ez, ott és akkor, olyan volt, mint ma az, ha valakiről „levesszük a keresztvizet”.

Jézus *ex cathedra* jelentette ki, hogy „feltámadt testben nem házasodnak és férjhez sem mennek” – tehát nem magyarázott és nem érvelt, hanem *kinyilatkoztatott*. Vajon ki hatalmazta fel arra, hogy így viselkedjen? Ismeretei birtokában jelentette ki, mert egyszerűen tudta, hogy így van (vö. Jn 3,11–13).

A Kivonulás könyvét Mózes (vagy sameszai) írták, tehát az Örökkévaló kisajátítása vallásalapítói koncepció. A nemzetteremtő államférfi egységes és erős népet akart összekovácsolni a szigorú Bíró-Isten segítségével. Az Úr alkalmas volt a nép rövid pórán tartására. Amit mi, manapság, itt a zsidókeresztény kultúrkörben „kinyilatkoztatásnak” tartunk, az jórészt mózesi elgondolásokon alapul.

Az igazi kinyilatkoztatásnak Jézus a forrása, tehát nekünk az ő útmutatásai alapján kell tájékozódunk. Természetesen a feltámadás kérdésében is. Jézus szerint a halál világ jellemzője, ez a sajátosság nem része a Valóságnak. A helyes isten- és világképpel rendelkező ember „nem lát halált” (vö. Tm 112.). Nem látni pedig csak olyan dolgot „lehet”, ami nincs. A megvilágosodott ember számára egyértelmű, hogy *nincs (igazi) halál*. Nincs végleges és visszavonhatatlan elmúlás !

Az állandó változás (a periodikusan ismétlődő születés és halál) a Kozmosz – azaz a Sátáni Birodalom – jellemzője. Ez az „ország” éppen ezért nem jó. Mint tudjuk, Isten Országá változatlan, már ami a lényegét illeti. Az általunk „ismert” Univerzum pusztulásra

(helyesebben: újrendeződésre) van ítélve: „Ez az ég el fog múlni, és az, ami az égben van, el fog múlni; és a halottak nem élnek, és az élők nem fognak meghalni”...(Tm 10.). Az eljövendő új világ polgárai már nem fognak meghalni, így halottak sem keletkeznek. Az a halott, aki „nem él” – az nincs !

Ábrahám, Izsák és Jákob nemzedéke azért él, mert nem haltak meg (valójában). Biológiai értelemben „elmúltak”, de ez a szétbomlás nem jelent igazi távozást. Az isteni „anyag” (márpedig minden abból van !) nem vész el, csak átalakul. Egy bizonyos összerendezettség szinten azt mondjuk rá, hogy „él”, de az nem az igazi Élet, így aztán a halál sem igazi. Az előttünk élt nemzedékek ma is itt vannak a bioszféra anyagában. Megszületésünk előtt mi is ott „tartózkodtunk”. Az általános feltámadás napján ez az anyagmenyiség újrendeződik, azaz Életre kel.

Jézus mindig az igazi Életről beszél, mert számára a biológiai élet és a biológiai halál között alig van különbség. Hiszen egyik sem valóság, mert egyik sem örök. Jézus ajkán csak a Pneumatikus (örök) élet az Élet, olyannyira, hogy a biológiai (pusztán pszichoszomatikus) életet „gyehennának”, „külső sötétségnek” mondja. Az, aki nem „lép be” az Atya királyságába, az mind a gyehennára kerül, azaz marad ott, ahol van, a külső sötétségben, ahol csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni.

Pokol tehát nincs, mert azt csak geocentrikus és emberközpontú szemlélettel helyezhetnénk el „valahol”. Bizonyos értelemben evilág a pokol, a „Kozmosz” ugyanis egy pokoli hely, nem utolsó sorban az elkerülhetetlen halál miatt. Ebbe a pokolba azonban nem Isten taszítja bele az embert, hanem a Sátán teremti *pokoli keretek közé*. Ha Isten teremtette volna a világot (keresztények értsék ezen a Föld nevű bolygót), akkor a halál is az ő kezéből jönne. A Hazugság Atyja pont ezt akarja elhitetni velünk, egyházi tisztségviselői által. Jézus azonban *ezt a hazugságot is leleplezte*. Halott-feltámasztásainak fő célja az volt, hogy tudatosítsa az embereknél: a halál nem Isten rendelése.

Az emberek többségét a halálfélelem hajtja egyházi keretek közé. A legmegátalkodottabb ateisták is „megtérnek”, ha meglegyinti őket az elmúlás fuallata. A rettegés azonban senkít sem vihet közelebb Istenhez. Ellenkezőleg: aki közel kerül hozzá, az „halált nem ízlel” (vö. Tm 17., 18., 86.), azaz nem fog tartani a biológiai végtől. Az istenfélelmet – a szigorú Bíró-Isten képével – az egyház folyamatosan táplálja, mert ez a fegyelmező eszköze, s egyben bevételi forrásainak biztosítéka. A papok a születés (vö. Lk 2,24) és a halál vámszedői, segítségükkel az egyház intézményes, kenetteljes és szervezett rablást folytat.

Jézus többször is mondta, hogy bizonyos feltételek mellett „nem ízlelünk halált” (pl. Tm Prológus). Ez persze nem a biológiai életbenmaradást, hanem „csak” a halálfélelemtől való mentesülést jelenti. Az istengyermekek tehát az örök élet biztos tudatával agonizálnak. A keresztények azonban sírva temetnek és hosszan gyászolnak. Mi ez, ha nem a hitetlenség és bizonytalanság jele? Tudat alatt nagyon is jól érzik, hogy Jézus feltámadása mögött volt valami olyasmi, ami belőlük hiányzik.

Jézus feltámadását illetően általában rosszak a kérdésfeltevések. Az nem kérdés, hogy feltámadt, mégpedig akkor, amikor újjászületett a Lélekben (vö. Tm 107.). *Ettől kezdve* már nem lehetett megölni őt, csak a testét elpusztítani (vö. Mt 10,28a). A kérdés az, hogy visszatért-e tanítványai közé, s hogy ma is itt tartózkodik-e valamiképpen. Ennek eldöntéséhez tisztáznunk kell, hogy egyáltalán elment-e innen.

Ha Jézus szentháromságtani értelemben lett volna Isten Fia, akkor nem támadhatt volna fel. Ugyanis csak az támadhat fel, aki előzőleg meghalt. Istenről azonban ilyesmit nem állíthatunk. Az Atya mennyei fiai („az angyalok”) is elpusztíthatatlanok, hiszen ők alanyi jogon bírják az örök életet. Kérdés, hogy egy Emberfit (esetleg, ha más civilizációkban is tudunk gondolkodni: egy nem-emberi istengyermeget) meg lehet-e ölni.

Jézus (biológiai) halála ámen-igével megerősített tény (vö. Lk 23,43). Tudta, hogy el fogják pusztítani a testét, s azt is, hogy időlegesen vissza fogja venni azt. Nem háromszor beszélt erről, hanem *nagyon sokszor*. Két tény (Jézus halála és tanítványaihoz való visszatérése egy közbensőt is bizonyít: a valamiképpen való feltámadást. Fel kellett támadnia, mert a kivégzése nyilvános volt (vö. Mt 27,49–50; Mk 15,36–7; Lk 23,46) és „független szakértők” által *bizonyított* (vö. Jn 19,31–4). A hatalomnak éppen az volt a célja, hogy közhírré tegye: az örök életről hadováló tévtanító csúfos véget ért !

A keresztrefeszítettek lábszárainak összetörése gyakorlatilag a „kegyelemdöfés” volt, vagyis a halál előrehozása. *Az ölésre parancsot kapott katonák* azért nem törték össze Jézus lábszárait, mert látták, hogy már felesleges. Ha csak szemernyi kétségük lett volna az exitust illetően, akkor „biztos, ami biztos” alapon az ő végtagjait is eltörik. Ezek a harcosok

azonban már sok halált láttak, és a „közönség” se első ízben ment ki keresztrefeszítést nézni. A római katona nem azért szúrta Jézus oldalába a lándzsáját, mert kíváncsi volt arra, hogy él-e még, hanem azért, hogy ha (ad absurdum) még él, akkor most *végérvényesen* meghaljon. Az a harcedzett ember biztos kézzel rutinszerű kegyelemdőfést adott.

A bekövetkezett halálról tehát senkit sem kellett meggyőzni. A túlélés lehetősége fel sem merült, csak a holttest esetleges ellopása. A hatalom biztos volt a győzelmében, a nép pedig nagyot csalódott. Csakhogy a Fiú nem a világot élte és halt, s így nem is a világ számára támadt fel. Tanítványait kereste meg, akik be is számoltak a megjelenéséről. Ők viszont hiteles tanúknak bizonyulnak, tudniillik *még a Tizenkettő sem hitt Jézus harmadnapi feltámadásában*, hiába esett erről szó, már jó előre.

Az egész Nyilvános Működés a lehetséges Fiú-aspiránsoknak szólt, Jézus elsősorban értük vállalta a kereszthalált. Persze, későbbi tanítványaira is gondolt (vö. Jn 10,16). Nagyon bízott az események katarktikus erejében, vagyis a lelkek fogékonnyá válásában. Azt kellett volna észrevenniük, hogy *nem a feltámadás a rendkívüli dolog*, hanem az Élet, mely „nem hagyja magát” elpusztítani. A halál az, ami nem illik bele a képbe!

A Jézus-esemény vizsgálatánál (s ezen belül a feltámadás kérdésénél is) végig szem előtt kell tartanunk a „királyság” immanens voltát. A cél az volt, hogy olyan követőket toborozzon, akik státusukból fakadóan, Fiúként imádják az Atyát. Vagyis „lélekben és igazságban”, azaz irgalomból fakadó és értelemmel gyakorolt jócselekedetekkel. Az evilágból hiányzó „isteni szféra” ugyanis csak így teremthető meg. Mi másért jöhetett volna Jézus, mint azért, hogy ezt a szférát létrehozza? Vándorlása során egymaga testesítette meg azt, tehát joggal hirdette: a királyság közel jött hozzátok (énbennem, fizikailag is).

Csak az él, aki „van”. Az újjászületett embert ennek a létnek a birtoklása teszi istengyermekké. Jézusba olyan Élet került, mely testének halála után is megmaradt. Ha az Élet bennünk van, akkor az meg is látszik rajtunk (vö. Tm 2.). Attól azonban, hogy a test már nem képes láttatni a Lelket, az még létezik. Ha pedig szükséges, akkor újra testet ölthet. Nem a képességgel van a baj, hanem a befogadással: „Ha Mózesra és a prófétákra nem hallgatnak, még annak sem adnának hitelt, ha valaki a halottak közül feltámadna” (vö. Lk 16,19–31).

Jézus azt mondta: „Velem semmit sem tehet a Világ Fejedelme, mert bennem semmije nincsen” (Jn 14,30). Magyarul: *én nem a testem vagyok, én a Lelkem vagyok*. Az én igazi mivoltom nem a látható test, hanem a láthatatlan Pneuma. Megölheti a számámat, de ezzel nem pusztít el semmit. Semmi olyat, ami értékes. Az ember egyetlen kincse ugyanis az életre nemzett Pneumája (vö. Tm 7., 77., 108., 110.).

Jézus akkor *támadt fel* a homo sapiens által életnek nevezett élőhalotti állapotból, amikor beléje került a Lélek. Az volt az igazi feltámadás, mikor az Atya Életet lehelt belé. S csak ilyen feltámadás van, másmilyen nincsen. Ebben – majd egyszer – minden embernek része lesz, legkésőbb az általános feltámadáskor.

A közhiedelem szerint azonban nem ez a feltámadás, hanem az, amikor a biológiaiul élő ember biológiaiul meghal, majd, ugyancsak biológiaiul – feltámad. Nos, ez teljességgel lehetetlen. A „feltámadás” az egy Életre nemződés, ami után már nem következhet halál. A biológiaiul halott ember viszont már nem tud Életre nemződni, hiszen elmulasztotta a nagy lehetőséget (vö. Tm 41., 71.). A Pneumájában élő ember – mint pl. Jézus – biológiaiul meghalhat, de ez nem érinti az Életét.

A kérdés nem az, hogy mi lesz velünk a biológiai halál *után*, hanem az, hogy mire tudjuk felhasználni biológiai életünket. Attól, hogy Jézus feltámadt, más még nem fog feltámadni. Feltámadás csak akkor „van” (az egyén számára), ha él a lehetőséggel. A csak biológiaiul élő ember gyakorlatilag halott. Ezen a szinten a biológiai halott is „él”. Az illetet *vissza lehet hozni* az úgynevezett életbe, hiszen alig történik változás. Egy Emberfi számára ez is lehetséges.

Az persze már nem, hogy valakibe erőszakkal leheljen Életet. A Jézus által feltámasztott személyek csak új lehetőséget kaptak, aminek nem is voltak tudatában. A jobb lator (vö. Lk 23,39–43) sem fizetségképpen jutott az üdvösséghez, csak egyszerűen közölte vele, hogy mire számíthat, alanyi jogon. Jézus feltámadásának tényszerű tudása sem feltétlenül segít, hiszen Tamás a szegek helyére dugta az ujját (vö. Jn 20,24–9), s mégsem követte őt.

Az életre nemzett Pneuma örökre megmarad, nem foszlik úgy szét, mint a test és a lélek (vö. Tm 113.). A biológiai halál után rögtön „az Atyához mehet” (vö. Jn 20,17a), nem kell kívánnia az általános feltámadást. A Kozmosz anyaga csak az ördögi világ végén

tud „mennyországgá” válni, a Pneuma viszont azonnal üdvözülni. A mennybemenetel egy valós, de láthatatlan esemény, mert nem a test szívódik fel a felhőkben, hanem a Lélek távozik a Sötétség Birodalmából.

Jézus visszavette a testét, időlegesen, az Atya felhatalmazásával (vö. Jn 10,17-8), de a „demonstráció” után távozott. Természetesen csak az igazi énje, vagyis a Lelke. Hogy mi lett a testével? A teste „nem ő” volt! A testnek nincsen semmilyen szerepe. A test Evi-lág Urának kétes értékű alkotása. Mennybemenetele után természetesen már nem jöhet vissza, valamilyen emberi testet felöltve. Ez ugyanis gyakorlatilag azt jelentené, hogy maga Isten lép be a Tékozló Fiú által uralt területre. Ilyen jellegű beavatkozásra azonban a szabad akarat világában nincs lehetőség. Ami lehetséges volt, az pedig már megtétetett.

Jézus megteremtette ebben a világban is az addig nem létezett „isteni szférát”. Munkássága folytán ez a „felségterület” rendelkezésünkre áll. Pontosabban: igénybe vehet-ik a keresők. Az Elsőszülött Fiú segítsége egyszerre kézzelfogható és kitapinthatatlan. Kézbe fogható és olvasható logionjain gondolkodva mennyei kinyilatkoztatásokban része-sülhetünk. Ezeket a nekünk címzett dolgokat angyalok hozzák (vö. Tm 89.). Tehát a „fáradó” ember ma is Jézus által találhatja meg az életét (vö. Tm 57.).

Lelkületi azonosság

Jézus, mint Emberfi, külsőre még a mennyei fiakra sem hasonlított, nemhogy az Atyára. Mégis azt állította: aki őt látja, az látja az Atyát is. Jézus és az Atya lelki egysége már-már közhely, ezért gyakran elsiklunk a jelentősége fölött.

Szellemi hagyatékának egyik utolsó (tehát különösen hangsúlyos) logionja eléggé zavarbaejtő: „Jaj annak a testnek, amely a lelken csügg ! Jaj annak a léleknek, amely a testen csügg !” (Tm 113.). Az ember pszichoszomatikus egység; sem a testét, sem a lelkét nem tudja nélkülözni. Bármelyikük is semmisül meg, már nem beszélhetünk emberről. Az antropológiai értelemben ép ember azonban még nem teljes, mert hiányzik belőle a Pneuma. „A Szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit” (vö. Jn 6,63).

Jézust az Atya Lelke éltette, ezen az örök szálon csüggött teste és lelke is, vagyis pszichoszomatikus egysége. (Az emberi lélek, a psziché, nem igazi lélek, mert az csak az anyag tulajdonsága. Az anyag, egy bizonyos összerendezettségi fokon „lélekbe burkolódik”, azaz kiütözik rajta isteni származása. A pszichoszomatikus egység felbomlásakor, tehát a test biológiai halálakor, ez a lélek ismét visszahúzódik az anyag mélyére.)

Ha az ember csak testből és lélekből áll (ha csak egy pszichoszomatikus egység), akkor jaj neki, mert előbb-utóbb el fog pusztulni. Ezt elkerülendő kell „életre nemzeni” a Pneumánkat, hogy az újjászületés következtében biztosíthassa számunkra az örök létet. Ez a lehetőség nyitva áll a homo sapiens számára: „Ha magatokban azt hozzátok létre, amitek van – meg fog menteni titeket. Ha az nincs bennetek, akkor az, ami nincs bennetek, meg fog ölni titeket” (Tm 71.).

Az ember oly módon tehet szert örök életre, hogy a kettőt eggyé teszi: azaz a saját lelkét egyesíti az Atyáéval. Az immár közös Lélek bármit megtehető istengyermekké formál bennünket (vö. Tm 107.). A nemi meghatározottságnak ebben nincs szerepe, a nemi diszkrimináció viszont gátló tényező (vö. Tm 21., 36., 115.).

Jézus lényegileg egy volt az Atyával, mert az ő Lelkét birtokolta. A mennyei fiakhoz hasonlóan az ő lelkiületével rendelkezett. Ezt úgy sikerült elérnie, hogy a jóság mellett kötelezte el magát. Így aztán tökéletes volt, mert ezzel a Lelki-ismerettel összhangban beszélt és cselekedett. Tudta, hogy mi a Valóság, tudta, hogy mi a jó és mi a rossz, s a rossz mellett nem ment el szó és tett nélkül. Ily módon tett tanúságot az Igazságról, példát adva és utat is mutatva. Az Atya ezért magáénak ismerte el, és meg is dicsőítette.

A Nyilvános Működéshez csak akkor fogott hozzá, mikor az Atya már mindent a tudtára adott (vö. Jn 3,35). Amit egy ember felfoghat az Istenről, a Teremtésről, az Isten Világáról, a Mennyei Fiakról, a Tékozló Fiúról, a Sötétség Birodalmáról, az emberről – azt ő felfogta. Szemtől szemben állt Evilág Urával, aki emberi alakban megkísértette. Tisztában volt az illető gonoszságával és lehetőségeivel. Tudta, hogy abban a világban, amelybe beleszületett, nincsen „isteni szféra”, ebben az országban ő hontalannak számít. Megértette, hogy egy Emberfi sehová sem tudja lehajtani a fejét a Földön (vö. Tm 87.).

A „nyugalom” helye egyedül az Istennel közös Lélek, mely az ember agyában van, ha létrehozza azt, szellemi erőfeszítések árán. A lelkületi azonosság olyasmiket tud adni nekünk, amiket a világ nem tud nyújtani: szem-nem-látta, fül-nem-hallotta, kéz-nem-érintette dolgokat (vö. Tm 16.).

Ez a „templom” három nap alatt is felépülhet az értelmes emberben (vö. Jn 2,19), s ha már tető alá került, akkor senki sem építi újra a régi, kőből valót (vö. Tm 72.). Magunkban kell tehát helyretenni a Dolgokat (vö. Tm 112.).

A megmentés módja

A páli megváltáselmélet éppúgy felfoghatatlan, mint a legtöbb keresztény hittétel. Ennek azonban nem valami Isten általi elrejtettség az oka, hanem az értelmetlenség. Nézzük hát az előzményeket:

Az örök, változatlan és önmön lényegéhez hű Isten egyszeri aktusként (!) megteremti a semmiből (!) a világot, ami természetesen (!) egyenlő a Föld nevű bolygóval. A leírhatatlan nagyságú Kozmoszban csak e parányi sárgolyót népesíti be, az Univerzum „egyéb részei” csak látnivalóként szolgálnak. Megalkotja az embert, aki nyilvánvalóan (!) férfi mégpedig olyan, akinek a nemi sajátosságai ekkor még céltalanok. Ezután készít hozzá egy alárendelt (!) segítőtársat. Az első és egyetlen (!) emberpárt egy kellemes éghajlatú kertbe helyezi, azzal a megbízatással, hogy őrizzék (kitől?) és műveljék azt (miért?). Az embert azonban (aki a teremtés koronája !) becsapja egy okatlan állat...

Így aztán megtörténik a bűnbeesés, aminek mibenléte közelebbről nem határozható meg. Ha meg akarjuk határozni, akkor bajba kerülünk, mert meg kell eröltetnünk az agyunkat. Azért csak eröltessük meg ! A közhiedelemmel ellentétben az ember nem a tudás fájáról evett (bárcsak így tett volna !), hanem „a jó és rossz tudás” fájáról. Ha tudom, hogy mi a jó, és mi a rossz, *akkor már van lelkiismeretem*. Ha pedig előtte nem volt, akkor Isten (aki szintén lelkiismeretlen, hiszen a saját képmására teremtette az embert), lelkiismeret nélkülinek akarta a teremtményét, aki viszont mégiscsak megszerezte azt, ráadásul bűnös módon.

Jó, egyelőre fogadjuk el, hogy az első emberpár engedetlen volt, s ezzel elkövette az ősbűnt, mely átszáll minden emberre. Ne firtassuk, hogy miként, s hogy miért, s hogy igazságos-e ez... Ha firtatnánk, akkor Isten jóságát kérdőjeleznénk meg, s ezzel tulajdonképpen magát a létét is.

Szóval, az ember kiűzetett (!) a paradicsomból, nehogy jóvá tudja tenni a vétkét. Szétszóródott a földgolyón, s teljesen beszennyezte azt, mint kétlábonjáró bűn. A bűn egyre csak hatalmasodott, s a végén olyan méreteket öltött, hogy a Teremtő is megelégtelte. Mégiscsak meg kéne menteni az embert (mint olyat), hiszen az is szabadulásra vágyódik, óriási Isten-igény él benne, ezt a bűnei is igazolják...

Leküldte hát egyetlen (!) fiát, hogy magyarázza meg az embereknek, hogy mit is kéne csinálniuk. A Fiú közölte, hogy ő Istent képviseli, s hogy megmentési szándékkal érkezett. Az ember (mint olyan) azonban ennek ellenére (sőt, éppen ezért !) kiebrudalta a világból, mely tulajdonképpen a fiúé, örökös jogcímen.

Tehát, az ember, évezredek át tartó bűneit még azzal is tetézte, hogy megölte Isten meghatalmazott nagykövetét, aki az egyetlen fia volt. Ettől a szörnyűséges, égbekiáltó bűncselekménytől a Teremtő szélesen elmosolyodott és megbékélt... A páli teológia szerint ez a helyzet, noha a gyilkos szőlőművesekről szóló példabeszéd végén Jézus azt kérdezi: vajon mit tesz a Gazda, ha megjön, ezekkel az emberekkel?

Most ezt ne válaszoljuk meg, inkább tegyük néhány megállapítást:

1. A Biblia nem egy Isten által sugalmazott szentírás, csak kultúrkörünk létrejöttének utólagosan megszerkesztett naplója. Ennek élén egy hipotetikus teremtéstörténet áll, ami emberi konstrukció.
2. Nem szabad összemosni a júdaizmust a kereszténységgel.
3. Az egyetemes, emberiség szintű „üdv történet” csak a vallásalapítók fejében létezik.
4. Jézus soha nem beszélt „eredeti bűnről”.
5. El kell jutnunk a helyes istenképhez.

A páli megváltáselméletet akár sátáninak is minősíthetjük, mert azt állítja, hogy az ember mentesítése – tudtán és akaratán kívül – *már megtörtént*, így semmi tennivalónk sincsen. A hívő ember nem is tesz semmit a megmeneküléséért, legalábbis semmi olyat, ami célravezető lenne. Pedig „a királyság” akkor nem jön el, ha csak várják... (vö. Tm 114.).

A hagyományos felfogás szerint Jézus a kereszthalálával (mintegy ár-lefizetéssel) kiváltotta az emberiséget a bűn, a Sátán rabságából. A „megváltás” azonban páli terminus, a Fiú ezt a *kereskedelmi* kifejezést soha nem használta. Ő csak „megmentésről”, „megmenekülésről”, „megnyugvásról” és „uralomról” beszél. Erre a lelki- vagy tudatállapotra viszont el kell jutni, mégpedig „fáradozás” árán. Szerinte „csak a Fiú marad meg örökre” (vö. Jn 8,34-6), vagyis saját istengyermeki énünk, már amennyiben létrehoztuk.

Jézus tulajdonképpen ellenfele Evilág Ura volt, az emberiség története is az Isten és a Sátán küzdelméből áll. Az egyén azonban nem kívülállóként szemléli ezt a harcot, tudniillik a küzdelem az egyes ember lelkében zajlik. A győzelem és a vereség színtere is *bennünk* van. Jézus kizárólag azt tudja megmenteni, aki hisz neki, és útmutatásai szerint maga is Fiúvá/Leánnyá válik. Ezt kell tenni „az ő emlékezetére”, s ez az utánczás-követés egyszerre a minimum és a maximum is.

A hivatalos, egyházi megváltáselméletet Jézus „felülről” való érkezése lehetetleníti el, ugyanis a logika azt parancsolja, hogy a bűnös embernek kell kiengesztelnie Istenét. A valóban felülről jött (a helyes istenképtől elindult) Jézus ugyanezt mondja: „Mindaz, aki teszi a vétket, rabszolgája a vétkeknek. A rabszolga pedig nem marad örökké a házban (az ilyen ember meg fog halni), csak a Fiú marad meg örökre. Így hát ha a Fiú (tehát a saját magad által létrehozott istengyermeki éned) szabadít meg téged, akkor leszel valóban szabad” (Jn 8,31-6).

Minden rendű s rangú megváltáselmélet ott hibádzik, hogy nem az ember követte el az ősbűnt, hanem a Tékozló Fiú. Ő volt engedetlen a Teremtővel szemben, s önfejűségében ő csinálta ezt a világot. Az ember „csak” abban vétkes, hogy vevő a sátáni örömhírre, s kihasználja az abban rejlő ördögi lehetőségeket. Így aztán az embertől elég, ha észbe kap, és más felismerésre tér. Ha ezt meg tudja tenni, akkor már meg is menekült.

Jézus úgy látta, hogy az emberek szívtelenek és ostobák. El vannak telve a világ javaival, meg vannak részegülve tőlük (vö. Tm 27.). A kevésbé sikeresek azzal mentegetik bűneiket, hogy: „ilyen a világ”, „ez az élet”, „így működnek a dolgok”. Az egyházak hívei azt mondják: „ennyit tehet az ember”, „mást nem tudtam csinálni”, „most nincs lehetőség többre”. A Fiú szerint azonban lehet többet, és főleg mást csinálni !

Az egyes ember, élete folyamán, sohasem Istennel áll szemben. Nem tőle kell félnie, s nem hozzá kell könyörögnie. Nem tőle jön a baj, a betegség és a halál. Nem az ő irányából fenyeget a világvége. Jézus tudta ezt, a hivatalos és hivatásos mértékadók pedig még ma sem tudják. Az erkölcsi-etikai megigazulás (amellett, hogy *önmagában* lehetetlenség) nem old meg semmit. Csak a *belülről* (értelmileg) rendbe rakott ember lesz igazán tiszta (vö. Tm 90.), s az ily módon megszerzett feddhetetlenségét attól kezdve már a lelki homogenitás *biztosítja* (vö. Tm 61.).

Az embernek kétféle okból van igénye az ún. megváltásra. Először – és legfőképpen – azért, mert egy degradált teremtmény. Sérülékeny és halandó testbe van zárva, ami ráadásul nemileg is meghatározott. Ki van téve embertársai és a társadalom támadásainak. Szükségletei kielégítésében élethossziglan korlátozott. A boldogsággal ily módon csak kergetőzni tud. Másodszor – de a felsoroltakhoz képest összehasonlíthatatlanul kisebb mértékben – pedig azért, mert meg szeretne szabadulni személyes bűneitől. Az ember, ha őszintén magába néz, akkor egyáltalán nem találja magát vétkesnek, ill. számos (fel)mentő körülményt tud felsorolni. Az egyházak, *mivel ebből élnek*, nem fogadnak el ilyen (egyéb-ként méltányolható) „kifogásokat”.

Az igazság azonban az, hogy az ember ön- és közveszélyes bűnei meg se tudnának valósulni egy Isten által teremtett világban, s csakis egy ilyen mennyei környezetben lehetne azokat egyértelműen személyes bűnként definiálni. A bűnözést, mint társadalmi jelenséget, alapvetően a lehetőségek hiánya és a javak egyenlőtlen elosztása váltja ki. A bajok már ott kezdődnek, hogy vannak szépek és csúnyák, gyengék és erősek, épek és fogyatékosok, fehérek és színesek stb.

Az igazi bűn az, ha nem hiszünk az Isten által felhatalmazott Fiúnak. Ebben az esetben bele fogunk halni a bűneinkbe (vö. Jn 8,21-6).

Megmerítkezés a Lélekben

Ha azt állítjuk, hogy az Isten lélek, akkor tulajdonképpen csak azt mondjuk, hogy az Isten – Isten. Tudniillik, a lelket sem tudjuk közelebről meghatározni. Valamiféle anyagtalan és alaktalan dologra gondolunk, amire talán a „szellem” a legjobb szó. Jézus is ezt a kifejezést használta a legtöbbször. Nála a sima, kisbetűs lélek az emberi psziché szinonímája. A „szent Szellem” mindig az Atya lényegére utal, ami nyilvánvaló módon maga az értelmes jóság, a teremtő logika. Így aztán Isten leginkább szellemi erőfeszítésekkel közelíthető meg, magyarul: eszünk használatával „járható körbe”.

Az emberi lélek az agyban van, és egész nyugodtan nevezhetjük észnek vagy értelemnek is. Aki esetleg tiltakozik ez ellen, az üsse fel a legfőbb parancsolatot, mely így szól: „Szeresd Uradat, Istenedet egész szivedből, egész lelkedből, egész gondolkodásodból és minden egész erődől!” (Mk 12,30). Ez csak látszólag különböző dolgok felsorolása, valójában éppenséggel egy összevonás: az ember ugyanis egy és oszthatatlan, nincs külön szíve és lelke, ez az egész „mindenség” a fejében található. Jézus gyakran *szemnek, fülnek és szívnek* is nevezi a *lelket*, melyet az ember világosságának, tehát az *értelmének* mond.

A homo sapiens testből, lélekből és Pneuma-magból áll. A harmadik összetevő azonban csak gondolkodás következtében fejlődik ki, annak hiányában parlagon marad (vö. Tm 110.). A világ fiai egyáltalán nem szántják fel ezt az értékes földet. Az emberiség túlnyomó része ezért programvezérlésű automataként pergeti napjait. Él bele a világba, sodródik a sorssal és nem keresi élete értelmét. Így aztán nem is tör föl bennük a Forrás, melyből az Élet vize fakad (vö. Jn 4,13–4).

Az ember az égvilágon mindent a boldogsága érdekében tesz. Ha nincs módja a boldogságán munkálkodni, akkor semmit sem csinál. Nem dolgozik, nem tanul, elhanyagolja a tennivalóit, nem eszik, nem tisztálkodik, nem mozog, nem kommunikál. A boldogság iránti vágy éltet bennünket, s ha kilátástalannak ítéljük a célba érést, akkor letargiába esünk, esetleg még önmagunk ellen is fordulunk, az öngyilkosság lassú vagy gyors módját választva.

Az ember tulajdonképpen akkor boldog, ha tehet valamit jövőendő boldogsága érdekében. A boldogság definíciója így hangzik: „nemsokára nagyon jó lesz nekem”. Aztán valahogy mégsem lesz jó, illetve az a bizonyos „nemsokára” mindig egy lépéssel előttünk szalad, akár az előre vetülő árnyékunk. Sehogy sem jön össze hely, idő és alkalom, aztán az idő múlásával (valójában a világ és a mi magunk változásával) egyre reménytelenebb lesz a dolog. A boldogság eléréséhez meg kéne találni az élet értelmét. Keressük is az emberi élet általában vett értelmét, de nagyon rossz nyomon járunk. Akkor se lennénk boldogok, ha rábukkannánk, tudniillik a *saját életünk értelmét* kéne megtalálnunk. Ez az egyetlen dolog, ami igazából boldogíthat bennünket.

Az egyes ember boldogság-igényének azonban csak Isten tud megfelelni. Csak ő adhat életünknek értelmet, s ha ezt nem találjuk meg, akkor nem leszünk boldogok. A kinyilatkoztatás során fel fogjuk ismerni, hogy mi az, amit tennünk kell. Ha életünk értelmet kap, akkor boldogok leszünk. Az emberi élet egyedüli értelme az istengyermekké válás. Ez az egyetlen esélyünk a boldogságra, minden más „lehetőség” csalóka ábránd.

Csak fentről-bentről kaphat az ember bármit is, de ennek az újászületés a feltétele. A János-evangélium megmagyarázza a szinoptikusok által gyakran hozott gyermekideált: „Aki valakit befogad, akit én küldök, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem” (Jn 13,20). Aki tehát befogadja a Jézus által megígért és elküldött szent Lelet, az Jézust fogadja be, s ezzel egyúttal az Atyát is. Ez nem valami szent „háromság”, ellenkezőleg, ez egy szent Egység!

A rangvitázó tanítványok *nem* afelől érdeklődnek, hogy ki a nagyobb a Mennyek Királyságában (értsd: odafönt), hanem arról, hogy a Jézus által meghirdetett immanens (tehát szerintük: földi) királyságban ki lesz majd közülük (Mesterük hatalomra jutása után) a legnagyobb. Ezekre a rangvitákra (Mt 18,1–5; Mk 9,33–7; Lk 9,46–8), az is lemérhető, hogy a tanítványok hol tartanak (vö. Tm 11.).

Jézus a gyermekség-képpel válaszol nekik: „Ha nem születtek újjá, még csak *be se mentek* a mennyek királyságába” (Máté). „Aki közületek újjászülettek, az lesz a nagy” (Lukács). „Újjászületteké az Isten királysága (Márk 10,13-6). [A Mk 9,33-7 alatt az újjászületés keveredik a szolgálattal, mégpedig azért, mert az evangélium szerkesztője nem érti a „gyermekség” képét. Szolgálni csak az tud, aki vállalja a Szolgai/Fiúi szerepet az újjászületés után.]

Az újjászülettek tudják, hogy hol van „az élet helye” (vö. Tm 3.), a hivatalos és hivatásos mértékadók előtt viszont rejtve marad. Az önjelölt nagyságok is így járnak, ezért aztán Jézus még utoljára hangsúlyos példát ad e tárgyból (vö. Jn 13,1-8). Nincs nagyobb szolgálat a nyilvános működésnél, így aztán az lesz a legrangosabb közülük, aki majd követi őt a Fiúságban. Önmegtagadás és alázat nélkül nem lehet istengermekké válni.

Az ember elégedetlenségében, boldogtalanságában kezd töprengeni az élet nagy kérdésein. Jézus esetében is valamilyen frusztráció állhatott a háttérben. Legtöbbünkben makacsul kopogtat az igazságérzet, de általában nem elmélkedéssel vezetjük le. Ő viszont „maga ítél mindenekről”, és sok-sok következtetést vont le. Nem kellett arról sem felvilágosítani, hogy *mi* az ember (vö. Jn 2,23-5).

Jézus nagy valószínűséggel *a saját kárán tanult*, s aztán megpróbálta feldolgozni a tapasztalatait. A tudás kulcsa a gondolkodás (vö. Tm 38.), és ha ehhez *őszinteség* is párosul, akkor megnyílik a Kapu, csak nem szabad abbahagyni a zörgetést. Az Atya a keresőkkel köt „találási szerződést”, nem a büntelennel. Ha az „életszentség” alapján válogatna, akkor senkivel sem köthetne szövetséget. Szerencsére a kinyilatkoztatásnak kizárólag egy függvénye van: a megnyílás.

Az egészhez csak „érző szív” kell, vagyis működőképes lelkiismeret. Eltompult aggyal, vaksi szemmel és süket füllel nem érthetünk meg semmit. Akkor sem, ha másokra bizzuk a következtetések levonását. Magunknak kell eldöntenünk, hogy mi a helyzet, s hogy mi a teendő. Jézus szerint az Isten királyságába csak az „egyedülállók” jutnak be (vö. Tm 15., 48., 76.), s ezt saját tapasztalatból tudja. Ezért aztán ő is csak nagyon keveseket választhat ki magának (vö. Tm 22.). Nem az Atya szűkmarkú (vö. Jn 6,65), az emberek azok, akik nem gondolkodnak.

Az istenkereső Jézus a saját életének értelmét akarta megtalálni, de sokkal többet lelt, zavarbaejtően csodálatos dolgokat (vö. Tm 1.). Ezen ismeretek erejében uralkodhatott a mindenségen, ami azt jelenti, hogy le tudta győzni a világot, először *magában*, aztán a nyílt színen is.

A makacsul érteni akaró ember *tudást kér*, és meg is kapja azt, vagyis a Szent Szellemet. A lukácsi szöveg teljesen világosan beszél (vö. Lk 11,9-13). Az Atya „csak” ezt tudja adni, mást nem nyújthat... (vö. Mt 7,7). Természetesen ezt is csak „angyalok” közvetítésével teheti, *ha* az értelmes ember partner hozzá (vö. Tm 89.). Jézus folyamatos kinyilatkoztatásban részesült (vö. Jn 5,19), ezért aztán sokkal többet tudott annál, mint amennyit a tanítványaival közölhetett (vö. Jn 16,12-5).

A keresztelési parancs

Jézus az egyházat, mint olyat, nem tartja alkalmas közvetítő közegnek. Túl távol ültették az Atyától (kívül van az emberen !), így nem tud megerősödni, ezért aztán kitépetik és elpusztul (vö. Tm 39., Isz 109/53; Mt 15,13). Ezt az „ültetvényt” Isten gyermekei fogják kiirtani, mégpedig gyökerestül. Magukból gyomlálják ki, hogy helyet adjanak annak a tőnek (vö. Jn 15,1-8), ami képes gyümölcsöt hozni. A Lélekben való körülmetélkedés (vö. Tm 52.), a Szellem általi keresztség a lényeg. Tehát *értelemben* kell megmerítkezni, hogy nyugalmat találjunk magunknak (vö. Tm 91., Mt 11,28-30).

Az újjászületés lehetőségét Jézus biztosította a számunkra, mégpedig a kereszthálalig menő tanúságtételével: „A Bátorító, a szent Szellem, akit az Atya küldeni fog nektek (a halálom és feltámadásom következtében beálló katarzis által), mindenre megtanít majd titeket, s mindenre emlékeztetni fog, amit mondtam nektek” (Jn 14,26). Ily módon függvénye a Lélek „leszállásának” a Golgota, s ezért nevezhetjük Megmentőnek Jézust. Nyilvános működése nélkül nem tudnánk, hogy milyen irányban keressük megmentődésünket. A János-evangélium teljes 16. fejezete ezt sulykolja.

Jézus azt hitte, hogy a tanítványai legalább húsvét után elkezdenek gondolkodni. Ezért aztán lediktálta Tamásnak a szellemi hagyatékát, ami 115 megfejtendő mondás. Ez a logion-gyűjtemény lett a későbbi evangéliumok alapja. Emellett világos parancsot is adott nekik, a tőle megszokott burkoltan feltételes módban: „Ha ti lesztek működésem tanúi, akkor elküldöm reátok Atyám ígérését (a megvilágosító és ezért szent Szellemet). Maradjatok a városban mindaddig, amíg a magasságból jövő (vö. Jn 3,3; 3,11a; 3,13) hatalomba (a tudás ez a hatalom !) bele nem öltöztetnek titeket” (Lk 24,49).

Jézus szinte sohasem fogalmaz feltételes jövő időben, a „lesztek” helyett általában „vagytok” áll, ami viszont ott és akkor *még nem igaz*, ezért sok logionba bele kell érteni a feltételt szabó „ha” szócskát, s az ígérést hordozó „akkor”-t. Tanúskodni (bizonyosságot tenni) csak akkor lehet valamiről, ha az illető érti, hogy mi történt. Ehhez azonban gondolkodni kell, és ez a szellemi erőfeszítés hozza el a mindent-átlátás képességét. Jézus itt (mennye bemenetele előtt utoljára) sem mond mást, csak azt, amit mindig: keresés, fáradozás, felszántás és vesződés nélkül nincs megvilágosodás (pl. Tm 1., 2., 4., 57., 91., 93., 95., 108., 110.).

A feltámadott Jézus ugyanazt ígéri, mint korábban: „Aki hisz (nekem, Isten emberi Fiának), és bemerítkezik (természetesen szellembe !), az megmenekül (Mk 16,16a). A logion második része („De azt, aki nem hisz, el fogják kárhozatni”) egyáltalán nem jézusidegen, ha ismerjük és értjük a Tm 71-et: „Ha magatokban azt hozzátok létre, amitek van, meg fog menteni titeket. Ha az nincs bennetek, az, ami nincs bennetek, meg fog ölni titeket”. Jézus örömhíre az, hogy pusztán szellemi-léli erőfeszítésekkel (tehát egy enyhe iga felvételével, vö. Tm 91., Isz 132/113; Mt 11,28) megteremthetjük a közvetlen istenkapcsolatot.

Jézusról lerítt, hogy ő az Atya fia, sugárzott róla, hogy Élet van benne. Ennek birtoklásához azonban „felismerések” és „megismerések” kellettek. Mindkettő a *következetes és állhatatos* gondolkodás eredménye. Aki nem hisz neki, mert nem ismeri el Isten Fiának, az nem is fog töprengeni a mondásain. Az ilyen emberből nem válik Szabadító, hiszen ő maga is rab marad, akit cellatársai (a világ fiai) el fognak kárhozatni. Ily módon kell értelmezni a Jn 3,36 alatti szerencsétlen fordítást is. Jézus itt sem és a Mk 16,16b-ben sem azt mondja, hogy az illető elkárhozik (= Isten a pokolra taszítja), hanem azt, hogy mások fogják letéríteni a helyes útról, s ezért kárba megy a (biológiai) élete.

A lukácsi kérdés („Miért kerestek az Élőt a holtak között?”) teljesen Jézusra vall (vö. Tm 51., 58.), s a „távozási parancs” (Lk 24,49) is szellemi hagyatéka fényében értelmezendő. Szó sincs arról, hogy a megokosodásra csak várni kell (!), hiszen „a királyság” (az Atya ígérete, a szent Szellem), akkor nem jön el, ha csak várják (vö. Tm 114a).

Jézus a magától értetődő szellemi erőfeszítés mellé (vö. Tm 1., 91.) még két feltételt szab a Tizenkettő számára: egy időbelit és egy helyhez kötődőt. A tanítványoknak mindaddig Jeruzsálemben kell maradniuk, amíg meg nem világosodnak. Ha ugyanis el-

hagyják a fővárost és visszatérnek eredeti foglalatosságaikhoz, akkor elveszítik az esélyüket a Fiúvá válásra. Emlékezzünk csak arra, mennyire fontosnak tartotta Jézus, hogy oda is kövessék őt (Mt 16,24–8) !

Fentiek Lukács alapján jelenthető ki, de az idevonatkozó mondanivaló szempontjából a többi evangélium vége is összecseng.

János: „Békesség nektek ! Ahogy engem elküldött az Atya, úgy küldelek el én is titeket” (Jn 20,21). Jézus nyilvános működése istenkeresés és –találás *következménye* volt. A tanítványoknak is ott kell „zörgetniük”, ahol mesterük „kopogtatott”, vagyis az agyukban, ha Küldötteké akarnak válni. A „nyugalom helye” (vö. Tm 59.) az ember fejében van, így Jézus békéjében csak a megvilágosodottak részesülnek. A Tizenkettő számára sincs más út, csak a „szoros” (vö. Mt 7,13–4).

„Miután ezt mondta, rájuk lehelt és így szólt hozzájuk: Vegyetek szent Szellemet ! Akiknek vétkeiket megbocsátjátok, azoknak megbocsátják azokat, akikéit megtartjátok, azoknak megtartják” (Jn 20,22–3). Jézus természetesen éppúgy nem volt képes szent Szellemet kilehelni, ahogy tölcseren sem tudott ismereteket tölteni tanítványai fejébe. A két dolog tudniillik *egy és ugyanaz*: itt ugyanis az ész használatáról van szó. Csak annak van esze (szent Szelleme), aki használja is azt (vö. Tm 40.), aki parlagon hagyja (vö. Tm 110.), annak „nincs”.

Jézus jelképes cselekedete – a kilehelés – azt sugallja: bennem van szent Szellem, legyen hát tibennetek is ! Az ember személyes istenkapcsolata értelemszerűen a „szívében” van, s nem is lehet máshol, valahol őrajta kívül (vö. Tm 2.). Aki viszont birtokolja az Atya királyságát, azon az meg is látszik („bennetek és külsötökön van”), s ami lényegesebb: használni is tudja ezt a gazdagságot (vö. Tm 96.), azaz képes lesz a vétkek megbocsátására.

A János-evangélium „másodszori befejezése” (21. rész) is teljesen jézusi: a Péternek mondottakból mindenki érthet. A 21,19b-t nyugodtan kiegészíthetjük így: „Kövess engem *az istenfiúságban* ! Ezt akarja az (időben) Elsőszülött Fiú, s ezt kell megcselekednünk az ő emlékezetére ! (vö. Tm 109., Jn 6,53–8).

Máté: „Mennyben és földön minden fennhatóságot nekem adtak. Menjetek el ezért, és tegyétek tanítványokká az összes nemzeteket, bemerítve őket az Atyának, a Fiúnak és a szent Szellemnek nevében, s arra tanítva őket, hogy őrizzenek meg mindent, amit nektek parancsoltam. Íme (ily módon) én mindennap veletek leszek e kor Célba érkezéséig !” (Mt 28,18–20).

Próbáljuk meg ezt az igehelyet a tamási logionok megfejtésénél használt módszerrel értelmezni !

mennyben és földön = mindenhol és mindenkor

fennhatóság = felhatalmazottság, Felkent-ség, küldötti mivolt, képviselőre való jogosultság

azért = mert ez így van, s csak így lehet

tanítványokká = Fiú-aspiránsokká

nevében = státusában; tehát Jézus nevében = Fiúként, Isten emberi gyermekévé válva

tanítva = nem formális tekintéllyel, hanem személyes példával illusztrálva; nem hirdetve, szervezve és védve, hanem életformaszerűen („szellemben és igazságban”);

nem erkölcsi-etikai síkon (ítélkezve, bíraskodva és törvényeket hozva), hanem oktatva

mindent, amit parancsoltam = az összes mondásomat és példabeszédemet

e (ill. „a”) kor = valakinek a belső üdvtörténeti útja az istengyermekké válásáig

(pl. a vénnek „a napjai” [vö. Tm 3.], vagy a gazdag ifjú előtt álló lehetőség)

a Cél = elválaszthatatlan a keresés korától (időszakától), ez a Fiúvá válás, a királlyá levés

1. A „fennhatóság” nem uralkodást jelent, „csak” az Atya képviselőtét.
2. A fennhatóságot (a felhatalmazást) az Atya adja gyermekeinek, s csak nekik tudja adni.
3. Az minősül az Atya gyermekének, aki elvállalja a Küldetést.
4. Az Atya azt akarja, hogy *mindenki* elinduljon a Fiúvá válás útján.
5. A kinyilatkoztatást Jézus igéi hordozzák.

Tehát: „Csak a Fiúvá lett ember juthat atyai felhatalmazáshoz. Kizárólag a közvetlen istenkapcsolat birtoklása tehet titeket mások Megmentőivé. Ezért, mielőtt bármit is tennétek, kövessetek engem az istenfiúságban. Ugyanis csak ez a státus képesíthet benneteket arra, hogy bárkit is tanítványá tegyetek. Csak egy okos ember meríthet *értelemben* másokat. Ha már megvilágosodtatok, akkor az összes nemzetet taníthatjátok. De soha ne felejtsetek el, hogy a tudást az én logionjaim hordozzák, tehát őrizzétek meg azokat ! „Aki az én számból fog inni, az olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve (a mondásaimban), kijelentetnek neki” (Tm 109.). Ily módon (a logionjaimban) leszek veletek, és segíték nektek Célba érni...”

A mátéi búcsúbeszéd tehát csak feltételesen indít útnak (akárcsak a márki, lukácsi és jános). Az, hogy valakinek a mestere Isten fia volt, még nem képesíti az illetőt mások meggyőzésére. A Felhatalmazott Jézus nem küldhet még-még-nem-világosodott személyeket sehová. Az ész nem áll elő parancsra... A kezdő mondat („Mennyben és földön minden fennhatóságot nekem adtak.”) egy tényt közöl: Bizony, a királyság kizárólag az olyanoké, mint én vagyok. Ha ti is királyok akartok lenni (s én is ezt szeretném !), akkor kövessetek az istengyermekség útján, hogy másokat is megmenthessetek.

Márk: „Menjete el az egész világba s hirdessétek minden teremtménynek az örömhírt: Hogy aki hisz (bennem) és bemerítkezik (szent Szellembe), *megmenekül* ” (Mk 16,15-6a). Aki hisz Jézusnak, az nem neki hisz, hanem az Atyának. Tehát elsősorban nem Jézus személyét kell tisztelni (ez a páli teológia !), hanem azokat az igazságokat, amelyeket kinyilatkoztatott. Csak az menekül meg, aki belemerül az ezeken való gondolkodásba. Az üdvözítőbe vetett hit önmagában nem használ semmit (vö. Mt 7,21), csak ha párosul az üdvözítő Igék megértésével. Itt, Márknál található az örömhír legtömörebb megfogalmazása: gondolkozz, s megszabadulsz ! (Jézus maga volt a gondolkodás, vö. Tm 66.)

Húsvét után, Galileában, elméletileg már semmi sem állhatott a megértés útjában. Ha valamikor, hát ott és akkor kellett volna „leszállnia” a szent Szellemnek ! Sajnos, nem így történt. Jézus megígérte ugyan a Pártfogót, de az Igazság Lelke nem automatikusan jön el. Ő világosan megmondta, hogy „Nálam nélkül semmit sem tehettek. Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik...” (Jn 15,4-6). Azt is nyilvánvalóvá tette, hogy ez az „öbenne maradás” attól függ, hogy mennyire maradnak meg *a beszédeiben* (Jn 15,7).

A „gyümölcstermésnek” (a szent Lélek eljövételének) az az alapfeltétele, hogy megértsük a logionjait. Ebben már a Tizenkettő sem jeleskedett, Pál pedig egy intuitív teológiát rakott a helyükre. Pedig minden eltévelyedésnek a Jézus mondásairól való leválás az oka (vö. Jn 15,1-11), hiszen így a kinyilatkoztatott igazságoktól zárjuk el magunkat. Az igazi tisztaságot az ő igéi teremtik meg (Jn 15,3), s nem az erkölcsi-etikai törvénytulajdonítás.

Az Igazság Lelke felszabadítható és birtokolható. Ennek a „leszállásnak”, helyesebben *feltörésnek* (vö. Tm 12.) egy kiüresedés a feltétele. Az Atya királyságába csak az erőszakosok jutnak be, tehát azok, akik képesek megtagadni önmagukat, és egyszersmindenkorra leszámolnak a világgal. A Lélek csak annyira tud eltölteni bennünket, amennyire kiüresítjük magunkat, ráadásul a fél munkát sem szereti: „Ha üres lesz (az emberi lélek), megtelik majd fénnel, ha pedig megosztott, meg fog telni sötétséggel” (vö. Tm 61.).

A kiüresedés következtében feltör bennünk a Forrás, melyből az Élet vize fakad (Jn 4,13-14.) Az éltető Lehellet folyóvízként árad és megelevenít minket (Ez 37,9). Ez lesz a maximális kinyilatkoztatás, amit az emberi mivolt be tud fogadni. „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék ! Annak, aki hisz bennem, amint az Írás mondja: élő víznek árjai folynak majd *belsejéből*. Ezt pedig a Szellemről mondta... (Jn 7,37-9). A Lélekben való alámerülésnek újjászületés a következménye, ezt akarja képi nyelven elmondani a jézusi teofánia. Az ember meghal a Bűn számára (az egyetlen, igazi bűn a Fűvő-nem-válás), s ezzel a hétköznapi bűnöknek sem marad táptalaja.

A szent Szellemet azonban kérni kell, mégpedig céltudatos gondolkodással. Hogy ennek a folyamatnak mikor lesz meg az eredménye (mikor jön el Isten királysága), az nem jósolható meg előre (vö. Mk 4,26-9), de az biztos, hogy nem a zsidó húsvétól számított 50. napon (ApCsel 2,1). Főleg nem *egyszerre tizenkét ember számára*, akik közül az egyiket sorsvetéssel (!) tettek meg Jézus apostolának.

A Lélek leszállásának Pünkösdre való időzítése azt mutatja, hogy a tanítványok visszatértek azokhoz a „szent” hagyományokhoz, melyek ellen mesterük küzdött. Felvállalták a júdaizmus gyökereit, és igyekeztek megteremteni az üdvtörténeti kontinuitást az új vallás, a kereszténység számára.

A második eljövétel

Jézus sok rejtélyes és ezért félreérthető dolgot mondott. Ha viszont tanítványokhoz méltón használjuk az eszünket, akkor könnyedén rájöhetünk a kijelentések értelmére. A második eljövételt a kollektív tévhit a világvégével kapcsolja össze, s ha úgy vesszük, nem is teljesen alaptalanul.

Az őskeresztények, az egyre inkább eluralkodó páli teológia következtében, nagyon közeli időpontra számítottak. Minden évben várták a világraszóló eseményt. Ez egyszerre két problémát is felvet; egy magatartásbeli hibát, és egy illetékességi tévedést. Az Atya királysága ugyanis egyáltalán nem jön el, ha csak *várják* (vö. Tm 114.), és semmiképpen sem a világ számára köszönt be !

Második eljövételen azt értik a keresztények, hogy Jézus *a világvége alkalmából és személyesen* jelenik meg, s hogy akkor majd ítéletet tartva „rendet csinál”, megteremtve ezzel Isten Országának kereteit. Ebben a tévhitben nem nehéz felismerni a zsidó népnemzeti várakozást, mely szerint az Eljövendő fogja helyreállítani a királyságot. Ez az elképzelés azonban geocentrikus és emberközpontú, amellet teljesen materialista.

A valóságban csak az történhet meg, hogy az a Pneuma (Isten Lelke), ami Életre nemződött Jézusban, valaki másban is működni kezd. Ez természetesen azt is jelenti, hogy Jézus (bizonyos értelemben) visszatér, hiszen csak az Atyáéból lehet meríteni, s ő is abból merített. Az új Fiú vagy Leány ugyanazt tenné és mondaná, amit ő, s ugyanabból a célból. Nevezetesen arra buzdítana mindenkit, hogy sürgősen tegyen szert igazi, élő istenkapcsolatra, a maga és az emberiség érdekében. Ezzel a nyilvános működést vállaló személlyel ugyanaz történne, mint Jézussal. Másképp fogalmazva: Isten Lelkét a keresztények épp-úgy kiebrudalnák a világból, mint elődeik, mégpedig ugyanazért.

A második eljövételnek két biztos vonatkozási pontja van, s egy esetleges. Ha Isten emberi fiává/leányává válunk, akkor számunkra eljön a világvége, mások számára pedig lesz második eljövétel. Hogy a világ mit profitál mindebből, az már teljesen esetleges dolog. Ha kíváncsiak vagyunk a második eljövétel hatására, akkor csak meg kell nézni, hogy milyen következményei voltak az „első királyságnak”, tehát Jézus fellépésének.

Mielőtt túl gyorsan elszomorodnánk, vegyük észre a biztos és megakadályozhatatlan pozitívumokat: az egykori építőmester királlyá vált, az Atya pedig Fiúhoz jutott ! Senkinek sem a megmenekülési rátával kell foglalkoznia (vö. Lk 13,23–30), hanem azzal, hogy ő, személy szerint bemehessen a szűk kapun.

Egy Fiú–aspiránsnak csak azután lesz esélye valamiféle hatást gyakorolni a világra, ha már végérvényesen istengyermeki státusba lépett. Éppen ezért elsődleges célja nem az emberek „megtérítése”, hanem az Atya megdicsőítése (vö. Jn 9,3b) kell legyen. Oktatni majd csak a tanítványait tudja, több-kevesebb sikerrel.

Második eljövétel tehát csak akkor lesz, ha Jézus követőre talál. Ez a Fiú vagy Leány fogja majd megismételni a nyilvános működést, az adott kor viszonyaihoz alkalmazkodva (vö. Jn 14,12). Ez a személy „Jézus nevében” (tehát istengyermekké avansálva) fog tevékenykedni. Magyarán: a státus garantálja az Atya megdicsőülését. „Jézus nevében” kérni egy dolgot annyit tesz, mint Gyermekként kérni valamit. Ez a viszony (az élő, közvetlen istenkapcsolat) a biztosítéka a „munkák véghez vitelének” (vö. Jn 14,12), hiszen mindaz, ami jó, az Atyától jó !

De vajon mi Jézus szerepe a bekövetkező történésekben? Miért beszélt *az ő* második eljövételéről? Szerinte ő fog eleget tenni a kéréseinknek ! (vö. Jn 14,13–4). Vagy az Atya ad meg nekünk mindent (vö. Jn 16,23b–4)? A válasz egyszerű: Jézus és az Atya egymásban van (Jn 14,7–11), *azóta*, hogy a Fiú egyesítette lelkét/szellemét Istenével (vö. Tm 107.).

Jézus nem a saját nevében tevékenykedett: őbenne az Atya működött. *Minden* eljövételkor az Atya fog szóhoz jutni Gyermekében, vagyis az a Lélek/Szellem, ami mindannyiunk közös lényege. Amivé Jézus lett, az már öröktől fogva megvolt (vö. Jn 8,58; Tm 18.). Ez a „valami” volt az igazi valója, s Jézus felismerte ezt ! (vö. Tm 2.).

A tanítványok gyakran kérdezték: mikor látunk-értünk meg téged? Mikor „jössz el” a számunkra? Jézus ilyen esetekben mindig azt válaszolta: ha majd újjászülettek (vö. Tm 36.). Az összes kép, melyben gyermekek a példák, erre a csodás születésre utal.

Tehát a mi fejünkben lesz világvége, azaz fel fog számolódni addigi, helytelen világképünk. Ha eljön „az ország”, akkor a másik „országnak” – a sátáninak – mennie kell. Mindent más színben fogunk látni, új relációink támadnak. Sokmindent megértünk Istentől, Teremtésről, az Isten Világáról, a Teremtményekről és a Tékozló Fiúról is. El fogjuk tudni helyezni magát az embert is a palettán.

„Az egek föl fognak göngyölni, és a föld is, elöttetek. És aki az Élőből él, nem fogja meglátni a halált” (Tm 112.). Jézus egy izajási képet használ fel a „megzavarodás” (vö. Tm 1.) szemléltetésére: „Mint a könyvtekerics, összegöngyölnének az egek, és seregük úgy lehull, mint a falevél, mint a szőlő, s mint a fügefáról a levél” (Iz 34,4). Ezzel arra is utal, hogy ez csak egy kép, tehát a szinoptikusok borzasztó leírásait nyugodtan elfelejthetjük. *János okosabb*, az ő evangéliumában minden világos, ezzel kapcsolatban is (vö. Jn 16,16–23).

Jézus királyságot hagyott ránk, de a trónusra nekünk magunknak kell – értelmünk segítségével – felkapaszkodni (Mt 19,28).

Mit hirdetne ma?

Fejezetünk címéből egy másik kérdés is következik, nevezetesen: vajon a Jézus–esemény helyhez és időhöz kötött dolog volt-e? Nem, mert ő az egész világgal perben állt, a világ személytelen erői pedig mindig ugyanúgy működnek. Az Örömhír sem változik soha, mégpedig azért, mert igaz. Jézust nem lehet sem relativizálni, sem túlhaladni. Minden ilyen próbálkozás a meghazudtolását jelentené. Ő azonban azt nyilatkoztatta ki, amit az Atyától hallott (vö. Jn 12,44–50).

Tehát bárhol és bármikor támadhatnak jézusok, minden kultúrkörben és minden országban (vö. Mt 8,11). Ezek a személyek az Elsőszülött „nevében”, azaz istengyermeki státusban lépnének fel. E „második eljövétel” csak úgy mehetne végbe, ahogy az első. Valaki Isten emberi fiává válna, s ezzel felhatalmazott Küldötté. A világ közepére állna, és testben jelentené ki magát (vö. Tm 27.). Maga volna a megtestesült és működő szövetség, Isten és ember megbonthatatlan egysége. Benne válna nyilvánvalóvá, hogy létre lehet hozni az élő, közvetlen istenkapcsolatot.

Természetesen ugyanúgy vándorolna, mint Jézus (vö. Tm 13.), tanítaná és gyógyítaná az embereket, s tanítványokat is szerezne, akiket a maga követésére buzdítana. Ez a Fiú vagy Leány nem volna hivatalos mértékadó, s külsején sem látszana, hogy kit képvisel. Származási helye és előélete lenyomozható lenne (vö. Jn 7,28–9), többek ismerősként azonosítanák (vö. Mk 6,3).

A „történelmi egyházak” vizsgálóbizottságokat küldenének a nyomába, és a világi hatalomnak se lenne közömbös, hogy mit mond, s mit csinál. A média azonnal lecsapna a nagy eseményre, és beindulna az országos találgatás: vajon Jézus reinkarnálódott-e, vagy csak szélhámosságról van szó. A hétköznapi élet „természetesen” nem állna meg, az emberek továbbra is elmennének dolgozni és tanulni, építgetnék a házaikat, s odaülnének megszokott tévéműsoraik elé.

Ennél azonban sokkal fontosabb, hogy ő maga hogyan mutatkozna be, és kikkel közölné az örömhírét. A névválasztás, mint Jézus esetében, rajta múlna, a megszólítandó réteget viszont mondanivalójának tartalma jelölné ki. Érdemben tehát ő sem foglalkozna gyermekekkel, mert azok még nem képesek az élet nagy kérdéseivel szembesülni. Sem papokat, sem híveket nem győzködne, hiszen a hivatásos vakokat nem lehet látókká tenni.

Nem a templomok környékén fordulna elő, inkább – jelképes módon – oktatási intézmények előtt, hogy ezzel is nyomatékozza a gondolkodás fontosságát. Jézusnak is a Salamon–csarnok bejárata volt a kedvenc helye, ugyanilyen megfontolásokból. Ő sem diszkriminálna zsidók, keresztények és hitetlenek között, de nem is vallaná magát valamelyik egyházhoz tartozónak.

Tanításával, tetteivel és jelképes cselekedeteivel ő is gondolkodásra inspirálna. Megtíporna sok keresztény hagyományt, „szentségtöréseket” követne el, és több nagy embert is lerántana a piedesztálról. Nem tisztelné a formális tekintélyeket, nem keresné fel a hivatalos és hivatásos mértékadókat. Nem venne részt egyházi megmozdulásokon és nem csatlakozna politikai mozgalmakhoz. Nem vállalná fel egyének vagy közösségek jogi képviselését, azaz nem bíraskodna világi dolgokban.

Leleplezné a vallási köntösbe bújtatott emberi konstrukciókat, és lerombolná a Sántán műveit. Igyekezne mindenkit visszaterelni a széles útról a szűk kapu felé. Rámutatna a vallási hierarchia felesleges voltára. Lelőkné trónusáról a hitet, és az értelmet ültetné a helyére. Az ideig tartó boldogság helyett az örökösét ajánlaná. Nem a halál utáni üdvözülést kínálná, hanem az Életben maradáást.

Vigas és remény helyett biztonságot nyújtana. Eddig megválaszolatlan kérdésekre is megfelelné. Ópiumosztogatás helyett az Élet kenyerét nyújtaná. Nem a sorssal való megbékélésre biztatna, hanem lázadásra. Perelne az egész világgal. Azt állítaná, hogy a vallás nem a társadalomba való beilleszkedés receptje. Sohasem a világból indulna ki, hanem a helyes istenképből. Felhívná a figyelmet arra, hogy az ember Isten lakhelyétől távol él.

Hazug istenkapcsolatok helyett egy igazit ajánlana. Az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vételére szólítana fel. Nyilvános működése idején „isteni szférát” biztosítana a keresők számára. Bűnöket bocsátana meg, és eloszlatná a tévHITEKET. Felhívna a figyelmet arra, hogy evilág egy pokoli hely, mely személytelen erők irányítása alatt áll, a SÁTÁN vezérlete alatt. Rámutatna arra, hogy minden emberre elkerülhetetlen halál vár, ami nem természetes dolog.

Cáfolná azt, hogy „Istennek képe a természetben leírva vagyon”. Világnézeti szemléletváltásra ösztönözné. Azt hirdetné, hogy mindent újra át kell gondolni, előről. Senkinek sem adna felmentést az újjászületés alól. Az emberi alapállás megváltoztatását kívánná: arccal az Isten felé kell fordulni. Választást szorgalmazna Isten és a világ között. Közölné, hogy minden bűn gyökere a világ szeretete.

Tanúságot tenne arról, hogy ez a világ rossz. Bebizonyítaná, hogy hazugságra épül. Lerombolná a hazugság tartópilléreit, úgy, hogy nem maradna kő kövön. Külső (erkölcsi-etikai) megújulás helyett belső (értelmi) megigazolást követelne. Nyilvánvalóvá tenné, hogy az erkölcsi intelm már csak kegyelet, míg a megvilágosodás automatikusan tisztaságot teremt.

Közhírré tenné, hogy szellemi erőfeszítések nélkül senki sem jut be Isten országába. Hiába hirdetjük, szervezzük és védjük a hitünket, ha nem éljük. Azt mondaná, hogy a vallás gyakorlása nem templomba járást jelent, hanem értelem vezérelte jócselekedeteket. Nem a családban és a gyülekezetben kell jó kereszténynek lenni, hanem odakint, a világban. Sem a gondolkodást, sem a becsületes magatartást nem lehet megspórolni.

Azt állítaná, hogy az egyházi tisztségviselők felhatalmazása „emberektől van”, így az semmis. Felhívna a figyelmet arra, hogy a hivatalos mértékadók szolgálatnak nevezett uralkodással és bíraskodással töltik az idejüket, és „a hit védelmével” valójában a saját pozícióikat biztosítják. Mivel mindenük megvan, nincs szükségük az ismeret kulcsaira, így nem is tudnak semmit. Az istenkeresőket pedig azért üldözik, mert veszélyt jelentenek a számukra.

Megmagyarázná, hogy a vallásalapítók emberi konstrukcióikat adják a Teremtő szájába. A teológusok saját nézeteiket vetítik bele Istenbe, sőt, megpróbálják önnön képükre formálni őt. Evilág Ura pedig örömmel segít nekik a háttérből, mert így ördögi Rendszerének szörnyűségeit Istenre és az emberre tudja kenni. Ily módon a hierarchia az Úr nevében teszi lehetetlenné a közvetlen istenkapcsolat kialakulását.

Kimutatná, hogy az ember odaadja az örök életét egy tál lencséért. Az Élet helyett üveggyöngyökkel is beéri, mert azzal fizetik ki. A Hazugság Atyja persze „az egész világot” kínálja, de a megállíthatatlanul öregedő és véges életű ember legfeljebb a morzsákkal lakhat jól. Valójában semmilyen területet sem hódíthat meg, és semmit sem birtokolhat. A fenyegetően közeledő halál mindent értelmetlenné tesz.

Közölné, hogy Isten országát nem lehet biológiailag fölépíteni. A sima születés nem garantál semmit, akkor sem, ha „kereszteléssel” van megfelve. Egy szava sem lenne a gyermeknevelésről vagy az ifjúsági hitoktatásról. Nem eszményítené a családot és a házasságot. Azt mondaná, hogy a házasság csak a nemiség legalizálása, mely a világba integrálja az embert. Az istengyermeki státusz viszont nem tűr korlátokat, nem hagyja megkötni magát.

Ráébresztene mindenkit arra, hogy csak a halálnak nemz, és csak a pusztulásnak épít (Isz 104/218). Biológiai utódjaira a halál vár, háza pedig romhalmazzá válik. Az embernek a logika sziklájára kell felhúznia a házat, és a saját lelkét kell életre nemzenie. Nem a testén kívül kell tevékenykednie, és nem mások érdekében. Azt az országot, amiről a Második beszélne, nem építeni kell, csak megtalálni.

Jézus megkísértése

Az eseményeket a teofániához hasonló szűkszavúság jellemzi. Ennek az az oka, hogy a megkísértés – akárcsak az istenmegtapasztalás – kizárólag a Fiak osztályrésze. A Sátán csak az Emberfik előtt leplezi le tényleges hatalmát. Ahhoz, hogy Evilág Ura személyesen keresen fel bennünket, istengyermekké kell válnunk. Éppen a lelki azonosulás (meg- illetve kivilágosodás) hívja fel a Sötétség Fejedelmének a figyelmét arra, hogy méltó ellenfele támadt. Az átlagemberek előtt rejtőzködik, mert létezésének bizonytalansága és szándékainak homályossága is az ő céljait szolgálja.

A Sátán minden emberi (vagy nem-emberi) Fiút megkísért, vagyis megpróbálja őket lebeszélni a nyilvános tanúságtevésről. A „megkísértés” egy eltántorítási kísérlet, melyre a világ elé lépés előtt kerül sor. Evilág Urát tehát már otthon le kell győzni (vö. Tm 99.), enélkül nincs nyilvános működés. A kísértés visszautasítása végleges és visszavonhatatlan elköteleződést jelent, ez az aktus gyakorlatilag a vértanúhalál előzetes elfogadása (vö. Mt 16,24).

A Sötétség Fejedelme az embert valamilyen emberi formában kísérti meg, saját hazájában és saját nyelvén. Miként Isten, úgy a Sátán is csak meglévő emberi fogalmakkal és szimbólumokkal tudja megértetni magát. A siker reményében az emberhez emberi módon kell szólni. A kísértés eszközei is csak emberi léptékűek lehetnek, mert a homo sapiens csak ilyesmikre „harap”.

Természetesen „a világot” kínálja, s ez a csábítás egyszerre valóságos és hazug. Anynyiban valóságos, hogy ő a világ (értsd: az Univerzum, a Kozmosz) tulajdonosa (vö. Lk 4,6), így odaadhatná Jézusnak „a lakott föld összes királyságát”. Ezzel a gesztussal csak a Világegyetem egy parányi pontjáról mondana le, de az is hűbéri birtoka maradna, mert Jézusnak vazallusává kéne válnia.

Ehhez a tényleges viláგuralomhoz azonban nem jár örök élet és teremtő erő, vagyis a „kiskirályságot” csak ideig-óráig lehetne gyakorolni. Ez tehát rossz üzlet egy Emberfi számára, aki az Atya királyságát örökre birtokolja. Evilág Ura minden embernek ezt a rossz üzletet ajánlhatja: a világ javainak ideigtartó élvezetét. A halandó ember nem is tudná „a világot” birtokolni, a testbe zárttság még orbitális ellenőrzést sem tesz lehetővé, nem-hogy kozmikus hatalomgyakorlást.

A Sátán csak evilági uralmat és dicsőséget tud nyújtani, s nyújtja is mindazoknak, akik az ő malmára hajtják a vizet. Ez a „sátánimádás” öntudatlan is lehet! A Sötétség Birodalmának trónját azonban esze ágában sincs átadni senkinek, a föld (értsd: a Kozmosz) legnagyobb császárai előtt is csak mézesmadzag van elhúzva. Az egyházi és világi hatalom (a kettő tulajdonképpen egy), morzsányi koncokon huzakodik, a „birtoklás” és „dicsőség” nevetséges és illuzórikus. Az állandóan változó világot az öregedő és halandó ember nem tudja „konzerválni és hazavinni”.

A Sátán tehát igazat mondott abban, hogy rendelkezik a világ felett, de hazudott annak értékességét illetően. A világ ugyanis „csak test”, ill. „holttest” (vö. Tm 55., 81.), így a földi hatalom és dicsőség értéktelen dolgokon való uralkodást jelent. Ráadásul ez az országlás mindenképpen véges. A visszavonhatatlanul elmúló dolgok viszont nem is lehetnek értékesek.

Evilág Ura arról is hallgat, hogy az általa adományozott „világcsászári” pozíciót meg is kell tartani. A földi királyok személye egyáltalán nem szent és sérthetetlen. A sátáni örömhír a pártütők számára is lelkesítő akcióprogram. Evilágon az győz, aki ördögibb módszerekkel dolgozik!

A Sátán minden Emberfit (és minden embert is) arra csábít, hogy osztozzon vele „a” bűnben. Az ösbűnt ugyanis ő követte el, akkor, amikor fittyet hányt a Teremtőre, és hátat fordított a Mennyországnak. A bűn az önfejű engedetlenségben öltött testet, ezért hivatkozik Jézus mindháromszor Isten írott parancsára. Ezzel fejezi ki azt, hogy ő *nem* lesz engedetlen. Önző önfejűség helyett az Atya Lelkére hagyatkozik. Ez a megkísértés szimbolikus leírásának a mondanivalója.

Jól érezni magunkat Isten nélkül – ezt szeretné elérni Evilág Ura. A Sátán egy teljesen szekularizált világot akar létrehozni. Ennek érdekében hazudik annyit, e cél érdekében szentesít (önmagá előtt) minden gonosztságot. A történelem hulláhegyeit azonban nem lehet megmagyarázni, csak megideologizálni. Az ördögi elképzeléseket kiszolgáló egyház „üdv történeté” szelidíti a legvadabb kegyetlenségeket is.

A Gonosz számára nem kérdés, hogy kicsoda Jézus. A gonosz lelkek is azonnal felismerik benne Isten emberi fiát. A Sötétség irtózik a Világosságtól: antagonisztikus ellentétben áll vele. Jézus szavára távozniuk kell a megszállt emberekből. Miért? Mert a fény magától értetődő módon elúzi a homályt. A fényt sugárzó ember világosságot támaszt maga körül (vö. Tm 23.).

Isten Uralma erőnek erejével jött el, Jézus szilárd elhatározásából. Isten Uralmába csak azok kerülnek, akik erőszakot alkalmaznak önmagukkal szemben. A királlyá válásnak a totális önmegtagadás a feltétele. Középút nincs: két úrnak nem lehet szolgálni. A megszállt lélek homályos, és a sötétség felé hajlik (vö. Tm 61.). Csak a kiüresedést követi a teljes fénybe borulás. Választani kell Isten és a világ között (Tm 64., Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162).

Ha felismerjük a világot, akkor könnyű a választás. Ekkor magabiztosan visszatámaszthatjuk Evilág Urát. Viszont minél inkább ragaszkodunk a világ javaihoz, annál kísértetesebbek vagyunk. Szükségleteinket tehát a minimumra kell korlátoznunk. A világ ugyanis a nyilvános működés során semmit nem fog adni nekünk (vö. Tm 87.). A létfenntartáshoz szükséges dolgokat azonban meg fogjuk kapni, mert az Atya (ezen a szinten) gondot tud viselni gyermekeire.

Felmerülhet a kérdés, hogy miért nem ölte meg Jézust a Sátán már idejekorán. Hát azért, mert Emberfivé válása előtt ugyanolyan átlagember volt, mint a többi. A minőségi változás az újjászületés időpontjához kötődik. A hegyre épített erődített város viszont már nem eshet el (vö. Tm 31.), hiszen a mécses maga az Atya helyezi a mécslábra, hogy mindenkinek világítson. A nyilvános működést tehát nem lehet megakadályozni.

Más kérdés, hogy a megvilágosodott és másokat is felvilágosítani akaró ember azonnal életveszélybe kerül. Egyáltalán nem adott számára a háborítatlan tanítás lehetősége. Az Emberfi szorongatott helyzetekben tevékenykedik, nincs hová lehajtani a fejét (vö. Tm 87., Isz 195/37; Lk 9,58). Jézusnak többnyire bújkálnia kellett, s nem egyszer kitérni kényyszerült a túl korai végkifejlet elől.

Mivel nem a Szellem testesült meg (Jézus nem szentháromságtani értelemben vett Fiú volt), hanem a test szellemiesült el (a szómában életre nemződött a Pneuma), az első logikus elpusztítási alkalom az újjászületés után adódik. Jézus mindaddig csak egy názáreti építőmester, akire a Sátán nem fordít különösebb figyelmet. A Sötétség Birodalmában felgyulladó Fény azonban már veszélyt jelent.

Az eltántorítási kísérlet (vö. Mt 4,1–11; Mk 1,12–3; Lk 4,1–13) tehát nem azt célozta, hogy Jézus vizsgálja fölül a nézeteit, hanem azt, hogy ne kerüljön sor a nyilvános tanúságtételre, a világtörténelemből maradjon ki a Jézus-esemény. Ez persze lehetetlen kívánság, hiszen aki világosságot gyűjt, az nem azért teszi azt, hogy utána vékát borítson rá. Ellenkezőleg: aki tüzet vet a világra, az szítja és táplálja, amíg csak ég (vö. Tm 9.).

A „megkísértés” egy reflexszerű, kétségbeesett próbálkozás volt. Ez teljességgel érthető, a nagy kérdés az, hogy miért nem ölte meg Jézust a Sátán, ott, helyben? Hiszen ő kezdettől fogva embergyilkos (vö. Jn 8,44). A válaszhoz két további kérdést kell feltennünk. Egy: *hogyan* volt jelen a Sátán? Kettő: mivel és *kivel* állt szemben?

Ad 1. A Sátán valóságos és személyes létező, de éppen ezért „alaphelyzetben” nem érzékelhető a homo sapiens számára. Az ember nem kerülhet vele közvetlenül kapcsolatba, ugyanis az más dimenziókban leledzik. Nem a Sátán rendkívüli lény, ellenkezőleg: a homo sapiens az, aki bizonyos értelemben nem valóságos létező. Mégpedig azért nem, mert nem képes transzcendens módon átlátni a dolgokat.

Az ember csak „a szívével” láthat jól, vagyis azzal az értő érzékszervével, amit Jézus hol fülnek, hol szemnek nevez. Ez a „másik”, „belső” szem és fül valójában a Lélek, a létrehozott Pneuma. Ez a bennünk lévő „lámpás” világíthat nekünk, ha rendelkezésünkre áll (vö. Tm 71., Mt 6,22–3). A szellemi hagyaték szövege teljesen egyértelmű: „Fény van egy fénylény belsejében, és ez a fény megvilágítja az egész világot” (Tm 23.). Isten emberi fiai ebből a Fényből támadnak (a megvilágosodás útján), önmaguk erejéből („fáradságos” gondolkodás révén), az Atya kinyilatkoztatása által (vö. Tm 49.). Ha nincs ilyen lámpásunk, akkor semmit sem fogunk megérteni.

A Sátán emberi alakot öltve állt Jézus elé, de ez nem azt jelenti, hogy egész transzcendens valóját emberbőrbe préselte. Ez lehetetlenség, mert a földi dimenziók nem alkalmasak egy magasabb és összetettebb létmód befogadására. Az emberi forma csak a kommunikáció lehetőségét biztosította, vagyis nem kelhetett birokra Jézussal.

Ad 2. A Sátán, mint valóságos létező, látta, hogy nem egy emberrel, hanem az Atya Lelkével áll szemben. Ez a Lélek azonban örök, és ezért elpusztíthatatlan. Legfeljebb azt az embert ölheti meg, aki ezt a Lelket birtokolja. Ez a szomatikus likvidáció azonban nem hat Jézusra (vö. Mt 10,28), hiszen ő nem a testében él, hanem a Lelkében. A sátáni gyilkosság csak akkor lenne sikeres, ha a Lélek birtokosa engedne a kísértésnek, és magától visszakozna.

Ennek hiányában Evilág Urának mozgósítania kellett az általa létrehozott világ egész Rendszerét, hogy annak törvényszerűségeivel tudja kiebrudalni Jézust a birodalmából. A Fiú azért nevezte őt embergyilkosnak (vö. Jn 8,44), mert eleve szakaszosra mérte ki a homo sapiens életét. A Sátán tehát „teremtési programozással” öldököl. Közvetlenül csak úgy tud ölni, ha rátelepszik az ember lelkére, az Atya Lelke azonban ki tudja üzni onnan (vö. Mt 12,28).

A legfrissebb anyag?

Egy Júdás névvel fémjelzett evangéliumot eleinte ösztönösen elutasít az ember. Úgy vélekedik, hogy az árulónak sem ideje, sem késztetése nem volt evangélium írására. Ez igaz, de az iratok korábban is keletkezhetnek! A bevezető szerint Júdás titokban jegyezte fel azt, amit Jézus kinyilatkoztatott neki. A szóhasználat arról árulkodik, hogy a tanítvány ekkor még tisztelte mesterét, hiszen kinyilatkoztatásként kezelte a szavait. Miért ne jegyezhetette volna fel azokat, s miért ne kerülhettek volna elő a dokumentumok sokkal később?

Az általunk (még) nem ismert evangéliumok egy része logiongyűjtemény, hiszen ez a legalkalmasabb eszköz arra, hogy egy tanítvány átmentse mestere mondanivalóit az utókor számára. A szerzők a Jézus-esemény naiv és értetlen tanúként nem is tehettek mást, mint hogy a számukra is homályos szövegeket betű szerint megőrzik. Ezt a fajta tanúszkodást Jézus előre látta és akarta is (pl. Lk 24,48), hiszen csak így gondoskodhatott a későbbi korok keresőiről (vö. Jn 10,16). E gondoskodás csúcса az ún. Tamás-evangélium, ami valójában az első Emberfi szellemi hagyatéka.

Júdás művét persze eleve fenntartással fogadjuk, hiszen az árulás folytán dicstelenné vált az egyébként becsületes neve. Ne feledjük el azonban azt, hogy nem a név feketíti be az embert, hanem a lelkület borít árnyékot a névre. Jézus maga választotta be Júdást a Tizenkettő közé, s nyilván nem érdemtelenül. Az eleve elrendelt árulás és az ehhez kapcsolódó „megváltáselmélet” csak primitív spekuláció.

Júdás nevét persze nemigen hozzuk kapcsolatba „az” evangéliummal, de csak azért, mert elfelejtjük, hogy a többi evangélistának sincs köze a tulajdonképpeni örömhírhez. Nem úgy tettek tanúságot Jézusról, ahogy ő szerette volna, csak beszámoltak a tetteiről és leírták a szavait. Az utókor szempontjából ez természetesen órási dolog, de a Mester sokkal többet várt a tanítványaitól. Valamennyiüknek követnie kellett volna őt az istenfiúságban, nálánál is nagyobb dolgokat cselekedve (vö. Jn 14,12).

Júdás valójában nem volt rosszabb a többiekénél, tulajdonképpen csak az a bűne, hogy benne csücsösödött ki mindaz, ami a társaiban is megvolt. A Tizenkettő mindegyike külső Messiást várt, aki a világban tesz rendet és földi pozícióba juttatja őt. Jézus örömhíre ezzel szemben az, hogy *bennünk* rejlik a világból való megmenekülés *lehetősége* (Mt 7,13–4; Lk 17,20; Jn 10,7–10; Tm 71.). Ez a lehetőség az ész használatával aknázható ki (vö. Tm 40., 110.), s értelemszerűen csak személyesen, egyénileg vihető végbe (vö. Tm 1., 2.). Kizárólag ily módon ülhet valaki trónra (vö. Mt 19,28), ez a *lelkiállapot* jelenti az Atya királyságát (Isten országát), nem pedig az alkirályi szék (Mt 20,20–1).

A Júdás-evangélium szerint a szerző állt a legközelebb Jézushoz, a Tizenkettő közül. Ezen is hajlamosak vagyunk mosolyogni, mivel befolyásol bennünket a „keresztény” hagyomány, mely a valóságnál sokkal feketébbre festette Júdás alakját. Ez persze a végkifejlet ismeretében történt így, s „természetesen” visszamenőleges hatállyal (már kezdettől fogva lopott a közös pénzből...). Jézus ugyan egy ízben ördöggként aposztrofálja, de ezzel csak egy negatív fejlődés csúcsát állapítja meg. Jusson eszünkbe, hogy alkalomadtán Pétert is lesátánozza... A Nyilvános Működés összefoglalásakor *a veszedelem fiának* nevezi, de ez a titulus mindenkit megillet, aki a széles (egyházi-kollektív) úton jár, a szűk kapu (az egyéni-személyes gondolkodás) helyett. Júdás csak megtestesíti ezt az embertípust, jól illusztrálva, hogy ez milyen „üdv történeti” következményekhez vezet!

A majdnem négyéves vándorlás valamelyik időszakában Júdás akár nagyon közel is kerülhetett Jézushoz, annál is inkább, mert a Mester egyénileg is foglalkozott a tanítványival. Okkal-ok nélkül *valamennyien* úgy érezhették, hogy ők a kiválasztottak-kedvencek, s ezt a „tényt” aztán később propagálták is, amit a körük szerveződött hagyomány át is vett. Más kérdés, hogy valójában egyikük sem váltotta be Jézus reményeit, így az értelmi-lelkületi teljesítmény (más felismerésre térés, újjászületés) alapján ítélő Mester igazából egyiküket sem emelhetette ki.

Péterben is csak a gondolkodási képességet magasztalta fel, Jézushoz hasonló királlyá emelkedése perspektivikus és feltételes: „ha így folytatod, akkor...” Az apostolok szöszólója azonban nem felelt meg a várakozásnak, és háromszor is megtagadta Jézust, ami csaknem egyenértékű a júdási árulással ! Péter minden biztonnyal főleg annak köszönheti „üdvörtörténetileg is elfogadott” vezető szerepét, hogy a szinoptikus evangéliumok lettek kanonizálva. Az, ami vele kapcsolatban elhangzott („Neked adom a mennyek országának kulcsait, ha...”), az akár mind a Tizenkettő esetében elhangozhatott, ha nem is ilyenformán, „csak” lényegében.

Ha a teljesen érdemtelen Pált be tudjuk sorolni az apostolok közé, akkor ezt Júdással feltétlenül meg kell tennünk. Mint kiderült, ő is megcselekedte azt, amit a többiek: megőrizte Jézus szavait, s ezzel közhírré tette az Örömhírt. „Az” evangéliumot ugyanis Jézus mondásai és példabeszédei tartalmazzák, pontosabban: rejtik ! Így hát Júdás írásbeli jóvátétele értékesebb, mint Saul pálfordulásának következményei, hiszen a szóban forgó evangélium feltehetően eredeti szövegeket közöl, míg Pál alig-alig hozza a megmentő Igéket, inkább saját örömhírét propagálja. A jézusi prófécia egyértelműen alkalmazható rá: ti majd annak fogtok hinni, aki a saját nevében jön, atyai felhatalmazás nélkül (vö. Jn 5,43). Az egyház ma is ezeken az anti-Krisztusi alapokon áll...

Egy Júdás nevével fémjelzett evangélium persze furcsán hat, de csak azok számára, akik nem gondolják végig a dolgokat. Ugyanis nem az evangélium emberi „szerzője” a fontos, aki valójában csak mit sem értő írődeák (vö. Tm Prológus), hanem a megőrzött jézusi szöveg, melyből kihüvelyezhető a mondanivaló. Az igazi (egyéni és személyre szabott módon vehető) kinyilatkoztatást az első és eleddig egyszerűlt Emberfi méri ki abból a Forrásból, mely minden keresőben feltör (vö. Tm 12., Jn 7,37-8).

A Júdás-evangéliummal kapcsolatban sem az a lényeg, hogy egyesek hogyan állítják be azt, hanem az, hogy felfedezzük-e benne Jézus hangját (vö. Jn 10,1-16). Az eredetileg meglévő, több tucat evangélium megrostálása sajnos nem ilyen szempontból történt, hanem hangerő és karhatalom igénybevételével. Sok evangéliumra rásütötték az apokrif és gnosztikus címkét, egyszerűen azért, mert sem az ellenzőik, sem a favorizálóik nem jól értelmezték azokat. A mondások megfejtésének kulcsa ugyanis a kereső lelkületből fakadó elvont gondolkodási képesség, ami a kanonizálási irtóhadjáratot levezénylő (gyakran hitetlen) egyénekben nem lehetett meg.

A Júdás-evangéliumot talán már az őskereszténység idején is úgy értelmezték, ahogy egyesek ma: az árulás eleve elrendelt volt, s az emberiség megváltását szolgálta. Ez persze több okon is merő fantazmagória, pl. Jézus sosem beszélt kollektív „megváltásról”, csak az egyéni megmenekülés lehetőségéről (vö. Lk 13,23-4; 17,20; Mt 7,13-4; Tm 1., 2., 71., 110.). Ha a júdaizmusban gyökerező „egyetemes üdvörténetet” hirdető Pálnak hiszünk – s az egyház gyakorlatilag őutána megy –, akkor illuzórikus dolgokba ringatjuk magunkat. Voltak, akik Pilátust is szentként tisztelték...

A gazdag ifjú esete

Ebből a történetből (Mt 19,16–26; Mk 10,17–27; Lk 18,18–27) is egyértelműen kiderül, hogy Jézus nem egy túlvilági jutalmat ígér, hanem egy immanens és maradandó lelki- vagy tudatállapotot; egy örök „királyságot”, azaz az Atyával való együtturalkodást (vö. Tm 1.). Vagyis az Örömhír az, hogy Isten Országába/Uralmába már itt és most bejuthatunk, s ha bent is maradunk, akkor „halált nem ízlelünk”.

Az eset elemzése során kiderül, hogy egyáltalán nem arról van szó, hogy a gazdag ember nem juthat be (halála után) a Mennysországba. Ez evidens, hiszen a szegény embernek sincs esélye, ha az Isten Uralmába kerülést a halála utánra hagyja (vö. Tm 58., 59.; Mt 10,28; 25,1–13; Isz 173/154). Aki nem szerzi meg biológiai halála előtt az Életet, az menthetetlenül elpusztul.

Itt arról van szó, hogy a gazdag embert a vagyona megakadályozza valamiben. Nevezetesen abban, hogy tanítvánnyá, majd Emberfivé váljon, azaz, hogy Jézushoz hasonló módon az Atya fiává legyen. A „mammon” nemcsak a pénzt jelenti, hanem mindazt, amit nyújthat; végső soron az egész világot, s annak minden értékét. Az embernek választania kell a világ és az örök élet között (vö. Tm 63., 64., 111.).

Ez a történet alkalmat nyújt arra is, hogy végérvényesen rendet rakjunk a terminológiai káoszban. A szövegösszefüggésben négy kifejezés is szerepel, különböző jelentéstartalommal. Ezeket a kifejezéseket hajlamosak vagyunk – némi joggal, mégis tévesen – egymás szinonimáiként használni. A gazdag ifjú „örök életet” szeretne, Jézus „a végső célt” kínálja, a tanítványok pedig azt hiszik, hogy az „üdvözülésről” van szó, de a szövegben a „megmentődés” terminusa található.

Nyilvánvaló, hogy a kiigazodáshoz egyrészt zsidó módon kell gondolkodnunk, másrészt szükségünk van a jézusi szóhasználat ismeretére is. A Pálon alapuló keresztény fogalmakat el kell felejtenünk, elsősorban a „megváltást” és az „Isten országát”. Az „ország” és a „királyság” látszólag ugyanazt a dolgot fedi, valójában azonban végzetes teológiai váltóátállítást jelent. Az „ország” egy látható, körülhatárolható és építhető kollektívumra utal, holott Jézus tagadta az ilyen valóság megragadhatóságát (vö. Tm 2., 16., 71., 114.; Lk 17,20–1). A „királyi” lelki- vagy tudatállapot bennünk és rajtunk van (vö. Tm 2.), ez az a státus és magatartás, amit az építők (a vallásos kollektívumot vezető) nem ismernek fel és el (vö. Tm 66.; Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8).

Kiindulási pontként nézzük a zsidó világképet, mely geocentrikus és emberközéppontú, tehát már csak ezért sem lehet helyes. A zsidó mennyország csak *a világ végén* jön el (ezért nem hitték a szadduceusok a feltámadást), és *a Föld nevű bolygón* valósul meg. A Messiás eljövetelkor a világ ugyan gyökeresen átalakul, de az ezzel kapcsolatos zsidó képek és fogalmak materialisták. A beköszöntő viszonyok szintén evilágiak (földi királyság), csak éppen a választott nép tagjai kerülnek hatalmi pozíciókba. E világképben az Úrnak csak annyi szerepe van, hogy megrendezi ezt a szituációt, egyébként se helye, se funkciója nincs az elméletben. Ezzel szemben Jézus egy Atya-Fiúi egymásbanlevést demonstrált, melyhez nem kell megvárni a világ végét, sőt, a várakozás lehetetlenné teszi a hatalomgyakorlást (vö. Tm 114.).

A zsidó teológia azonban a várakozásra épül, vagyis az a magatartás határozza meg, mely Jézus szerint egyszerre fölösleges és terméketlen. Izráel népe külső-felső és össznépi Szabadítóban bíz, míg az Emberfi belső és egyéni szabadulást hirdet. A vallásos zsidó azt kérdezi: „mikor” és „hol”, Jézus pedig arról beszél, hogy „hogyan” jön el, s minek a következtében. A „hogyan” válaszolja meg a „mikor” és a „hol” kérdését is: az időpont ugyanis rajtunk fordul mert a dolog bennünk megy végbe !

Izráel az Úr földi királyságát (hatalommal való országlását) várja, Jézus pedig egy mennyei királyságról beszél (vö. Tm 1.). *Ezt* az uralmat jelképezi a trónra ülés (Mt 19,28), ami egy leírhatatlan lelki- vagy tudatállapot szimbóluma. A Zebedeus-fiak persze igazi bársonyszékekben szeretnének helyet foglalni, de ilyesmiről szó sincs. Csak sokkal többről lehet szó: arról, hogy az üdvtörténet tengelyén Jézus szintjére kerüljenek, mint méltó követői

(vö. Tm 109). Ez azonban hiú ábránd, mert értetlenségük és lelkületük nem tesz lehetővé ekkora teljesítményt. Még azt sem tudják, hogy *hol* van az az „ország”, s hogy mesterük *miféle* király – hogyan léphetnének hát a nyomába? Jézus jobbán és balján majd azok fognak helyet foglalni, akik megértik, hogy *hogyan* (minek következtében) jön el a királyság, s nem haboznak uralkodóvá válni (vö. Tm 82.).

Jézus azt a „helyet”, ahol ő van (vö. Tm 23.) a földi királysággal össze nem keverendő (vö. Jn 18,36) *az Atya királyságának* nevezi. Ez olyan státus, amit egy lelki- vagy tudatállapot generál, s meg is látszik az emberen (vö. Tm 2.). Jézuson látszódott is, ez tette őt különleges és irigyelt személlyé, pl. a gazdag ifjú szemében. „Az Élet helye” (vö. Tm 3.) az agyban található, mert a lélek az ember fejében van. Szellemileg lehet és kell újjászületni, vagyis gondolkodás által. Tehát csak olyasvalaki lehet „bent” (Isten országában), aki megvilágosodott – az eszét használva (vö. Tm 40., 71.).

Jézus azt mondta, hogy „Ha a ti igazságosságotok (= tudás + magatartás) messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen nem mentek be a mennyek királyságába (Mt 5,20). Ehhez a súlyos mondáshoz két másik is szervesen kapcsolódik. A hivatalos mértékadók csak bizonyos keretek között teologizálnak, tehát formális tekintélyek véleményére támaszkodnak. A „senkit se szólítsatok atyának” parancs (Mt 23,9) azt jelenti, hogy: ne menjetek mások után, a saját lelkiismereteket-eszeteiket használjátok! A hagyományokból, írásokból és szokásokból meríthető „tudás” helyett térjete más felismerésre! (Mt 4,17a).

A más felismerésre térés (= alapvetően más világnézet) lehetősége mindenkor és mindenhol adott a homo sapiens részére, ehhez csak gondolkodnia kell a végső kérdéseken. Jézus totálisan más isten- és világkép birtokában volt, így kinyilatkoztatást tudott adni mindenekről (Jn 7,37), s ezt ma is meg tudja tenni (vö. Tm 109.). Az ő igéi vezetnek el az örök élethez.

A gazdag ifjú (aki valójában már nem is lehetett annyira fiatal (vö. Lk 18,18), nyilván értesült arról, hogy aki Jézus tanítását hallgatja, az „halált nem ízlel”. Joggal gondolta, hogy a mester útmutatásai alapján kiküszöbölheti életéből a biológiai halált. No, de mit is szeretett volna? Örökre bírni a világ javait. Ez csak jézusi szemmel nézve abszurdum; igazság szerint a zsidó világkép hasonló végkifejletet ígér. Más vallások is ilyen jellegű paradicsommal kecsegtetnek, ez a helytelen geocentrikus és emberközpontú felfogásból következik. Jézus azonban egyáltalán nem földi dolgokra utal (vö. Tm 16., 1Kor 2,9)!

Logionjai és példabeszédei szerint a halált éppenséggel *maga a világ* okozza (vö. Isz 29/90; 32/124; 62/145; 133/34,4–16; 151/48; 158/123), illetve a világ javainak *bírni akarása* vagy *birtoklása* (vö. Tm 63., 111.). Tanítvány is csak az lehet, aki búcsút mond *minden vagyónának* (Lk 14,33). Ez valójában totális elszakadást jelent az evilági élettől (vö. Tm 26.; Isz 103/194,1; 134/35; 139/41). Ezek szerint a gazdag ifjú már régóta a halál jegyese, így abszolút alkalmatlan Jézus követésére, és méltatlan bármiféle dicséretre!

Ezt támasztja alá a másik szövegváltozat is, mely a *Héberok evangéliumában* olvasható:

„Mester, mi jót tegyek, hogy éljek? Jézus ezt válaszolta neki: Ember, tedd a Törvényt és a prófétákat! Ő így válaszolt: Megtettem. Mondta neki: Menj, add el mindenedet, amid csak van, oszd szét a szegények között, ésd jöjj, kövess engem! A gazdag azonban vakarni kezdte a fejét, és nem tetszett neki. Erre azt mondta Jézus: Hogyan mondhatod, hogy megtettem a Törvényt és a prófétákat? Hiszen meg van írva a törvényben: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. És íme, sok testvérednek, Ábrahám fiainak, por lepi a ruháját, éhen halnak, a te házad pedig tele van mindenféle jóval, de azokból sehogy sem jut nekik semmi.”

Ráadásul a szóban forgó gazdag ember (akár ifjú volt, akár nem) „mintazsidó” volt, hiszen bevallása szerint gyermekkorra óta kínosan betartotta a Törvényt. Az ilyen egyén *nem jó emberanyag* Jézus számára. Mit is kezdhetne egy olyan tanítvánnyal, aki azért tartja be az előírásokat, mert ő annak a kiválasztott népnek a sarja, akivel a szövetség kötött? Mondja meg, hogy nincs népi kiválasztottság és nemzeti szövetség? Hogy a körülméltetés nem használ semmit? (vö. Tm 52.). Hogy a Törvény-eskedés nem vezet sehová? Jézus tanítványai – Simon Pétertől (Lk 5,8) kezdve egészen Zakeusig – mind olyan emberek voltak, akik nem szégyelték bevallani bűnösségüket.

A tetejében ez a gazdag ifjú jogszerűen (Mk 10,17) akarja birtokolni az Életet, éppen úgy, ahogy nem csekély vagyonát. Biztonságban szeretné tudni azt, mint valami dologi értéket. Arról azonban szó sincs, hogy ennek érdekében *mindent* feláldozna, csak annyit akar tenni, amennyit kell. Nem áll szándékában követni Jézust, ő csak kérdezni-kérni szeretne a mestertől valamit. Talán még fizetne is az információért...Teljességgel hiányzik nála az a katarzis, ami másokat cselekvésre ösztönzött (Mt 8,19). Ő a vagyonában bíz (vö. Tm 63.).

Jézus tudja ezt, így már a megszólításon is mérgeződik (Mt 19,17a). Egyetlen logiont sem pazarol az alkalmatlankodó emberre, ehelyett fejére olvassa a Törvényt (!). Mindig ezt teszi, ha le akar rázni vagy meg akar szégyeníteni valakit.

Az ifjú fennen hangoztatott életszentsége (amellett, hogy enyhén szólva szerénytelen) teljességgel komolytalan is. Jézus sem állja meg derűtség nélkül... Erről a mosolyról gondolták egyesek, hogy „megszerette őt”. Mármost az előtte álló antitalentumot! Pusztán az illető gazdagsága is elegendő volt ahhoz, hogy a mesterből elutasító magatartást váltson ki. Ez a tehetőség már a megjelenésén is látszódnak, különben honnan venné Jézus, hogy pénzes emberrel van dolga...

Ettől függetlenül megadja neki az útmutatást, hiszen a fiatalember (tudtán kívül) az Életet szeretné. Először meg kell szabadulnia a vagyonától, hogy „jó helyen” legyen a szíve, aztán követnie kell őt a Fiúvá válásban. Neki sem Jézus sleppjéhez kell csatlakoznia, hanem rá kell lépnie az újjászületés útjára. (Mindenkinek ezt kell tennie, korra és nemre [vö. Jn 3,1-21; Tm 115.] való tekintet nélkül!) Ha elkezd keresni a válaszokat a nagy kérdésekre, akkor elérheti „a végső célt” (Mt 19,21a), vagyis a közvetlen istenkapcsolatot.

Az apostolok sajnos elég közel állnak a gazdag ifjúhoz, tudniillik őket is a zsidó mennyország-kép határozza meg. Átmenetileg hajlandók hátrahagyni ingóságait, de az „üdvözülést” gazdagság és hatalom nélkül nemigen tudják elképzelni. Az összes rangvita erről tanúskodik. Így hát mélységesen megdöbbennek Jézus kijelentésén, ami a tú fokáról és a tevéről szól. Nem kéne megijedniük, ha (helyesen) immanens értelemben vennék, de ők az üdvözült létmódra, vagyis a Földi-Mennyország-béli (örök időig tartó) kánaánra gondolnak. Immanens értelemben ők bemehetnének az Atya királyságába, mert nem (az amúgy sem létező) vagyonukban bíznak, hanem Jézusban. Fiúvá válásukat „mindössze” a lelkületük-ből fakadó értetlenség gátolja.

A figyelmes olvasó azt is észreveszi, hogy ehelyütt (Mk 10,23-7) két különböző dologról esik szó. Az enyhébbet már megtárgyaltuk a fentiekben, ez véget is ér a 24. vers első mondatával. A keményebb mondanivaló a 24b-vel kezdődik. Ezt Jézus már nem általános igazságként mondja (mint a 23. verset), hanem egyenesen a tanítványoknak címezve, intő és nevelő célzattal.

A kulcsszó egy jézusi terminus: a „bízás”. Ez a kifejezés azt jelenti: erre a dologra teszik reá az életüket. A "bízás" másképpen a szívvel gondolkodás (vö. Tm 63.). Aki nemcsak egyszerűen gazdag, hanem a vagyonában bíz (arra alapoz és épít), az országbeli értelemben halott, akár csak az esztelen gazdag (Lk 12,16). Az ilyenek nemcsak nehéz bemenni az Atya királyságába, hanem egyszerűen *lehetetlen*. A tevé ugyanis nem megy át a tú fokán... Aki halott (mert elkötelezte magát a világ mellett), azzal nem lehet mit kezdeni. Az ilyen ember sohasem válik Isten Fiává vagy Leányává.

A tanítványok azért nem értik a dolgot, mert továbbra is transzcendens síkon gondolkodnak: „Hát akkor ki üdvözülhet egyáltalán?”. Jézus válasza így hangzik: „Ebben a világban (amíg az illetők emberek), nem lehet segíteni rajtuk, de Odaát (a Mennyek Országában) Isten őket is üdvözíteni fogja”. A Fiú által demonstrált közvetlen istenkapcsolat (= a nyilvános működéssel együtt járó „királyság”) és a majdani üdvözülés két különböző dolog. Az Elsősülött nyomába lépők a Jézus által kitaposott utat fogják bejárni (ők fognak „megmenekülni”), a többiek pedig sírva és fogcsikorgatva várják ki evilág végét (vö. Tm 27.).

A gazdag ifjú esetének értelmezése azért fontos, mert a hagyományos felfogás a fiatalemberből a jámborság, az életszentség, sőt: a büntelenség (!) szobrát faragta. Látszólag csak egyetlen hiányossága van, ez azonban jézusi ironia, hiszen éppen „a toroka véres”!

Miért nem jut be az ember Isten Országába?

Ahhoz, hogy megválaszolhassuk a címben feltett kérdést, először is tisztáznunk kell, hogy hol is van az „Isten Országá”? Vigyázat, egyáltalán nem a Mennyszágról van szó, kérdésünk nem a halál utáni életre irányul, nem az üdvözülés feltételeit kutatjuk. Azt szeretnénk megtudni, hogy itt és most, emberi életünk folyamán, van-e lehetőség valamiféle „minőségi átalakulásra”. Ilyen irányú reményeinket Jézus táplálja, sőt, egyenesen szítja (vö. Tm 9.).

A katolikus „Isten Országá” nagyon-nagyon félrevezető terminus, jobb, ha ezt a kifejezést nem is használjuk, az országbeli halálra utalást kivéve. Az „Isten Uralma” már sokkal jobb megközelítés, mert ebben már benne rejlenek az Atya-Fiúi viszonylatok is. Maga Jézus az „Isten királysága”, az „Atya királysága”, ill. egyszerűen a „királyság” meghatározást használta, amit a protestáns szentírásfordítások hűen tolmácsolnak is.

Jézus szóhasználata persze nem véletlen: a „királyság” a júdaizmus ősi kifejezése. Ennek tartalmára csak több elvont fogalommal lehetne utalni, mert jelentése a zsidó világképben gyökerezik. Ez a világkép (ahogy minden földi vallásé) emberközpontú és geocentrikus. Így mindössze két részből áll: az egy Úrból (= Izrael Istenéből), és az egy világból (= a Föld nevű bolygóból). Az Úr egyesíti magában a férfi és a női mivoltot (Já + Hevah = Jahve), az ember pedig az ő (egyetlen említésre méltó) teremtménye. Az Örökkévaló szigorú Bíró-Isten, aki csak egyszer teremtett: ezt a jó, bár véges (a Messiás eljövetelkor minden megváltozik-átalakul) világot. A „mennyság” a világ végén fog eljönni, mégpedig itt a földön, s ekkor a választott nép tagjai királyok és királynék lesznek. Fontos megjegyezni, hogy maga a Messiás is ember – hiszen csak egy Úr van! – így ő lesz Isten földi helytartója. Az Örökkévalónak csak annyi szerepe van az egészben, hogy megrendezi ezt a szituációt, egyébként se helye, se funkciója nincs az elméletben.

A zsidó ember várakozása tehát evilági jellegű: Isten királyságán egy más aiónbeli, de itt a földön megvalósuló, anyagi javakkal teli (globális) országot ért. Jézus tanítványai megéreztek, hogy mesterük nem lehet más, mint a Messiás, ezért Jakab és János már jóelőre bejelentette alkirályi igényét (Mt 20,20–1). Izrael politikai Szabadítót várt, és egy földrajzilag körülhatárolható birodalmat.

Jézus ezzel a felfogással (korabeli szóhasználattal: felismeréssel) verbálisan is szembehelyezkedett: tüntetően „az Atya királyságáról” (mint valami merőben más dolgról) és „a” királyságról (értsd: az igazi királyság) beszélt. Pilátus előtt közérthetően is kimondja: „Az én királyságom nem ebből a világból való” (Jn 18,36a). Így természetesen a földi helytartóságot sem vállalta, noha a nép nem egyszer királyné akarta tenni. Többször is utalt arra, hogy országa nem látható és nem építhető-szervezhető, mint egy párt vagy egyház. Össznépi szabadításról nála szó sincs, mindenkit az igazság (= a saját kútfejből merített tudás) ment meg (vö. Lk 17,20; Jn 4,25; Tm 71., Isz 110a/216,7).

Ez a másfajta királyság azonban megjelent Jézusban, s mert benne volt, fizikailag is közel kerülhetett (az akkor élt) emberekhez. A kinyilatkoztatás ily módon „testben” is meg tudott történni (vö. Tm 27.). Isten királysága tehát nem időben került közelebb, hanem Jézus személyében-tolmácsolásában közvetlenül is elérhetővé vált. Ez a lehetőség természetesen csak időleges volt (vö. Tm 37.). A kinyilatkoztatás vételéhez ma már más csatornát kell használni (vö. Tm 109.). Szerencsére a királyné válás rajtunk múlik, így bárki azzá lehet, beleértve a nőket is (vö. Tm 115.).

Az, hogy Isten országa „köztünk van” – óriási félreértés. Jézus akkor mondta, hogy a királyság (már) közöttetek van, amikor az emberek gyűrűjében állt. Fizikai távozása óta ezt már nem mondhatjuk. A „köztetek van” akkor és ott azt jelentette: én vagyok, bennem jelent meg, személyemben látható-érthető meg, fogható fel. Én vagyok az egyedüli mértékadó, engem küldött az Atya, csak rám hallgassatok! Tanítványai minden kétséget kizáróan konstatálták, hogy mesterük a királyság állapotában van (vö. Tm 23.), csak azt nem értették; hogyan került „oda”. Jézus ezt a kérdést sokszorosan is megválaszolta: komoly és következetes gondolkodás árán világosodtam meg, s mint megvilágosodott személy, most már másoknak is tudok világítani.

Aki keres, az talál, de a kérdező-kereső ember csak magában tud „találni”: a világos szem, a belső fül, az érző szív – mind-mind az agyban van. Az ember az eszével ismerheti fel (vö. Tm 40.), hogy az Atya fiává/leányává válhat, s csak lélekben-szellemben lehet azzá. „A királyság” egy olyan lelki- vagy tudatállapot, ami, ha bennünk van, akkor meg is látszik rajtunk. Jézus teljesen világosan beszél: „Értsétek meg, Isten királysága bennetek van” (Lk 17,21b), de affelől sem hagy kétséget, hogy ha nincs bennünk, akkor akárhol is van, mit sem érünk azzal (vö. Tm 2.).

Ezt könnyen be is látjuk, ha már tudjuk, hogy mi is az a királyi tudatállapot. Ez a szellemi-lelki szint a közvetlen istenkapcsolattal egyenlő. Jézus azért volt Isten fia (= lényegileg, tulajdonképpen ugyanaz, mint a szülője-teremtője, ahhoz a legteljesebben hasonlított, legközelebbi emberi hozzátartozója), mert értelmi fáradozás árán létrehozta ezt a szétszakíthatatlan kapcsolatot. Az Emberfi (= Isten időrendben első, történetesen hímnemű „gyermek”) volt az élő példa arra, hogy a királyság bárki számára elérhető. Aki pedig nem közvetítők által kapcsolódik Istenhez, az igazán él (vö. Tm 58.), az olyan embernek már örök élete van. Erről a valakiről mondhatjuk, hogy „bejutott Isten Országába”.

Sajnos, mindmáig csak egyetlen ilyen személyt ismerünk: Jézust, az egykori názáreti építőmestert. Rajta kívül eddig még senki sem ment át a halálból az Életre, pedig ő barátot és ellenséget is arra biztatott, hogy lépjen a nyomába. Nyilvános működését és kinyilatkoztatásait azóta is értetlenség övezi. Példabeszédei és logionjai még mindig megfejtésre várnak. Jobbján és balján üresen állnak a székek (Mt 20,20–3), holott végrendelete szerint nekünk is asztalhoz kell ülnünk (Lk 22,28–30), atyja országában, ahol még sok lakás van (Jn 14,2–3).

Valakinek a nyomába lépni azt jelenti, hogy pontosan ugyanazt az utat járjuk be, mint az előttünk haladó. Ez az, amit Jézus megvalósulva akart látni: követőinek sorát, akik az Élet felé törnek, önmagukat erőszakkal megtagadva, s a világ ellenében. Isten Fia vagy Leánya csak abban különbözik a többi embertől, hogy teljesen kiüresíti szívét-lelkét az Atya számára, s ezzel alkalmat biztosít neki a világban való működésre.

Nos, tudjuk már, hogy mi is az az „Isten országa”, s hogy hol kéne lennie. De vajon miért nem jön létre, miért nem tud megmenteni bennünket?

A szemfülesebb olvasók most azonnal megkérdezik, hogy: Miért kell egyáltalán „bemenni”? Miért nem születünk bele mindjárt abba? Miért vagyunk a mennyországától (Isten lakhelyétől) távol? Miért nem alanyi joga az embernek a közvetlen istenkapcsolat? Miért csak erőnek erejével hozhatjuk azt létre magunkban? Istenképűnek mondhatjuk-e az embert, ha pont a lényeg hiányzik belőle? S ha már – ad absurdum – így áll a helyzet, akkor miért nincsen egy széles út, miért kell egy szűk kapun át beverekedni magunkat?

Ezekre a kérdésekre könnyen meg lehet felelni, Jézus mégis példabeszédekbe és rejtélyes logionokba rejtette a válaszokat. Az ismeretszerzésnek ugyanis az a legbiztosabb módja, ha némi fejtörés árán mi magunk jövünk rá valamire. Az ily módon megszerzett tudást aztán már senki sem veheti el tőlünk. Ezért íratta Jézus szellemi hagyatékának (az ún. *Tamás-evangéliumnak*) az elejére: „Aki megtalálja e szavak értelmét, nem ízleli meg a halált”.

Az ember azért nem jut be Isten országába, mert az atyai kinyilatkoztatás fogadása helyett emberi konstrukciókat ad az Örökkévaló szájába. A homo sapiens a saját elképzeléseit és vágyait vetíti bele a Teremtőbe (vö. 1Móz 1,26–8), sőt, megpróbálja önnön képére formálni őt. Isten emberi fiait és leányait a gondolkodás szüli, ezért „gyermekké” kell válnunk. Ez a „gyermek” Jézus ajkán az újjászületés szimbóluma. Vajon miért? Mert folyton kérdez. A világ fiainak azonban nincsenek kérdései. Ezért nem jut be az ember Isten országába.

Kérdések

Hol vagyunk? Mi ez a világ? Van-e értelme az életünknek, s ha igen, mi az? Mi az ember? Van-e Isten? Miből következik jósága? Ő ugye csak-jó? Tényleg a jósága az ereje? Vajon boldog-e? Hol lakik, s változtatja-e a helyét? Változik-e a lényegét illetően? Miért nem láthatjuk őt? Ugye nem varázspálcával teremt, a semmiből? Adhatja-e azt, amije nincsen? Teremtése egyszeri, szakaszos, vagy folyamatos? A Mennyei Atyának ugye csak mennyei fiai lehetnek? Mindent ad-e a Mindentadó? Tudnak-e teremteni a fiai? Van-e szabad akaratuk? Miért ennyire igazságtalan az élet? Miért nem uralkodik Isten a világon? Miért nem hat oda (és ide) a Mindenható? Tényleg mindenható-e? Van-e gondviselés, s kik élvezhetik azt? Most igazságos vagy irgalmas az Isten? Beavatkozik életünk s a világ dolgaiba, vagy nem? Ha nem, akkor miért beszélünk csodákról? Rezonál-e Isten a világ történéseire? Lehet-e boldog, ha „lenéz”? A Föld nevű bolygó egyenlő a Világgal? Más égitesteken is élhetnek civilizációk? Lesz-e (van-e) ember utáni fokozat? Van-e evolúció, s véget ért-e? Ami kezdetes, az véges is? Akkor a mennyországbeli életünk is? Mi az a „valóság”? Mi az „idő”? Mi az, hogy „elmúlt”?

Honnan van a rossz, s miért domináns? Ugyan mit adhat egy teremtmény a Teremtőjének, s ugyan mit vehet el tőle? Mi az, hogy „istenképű”? Hozzá tartozik-e ehhez a teremteni tudás? Ha nem, akkor beszélhetünk-e istenképűségről? Mi lehet a különbség Teremtő és teremtményei között? Mi az a „szellem”, mi az a „lélek”? Mivel lehet kiérdemelni a Mennyországot? Mindenki üdvözl-e? Kapott tulajdonságokkal van-e értelme a „próbára tevésnek”? Ugyan hol történhetne meg ez a próba? Miért képtelenség a „tisztítótűz”? Miért nem lehet pokol? Vannak-e tékozló fiúk a Mennyben? Vajon mire használják szédítő lehetőségeiket? Saját világukban élnek-e? Szép-e az a világ? Van-e örömhíre az önzésnek?

Mi hiányzik a legjobban a mi világunkból? Miért nem tudta Jézus sehol lehajtani benne a fejét? (Mt 8,20). Jó-e ez a világ? Miért tökéletlen, s hogyan lehet az? Miért csúnya és miért hazug? Miért vásári, s miért zajos? Mitől kaotikus? Miért változik benne minden? Miért marad a lényeg ugyanaz? Mitől igazságtalan, s miért ostoba? Miért szép az élet a világ fiai számára? Hogyan találhatják meg benne a helyüket? Mitől és miért boldogok?

Van-e „élő” és „élettelen”? Az állatnak tényleg nincs lelke? Miért eszik egymást? S mi miért fogyasztjuk őket? Biztos, hogy a növények nem rendelkeznek én-tudattal? Mi a különbség „szervetlen” és „szerves” anyag között? Valóban harmónia-e a Kozmosz? Természetes-e a természet? Miért irtózik a természet az embertől? Hogy mondhatja valaki, hogy Istennek képe a természetben leírva vagyon”? Milyen Istenre lehetne így visszakövetkeztetni? Miért repülnek el előlem a madarak? Miért szúr meg a szúnyog, miért mérgez a liliom? Miért nyel el a folyó, miért emészt el a tűz? Miért mérges a gomba, s miért édes a mákony? Miért fal fel a cápa, s miért visznek ki a partra a delfinek? Miért mar meg a kígyó, s miért nem bánt a gorilla? Miért adja életét értem a kutya, s a macska miért a házhoz hű? Miért nem tapos emberre a ló, s miért öklel fel a bika? Miért reng a föld, miért pusztít a víz? Hogyan történhetnek közlekedési balesetek?

Hány nép él a Földön? Közülük hány az Isten választottja? Melyikkel nem kötött szövetséget? Hány „igaz hit” van? S ha egyik sem az? Melyik egyház az „egyedül üdvözítő”? Ha nincs ilyen, melyik az értékesebb? Kellenek-e mértékadók? A kereszténység előtt hány millió ember élt a földön? Addig senki sem üdvözült? Milyen keretek biztosítják az Istennek tetsző életet? A felekezeten kívüliek mind rossz emberek? Jézus csak a zsidó vallási rendszerbe nem akart beilleszkedni, vagy semelyikbe se tudna? Ha nem alapított egyházat, akkor ez hogyan keletkezett? Van-e lényegi különbség a júdaizmus és a kereszténység között? Van-e üdvtörténeti kontinuitás? Vallonvergetné-e egymást Mózes és Pál? Ha a körülmétkedés nem használ semmit (Tm 52.), akkor mi értelme van a gyermek-keresztelésnek? Beszélhetünk-e szabad akaratról, ha ehhez nem társulnak lehetőségek? Miért lesznek szegények mindenkor? (Jn 12,8a).

Igaz-e, hogy aki ember, az tévedhet? S igaz-e, hogy a pápa ember? I. János Pált valóban a „gépezet” ölte meg? A Péter–fillérekkel tényleg tőzsdéznek? Szétkergetné-e Jézus a vatikáni kufárokat? Miért könnyebb az egyházért szenvedni, mint az egyháztól? Hány katedrális igazol egy koldust? Ha tényleg hétmillió keresztény van Magyarországon, akkor

miért nem állítjuk vissza közfelkiáltással az apostoli királyságot? Ha Galilei rehabilitálásához majdnem négyszáz évet kellett várni, akkor mennyit kell a relativitáselmélet elfogadásához? Miért jó a keresztény szellemű iskola, ha az összes régi kommunista olyanba járt? Ha vannak tábori lelkészek, akkor miért nincsenek nyilvánosházaiak? A pénzért szeretőknek nincs joguk a lelki békéhez, csak a pénzért gyilkolóknak? Szentté avathat-e valakit egy nem-szent? Miért nem foglalkozott Jézus gyermek-hitoktatással?

Hány boldog ember él a Földön? Hányan vágyódnak a boldogság után? Hányan érik el? A többinek mit ér az élete? Ha az ember boldogságra termett, miért nem az? Mi a boldogtalanság oka? Mi a cselekedeteink valódi rugója? Mi a boldogság, s miben találhatjuk azt meg? Miért nem találjuk, holott keressük? Ki vagyok én, s mivé válhatok? Mi lesz a múlt felé irányuló vágyaimmal? Miért nem tudok kitűnni és miért nem tudok beolvadni? Miért örökök kastélyt ez, s reumát amaz? Miért van gazdag és szegény? Miért van fehér, fekete, vörös és sárga ember? Miért nem fog egyformán mindenki esze? Miért pattanásos ez, s miért szemüveges amaz? Miért erőszakos az egyik, a másik miért sebezhető? Miért egyszázbélű ez, a másik miért dagadt? Miért táncoslábú ez, miért botlábú az? Hogy lehet az egyik égi-meszélő, a másik pedig törpe?

Miért védtelen az ember, már az anyaméhben is? Miért fájdalmak közepette születik? Miért foganhat erőszakban, mámorban és véletlenül? Hogyan lehet nem várt, nem akart? Miért akkor és oda születik? Mitől lesz fiú vagy leány? Hogy születhet csonkán, bénán, vakon? Miért dobják kukába az épet, s miért lélegeztetik évtizedekig a sérültet? Miért játszik gyerekkorán az egyik, s miért robotol a másik? Miért óvják az egyiket, a másik miért kiszolgáltatott? Miért marad sokáig gyermek ez, s amannak miért nem volt gyermekora? Neki miért nem volt apja, neki miért volt három is?

Miért kísérik haza ezt a lányt, a másikat pedig sosem? Miért izlelheti meg a csókot idejekorán ez, s miért szomjúhozik hiába amaz? Miért van aranyszőke haja ennek, s az miért szeplős-vörös? Miért tud le barnulni ez, s mitől fehérbőrű az? Miért veszi el idő előtt szüzességét az egyik, miért nem tudja azt elajándékozni a másik? Miért esik túl könnyen teherbe ő, ő pedig miért magtalan? Miért szül torzót a szűz, s miért van szerelemgyereke a szajhának? Miért a szépség a legnagyobb hatalom a földön? Miért mulandó, s a csúnyaság miért nem az?

Ha nincs igazi bűnös, miért igazi mindig az áldozat? Miért van véres világbéke, miért vannak háborúk? Miért van bűnözés, s kik a valódi bűnösök? Miért vannak betegségek, miért vannak temetők? Miért kell meghalni, s miért nem tudunk, ha akarunk? Nem túl nevetséges az ősbűnt az embernek tulajdonítani? Mennyire tudja befolyásolni a világ sorsát a mai ember? Mennyire befolyásolhatta azt a kardfogú tigris elől menekülő ősember? Az ember megjelenése előtt hány ezer faj élt? Hol húzódik köztünk a határvonal? Szenved-e az állat, s fájdalommal szül-e? Van-e magához való esze? Pusztultak-e már az emberiség előtt élőlények, növények? Volt-e vulkánkitörés, szökőár? Ki pusztított és miért? Ez a világ a mi világunk? A mi világunk az egész Világ? Ki a mi istenünk? Igazi Isten-e attól, hogy nekünk az? Mit érzel a világot látva? Van-e szemed, s akarsz-e látni?

Ismerd meg önmagadat !

Előszó

Most egy olyan tükröt tartok az olvasó elé, mely megmutatja pillanatnyi helyzetét. Tudniillik, mindenki egy egyéni és személyre szabott üdvtörténeti pályán *sodródik* vagy *halad*. Csak kevesek mozgása tudatos, a nagy többséget a csordaszellem hajtja. Ez utóbbiak sohasem nézhetnek szembe önmagukkal, mert mindig a többieket látják. Az önmegismerésre és a meggazdagodásra az „elveszett juhoknak” van esélye. Jézus kizárólag hozzájuk és értük jött, hiszen csak a keresők ismerik fel a hangját. „Királlyá” a befelé forduló, az élet nagy kérdéseivel foglalkozó ember lesz. Az ilyen személy megtalálja „az élet helyét” és újjá is születik, nem utolsósorban azért, mert környezetét szemlélve levonja a nyilvánvaló következtetéseket (vö. Tm 4.).

Az alkalom

Az evilági élet sokszor produkál olyasmit, ami erősen elgondolkodtató. Hiába mondjuk, hogy „ez az élet rendje”, „a világ így működik”, „ilyen az emberi sors” – mégsem tudunk igazán megbékélni ezekkel a dolgokkal. Nagy nehezen tesszük túl magunkat rajtuk, és a túske sokáig bennünk marad. Személyes érintettség híján is megsérülünk, mert isten-, világ- és emberképünk kap sebet. Ha pedig velünk történik valami, akkor képesek vagyunk teljesen összeomlani.

Ezek az események „mellékesen” jó alkalmat nyújtanak arra is, hogy „magunkba szálljunk”. A közmondás szerint Isten megveri azt, akit szeret. „Verés” hiányában ugyanis nem foglalkozunk vele, így aztán pozitív találkozásra nincs is mód. A gondolkodó embert éppen az jellemzi, hogy tragédiák nélkül is keresi a kapcsolatot. Ez a folyamat igen gyümölcsöző, mert Isten nem mértékkal adja a Szellemet (vö. Jn 3,34). Az így megszerzett tudás olyan jellegű békét tud adni, amit a világ nem nyújthat. A Célba ért személy mindent átlát, számára semmi sem marad titokban.

A nagy vízvázlató

A kérdés csak az, hogy keressük-e az okokat, érdekel-e bennünket a dolgok nyitja. Aki gyermek módjára állandóan kérdez és kérdez, az megkapja a válaszokat. Mindenkinek megnyitják, aki a tudás ajtaján kopogtat. Az elsőprő többség sajnos nem akar látni és hallani. A vakok legfeljebb a világtalanokhoz mennek tanácsért. Az ember abban hisz, amiben hinni akar: hogy érette vannak mindenek. Istent is a saját képére formálja, vele akarja legalizálni a harácsolás iránti vágyát (vö. Ter 1,28).

A homo sapiens valójában egy gépiesen cselekvő, programvezérlésű automata, aki nek a mammon parancsol (vö. Jn 8,41–4). Istenkapcsolatát is az egyházra ruházza, ez pedig olyasmi, mintha valaki egy részvénytársaságot bízna meg nemi életének lebonyolításával. A dolognak súlyos következménye van, mert az egyén, és a szervezet tisztségviselője is, hoppon marad (vö. Tm 33., 38., 103.). Az emberek „vakok a szívükben” (vö. Tm 27.), így nem is érdekli őket a közvetlen istenkapcsolat lehetősége (vö. Tm 71.).

A „homo sapiens” tragédiája az, hogy a *mindennel szemben a semmit* választja (vö. Mt 16,24–7). A vallásos ember ezen is túlmegy: a nagy lehetőséget muszájnak fogja fel, s így eltolja magától. Ő abban a világban akar otthonra lelteni, ahol az Atya fiai semmiképp sem rendezkedhetnek be (vö. Tm 87.). Evilág fiai viszont csak sírva és fogcsikorgatva tengethetik napjaikat.

Íme, néhány példa :

1. Újsághír

„Egy esztergomi cukrászdában szörnyű dolog történt. Egy fiatal házaspár, akiknek csak nagy sokára született gyermekük, a Bazilikában imádkozott. Miután hálát adtak Istennek, lesétáltak a belvárosba, csemegézni. Az apa a nyakában vitte nevetgélő, másfél éves kisfiát, aki nagyon szeretett így utazni. Alacsony termetű édesanyja előttük lépett be a cukrászdába. A helyiség mennyezetén nagyméretű ventilátor forgott, mely szabályosan lefejezte a kisgyereket. A vér mindent és mindenkit összefröcskölt. A szülők semmit sem észleltek, csak a vendégek sikoltására kaptak észbe. Az anya – kis növése miatt – amúgy sem akadályozhatta volna meg a tragédiát. A rendőrség bűncselekmény hiányában nem indított eljárást.”

2. Tévéműsor

„A paksi kompnál borzasztó tragédia történt. Egy személygépkocsi belecsúszott a Dunába, és a két benne tartózkodó kisgyerek megfulladt. Az apa kiszállt jegyet venni, az anya pedig a csomagtartóhoz ment. A rossz, vagy rosszul behúzott kézifék nem tudta megtartani az autót, így az egyre gyorsulva a jéghideg vízbe szaladt. Az anya hiába futott utána, de ha utol is éri, nem tudta volna elfordítani a kormányt a felhúzott ablak miatt. Az apa a vízbe vetette magát, de még csak nem is látta, hogy merre lehet a kocsi. A gyerekek túl kicsik voltak ahhoz, hogy önerejükkel a felszínre kerüljenek. Nem kizárt, hogy a balesetet részben műszaki hiba okozta.”

3. Rádiós tudósítás

„Sokadszorra esett meg, hogy egy alkalmi szerelmespár a rakpartról a folyóba került. Lakásproblémák miatt ugyanis többen csak személyautóban lehetnek együtt. Ilyenkor a festői alsó rakparton parkolnak le, ahol kicsi a forgalom. A kéziféket nem húzzák be, mert a kar útban lenne, ehelyett sebességbe teszik a kocsit. A heves ölekezés közben azonban üresbe rúgják a váltót, s önfeledt állapotukban még az autó lassú mozgására sem figyelnek fel. A mostaniaknak szerencséjük volt, mert egy taxisofőr észrevette a guruló járművet. Beugrott a zajló folyóba, és az utolsó pillanatban kihúzta az utasokat. Az életmentő férfi viszont szerencsétlenül járt : elmerült a vízben, csak este kilenckor fogták ki a holttestét.”

Folytathatnánk még a sort, hiszen szinte havonta történik ilyesmi, csak nem mindig teszik közhírré. A pártállami időkben nem is jelenhettek meg ilyen jellegű hírek, képeket pedig egyáltalán nem közöltek. Ma a divatos témák szorítják ki egymást a híradóból, tragédiáról csak akkor esik szó, ha nincs más szenzáció. Most szándékosan „békebeli” események kerültek terítékre, mert a háborús borzalmakról látszólag könnyű sommás véleményt mondani. Valójában a népi hírtudást és a természeti katasztrófákat ugyanilyen nehéz helyre tenni, bár egyesek mindent „kimagyaráznak”. Mi azonban, a tényekkel szembesülve, mondjuk ki, hogy mit gondolunk ezekről a dolgokról !

Lehetséges vélemények

- Isten útjai kifürkészhetetlenek.
- Isten nem ver bottal.
- Mindez az általános erkölcsi romlás miatt van.
- Mindez az eredeti bűnre vezethető vissza.
- Mindenről az ember tehet.
- A szóban forgó események szereplői valami módon bűnösök voltak.
- A szülők felelőtlenül viselkedtek.
- A kisgyerekekből angyalok lettek.
- A taxisofőr azonnal üdvözült, hiszen életét adta barátaiért.

Az ilyen vélemények legalább olyan szörnyűek, mint maguk az események. Isten a maga részéről mindent megtesz azért, hogy megértesse magát az emberrel. E cél érdekében még elsősülött Fiát is a kereszthalálra tartó tanúságtételre szólította fel. Ő sem bottal, sem más módon nem ver senkit. Az „általános erkölcsi romlás” egyidős az emberiséggel. Az eredeti bűnt nem az ember követte el, hanem a Hazugság atyja (vö. Jn 8,44). Az ember sokmindenről tehet, de nem „magától” bűnözik. Minden egyes homo sapiens végső soron áldozat, mégpedig Evilág Urának áldozata. A szülők felelőtlensége nem említhető egy napon a következményekkel, a rájuk szakadt „büntetés” aránytalan. A kisgyerekekből nem lettek angyalok, ez a kifejezés egész mást jelent. A taxisofőr nem üdvözült azonnal, mert biológiai halála megakadályozta abban, hogy megszerezze az örök életet. Azt csak hosszadalmas és „fárasztó” (vö. Tm 91.) szellemi erőfeszítések után lehet megkapni. A három esetben éppen az a legnagyobb tragédia, hogy egyesek számára túlságosan hamar lezárult ez a biológiai élet kínálta lehetőség.

Mit mond erről Jézus?

Az ő korában is történtek ilyen jellegű dolgok, és nyilatkozott is azokról. Akkor is megesett, hogy emberek haltak meg a Templomban (!), mégpedig istentisztelet közben (vö. Lk 13,1-3). Az idő tájt is voltak, akik tömegszerencsétlenség áldozataivá váltak (vö. Lk 13,4-5). Ő tudta, hogy nem voltak bűnösebbek másoknál, s azt is, hogy nem Isten büntette őket. Hallgatóságát arra figyelmeztette, hogy *ha más felismerésre nem térnek*, akkor hasonlóképpen fognak elveszni.

Vajon milyen hasonlóságra célozhatott? Ezt a rákövetkező példázat (Lk 13,6-9) világítja meg. A mondanivaló a következő: ha az ember újra és újra elutasítja a Dolgokkal való szembenézést, akkor sosem fogja létrehozni azt a közvetlen istenkapcsolatot, mely megmenti az országbeli haláltól. Ez esetben teljesen mindegy, hogy biológiai életének *mely szakaszában*, s hogy *miképpen* halálozik el, hiszen így is, úgy is Pneuma nélkül távozik. Márpedig a tét nem más, mint énünk Életre nemzése ! (vö. Tm 71.).

Magyarra fordítva: aki 90 éves korában, egy hosszú és boldog élet után leheli ki a lelkét, dédunokái társaságában, *de Pneuma nélkül*, az pontosan odáig jutott, mint az, aki másfél éves árvaként hunyt el, tüdőbajban. Különböző okokból ugyan, de egyikük sem érte el a Célt, tehát egy közös tragédiában osztoznak. Az egyetlen és igazi emberi tragédiában: az örök életre el-nem-jutásban. Ez akkora tragédia, hogy semmiféle biológiai csapás nem képes fokozni. Jézus szerint az emberek üresen (= Pneuma nélkül) jönnek a világra, és arra törekednek, hogy üresen is távozzanak (vö. Tm 27.). Mivel ez „sikerül” is nekik, kár sopánkodni az exitus hogyanján...

És hol marad a Gondviselés?

Az általános jellegű és mindenre kiterjedő Gondviselés fogalmát a júdaizmus is ismeri, hiszen ez a dolog minden földi vallás egyik alappillére. Ha van Isten, akkor nyilván törődik a teremtésével, mégpedig automatikusan. Magyarán: a hívó ember egy világfenntartó és „rendszer szabályozó” tevékenységet tulajdonít Istennek. A kereszténység is ezt hirdeti, mégpedig Jézus nyilatkozatai alapján (vö. Mt 6,25-34; Lk 12,22-31).

Itt azonban egy nagy félreértés van, ami abból is látszik, hogy a hívek egyáltalán nem fogadják be ezeket az igéket, sőt, életvitelük szöges ellentétben áll azok mondanivalójával. (Ahogy a Hegyi beszéd egyéb részeivel is...) Mindenki az étel-ital-ruháért aggodalmaskodik, az ember vet, arat és csűrbe takar (Isz 132/113). Tulajdonképpen csak a pogányok kivételek: ők a mának élve nem törődnek semmivel. Bizonyos értelemben a világ fiai itt is okosabbnak bizonyulnak náluk, ahogy máskor is (vö. Lk 16,8).

A megoldás roppant egyszerű: a jézusi mondandók csak az őt követni akaró Fiú-aspiránsoknak szólnak ! Az egész Nyilvános Működés az ő érdekükben történt, kizárólag hozzájuk jött, és értük vállalta a kereszthalált (vö. Jn 17,1-26). Ők azok, akik hallgatnak rá, ezért csak őket tudja tanítani. Elvileg senki sincs kizárva ebből a körből, még a nők se (vö. Tm 115.). Mindenki saját magát zárja ki, mégpedig oly módon, hogy elengedi a füle mellett a megmentő igéket (vö. Mt 7,21-3). Következésképpen a sok meghívott közül kevesen lesznek *választottak* (vö. Tm 22.), márpedig csak ezek képesek a szövetségkötéssel záruló kinyilatkoztatás vételére.

Az Örömhír tartalmait nem lehet egy evilágban berendezkedni akaró kollektívum törvényeivé tenni. Jézus „országa” nem evilágból való (vö. Jn 18,36); a „királyság” egy tudatállapot, mely Atya és Fiú (Leány) lelki egymásbanlevését jelenti (vö. Tm 107.). Az eme státushoz vezető út pedig szigorúan egyéni és személyre szabott (vö. Mt 7,13–4), mégpedig azért, mert nem tud másmilyen lenni, hiszen közvetlen istenkapcsolatról beszélünk.

A Jézus által megígért (és megélt) gondviselés egyáltalán nem általános jellegű, és nem is terjed ki mindenre. Az Atya csak a Fiain tud segíteni, s azért tud, mert bennük van. Ráadásul őket is csak a nyilvános tanúságtétel során képes segíteni. Annyi étel-ital-ruhalakást tud biztosítani, amennyi feltétlenül szükséges. A „százannyi” ház és szántóföld csak átmeneti haszonélvezetet jelent, ahogy a „százannyi” szülő, testvér, feleség és gyermek szintén csak az üldözések idejére jelent támaszt. Aki már nyakába vette a kivégzőkeresztjét, annak rövid az ideje a tartós viszonylatokhoz, arról nem is beszélve, hogy amúgy sem akar birtokolni semmilyen földi kincset.

Az istengyermekké lenni nem akaró keresztény hívők ezzel szemben egy olyan fokú – szeretteikre is kiterjedő – gondviselést képzelnek be maguknak, ami több ok miatt sem működhet. Az Atya nem azonos Evilág Urával, így nem is tud semmiféle befolyást gyakorolni a földi történésekre. Ő csak emberi Fiain és Leányain keresztül juthat szóhoz. Jézus szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel mutatta be, hogy miben különbözik Atyja e kor istenétől (vö. 2Kor 4,4), akit Sátánnak is nevezhetünk. Ő az, aki bárhol és bármikor „kézivezrlést” alkalmazhat a Kozmoszban. Ezt csak vész helyzetben teszi meg, mert általában elegendő a személytelen erők automatikus működése. Sajnos, a hívők legtöbbször a Rendszer fel nem ismert törvényszerűségeiért adnak hálát...

Mégis van valami, ami bizonyos fokú védettséget adhat az embernek, ez pedig a tanítványi státus. Ha valaki Fiú-aspiránssá válik, akkor *tudása arányában* felhatalmazást is kap egynémely dologra (Lk 10,17–20). Az ehhez szükséges erő természetesen Jézuson keresztül jön, és az Atyától származik, de magát a védettséget a tudás adja. Minél többet tudunk, annál nagyobb biztonságban leszünk. A folyamat végére pedig elérjük a teljes nyugalmat, azaz Jézus békéjét (vö. Tm 1.).

Ki profitálhat egy tragikus eseményből?

Bárki, aki hajlandó megerőltetni az agyát. Az ember lelke/szelleme/értelme egy és ugyanazon dolog. A „szív”, a „szem” és a „fü” egyben van, ez az az értő-érzékszerv, mellyel képes logikusan gondolkodni. Akinek van esze, az használja is, s aki nem használja, annak tulajdonképpen nincs (vö. Tm 40.). A Kincset csak az találhatja meg, aki felszántja „a földjét” (Tm 110.), vagyis aki hajlandó a nyakába venni Jézus könnyű terhét (Tm 91.). A szellemi erőfeszítés valójában nem nehéz, és sokmindentől megkímél bennünket. Ha megkeressük a tragédiák és katasztrófák okát, akkor nyugalom tölthet el minket, még a holtakkal kapcsolatban is (vö. Tm 50.).

A megközelítés módja

Csak az jut el az igazsághoz, aki előlről kezdi az egészet (Jn 3,13). Jézus fel akart jutni a mennybe, ezért „a mennyből szállt alá”, vagyis először a legalapvetőbb kérdésekkel foglalkozott. Felülről lefelé haladva tette fel a kérdéseit, s a logika – Isten segítségével (vö. Tm 40., 89.) – mindenre választ adott. A tudás kulcsa a gondolkodás, az igazsághoz a helyes következtetések vezetnek el! Ha híján vagyunk a legalapvetőbb ismereteknek, akkor nem érthetünk meg semmit. Kezdjük hát onnan, hogy van-e Isten...

Nikodémus nem volt hajlandó mindent előlről átgondolni, ő *felmentést kért* a szellemi erőfeszítések alól. Ilyen jellegű felmentést azonban senki sem kaphat Istentől (vö. Tm 43., Mt 12,31–2; Jn 4,23–4).

Átok és ima

A három, fentiekben megszámozott, tragikus esemény kapcsán teljesen jogosak az égbe kiáltó indulatok. Ki ne értené meg a szülőket, akik jajongva tudatják a világgal, hogy sze-

rintük nincs Isten. Ez az ő viszonylatukban igaz is ! Tudniillik, még el sem indultak azon az úton, melynek végén – az élő istenkapcsolat formájában – , Isten léte valósággá válik. Persze, „csak” az ő számukra, de hát ez a legtöbb, amit a homo sapiens elérhet. Az ember tragédiája az, hogy kollektív megoldásokban gondolkodik, noha sem a kiválasztottság, sem a kinyilatkoztatás, sem a szövetségkötés, sem a megmenekülés nem képzelhető el tömegméretekben. Ez egy olyan illúzió, melyet az egyház hirdet, mégpedig a Sátán sugallatára.

Természetesen az lenne a jó, ha „mindenki”, és nagyjából egyszerre indulna el az üdvösség irányába, ez azonban, ezen a világon, lehetetlen. Jézus világosan beszélt a kiválasztottak számarányáról (vö. Tm 22., 48., 76.), és a kinyilatkoztatás útjáról–módjáról (vö. Tm 40., 71., 107., 109.). Ő arra intett bennünket, hogy ne a megmenekültek számával foglalkozzunk, hanem azzal, hogy mi azok közé tartozunk ! (vö. Lk 13,23–4).

Ha nincs Istenünk (a bennünk kialakuló Pneuma formájában), akkor gondot se tud viselni ránk. A gondviselés persze „csak” a keskeny úton való haladást célozza, mert ez az egyetlen terület, ahol működni képes. Isten nem tud és nem is akar belefolyni a hétköznapi élet dolgaiba, mert ez a világ nem az ő világa. Teljességgel tragikomikus, hogy a hívők földi kincsekért-lehetőségeikért imádkoznak hozzá. Ha kapnak valamit, az azért van, mert Evilág Urához sokkal hatékonyabban imádkoznak. Ez az ima az életvitel és a viselkedés, mely meghozza a maga „gyümölcsseit”.

Amikor az ember elkerül egy tragédiát, vagy mentesül valamely következménye alól, akkor azt mondja, hogy „imáim meghallgatásra találtak”. Ez teljesen nonszensz, mert egy Bíró-Istent feltételez, aki ráadásul befolyásolható is. A köznapi értelemben vett ima egyáltalán nem jelent istenkapcsolatot, s ezt a homo sapiens tudja is, csak hazudik magának. Igazán imádkozni csak egy Jézushoz hasonló Emberfi tud, s éppen azért, mert közvetlen istenkapcsolata van, pontosabban: ő maga a megtestesült, élő istenkapcsolat. Az embert – mint olyat – ez a lehetőség nem érdekli (vö. Tm 27.). Ezért aztán születésétől haláláig kötéltáncot jár, azaz sírva és fogcsikorgatva egyensúlyoz az élet háborgó tengere felett.

A vallásos ember ezt azzal fokozza, hogy a jót és a rosszat is Istennek tulajdonítja. „Az Úr adta, az Úr elvette, áldassék érte az Úr neve.” Ez magyarul azt jelenti: fogalmam sincs, hogy mi miért van, s hogy hogyan lehet a jó rossz, és hogy miképpen lehet a rossz jó. Tudatlansággal keveredő érdektelenség pecsételi meg a homo sapiens sorsát, amit lelkiismeretlenség fejel meg. A „hájjal benőtt”, vagy „megkövesedett” szív semmit sem képes felismerni, a begyöpösödött agy nem tud logikusan működni. Az embert az öli meg, hogy kollektív hitet tesz az esze helyére (vö. Tm 42., 43., 44.). Így aztán nem jön rá arra sem, hogy élete folyamán nem Istennel áll szemben. Az örömeik és a tragédiák mögött nem őt kell keresni ! A jézusi gyógyítások és halott-feltámasztások azt jelzik, hogy Isten csak-jó, az ő Világában nincs betegség és halál, s ha alkalmat kap rá, akkor itt is megszünteti ezeket.

Hazugságok halmaza

Bármelyik világvallásról is legyen szó, biztos, hogy félrevezeti a kereső embert. Tudniillik, mindegyik kollektív módon kezeli az istenkapcsolat kérdését. A széles utak azonban a veszedelembe visznek, csak a szűk kapu nyílik az Életre (vö. Mt 7,13–4). A „végső kérdésekkel” egyénileg kell foglalkozni, s ha a gondolkodó ember nem adja fel, akkor mindenre választ kap. Ez a folyamat az igazi üdvtörténet, ezt koronázás követi (vö. Tm 1.).

Isten ugyanis csak a kereső számára van. Az ilyen ember valóban kapcsolatban áll vele (vö. Tm 89.), a kétoldalú viszony pedig automatikusan elmélyül (vö. Tm 40.), s csak a teljes egymásbanlevésnél áll meg (vö. Tm 107.). Jézus egy olyan kereső ember volt, aki meg is valósította, és demonstrálta is ezt a tökéletes egységet (vö. Tm 27.). Isten csak akkor van, ha belénk költözve nyilvánosan működni kezd (vö. Tm 2.). Ekkor a többi ember számára is megmutatkozik az élő, személyes istenkapcsolat lehetősége (vö. Tm 71., Jn 1,12).

Ez a világ éppen azért rossz, mert nem nyújtja alanyi jogon ezt a kapcsolatot. Csak akkor birtokolhatjuk, ha minden másról lemondunk. Mégis Jézus példáját kell követnünk, hiszen a megszerzett státus az, ami megment bennünket (vö. Tm 2.). Nincsen semmiféle kollektív „megváltás”. Ez a kereskedelmi kifejezés nem is szerepel az evangéliumokban, hiszen páli terminus. A vallásos emberre tengernyi hazugság zúdul, s csak az okosak ússzák meg szárazon.

Evilág szolgái

Isten valódi ajándékára – a szent Szellemre (vö. Jn 4,10) – a hívó ügyet sem vet. Ha valami problémája van, akkor gondolkodás helyett a papokhoz megy. Jézus óvott ettől a fordulattól (vö. Mt 23,9), hiszen ezáltal az ember lelkiismerete más zsebébe kerül. A Célhoz csak rajta (az istengyermeki státuson) keresztül lehet eljutni, minden más út a veszedelmbe vezet. A vallási szervezetre hagyatkozó egyén ahhoz az ősemberhez hasonlít, aki megfagyott a köszénből kifaragott priccén.

Minden egyház az erkölcsi-etikai megújódást erőlteti, vagyis az emberi magatartásra akar hatni. Ez egy kilátástalan és fölösleges dolog, mert amíg a lélek nem válik homogénná, addig kudarcra van ítélve minden próbálkozás (vö. Tm 61.), ha viszont megtisztul, akkor a viselkedés magától megváltozik (vö. Tm 90., Mt 23,25). A tudás birtokába jutott ember már *képtelen* a vétkezésre (vö. 1Ján 3,9), egy Emberfi már verbális bünt sem tud elkövetni (vö. Jn 8,46).

A hazugság folyama viszont a Sától egészen a lelkivezetőig hullámszik. A papok nem tudnak semmit, ők csak elődeik hiedelmeit viszik tovább (vö. Tm 38.). Ha kell, akkor tüzzel-vassal védik „a hitet” (keresztesháborúk, inkvizíció), sőt, saját kezűleg is hajlandók ölni érte (vö. Jn 16,1–4). A jó pap a hitéért az Istene is átgázol...

Az egyház nem foglalkozik a végső kérdésekkel, mert az beláthatatlan következményekhez vezetne. Hamar kiderülne, hogy Isten és ember között nincs szükség közvetítőre (vö. Jn 12,19). Nem lehetne igazolni az ópiumforgalmazást, és fel kéne számolni a jogosulatlan biztosítási tevékenységet. A papok valójában olyasmit ígérnek, amivel nem rendelkeznek. Arról gyözködik a híveket, amit maguk is csak hinni szeretnének. Olyasvalaki nevében beszélnek, aki nem hatalmazta fel őket erre. Küldött csak egy Emberfi lehet, akinek felkentségét a tettei bizonyítják.

A vallási szervezetek ellenérdekeltek abban, hogy Isten és ember egymásra találjon, hiszen a közvetítésből élnek, mindenfajta értelemben. Igazi funkciójuk az, hogy meggátolják a homo sapienst az istengyermekké válásban. Ha pedig ez nem sikerülne, akkor „a nagyobb rossz elkerülése érdekében” – likvidálják (vö. Jn 11,45–50). Ez egy nem tudatos tevékenység, melyet Evilág Ura irányít. A szekularizáció elleni harc már tudatos, tudniillik, nem szeretnék, ha bárki is önélkülük boldogulna.

A próbatétel helye?

A vallásos ember úgy tudja, hogy az evilági lét egyfajta előszoba az örökkévalóságához. Az üdvözülés érdekében azonban nem tesz semmit: keresés, készülés és tanúságtevés helyett csak lavírozgat. Valójában nem akar mást, mint „szépen élni”, azaz mindenben megtalálni a középutat. A trónörökösök számára (vö. Mt 19,28–30) viszont nincs középut, választani kell Isten és a világ között (vö. Tm 55., 81., Isz 29/30; 32/124; 62/145). A kompromisszum-készség „hiányzik” Jézus tanításából...

A hívők persze hallani se akarnak ilyesmiről. Nekik csak az a fontos, hogy az egyház szentesítse az életvitelüket. A szolgáltató jellegű vallási szervezetek ontják is az „áldást” és a „biztosítékokat”, így üzembiztos az elkárhozás. Ez a kifejezés azt jelenti, hogy az embernek *kárba megy az élete*, vagyis országbeli szempontból kihasználatlanul marad az az idő, amit itt tölt. Aki viszont nem él a nagy lehetőséggel, az meghal (vö. Tm 71., Jn 8,21–5).

Ez az országbeli halál előre megjósolható, a hívők viselkedése alapján. A törvényszerűség ugyanakkor nem jelent szükségszerűséget, hiszen a tragédia könnyen elkerülhető lenne (vö. Tm 91.). Sajnos, az emberek hagyják, hogy a hivatalos mértékadók elállják az útjukat (vö. Tm 38., 103.), sőt, egyenesen megbízzák őket ezzel. Ha viszont vak vezet vakot, akkor mindketten gödörbe esnek. A hívek a világba való beilleszkedés receptjének gondolják a vallást, s a papok meg is akarnak felelni ennek a várakozásnak. Bizony, kettőn áll a vásár, de egyik fél sem profitál...

Ez az ördögi kör tovább gyűrűzik, mert az utódok ugyanonnan indulnak, ahonnan a szüleik. Ők sem tudnak „a szántó földjükbe” rejtett kincsről, így aztán nem is aknázhatják ki (vö. Tm 110.). Ily módon azok, akik úgy gondolják, hogy ők mindent megtettek a gyerekeikért, valójában semmit sem csináltak. Ha ugyanis a Lélek kárba vész, akkor mi az, ami megmarad? (Mt 16,26). Hiába forog minden a csemete körül, ha nem csírázik ki benne a Pneuma-mag. Ez lenne az igazi Élet-adás, mert ez az igazi születés! (vö. Tm 102.). A hívó ember magatartásából egyáltalán nem lehet arra következtetni, hogy ő valamiféle

próbának akar megfelelni. Sorozatos felmentéskérésekből áll az élete, s csak azzal törődik, hogy mi alól kaphat feloldozást. Az egyház úgymond meg is bocsátja a bűneit, csak hogy ilyesfajta tevékenységre nincsen jogosítványa. Ez majd ki is fog derülni „odaát”. Akkor a papok majd úgy fogják érezni magukat, mint az a rendőrtiszt, akit az általa letartóztatottak cellájába zártak be.

A keresztény ember hazugságok burkában nő fel. Ez nem azt jelenti, hogy tudatosan megtévesztik őt, hanem azt, hogy valakik – önhibájukból – nem tudják közölni vele az igazságot. Arra nevelik, hogy önmagának is hazudjon, főleg a szex kérdésében. A Pneumát nélkülöző egyed azonban félig állat, félig gép, így az életét a kéjvágy és a fájdalom irányítja. Korán megtanulja, hogy *amiről nem beszélünk, az nincs*. Ezért aztán az sem tudatosul benne, hogy a születés és a halál egyformán abnormális. Nem döbben meg azon, hogy a szűz torzót szült, s hogy a kurva szerelemgyereket. Az ilyesmi mindig csak másokkal történik meg...

Élet a külső sötétségben

A sodródó ember nem törődik azzal, hogy hol van, s azzal sem foglalkozik, hogy ő tulajdonképpen micsoda. Ha megválaszolná ezeket a kérdéseket, akkor hamar rájönne arra is, hogy élete folyamán nem Istennel áll szemben. Isten az ő szövetségese lehet, feltéve, ha nem akar ebben a világban berendezkedni. Itt amúgy is csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni, sőt, a tragikus események is „benne vannak a pakliban”. A homo sapiens úgy mond igent ezekre, hogy közben nem létező dolgokban bízik. Úgy gondolja; ha ő nem tesz rosszat, akkor vele sem történhet semmi rossz. Ezért a felfogásért csak saját magát okolhatja.

A világ legnagyobb hazugságai

Ahogy a címből is következik, a felsorolás nem teljes. Ez a 33 pont azokat a dolgokat sem tartalmazza, amikre az olvasónak magának kell rájönnie. Ha már azt is tudja, hogy mi a legalapvetőbb hazugság, akkor semmi sem állhat útjába annak, hogy más felismerésre térjen.

1. Nincs Isten.

De van. Mindig volt és mindig is lesz. Magyarán: örök. Az ember szempontjából nézve változatlan és időtlen, de a „saját idejében” nyilván „változik”, különben nem tudna rezonálni teremtményei megnyilvánulásaira. Lényegét illetően persze változatlan, mert mindig a lelkiismeretével összhangban viselkedik. Ezért nevezzük tökéletesnek, s ugyanezért tarthatjuk boldognak is. Isten csak-jó, nem lehet beléje dualizmust vinni. Léte garancia a jóságára, mert csak a Jó létezhet.

2. Azt sem lehet bizonyítani, hogy van Isten, s azt sem, hogy nincs.

Csak olyasminek lehet bizonyítani a létét, ami van, a nem létező dolgot képtelenség. Ami nem létezik, annak neve sincs. Nem mondhatjuk, hogy: „Nézz oda ! Látod, hogy nincs?”, hiszen ha lát valamit, vagy meg tudja nevezni a vita tárgyát, akkor az létezik...Isten nem-létét csak állítani lehet, eleve lemondva mindenfajta bizonyításról, mert a bizonyítási kísérlet azonnal megcáfolná az állítást. A lelke mélyén mindenki tudja, hogy van Isten, csak a másik embertől várja a bizonyosságot. Erre a bizonyosságra azonban csak egyénileg lehet eljutni, ez a felismerés kizárólag személyesen élhető át. Szükségképpen van ez így, hiszen a szóban forgó élményben két lélek találkozik, itt egy harmadik résztvevő nem lehet jelen. Isten léte tehát sosem igazolható – mások számára.

3. Istent csak az emberek találták ki. Ha nem lenne, ki kéne találni...

Azt az istent, akit a homo sapiens a saját képére formált, azt valóban az emberek „találták ki”. A gátlástalan harácsolás programját ők adták a szájába (1Móz 1,28). A büntetésekkel-jutalmazásokkal operáló, áldozati adományokkal befolyásolható, igazságos de irgalmas (!), érthetetlenül gondot viselő, kifürkészhetetlen akarátú, felfoghatatlan állagú és nemű, a semmiből s varázspálcával teremtő, jöcselekedeteket számláló, de végül mindent („hivatalból”) megbocsátó Úr – tényleg emberi mű. Ennek az istenképnek azonban semmi köze sincs a valósághoz.

4. Istennek képe a természetben leírva vagon.

Az ember alatti „élővilág” véres körforgásban küzd a létért: a nagyobb megeszi a kisebbet, az erősebb végez a gyengébbel, az agresszívabb kirekeszti a többieket a párosodásból, elsőként a betegek és a kicsinyek esnek áldozatul, a fészkeket kirabolják, a tojásokat feltörik, a kölyköket nemegyszer a szülők falják fel... A növények kíméletlen harcot folytatnak a tápanyagokért és a fényért, ez jól látszik a gyorsított felvételeken. A természet szépnek és harmonikusnak tűnhet a városi kiránduló számára – de csak azért, mert már nem él benne. Alig van kitéve az őserdő növényi és állati veszélyeinek, az időjárás szeszélyeinek, jobbára az ökológiai katasztrófák sem érintik. Hitler világméretű expanziós törekvéseit a természet törvényei igazolják, ő hivatkozik is erre a Mein Kampf-ban.

5. Isten csak a dolgok összessége, a mindenség eredője (panteizmus).

Ez egy geocentrikus és materialista felfogás. Rendszeren belül sem igaz, mert a Természet nem természetes, a Kozmosz korántsem harmónia..

6. Isten mindenható.

Ha a „mindenhatón” olyasvalakit értünk, aki bármit megtehet, akkor ez Reá nézve nem igaz. Önmagával-lényegével-céljával ellentéteset ugyanis nem „tud” tenni.

7. Isten irgalmas / igazságos.

Isten lehet irgalmas *vagy* igazságos, de a kettő együtt nem. Ha irgalmas, akkor ez azt jelenti, hogy a tények ellenére másként dönt, az igazságos lelkület pedig ezt nem teszi lehetővé.

8. Isten végtelen.

Ezt a jelzőt általában rosszul használjuk. A „végtelen” egy tér-idő kategória fosztóképzős alakja, vagyis a térbelinek tagadása. Magyarán: nem térbeli. Mégis, mikor a „végtelen” szót kimondjuk, valami térbeli végnélküliségre gondolunk, ami ostobaság.

9. Az ember istenképű.

A Teremtés könyve egyetlenegy dologban jelöli meg az ember istenképűségét: a váltivarúságban (1Móz 1,27). Az ilyesmihez hús-vér test szükséges, melyet táplálni és ruházni kell. Az ehhez kapcsolódó érzékszervek az állatokhoz és a gépekhez képest is tökéletlenek. Szervezetünk sérülékeny, öregedő és halandó. Az ember a váltivarúság miatt nemi életet is él, továbbá szaporodik. Ehhez azokat a szerveit használja, amelyek a kiválasztást végzik az anyagcsere-folyamatban. Hol hát a hasonlóság? Ha Jahve egyesíti magában a férfi és női mivoltot (Já + Hevah), akkor miért választotta volna azt szét az emberben? Ha pedig megtette, akkor bizony vége az istenképűségnek. Szerencsére ez csak a régi teológusok kétes értékű spekulációja.

10. Az ember a teremtés koronája.

Hogyne. Mit is mond Madách?

*Ezt tartja tán az a kis féreg is,
Mely a gyümölcsöt eszi el előled,
Meg a sas, melly a kis madárra csap.
.....
Az ebnek is eb legfőbb ideálja,
S megtisztel, hogyha társaúl fogad.*

11. A világ egyenlő a Földdel, a többi égitest csak fényűzési kellék.

Állítja a homo sapiens, akinek geocentrikus és emberközéppontú a felfogása. Ez az alapállás nagy butaságról és még nagyobb gőgről árulkodik.

12. A teremtés egyszeri esemény volt és befejezett dolog.

Igen? És mit csinált Isten a teremtés előtt? S utána? Ha pedig időtlen, akkor mikorra datálható az aktus? A változatlan Isten miért „mozdult meg”? Vajon miből teremtett? Hol volt mindaz, ami lett? S mivé válik a világ végén? Teremthet-e az Örök mulandót? A helyes

válaszok Isten létéből vezethetők le. Ha van, akkor csak-jó lehet, s ez a jósága állandó. Aki jó, az ad, vagyis teremt. Ez a teremtési tevékenység Isten lényege. A teremtési folyamat tehát egyidős Istennel. Ily módon nem lehet sem egyszeri esemény, sem pedig szakaszos.

13. Mindenkinnek szabad akarata van.

Abszolút értelemben senkinek sincs. Istennek azért nincs, mert Ő a jóság mellett kötelezte el magát, önmagával-lényegével pedig nem tud ellentétesen viselkedni. Mennyei teremtményeinek ugyanezért csak „egyszer használatos szabad akarata” van: Isten mellett való döntésük következményeként elvesz a visszatáncolás lehetősége. Esetükben a szabad akarat megléte a teljes értékű választás kritériuma. Az embernek egyáltalán nincsen szabad akarata, mert szándékai mellé nem társulnak lehetőségek. A homo sapiens mozgásteret igencsak parányi...

14. Mindenre kiterjedő, általános Gondviselés van.

Ha Isten teremtette ezt a világot (értsd: a Föld nevű bolygót), akkor ilyesmire nincs szükség. A dolgoknak maguktól kell menniük, mégpedig remekül. Az emberiség története azonban nem ezt tükrözi. Ha viszont nem ő alkotta, akkor vajon belenyúlhat-e a világ dolgaiba?

15. Lélekvándorlás van.

A zsidókeresztény talajból kinőtt egyházak ezt nem tudják igazából megcáfolni. Teológiájuk ugyanis a lélekvándorláshoz hasonlóan geocentrikus és emberközpontú. Amíg „a teremtés koronája” önmaga körül forog, nem jöhet rá semmire. Más felismerésre kell térni!

16. Az igazság „odaát” van.

Valószínűleg nagyon sok, a földihez hasonló civilizáció kering az űrben. Mindegyikük azt gondolja, hogy a másik tudhat valamit. Mi azt tudjuk, hogy csak az igazság tesz szabaddá (Jn 8,31-3), s ehhez a tudáshoz hozzá lehet férni (Tm 1.).

17. Az üdvtörténet folyamatos és jó irányba megy.

És miért kellett majomember-szinten kezdeni? S miért közelítünk újra a majomember-szinthez?

18. Ez a világ a próbatétel helye.

Isten Világában ilyesmire nincs szükség. Semmiféle várakozási vagy próbaidő nem indokolt. Nincs honnan hova fejlődni, s nincs is ilyesmire hely. Filozófiai értelemben „idő” sincs rá...

19. Az egyén élettartama és sorsa előre meghatározott (determináció).

Üdvözljük Isten bábszínházában, ahol mindenkit dróton rángat...Reméljük, jól érzi magát, hiszen nincs semminemű felelőssége... Az ilyen és ehhez hasonló felfogások csak helytelen istenképből következhetnek, amit egy geocentrikus és emberközpontú szemlélet fejel meg. Más felismerésre kell térni!

20. A világ rosszaságáért az ember a felelős.

Beleértve természetesen az „eredeti bűnt” is. Az ember mindent elvállal (persze, nem személyesen, csak filozófiai síkon), ha megtarthatja a „teremtés koronája” címet. Ez azonban szintiszta gögösség, s éppen erre épít az igazi bűnös. A saját vétékét más nyakába varrja.

21. Az ördög nem létezik.

Ez a sugallat a legzseniálisabb húzása. Aki „nincs”, azt nem lehet leleplezni. Tettevézés és legyőzés kizárva. Evilági szolgálói szintén szürke eminenciásokként uralkodnak, felelősségre vonásuk így teljességgel lehetetlen.

22. Az ördög csak „pszichén belüli realitás”.

A Mennyei Atyának csak mennyei fiai lehetnek, mondta Barcza Barna, s igaza is volt. Isten tékozló fia sehol máshol nem tartózkodhat, csakis saját birodalmában. A homo sapiens azért nem találkozik ezzel a személyes létezővel, mert az átlagembert fölösleges komolyan kísérteni, anélkül is elvész pitiáner bűnei következtében. Ha viszont Isten Fia vagy Leánya életre nemzi önmagát, akkor azon nyomban az útjába áll (vö. Lk 4,1–13), hogy eltántorítsa őt a nyilvános működéstől.

23. Az ördög nem is olyan fekete.

De igen. Önféjű, önző, hazug és gonosz. Abszolút nincs tekintettel az emberre (Jn 8,44b,c).

24. Az emberek – állatok.

Ha egy emberre azt mondom, hogy: állat, az sértés. Mármint az állat számára. Egy állat ugyanis mindenkor a mivoltának megfelelően cselekszik, amit az emberről nem lehet elmondani.

25. Az ember tulajdonképpen egy gép.

Nem, csak gépiesen viselkedik, mert alapvetően egy programvezérelt automata. A gépnek nincs lehetősége „feljebb lépni”, a homo sapiensnek – van.

26. Az ember tökéletlen.

Igen, de tökéletessé válhat, mégpedig úgy, ahogy Isten (Mt 5,44–8), aki mindig a lelkiismeretével összhangban viselkedik.

27. Az élet szép !

Ez a világ nem jó. Hazug, csúnya, vásári és zajos. Állandóan változik, csak az igazságtalanság, ostobaság és gonoszság „örök” benne. Az élet minden területe a harácsolás örömhírétől hangos. A mindennapi lét motorját a hazugság olaja keni.

28. Hamarosan sokkal jobb lesz...

Az emberiség történelme nem más, mint az utódokba vetett reménység. Az egyén gyakorlatilag semmit sem profitál. A homo sapiens életének tulajdonképpen nincs értelme.

29. Az ember lehet boldogabb !

Sőt, még boldogabb is lehet. Csak az az alapfok, az elérhetetlen. Amikor az ember „boldog”, akkor azt érzi, hogy „hamarosan és véglegesen jó lesz nekem”. Aztán mégse.

30. Az öregségnek is megvan a szépsége.

Állítják a fiatalok. A többiek már mélyen hallgatnak. Talán tudnak valamit az anyagcsere-folyamatok „természetességéről”.

31. Volt egy földtörténeti aranykor.

Hol és mikor? A választott nép Mózes idején rabszolgatartó társadalom volt. A prófétákat meggyilkolták, és a teokratikus berendezkedést közfelkiáltással királyságra változtatták át (1Sám 8,1–22). A kereszténységet egy pogány császár tette államvallássá, akit csak a halálos ágyán lehetett (?) megkeresztelni. Ez az uralkodó az „egy vezér, egy nép, egy vallás” szlogen alapján központosította hatalmát, ahogy előtte s utána mások is. Az anglikán egyháznak is a király a feje, s annak is üzenete van, ha Putyin a kamerák előtt templomba megy.

32. A társadalmi rendszerek jó irányba fejlődnek.

Egyes modellekben ember embert zsákmányol ki, másokban pont fordítva.

33. A zsidó–keresztény párbeszéd eredményre fog vezetni.

„Üdvtörténeti kontinuitás” nem létezik, több okon sem. Kollektív megigazulás nincs, az igazi üdvtörténet az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat. Össznépi szinten nem köttetett sem ó–, sem újszövetség. Isten és ember csak kettesben köthet ilyen jellegű megállapodást. A júdaizmus Mózes műve, a kereszténység pedig Pálé. Jézusnak semmi köze sincsen kettejükhöz, ahogy Bemerítő Jánoshoz sincs. A krisztológiai konstrukciók nem vezetnek sehová, csak Jézus példabeszédekbe rejtett kinyilatkoztatásai.

Evangéliumok

„A szűk kapu” utolsó hét fejezete (*Jézus keresése az apostoli levelekben, Az iszlám-hagyomány, a Szellemi Hagyaték, a Máté-, a Márk-, a Lukács- és a János-evangélium*) a könyv legfontosabb része. Ha a kereső olvasó találni is akar, akkor gondolkodnia kell. Így aztán az egyes megfejtési segédletek után (hivatkozások, kérdések és megállapítások) sokszor hiányzik a kommentár. Az igehelyek mondanivalóját tehát mindenki maga fogalmazhatja meg, a beígért segítséggel (vö. Tm 40., 89., 109.). Ez a nemes tevékenység a „*Tamás-evangéliumnál*” veheti kezdetét, mert Jézus iszlámban megőrzött logionjai teljesen világosak.

Mindenkinek jó munkát kíván:

A szerző

Jézus keresése az apostoli levelekben

Előszó

A cím láttán azonnal felmerül az a kérdés, hogy vajon a szóban forgó iratok alkalmasak-e egyáltalán az ilyen jellegű vizsgálatra. Lehet-e bennük olyasmi, ami összhangban áll Jézus szellemisségével? Mit hozhatott össze az a „hitetlen és elfajult nemzedék” (Mt 17,17), melyet – kishitőségük miatt – „hordozni” volt kénytelen? A feltámadással megkoronázott Nyilvános Működés az ő viszonylatukban nem járt eredménnyel, hiszen még a mennybemenetelkor is a régi nótát fűjják (vö. ApCsel 1,6).

A Tábor-hegyi sikertelen meggyőzési kísérlet után Jézus már nem magyaráz nekik ebben a témában. Ezt követőleg már csak tetteivel és jelképes cselekedeteivel (pl. Mt 21,1–7) demonstrálja, hogy *az ő országa nem innen való, s ezért ő nem az a várva-várt politikai messiás, „csak” az igazi Szabadító.*

Az öskeresztények – Pállal egyetemben – mégis a legközelebbi jövőben várták „Izrael helyreállítását”, melyet Jézus második eljövételével, s a világvégével kapcsoltak össze. Hiába kezdte azzal, hogy *nincs mire várni* (Mt 4,17), s hiába mondta, hogy *nem szabad várni* (Tm 114.), a tanítványok gondolkodását a júdaizmus ősi várákozása határozta meg.

Az apostolok nem fogták fel, hogy a Messiás bennük jön el (vö. Tm 2.), s hogy a világ a fejükben fog összeomlani (vö. Tm 112.), s azt sem, hogy ezen „események” időpontja rajtuk fordul. Jézus a templom lerombolásán a hagyományos (geocentrikus és emberközpontú) isten- és világkép felszámolódását értette, mely *az egyéni és kereső gondolkodás* logikus következménye (vö. Tm 1.). E más felismerésre térés szempontjából teljesen közömbös, hogy Jeruzsálem éppen romokban hever-e.

A távozó Jézus természetesen tisztában volt azzal, hogy tanítványai még nem alkalmasak az apostoli munkára. Ezért a szent Szellemben való elmerülésre bízta őket, nyomtatékozva, hogy csak a teljes megvilágosodás után léphetnek a világ színpadára. A Mester tehát ismét gondolkodásra inspirált, mint mindig, a Tizenkettő azonban nem várta meg „a Magasságból jövő hatalomba való beöltöztetést” (vö. Lk 24,49), hanem működni kezdtek a saját szakállukra. Ezt a bajt egy önjelölt apostol is tetézte, Pál személyében.

A szóban forgó *hatalom* persze a tudás hatalma (vö. Jn 3,11–3; 3,31–5). Isten csak a logikusan gondolkodó embernek tud adni valamit (vö. Tm 89.), s ez a „valami” az Igazság Lelke, a szent Szellem vagy Lélek, mely nem kívülről-felülről érkezik, hanem az ember belsejéből tör fel (vö. Jn 7,37–9; Tm 12.). Kizárólag ezt (vö. Lk 11,9–13) tudja adni az Atya, *ha kérjük tőle* (Mt 7,7). Ezt a szent Szellemet „káromolni” is lehet: mindig ezt tesszük, ha nem vagyunk hajlandók logikusan gondolkodni.

Nyilvánvaló, hogy az apostoloknak ugyanazt az utat kellett volna bejárniuk, mint az egykori názáreti építőmesternek: keresni a választ a végső kérdésekre, egészen a találásig (vö. Tm1.). Ezt meg is mondta nekik: „*Amiképpen* engem küldött el az Atya, *úgy* küldelek el én is titeket” (Jn 20,21). A szűk kapu mindenki számára nyitva áll, de csak a szoros úton közelíthető meg! (vö. Mt 7,13–4). A tanítványok szem- és fültanúi voltak Jézus tetteinek, aki személyre szólóan is tanította őket, *mégsem* fogták fel a lényegét.

Pál, ha akart volna, akkor se tanulhatott volna tőlük sokat (vö. Gal 2,6). A korai logion-gyűjteményekhez valószínűleg nem jutott hozzá, és feltehetően egyetlen evangélium se került a kezébe, hacsak nem utólag. Jézus egyes mondásairól elsősorban az üldözöttei tájékoztathatták őt, az így szerzett ismereteit pedig intuitív teológiájával egészítette ki.

Ráadásul ott hirdette az örömezenetet, „ahol a Krisztus nevét még nem említették” (Róm 15,20), tehát senki sem igazíthatta őt helyre... Péterrel három év elteltével beszél először, aztán csak 14 év múlva (!) kerül sor újabb jeruzsálemi látogatásra (Gal 1,10–2,1). Ekkor azonban már nagy mellénnyel érkezik, és az erő pozíciójából tárgyal (vö. Gal 2,1–14). Több oka is volt tehát annak, hogy homályban maradt előtte, hogy *hol* van a királyság, s hogy *mi* is az (egy bennünk lévő lehetőség, vö. Tm 71.).

A katolikus levelek témái nagymértékben hasonlítanak a Pál által elővezetettekhez. Ez azért van így, mert az apostoli és a páli teológia ugyanazon a két fő pilléren áll. Az isteni kinyilatkoztatást hordozó Igék helyett a júdaizmusra és az üdvtörténeti kontinuitásra építenek. Magyarán: visszacsúsznak a mózesi hagyományokhoz, amint azt Jézus előre megjósolta (vö. Tm 11.). Az ún. újszövetségi iratokban hemzsegnének az ószövetségi utalások, egy nemlétező folyamatosságot bizonyítandó.

Jézus is gyakran visszanyúlt az Írásokhoz, de csak azért, hogy a maga (merőben új) mondanivalóit szemléltesse. Ő egyáltalán nem vállalt közösséget a júdaizmus eszméivel és gyakorlatával, ahogy egyetlen más vallással sem, hiszen a földi vallások mind geocentrikusak és emberközéppontúak. A Törvény egy rossz isten- és világkép talaján áll, következésképpen a más felismerésre (helyes szemléletre) tért ember *együtt rombolja le a kettőt*, vagyis az egész Építményt (vö. Mt 5,17–20; Tm 72.).

Jézustól mi sem állhatott távolabb, mint az, hogy egy egyházhoz hasonló szervezetet hozzon létre, mely jogfolytonos a régivel. Az ő *eklézsiája* nem eklézsia, mert nincs közös vonása egyetlen intézménnyel sem. Péterben a gondolkodási képességet magasztalta fel, ugyanis a logika kösziklája az egyetlen, amire Isten és ember is építhet. A szoros úton csak egyesével lehet járni, a szűk kapu csak az egyénnek tárul ki (vö. Mt 7,13–4).

Simon Péter *ott és akkor* ígéretes alanynak bizonyult, ahogy máshol és máskor Tamás is (vö. Tm 12.). János – a saját evangéliumában – kedvenc tanítvány, és Júdás (a kairóti) is azt állítja, hogy ő állt a legközelebb a Mesterhez. Nyilván folytathatnánk a sort, csak hát kevés evangélium maradt fenn... A megdicsért tanítványokat azonban alkalomadtán le is szidják, végső soron pedig csalódást okoznak, nem utolsósorban a leveleikkel.

Egy kis statisztika: a két péteri levélben mindössze egy jézusi logion van (2Pét 3,10), Jakab is csak egyet jegyez (5,12), Júdás (Tádé) pedig egyet sem, ahogy a második és harmadik János-levél se. János első levele menti meg a renomét: 14 igét hoz, köztük hat olyat, ami seholy máshol nem szerepel! Pál is csak a Rómaiakhoz írt levelében remekel: 10 Jézusra valló igét hoz, a 2Kor-ban 4, az 1Tessz-ben 3, az 1Kor és 1Tim-ben 2–2 található; a Gal, Ef, Kol, Tit és Hébr már csak egyet-egyet hordoz; a Fil, 2Tessz, 2Tim és Filem pedig egyet sem.

Pál ezeket az Igéket csak másoktól hallhatta, olyan egyszerű emberektől, akik tanúi voltak az eseményeknek, vagy beszéltek a fültanúkkal. Ha komplett logion-gyűjteményt olvasott volna, akkor nyilván több mondásra is hivatkozik a leveleiben. Mégsem jelenthetjük ki, hogy „önhibáján kívül volt tájékozatlan”, hiszen kezdettől fogva nem kereste a Tizenkettő társaságát. Rajtuk keresztül hozzájuthatott volna valamelyik ós-evangéliumhoz, talán még a Szellemi Hagyatékhoz is!

Az elhangzott (és később le is írt) jézusi szövegekből sajnos maguk a tanítványok is rossz következtetéseket vontak le. Így aztán az apostoli levelekben található Igéket helytelen fejtegetések keretezik. Ez azért is tragikus, mert a kereszténység gyakorlatilag egy szinten kezeli ezeket az iratokat az evangéliumokkal. Ez nagy hiba, hiszen a szűkebb értelemben vett Örömhír Jézus velős kijelentéseivel azonos. Egy írásmű tehát csak akkor tekinthető evangéliumnak, ha a benne szereplő mondásokat helyesen értelmezik.

Az apostoli és a páli teológia kart karba öltve jár: mindkettő kezdettől fogva a nemlétező „üdvtörténeti kontinuitás” tévútján halad. A Tizenkettő és Pál is a zsidóság mesebeli messiását véli felfedezni Jézusban, noha annak állítólagos eljövetele *nem szerves része az eredeti júdaizmusnak*. (Lásd könyvem 9 – 14. oldalát.) Az akkoriban küszöbönálló hitt világvége Jézus státusának fel-nem-ismeréséből és szavainak félreértéséből fakadt!

Az egykori názáreti ács kénytelen volt „rossz” emberanyaggal dolgozni, hiszen vérszerinti hozzátartozói (vö. Jn 7,1–9) és az általa kiszemeltek is (vö. Tm 64.) visszautasították a meghívását, a jeruzsálemi mértékadók (vö. Mt 23,37–9) pedig szóba sem álltak vele. (Ez az utóbbi szöveg többszöri megkeresésre utal!) Bemerítő János se vette őt komolyan...

Jézus tudatos tanítványválasztási gyakorlata kizárja Mátyás és Pál apostoli státusát. Sem a sorshúzásos módszer (vö. ApCsel 1,15–26), sem az önjelöltség nem képesít az örömhír terjesztésére, hiszen azt nemcsak hirdetni, hanem demonstrálni is kell (vö. Tm 13.). A Tizenkettő sajnos olyan személyek köré gyűlt, akik valósággal megtestesítik a júdaizmust. De hát ezt Jézus előre megjósolta (vö. Tm 11.).

Szellemi Hagyatékát nem ok nélkül diktálta le Tamásnak: ily módon is gondoskodni akart az utókor keresőiről (vö. Jn 10,16), akiket már nem feltétlenül határoznak meg az „üdvtörténeti előzmények”. Egyébként az apostoli levelek Igéi – párhuzamaik révén – ismét megerősítik az ún. Tamás-evangélium hitelességét. Ez a komplett logion-gyűjtemény minden fontos jézusi mondást tartalmaz, erre a szerző személye a garancia...

A levelek jézusi tartalmai

Róm 2,28–9

Mert nem az a zsidó, aki szemnek láthatóan az, és nem az a körülmetélés, mely a húson látható, hanem az számít zsidónak, aki rejtett mivoltában zsidó, és a szív körülmetélése az igazi körülmetélés, mely szellemben, nem betűben történik, s melynek magasztalása nem emberektől származik, hanem Istentől. (vö. Tm 52., 62., Mt 6,1–4; Jn 6,63a)

Róm 6,15–23

De hála legyen Istennek, hogy csak voltatok a vétek rabszolgái, ám szívből engedelmeskedtetek *a tudomány amaz alakjának, amelyre rendelve vagytok*.^{*} Miután megszabadultatok a vétektől, az igazságosság rabszolgáivá lettetek. (vö. Jn 8,31–6; Lk 4,18–21; Isz 57/129)

^{*} Tudniillik: a Fiúi mindent-átlátásra, a valóság felismerésére. Ez képesít a *végleges* megszabadulásra.

Róm 8,5–8

A húshoz igazodók ugyanis a hús dolgain jártatják az eszüket, de a szellemhez igazodók a szellem dolgain. A hús észjárása viszont a halálra visz, a szellem észjárása ellenben életre és békességre. (vö. Jn 3,6)

Róm 8,13

Ha ugyanis a hús kívánata szerint éltek, meg kell halnotok. De ha a szellemmel megölitek azt, amit a hús művel, élni fogtok. (vö. Mt 7,19; Tm 10.)

Róm 8,28

Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden összedolgozik a javukra. (vö. Tm 89.)

Róm 10,17

A hit tehát az Ige hallásából támad, a hallás pedig a Krisztus beszédén át. (vö. Tm 109.)

Róm 12,20–1

Ne győzzön le a gonosz (ti. a benned elhatalmasodó), inkább jóval (= helyes módszerekkel) győzd le a gonoszt! (vö. Mt 5,38–41; Isz 50/65)

Róm 13,7

Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok, akinek adóval, az adót, akinek vámmal, a vámot, akinek (isten-) félelemmel, annak az (isten-) félelmet, akinek tiszteletadással, annak a tiszteletadást*. (vö. Tm 101.)

^{*} Pál nem tudja, de itt a Jézus szavainak való hitelt adásról van szó!

Róm 14,12

Következőleg közölünk mindenki maga fog számot adni magáról Istennek. (vö. Mt 7,1–5; Tm 24., 25.)

Róm 14,17

Az Isten királysága nem evés és ivás, hanem a szent Szellemben található igazságosság, békesség és öröm. (vö. Lk 17,20; Tm 2.)

1Kor 2,9

Amit szem nem látott és fül nem hallott, ami emberi szívben fel nem ötlött, azt készítette Isten az őt szeretőknek. (vö. Tm 16.)

1Kor 15,50

...mert hús és vér Isten királyságát nem örökölheti. (vö. Jn 3,6; Tm 113.)

2Kor 3,6c

...a betű megöl, a szellem ellenben megelevenít. (vö. Mt 5,17–20)

2Kor 4,4

...akikben e kor istene [!] vakká tette a hitetlen gondolkodást... (vö. Jn 8,41–7)

2Kor 4,6

Mert az Isten volt az, aki azt mondta, hogy a sötétségből fény ragyogjon elő, aki szívünkben is világosságot gyűjtött annak a dicsőséges felismerésnek sugároztatására, mely Istennek a Krisztus orcáján megjelenő fénye. (vö. Tm 23., 49., 78., 84.)

2Kor 4,18

...kik nem a láthatókon tartjuk szemünket, hanem a láthatatlanokon. A láthatók tudniillik ideigtartók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. (vö. Tm 14., 16.)

Gal 6,8

Aki a hús világába vet, saját húsából fog romlást aratni, aki ellenben a Szellembe vet, a Szellemből fog örök életet aratni. (vö. Jn 3,6; 6,63; Tm 113.)

Ef 2,14–6

Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt eggyé tette, s azzal, hogy az ellenségeskedést, ezt az elválasztó közfalat saját húsában lebontotta, a parancsolatoknak rendeletekben adott törvényét hatályon kívül helyezte, hogy *magában a kettőt egy új emberré teremtse* azzal, hogy békességet csinál, s mindkettőt egy testbe foglalva a kereszten át kiengeszteli Isten-nel, miután önmagában az ellenségeskedést megölte. (vö. Tm 47., 107., Jn 14,27; Mt 5,9)

Kol 3,2

Eszetek a fenn lévőkön járjon, ne a földön levőkön. (vö. Jn 3,3; 3,7)

1Tessz 5,1–6

Az időtartamok és időpontok felől pedig nem szükséges nektek írunk, testvéreinknek, hiszen magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja* úgy jön el, mint tolvaj szokott éjjel, olyankor, amikor azt beszéljük majd: Békesség, biztonság ! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, mint ahogy a fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek. (vö. Jn 16,16–23; Tm 20., 36.)

* Jézus második visszajöveteléről van szó, mely bennünk fog végbemenni, *szinte észrevétlenül, váratlanul és feltartóztathatatlanul* (lásd a Mt 91a–k logionokat is !). Pál – az őskeresztényekkel együtt – a világvégre (= a Föld megsemmisülésére) gondol, mert egyáltalán nem érti Jézust.

1Tessz 5,15a

Vigyázzatok, hogy valaki gonoszért gonosszal ne fizessen. (vö. Mt 5,39–41; Isz 50/65)

1Tim 1,15a

Megbízható és elfogadásra mindenképpen méltó az az ige, hogy a Krisztus Jézus vétkeket* menteni jött a világra. (vö. Mt 9,12–3)

* vétkesek = akik nem gondolják magukról azt, hogy tiszták és egészségesek, így igénylik az Orvost

1Tim 4,8

A testtel folytatott gyakorlásnak kevés a haszna, az istenfélelem ellenben mindenre hasznos, mert mind a mostani, mind a következő élet ígérete benne van. (vö. Jn 6,63).

Tit 1,15a

A tisztáknak minden tiszta. (vö. Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61)

Héb 1,3a

A Fiú a dicsőség kisugárzása, az Istenben az ő lényének kimetszett képe. (vö. Tm 78., 84.)

Jak 5,12

Mindenekelőtt azonban ne esküdjetek testvéreim se az égre, se a földre, sem más valami esküvéssel, hanem a ti igenetek igen legyen, és a nemetek nem, hogy ítélet alá ne essetek. (vö. Mt 5,33–7)

2Pét 3,10

Úgy fog eljönni majd az Úrnak napja, mint egy tolvaj. (vö. Mt 24,42–4; Tm 97., 98.)

1Ján 2,15–6

Ne szeressétek a világot, se a világban levőket. Ha valaki a világot szereti, az Atya szeretése nincs meg benne, mert minden, ami a világban van, a hús kívánsága, a szem kívánsága, kérkedő életforma, nem az Atyából, hanem a világból való. (vö. Tm 26.; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162; 151/48; Jn 7,7)

1Ján 3,8a

Aki a vétket teszi, a vádlóból való, mert a vádló vétkezik kezdettől fogva. (vö. Jn 8,38–47)

1Ján 3,8b

Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit.

(vö. Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14)

1Ján 3,9

Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istenből született, mert az Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istenből született.

1Ján 3,13

Ne csodálkozzatok azon testvéreim, hogy a világ gyűlöl titeket. (vö. Jn 7,7; 8,23; 8,40; 13,16; 15,18–25)

1Ján 3,23a

Az az ő rendelkezése, hogy higgyünk Fiának. (vö. Jn 6,29)

1Ján 3,24a

Ha valaki megőrzi az ő rendelkezéseit, benne marad, és ő is megmarad az ilyenben. (vö. Tm 109., Jn 13,20; 15,1–17)

1Ján 3,24b

Arról ismerjük meg, hogy bennünk marad, arról a Szellemről, akit nekünk adott. (vö. Jn 14,15–21)

1Ján 4,17b

Mert amilyen az ő helyzete, olyan a mi helyzetünk is ebben a világban. (vö. Jn 15,18–25)

1Ján 5,12

Akié a Fiú, azé az élet. Akinél nincs az Isten Fia, annak nincs élete. (vö. Jn 6,53–8; 8,31–6; 10,9; 11,25; 12,26; 14,6; Mt 7,19; Tm 107., 109.)

1Ján 5,18

Tudjuk, hogy senki sem vétkezik, aki Istenből született. Ellenkezőleg: azt, aki Istenből született, megőrzi Ő, és a rossz nem érinti.

1Ján 5,19

Tudjuk, hogy Istenből valók vagyunk, és hogy az egész világ a rosszban vesztegel. (vö. Tm 2.)

1Ján 5,20a

Tudjuk azonban, hogy az Isten Fia hozzánk érkezett, és *olyan gondolkodást adott nekünk*, mellyel megismerhetjük a valóságosat... (vö. Tm 1., 2., 3., 4., 43., 89., 95., 109.)

1Ján 5,20b

...és hogy benne vagyunk a valóságosban, az ő Fiában, a Krisztus Jézusban. Ő a valóságos Isten és az örök élet. (vö. Jn 14,7a; 14,9b; 17,14b; Tm 2., 27., 109.)

Ezek a kinyilatkoztatást hordozó Igék csak Jézustól származhatnak.

Az iszlám hagyomány jézusi logionjai

(Csak azok a mondások, melyeknek van párhuzama a Szellemi Hagyatékban.)

Isz 29/90

Kinyilatkoztatta Isten Jézusnak: „Amikor valamelyik szolgáltnak a szíve mélyéig eljutok, és semmit sem találok benne e világnak és ennek az életnek a szeretetéből, akkor eltöltöm őt szeretetemmel, és mint barátot megtartom oltalmam alatt.” (vö. Tm 55., 81.)

Isz 32/124

Isten a következőket nyilatkoztatta ki Jézusnak: „Emberi fiam ! Életed minden napján úgy viselkedj, mint aki búcsút mond a világnak, és mint akinek a vágya azon dolgokig terjed, amelyek Istennél vannak. A világ dolgaiból elégedj meg annyival, amennyi az élet fönntartásához elegendő, hogy ennek az életnek a silányságai és durvaságai is elviselhetők legyenek neked. *Ámen* mondom neked, hogy életed minden egyes napján megfizeted az írásban meghatározott árat mindazért, amit e világ dolgaiból elfogadsz. Eszerint végezz tehát számadást, mert azon dolgok miatt felelned kell. Azután, ha majd meglátod azt, amit a szenteknek ígértek, lelked bizony lehelletteddel kimegy testedből.” (vö. Tm 26., Mt 16,24–7)

Isz 33/7

Isten mondta Jézusnak: „Mária fia ! Önmagad buzdítsd ! Miután pedig magadat buzgóvá tetted, akkor buzdítsd az embereket is ! Ha nem így teszel, akkor engem szégyenítesz meg.” (vö. Tm 2., 25., 31.)

Isz 40/56

A messiás mondta: „Boldog az, akit Isten maga fog tanítani könyvéből, és nem hal meg majd elbizakodottan.” (vö. Tm 1., 2., 93., 95.)

Az országbeli halált a hiúság okozza !

Isz 41/57,3

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent az ítélet napján.” (vö. Tm 14., 61., 69.)

A tisztaszívűség lelki homogenitást jelent !

Isz 47/36,2

Mondá nekik Jézus: „Elegendőek nekünk azok használt ruhái, akik előttünk éltek.” (vö. Tm 35.)

Isz 50/65

Mária fia Jézus ezt mondta: „Megmondták nektek azelőtt, hogy fogat fogért, orrot orrért. Én pedig mondom nektek: ne álljatok ellene a rossznak rosszal...”

Itt derül ki a nagy félreértés ! Mikor Jézus azt mondta, hogy *ne szálljatok szembe a gonosszal*, akkor azt nem úgy értette, hogy hagyjátok magatokat, hanem úgy, hogy a rosszat nem szabad *rosszal* viszonzni. Védekezni és jobb belátásra bírni szabad, sőt kell is, ami tilos; az a bosszú. A védekezéshez és a jobb belátásra bíráshoz legjobb a Jézus által ajánlott „pszichológiai hadviselés”: a kiszolgáltatottságunkkal való tüntetés, és az igazságtalanságra utaló túteljesítés.

A „gonosz” háromféle lehet: *a)* a Sátán, *b)* a megszálló rómaiak, *c)* a gazemberek. Evilág Ura kiesik, mert vele nagyon is szembe kell szállni, Jézus tulajdonképpen ellenfele is ő volt. A tanács ugyanakkor nem vonatkozhat kizárólag a megszállókra sem, hiszen a mondást kiváltó magatartás egyidős az emberiséggel, ahogy az arra alkalmazott törvény is. Tehát: ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel, mert ha van valami, ami segít, akkor ez az (istenekétségű) magatartás lesz az !

Isz 51/192

Az igaz Jézus már megmondta: „Ott van mindenkinek a szíve, ahol a kincse is van. Gyűjtsetek tehát kincseiteket a mennybe, mert így a mennyben lesz a ti szívetek is.” (vö. Tm 18.)

Isz 57/129

Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltelek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogyszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.”

Íme Jézus „székfoglalója”, mely a Lk 4,18–9 alatt is elolvasható. Ez a logion azonban több dolgot tartalmaz, igaz, semmi olyasmit, ami ne lenne összeszedhető a kánoni evangéliumokból. Megtudjuk belőle, hogy Jézus *csak az őt követni akarókhhoz jött* ; hogy a bűnös életmód *a helytelen világnézeti alapállás* következménye; hogy ez az ún. élet *igazából halál*; hogy Jézus *a Messiás*, aki végleg meg tud szabadítani bennünket a tévhitek, a rossz (vallási) szokásainktól és erkölcstelen tetteinktől. Egy megokosodási és – ennek következtében ! – egy megtisztulási folyamat áll előttünk, mely „királyi” lelkiállapotban fog tetőzni.

Bizonyos értelemben *ez a világ a pokol*, ugyanis pokoli körülmények vannak benne. Ez az állapot azért jöhetett létre, mert evilág a Sátán birtoka és tartózkodási helye. A „siralomház” után csak a halál következhet, ettől a szomorú jövőtől akar megkímélni bennünket Jézus. Ő azonban csak a tanítványait tudja megmenteni, vagyis azokat, akik hallgatnak reá. Aki az Élőre „tekint”, annak lehetősége van az ismeretszerzésre, az országbeli halottak viszont hiába is próbálnak látni, nem értenek semmit (vö. Tm 58.). A Dolgokat csak az újjászületettek foghatják fel (vö. Mt 11,25–30; Lk 10,21–4).

Isz 62/145

„Én vagyok az, aki a világot a magasból az őt megillető alacsony helyre tettem, mégpedig Isten segítségével... Vessétek meg a világot, mert az így magától is könnyen megvetésre

méltónak látszik. Becsüljétek le a világot, mert így magasztaljátok fel az örök életet. Azt semmiképpen se becsüljétek le azzal, hogy tisztelitek a világot, mert a világ semmi esetre se méltó a tiszteletre, mivelhogy benneteket mindennap kísértésbe és romlásba visz. Ha barátaim és tanítványaim vagytok, akkor lelketeket szoktassátok hozzá a világ gyűlöletéhez. Ha azonban másként tennétek, semmiképpen sem lesztok az én tanítványaim és barátaim... Fogadjátok el a szabad teret házatokul, a kriptákat pedig lakhelyül, és akkor ebben a világban úgy éltek, mint idegenek. Ugye látjátok az égi madarakat, hogy nem vetnek és nem is aratnak, és a mennybéli Isten táplálja őket?..." (vö. Tm 27., 35., 41., 55., 81., 111.)

Csak az „idegenek” és az „átmenők” számára van Gondviselés ! Csak az Emberfiknek nem kell aggodalmaskodniuk a holnapért !

Isz 73/4

Jézus mondta: „Ne akasszatok gyöngyöket a disznók nyakába ! A bölcsesség többet ér a gyöngyöknél, de aki megvetné, az rosszabb a disznóknál.” (vö. Tm 62., 94.)

Isz 74a/89 – 74b/59

Beszélik, hogy Jézus ezt mondta Izráel fiainak: „Vajon hol hajt ki a mag? Ezt választák: A földben. Mondta nekik: *Ámen* mondom nektek, hogy a bölcsesség is csak abban a szívben hajt ki, amely hasonló a földhöz.” (vö. Tm 8.)

A messiás mondta: „Az a mag, amely jó földben kihajt, nem hajt ki kemény kövek között. Így működik a bölcsesség is az alázatos szívben, de nem működik a gógös szívben. Vajon nem látjátok, hogy akinek a feje a mennyezetig ér, maga veri be azt, aki pedig lehajtja a fejét, azt a háztető beárnyékolja és megvédi?” (vö. Tm 8.)

Itt is nyilvánvalóvá válik, hogy az országbeli halál oka legtöbbször a hiúság ! Ez kínosabb diagnózis lesz az ítélet napján, mint a következetlenségből fakadó kimúlás (vö. Tm 43.). Már a nem-gondolkodásra sincs mentség, de a hiúságra és a gögösségre végképp nincs !

Isz 80/50,1

Jézus mondta: „Hasonlók a gonosz tudósok (írastudók) a folyóba csúszott sziklához, mert az a vízből sem iszik, és a termőföldet sem engedi öntözni.” (vö. Tm 33., 38., 103.)

Isz 80/50,2

„Hasonlók még a gonosz tudósok az árnyékszékhez, melyet kívülről lemeszeltek, de belül ürülékkel vannak tele. Hasonlók éppen így a síremlékekhez is, melyek kívülről lakhelyeknek látszanak, de belül a holtak csontjaival vannak tele.” (vö. Tm 90.)

Isz 84/144

„Mit használ a vaknak, ha lámpást visz, mely másoknak világít? Mit használ egy sötét háznak, ha a tetején lenne a lámpás? Mit használ nektek, ha amikor bölcsességet szóltok, aközben a bölcsességet nem teszitek?” (vö. Tm 2., Mt 7,21–3)

Ez az egyik legfontosabb jézusi mondanivaló !

Isz 86/166

Jézus mondta: „Képes vagyok a halottakat föltámasztani, de az ostobát sajnos nem tudom észre téríteni.” (vö. Tm 43.)

Itt is nyilvánvalóvá válik, hogy Jézus „igazi” (biológiai) halottakat támasztott fel. Az országbeli halálból való feltámasztás (vö. Isz 57/129) ugyanis éppen „az ostobák észre térítése”. Ez utóbbi lenne a fontosabb, Jézus mégsem boldogul a feladattal. A nehézséget a nem-gondolkodás okozza. Észre tudná téríteni az illetőket, ha azok hajlandók lennének használni a fejüket, de ezt hiúságból nem teszik. Ezen a lelki gáton törik meg Jézus jóakarata.

Isz 91/29

Jézus és apostolai elmentek egy kutya teteme mellett, amely már bűzlött. Mondták az apostolok: Hogy milyen bűdös ez a kutya ! Ő ezt válaszolta: „És milyen fehérek a fogai”.

Ezt az odavetett mondást csak az tudja helyesen kommentálni, aki már érti Jézust. A nyilvánvalónak kínálkozó farizeusi magyarázat helyett (A világban nem a rosszat, hanem a szépet kell nézni...), gondolkodjunk ! [Tm 58., 59.]

1. Miért voltak fehérek a kutya fogai?
2. Lehetek volna elvászott sárgák is?
3. Mire utalhat a fogak állapota?
4. A kutya fiatalon (ereje teljében) múlt ki.
5. Ez a kutya használta a fogait !
6. A kutya arra használta a fogait, amire kell.
7. A fogak használata a kutya számára az életbenmaradás feltétele.
8. A kutya annak ellenére kimúlt, hogy helyesen cselekedett !
9. Halála harc közben vagy ember által következett be.
10. A kutya végelgyengülés folytán is elpusztulhatott volna.
11. A tetem mindkét esetben bűdös lenne.
12. A bűzlés teljességgel „természetes”, az apostoloknak nem ezt kéne észrevenniük !
13. Az apostoloknak messzemenő következtetéseket kéne levonniuk ebből a „helyszínelésből”, magatartás- és sorsazonosság szempontjából ! (vö. Isz 173/154)

Addig használjuk ki a lehetőségeinket az Élet megszerzésére, amíg nem késő ! (vö. Mt 10,28; 25,1-13).

Isz 99a/125 – 99b/60

Jézus mondta: „A világ édessége az örök élet keserősége. A fényűző ruha a szív kevélysége, vagyis a hivalkodás és az elbizakodottság.” + „A ruhák fényűzése: a szív büszkesége.” (vö. Tm 35.)

A világ és az örök élet antagonisztikus ellentétben áll egymással. (Vö.: Senki sem szolgálhat két úrnak.) Az egyiknek tett engedmény nyomban elvesz a másiktól. A fényűző ruha a szív (a szem, a lélek) büszkeségére utal, azaz leleplezi az önelégültséget. Ez a kevélység és hivalkodás elbizakodottsághoz (hiúsághoz, gögősséghez) vezet, tehát országbeli halálhoz !

Isz 103/194,1

Jézus imígyen figyelmeztette egyik tanítványát: „Az evilági dolgoktól egészen tartóztasd meg magadat, az ilyen bűjtöt halálodig ne hagy abba !” (vö. Tm 26., 27.)

Isz 104/218

Mária fia Jézus mondta: „Óh, emberek fiai ! Csak a halálnak nemzetek, és csak a pusztulásnak építetek.” (vö. Tm 27.)

Ez Jézus talán legmélyebben szántó mondása. Letaszítja trónjáról a régi isten- és világképet, megmagyarázza Jézus celibátusát, feltárja az élet értelmetlenségét, rávilágít az Atya királyságának építhetetlenségére. És még nagyon sok másra is !

Isz 108/197

Mária fia Jézus mondta: „Óh, tanítók gyülekezete ! Úgy letelepedtetek az örök élet útjára, hogy sem magatok nem jártok az úton, hogy az örök életre eljussatok, sem másokat nem hagytok elhaladni, akik mellettetek elmennének. Jaj annak az embernek, akit ti félrevezettek !” (vö. Tm 33., 38., 103.)

Isz 109/53,3

„Mit használ nektek, ha bőrötöket tisztogatjátok, ha közben a szívetek bemocskolódik ?” (vö. Tm 90.)

Isz 109/53,6–10a

„Óh, evilág szolgái ! Hogyan éritek el az örök életet, amikor vágyaitok még mindig a világra irányulnak, és nem tudtok betelni vele? *Ámen* mondom nektek, hogy szívetek sírni fog teiteitek miatt, mert csak a világ javaival törődtök, s nem a jócselekedetekkel. *Ámen* mondom nektek: azzal, hogy kiaknázzátok a jelent, elveszítitek az örök életet. Úgy látszik, fontosabb nektek a világ élvezete, mint az örök élet nyeresége. Higgyétek el; nincs nálatok nagyobb vesztes !” (vö. Tm 27.)

Isz 110a/216,6

„Ugyan ki az, aki tüskebokróról szólót szed, vagy tökről fügét? Ugyanígy a hazug bölcs szavai sem hoznak más gyümölcsöt, mint hazugságot.” (vö. Tm 44.)

Isz 110/216,7

„Mert amint a teve is igyekszik a sivatagból hazaszökni az övéihez, hacsak a gazdája feszesen meg nem köti, ugyanúgy a bölcsesség is gyorsan kibújik a szívből és eltűnik, hacsak a gazdája munkálkodásával meg nem valósítja.” (vö. Tm 40.)

Isz 112/122

Mikor megtudakolták Jézustól, hogy melyik emberre illik leginkább a „félrevezető” jelző, ezt válaszolta: „A bölcsre, aki bűnbe esik, mert amikor elbukik, az ő bukásával az egész világ elbukik.”

A bölcsset árgus szemmel figyeli a világ, mert bukása menlevelet jelentene sokaknak. Az emberek alig várják, hogy kiderüljön: az Út járhatatlan.

Isz 114/61

Jézus mondta: „Miért van az, hogy szerzetesi ruhába öltözve jöttök hozzám, amikor szívetek a ragadozó farkas szívéhez hasonló? Vegyétek föl a királyok ruháit, és szívetek vágyait istenfélelemmel fojtátok el!” (vö. Tm 5., 13., 90., 105.)

szerzetesi ruhában = aszkéta szövegekkel, képmutató viselkedéssel

a ragadozó farkas szívéhez hasonló = ösztönös (evilági) vágyakkal teli

a királyok ruhái = azok viselkedési formái, akik bementek a királyságba

istenfélelemmel = az örök élet elvesztése iránti aggodalommal

1. Jézus a vesékbe lát.
2. A királyok ruháit fel lehet venni.
3. Aki fel tudja öltetni királyi ruháját, az királlyá válik.
4. A királlyá vált Jézus bűnösökkel evett és ivott.
5. Van indokolatlan, s így fölösleges aszkézis is (vö. Tm 105.).
6. Istenfélelemmel el lehet fojtani a szív vágyait.
7. Ez az igazi önmehtagadás.

Utánozzátok az én viselkedésemet, mely a lelkiütemből fakad !

Isz 123/204

Jézus ezt mondta: „A kegyelem jele, melyet a hívó Istentől kapott, az, hogy a hegynek azt mondja: Mozdulj meg! – és az megmozdul.” (vö. Tm 107.)

Isz 132/113

Mondta Jézus az apostoloknak: „Mennyire elámulok, amikor látom, hogy a világot követitek (abban, hogy a mindennapi dolgokért aggódtok), miközben Istentől fáradság nélkül megkapnátok az élethez szükséges evilági dolgokat. Ezzel szemben nem törekedtek az örök élet megszerzésére, pedig az ahhoz szükséges dolgokat fáradozás nélkül sehogysem kaphatjátok meg.” (vö. Tm 35., 57., 78., 91.)

Gondviselés csak az Emberfík számára van !

Isz 133/34,2–3

„Annál tartásátok kincseiteket, aki nem veszíti el. Mert akinek evilági kincse van, az félhet, hogy baj éri; míg aki Isten kincsét bírja, annak nem kell félnie a bajtól.” (vö. Tm 18.)

Isz 133/34,4–16

„Én ezt a világot bizony nem sokra becsülöm, és tiértetek arcra döntöttem. Óvakodjatok attól, hogy utánam majd fölállítsátok ! Mert a világ aljassága az, hogy *szembeszegül* Istennel. Az is a világ csúfsága/rossz mivolta, hogy a túlsó világ nem érhető el, csak úgy, ha ezt elhagyjuk. Nem így van? Tehát úgy éljétek benne, mint mellette elmenők, és ne mint odavalósiak. Tudjátok meg, hogy minden bűn gyökere a világ szeretete. Egy pillanatnyi élvezet hosszantartó szomorúságot hagy örökül. Én ezt a világot miattatok alacsonyítottam le, hogy a hátára üljétek, és így sem a királyok, sem az asszonyok nem harcolhatnak ellenetek...A világ olyanokból áll, akik keresnek és akiket keresnek. Aki az örök életet keresi,

azt a világ is keresi, hogy teljesen magához kösse azokkal, amik a jelen élethez szükségese-
sek. Aki azonban ezt a világot keresi, azt az örök élet is keresi, mindaddig a napig, amíg
el nem jön a halál, hogy nyakon csipje.” (vö. Tm 41., 55., 58., 59., 81., 111.)

Jézus itt nem azt mondja, hogy „legyőztem a világot”, mert akkor az állna a szöveg-
ben, hogy „kétvállra fektettem”. Az „arcra döntöttem” azt jelenti, hogy *fejtetőre állítottam,
fenekestől felforgattam, leromboltam, kihúztam a lába alól a talajt.* Ezt a nagy jézusi művet
nem szabad tönkretenni a világ szentesítésével. Ez a világ ugyanis szöges ellentétben áll
(„szembeszegül”) Istennel, s ezzel vagy-vagy helyzetet teremt. (vö. „Nem szolgálhattok Isten-
nek és a mammonnak.”) *Ez a választásra kényszerítés aljas dolog.* Arról nem is beszélve,
hogy az evilág börtönében élő személynek így vagy úgy, de meg kell halnia ahhoz, hogy
elérhesse a túlsó (igazi) világot.

Jézus követői (a Fiú-aspiránsok) akkor járnak el helyesen, ha átutazóként, „turista-
ként” viselkednek. Mindent megnéznék (vö. Tm 4.), de nem kérnek letelepedési engedélyt. Ez
a világ a bűn gyönyöreire épül (ez az élet sava-borsa), de az élvezetekért vastagon fogó tollal
írják meg a számlát.

Aki – Jézus jóvoltából – a világ hátára ül, az *uralkodik* azon (vö. Tm 1.), tehát se a
hatalom, se az érzékiség nem kerekedhet felül rajta.

Az embernek azonban csak addig van esélye, amíg él, a tét tehát az örök élet eme-
aionban való megszerzése ! (vö. Tm 41.).

Isz 134/35

Jézus mondta: „Nem fér össze a világnak és az eljövendő életnek a szeretete a hívő szívében,
amint a tűz és a víz sem fér össze ugyanabban az edényben.” (vö. Tm 46.)

Isz 135/220

Jézus kezét a földbe mélyesztette, s vett egy maréknyit belőle. Majd kinyújtotta kezeit: az
egyikben arany látszott, a másikban pedig trágya. Megkérdezte tanítványait: „A kettő közül
melyik a kedvesebb szíveteknek?” Azt válaszolták neki: Az arany. Jézus meg ezt mondta:
„Nekem pedig mind a kettő egyforma.” (vö. Tm 18.)

Az arany olyasmí, ami evilági lehetőségekhez juttatja az embert, amivel „élhet”.

Isz 136/221

Jézus mondta: „Az ember szívét nem a birtokolt tárgyak tartják rabságban, hanem a vagyon
tárgyakhoz kapcsolódó aggodalom, félelem és remény. Ezek viszont együtt járnak a világi
javak birtoklásával. A szabadulás egyetlen útja tehát az, ha nem birtoklunk semmi földi
dolgot.” (vö. Tm 63.)

Isz 137/38

Jézus mondta: „Jaj annak az embernek, aki szereti a világot ! Amint meghal, elveszíti a vilá-
got és mindazt, ami benne van. A világba helyezte reményét, és az megcsalja; bizott benne és
csalódik. Jaj azoknak, akiket a világ becsapott ! Mert megviseli őket az, ami nem illik hoz-
zájuk. Cserben hagyja őket az, amit szeretnek, és legyőzi őket az, ami fenyegető. Jaj annak
az embernek, akinek a világ a gondja, mert bűnök a művei ! Így gyalázata már korán bűné-
nek számít.” (vö. Tm 55., 81.)

Isz 138/40

Jézus mondta: „Vajon ki lesz az, aki a tenger hullámaira épít házat? Így legyetek ti is a világgal ! Tehát ti se vegyétek úgy, mint szilárd helyet !” (vö. Tm 41.)

Isz 139/41

Ezt mondták a tanítványai Jézusnak: Csak azt az egyet tanítsd meg nekünk, amiért Isten szeret minket ! Jézus ezt válaszolta: „Gyűlöljétek a világot, és Isten szeretni fog titeket.”

Isz 142/193

Jézus mondta: „Óh, Izráel fiai ! Tudjátok meg, hogy itteni világotok úgy viszonyul örök élethez, ahogy napkeletetek viszonyul napnyugatotokhoz. Valahányszor kelet felé jöttök, nyugattól távolodtok; viszont valahányszor nyugat felé közeledtek, egyre inkább elváltok kelettől.” (vö. Tm 46a)

Isz 143/162

Jézus mondta: „Hasonlít a világ és az örök élet viszonya ahhoz a férfihoz, akinek két felesége van: ha az egyikhez kedves, a másikat rosszkedvűvé teszi.” (vö. Tm 46a)

Isz 148a/75 – 148b/46

A messiás mondta: „A világ híd, menjetek hát azon át, de semmiképp se telepedjétek meg rajta !” (vö. Tm 41.)

Az emberek azért rendezkednek be a világban, mert nem ismerik fel, hogy hídnek is használhatják azt. Jézus erről a lehetőségről tudósít bennünket. Ez az élet-világ azonban csak akkor válik híddá, ha nem telepedünk meg rajta.

Isz 149.

Jézus mondta: „A világ nagy(szerű) ház, vedd ezt figyelmeztetésnek, és ne építs rá !”

Egy magas, és a maga nemében tökéletes (befejezett) házra az ember már nem akar és nem is tud még egy szintet felhúzni. Ez egyszerre fölösleges és káros dolog. A jézusi intelem egyértelmű: ne építs a világra, ne rendezkedj be itt, mert pórul jársz !

Isz 151/48

Jézus mondta: „Aki a világot keresi, az olyan, mint aki tengervizet iszik. Minél többet iszik, annál szomjasabb lesz, míg végül belepusztul.”

Isz 152a/49 – 152b/126

Mondták az apostolok Jézusnak: Isten Lelke ! Mi már úgy imádkozunk, ahogyan te imádkozol, úgy böjtölünk, ahogyan te böjtölsz, és úgy tartjuk Istent emlékezetünkben, ahogyan te tanítottad. Mégsem tudunk a vizen járni. Jézus ezt mondta nekik: „Valljátok be nekem, milyen bennetek a világ szeretete !” ill.: „Milyennek értékelitek a dénárt és a drahmát?” Ezt válaszolták: Mi valóban szeretjük a világot. ill.: Jónak. Mondta Jézus: „A világ szeretete megrontja a hitet. Nekem viszont a világ annyit ér, mint a kő vagy a szemét.” ill.: „Én pedig szemétnek.” (vö. Tm 13., 26., 18., 105., 107., Mt 6,19–21; Lk 12,33–4)

úgy imádkozunk és úgy böjtölünk = csak okkal, titokban és ritkán (vö. Tm 105.)

a kő vagy a szemét = a környező anyag, melyen taposunk (vö. Mt 3,9b; Lk 3,8c; 19,40)

1. Böjtölni a világgal kell ! (vö. Tm 26.)
2. A hagyományos ima nem helyettesítheti a közvetlen istenkapcsolatot !

Maradandó értékeink „odaát” vannak. Ha tudjuk ezt, akkor a világ (= az anyag) már nem tud hatást gyakorolni ránk. Ellenkezőleg: engedelmeskedni fog nekünk, pl. a vizen is járhatunk. A kövek (= mindaz, amit a széjjeltekintő szem lát maga körül, s ami tkp. csak szemét) szolgálni fognak nekünk, oly módon, hogy hasznunkra lesznek valamiben. Minden ún. szerves anyag a szilárd közet elporlásából keletkezett a földtörténet során. A természet erői és a fizikai törvények csak az anyag tulajdonságai ! (vö. Mt 8,23–7)

Isz 153/160

Mária fia Jézust megkérdezték: Milyen képességgel jársz a vizen? Ő ezt válaszolta nekik: „Csakis hittel és bizonyossággal.” Mondták neki: Ezentúl mi is úgy hiszünk, ahogy te hiszel, és ahogy te nem kételkedsz, úgy mi sem. Jézus ezt válaszolta nekik: „Ha így van, akkor járjatok a vizen !” Elindultak tehát Jézussal együtt, de jött a tenger hulláma, mely őt a magasba emelte. Akkor ezt kérdezte tőlük Jézus: „Miért álltatok meg?” Ezt válaszolták neki: „Félünk a tenger hullámaitól ! Mondta nekik Jézus: „Miért nem félitek inkább a hullám urát?” (vö. Tm 23., 36., 59., 92.)

hit és bizonyosság = a tudás biztonsága

a hullám ura = Jézus (vö. Mt 12,8)

1. A vizen járás nem „képesség” dolga (vö. Mk 9,22b–23).
2. A tudás biztonságát nem lehet egyik napról a másikra megszerezni.
3. Kiben kéne feltétel nélkül hinni a kéréssel előállóknak? (vö. Mt 14,31).
4. Őszinte volt-e a kérdezők elhatározása?
5. Elég-e a vizen járáshoz az őszinte elhatározás?
6. Mi célból akartak a kérdezők a vizen járni?
7. Miért és mikor járt (csak) Jézus a vizen?
8. Tudta-e előre Jézus, hogy nem tudják őt utánozni?
9. Minek a bizonyítéka a félelem?

Jézus számára semmi sem lehetetlen, mert eggyé tette a kettőt (vö. Tm 107.). A vizen járás és a többi, számunkra csodálatosnak tűnő dolog ennek az Atyával való lényegi eggyéválásnak a következménye. Ez a benne megnyilvánuló Erő akár át is ruházható (vö. Mt 10,1; Lk 10,17), a Fiúban való hit függvényében. Ha pedig követjük őt az istengyermekségben, akkor rajtunk keresztül is működni fognak ezek a teremtő erők. A státus az, ami lehetővé teszi a munkálkodást. Egy Fiú – magától értetődő módon – fiúként viselkedik, vagyis azt csinálja, amit az Atyánál lát.

Simon Péter azért tudott elindulni Jézus felé a vizen, mert elhitte neki, hogy ez lehetséges (s csak azért hihette el, mert *tudta*, hogy az ő mestere Isten fia). Péter tehát nem

a saját jogán maradt fenn a vizen, hanem ugyanazért, amiért az útkészítőnek előreküldött tanítványok gyógyítani tudtak: a Jézus által delegált Erő segítségével. Péter azért kezdett el süllyedni, mert a hite mellé nem társult bizonyosság. Az ész használatát ugyanis nem lehet hittel helyettesíteni.

A kéréssel előállók – a gazdag ifjúhoz hasonlatosan – csak szerettek volna valamit Jézustól, de nem akarták követni őt. Ily módon viszont nem lehet tudásra szert tenni, hiszen a tudást a státus biztosítja. A tenger hullámainál való félelem e státus hiányát jelzi. Aki tudja, hogy nem fog elsüllyedni, az nem fog félni sem.

A „hullám ura” természetesen Jézus, hiszen ő az, aki tud a vizen járni. Az ő „félelme” a neki való megfelelést jelenti. A logion végén tehát ugyanarra szólítja fel a kéréssel előállókat, mint a gazdag ifjút: „Kövessetek engem a Fiúvá válásban ! Akkor majd a vizen is tudtok járni...”

Isz 155/50

Jézus mondta: „A gazdagságban három rossz van: vagy meg nem engedett módon szerzi meg valaki...” Mondták neki: És ha megengedett módon szerzi? Ő így folytatta: „Vagy olyan dolgokra fordítja, amelyek megengedhetetlenek...” Mondták neki: És ha megengedhető dolgokra költi? Így fejezte be: „Akkor a gazdagsággal való foglalkozás akadályozza meg abban, hogy Istenre gondoljon.” (vö. Tm 27., 63.)

Isz 156/110

Jézus mondta:

Jaj nektek, akik ezt a világot szolgáljátok ! Hogyan lehetnek ellentétben az ágak a gyökerekkel, és vágyaitok a gondolkodásotokkal? Szavatok orvosság, amely megszabadít a betegségtől, tettetek azonban beteg, és semmiképpen sem engedi az orvosságot hatni. Vajon olyanok vagytok, mint a szőlő, melynek a levele szép, gyümölcse kellemes, ágai pedig könnyen növekszenek? Semmiképpen, hanem olyanok vagytok, mint a tövisbokor, melynek a levele kevés, a tüskéje sok, az ágai pedig nagyon nehezen nőnek.

Jaj nektek, evilág szolgálói, akik munkátokat lábbal tiporjátok, hogy aki csak akar, vegyen belőle, de a világot fejtek tetején hordjátok azzal a szándékkal, hogy senki se vehesse el azt tőletek. Nem vagytok tehát sem hű szolgák, sem szabad és nemeslelkű emberek.

Jaj nektek, gonosz napszámosok, akik a bért elfogadjátok, de a munkát elrontjátok ! Íme, valóban megtaláljátok azt, amitől féltek, amikor a munka ura elgondolkodik művéről, melyet elrontottatok, és béréről, melyet már megkaptatok. (vö. Tm 33., 38., 103.)

Jézus itt „a gonosz tudósokhoz”, „az elvetemült bölcsekhez”, magyarul a farizeusokhoz (papokhoz) szól. A logionnak azok a címzettjei, akik Isten szolgáinak hiszik magukat, az „emberektől kapott” felhatalmazás alapján.

Isz 157/117

Mondta a messiás: „A világ bizony az ördög szántóföldje, a világ fiai pedig az ő szántóvetői.”

Isz 158/123

Jézus mondta a világnak: „Takarodj, te disznó !” (vö. Tm 55., 81.)

Isz 164/173

Mária fia Jézus mondta: „Az evilági élet csak három nappól áll: tudniillik, a tegnaptól, amelyik már elmúlt, és belőle semmi sem marad a kezekben. Aztán a holnaptól, amiről egyáltalán nem tudod, hogy megéred-e, vagy sem. Végül a mából, amikor bírod az életet. Használd ki tehát ezt a napot előrehaladásodra !”

Isz 170/115

Mondta a messiás: „Isten barátai bizony nem félnek semmitől, és nem is szomorkodnak semmin, hiszen ők azok, akik e világ belső lényegét látják, míg ezzel szemben a többi ember csupán a külsőségeket nézi. Isten barátai e világ végére fordítják figyelmüket, míg a többi ember csak a közeli és mulandó dolgokat veszi észre. Akik attól félnek, hogy e világ dolgai legyőzik őket, azok már le is győzettek; és akik tudják magukról, hogy elhagyatottak, azok már el is hagyták a világot. Isten barátai ellenségei azoknak a dolgoknak, amelyekkel más emberek megbékültek, viszont áldják azokat a dolgokat, amelyeket mások elleneznek. Míg az emberek mások vagyonát csodálják, addig nekik olyan vagyonuk van, amely a legfőbb csodálatra méltó. Róluk beszélnek a szent Írások, ők pedig azt idézik. Bennük van a helyes út ismerete, és ezen járva tudáshoz jutnak. Nem másba vetik bizalmukat, csak amit elérni remélnek, nem is félnek mástól, mint amitől őrizkedniük kell.” (vö. Tm 2., 55., 59., 81., 110.)

Isz 171/213

Isten kinyilatkoztatta Jézusnak: „Nem nélkülözi a próféta az őt megillető tiszteletet, csak a maga hazájában.” (vö. Tm 30.)

Isz 172a/190 – 172b/207

Jézus mondta: „*Ámen* mondom nektek, hogy nem jut be a mennyek országába, aki nem születik meg kétszer. Istenre mondom és tanúsítom, hogy én is azok közé tartozom, akik kétszer születtek. Az első nemzés ugyanis a természeté, a másik azonban a Léleké a mennyben, ahol isteni dolgokat szemlélünk.” (vö. Jn 3,3; Tm 54., 80., 100., 102., 106.)

Isz 173/154

„Én vagyok az élet kezdete és az igazság útja. Aki engem megismer és úgy hal meg, nem halállal hal meg, hanem étellel él. (vö. Jn 14,6)

Jézus megismerése után már nem lehet „természetes” halállal meghalni, csak „úgy”, azaz hozzá hasonló módon; tanúságtevő, nyilvános működés során, tudniillik ez az Atya akarata (vö. Mt 7,21)!

Isz 183/62

Mondták az apostolok a messiásnak: Nézd meg a templomot, milyen szép ! Ő pedig ezt válaszolta: „Népem, népem ! *Ámen* mondom nektek, Isten nem hagy követ kövön állni ebben a templomban, melyet bűnössége miatt leront. Isten nem törődik arannyal, ezüsttel, sem ezekkel a kövekkel, melyeket ti csodáltok. Istennek minden dolog közül a nyilvánvalóan jó szívek (ti.: a létrehozott pneumák) a legkedvesebbek.” (vö. Tm 69., 72.)

Isz 194/79

Jézus leült az egyik ember házának árnyékába, de a ház tulajdonosa elmozdította őt a helyéről. Akkor Jézus ezt mondta: „Nem te mozdítottál el erről a helyről, hanem az, akinek sehogyan se tetszett, hogy a falak árnyékában felüdüljek.”

Isz 195/37

Beszélik, hogy Jézust egy napon elkapta a zuhogó eső, a mennydörgés és villámlás. Menedéket keresett, ahová behúzódhat, és meglátott messziről egy sátrat, így arra tartott. Amikor azonban belépett, egy asszonyt látott odabent, ezért kijött a sátorból. A hegyoldalban viszont látott egy barlangot, ezért oda igyekezett. Abban pedig egy oroszlán volt, akire Jézus rátette a kezét, és ezt mondta: „*Óh, Istenem ! Minden teremtménynek rendeltél egy hajlékot, ahol tartózkodhat, csak nekem nem jelöltél ki egy menedéket.*” Akkor Isten kinyilatkoztatta neki: A te menedéked az én könyörületem biztos székében van. (vö. Tm 87.)

Az iszlám hagyomány logionjait
Pikó Gábor Mózes
engedélyével emeltem át művembe.

Jézus szellemi hagyatéka

Mottó:

„Az igazság nem meztelenül jött a világba, hanem szimbólumokban és képekben. Máshogy a világ nem fogja megkapni az igazságot...Az igazság, mely kezdettől fogva létezik, el van vetve mindenütt. Sokan vannak, akik látják, amint elvetik, de kevesen vannak, akik látják, mikor learatják.” (A Fülöp–evangéliumból)

Előszó

A legelső dolog, ami felmerül az Olvasóban, az valószínűleg az, hogy miért rejtettek Jézus szavai. Mert bizony azok, és nemcsak itt, az ún. Tamás–evangéliumban. A jézusi igéket minden előfordulási helyen értelmezni kell. Ez nagyon fontos dolog, hiszen a szűkebb értelemben vett Örömhír Jézus velős kijelentéseivel azonos. Egy írásmű tehát annyiban tekinthető evangéliumnak, amennyiben ilyen mondásokat tartalmaz.

Számunkra Jézus a kinyilatkoztatás forrása, s ő a kinyilatkoztatásait a logionjaiba rejtette (vö. Tm 110.). Ezeket az elrejtett kincseket szó szerint meg kell találni! Magától értetődik, hogy csak a lankadatlanul kereső ember találhat (vö. Tm 1.), tehát az a személy, aki hajlandó a szellemi erőfeszítésre.

Igen ám, de vajon miért kell „fáradoznunk” (vö. Tm 58.)? Hát azért, hogy *tudás* birtokába juthassunk. Tudatlanságunkat ugyanis éppen a nem–gondolkodás okozza. Semmi más. Az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vételét a „rejtett szavak” megfejtése teszi lehetővé. Mire kihámozzuk a mondanivalót, addigra kristálytisztává válnak a jézusi közlendők.

Tulajdonképpen a *Keresők Evangéliumát* forgatjuk, ami Jézus írásbeli hagyatéka. Ezt a művet nagy valószínűséggel Galileában diktálta le Tamásnak, feltámadása és mennybemenetele között. A 115 logion egy teljes evangéliumot ad ki, melynek van eleje, s van vége. A mondások sorrendje nem esetleges, ellenkezőleg: igen nagy (jézusi) műgonddal van megkomponálva.

Az teljességgel kizárt, hogy Tamás művével állunk szemben. Arra könnyű egy tanítványnak visszaemlékezni, hogy mit mondott és mit tett a mestere (így állt össze a kánoni evangéliumok gerince), de a keresztretjévnyszerű pontosságot igénylő rébuszok memorizálása lehetetlen, hiszen itt minden szónak, sőt toldaléknak komoly szerepe van. A látszólagos nyelvtani rendellenességek sem véletlenek.

Felmerülhet a kérdés, hogy másolás közben, a fordítások során, illetve a szerkesztői munka következtében nem torzult-e a szöveg. Nos, a *Szellemi Hagyaték* csak 1946-ban került elő, tehát majd kétezer évet „pihent” a föld alatt. Az anyag összekötő szövegeket nem tartalmaz, így szerkesztői betoldásokra egyszerűen nincs lehetőség.

A rendelkezésünkre álló magyar fordítások közül a Hubai Péter-féle jelesre vizsgázott. A mérce ugyanis a szöveg megfejthetősége, így maga az eredmény dicséri a munkát. Más magyarítások nem veszik fel vele a versenyt, mert azokban (az értelmező jellegű fordítás miatt) több jézusi terminus is elsikkad. A különböző szövegváltozatok kritikai elemzésére nincs szükség, mert ezt a konklúziót maga az Olvasó is levonhatja, ha összeveti egymással a fellelhető műveket.

A kánoni párhuzamokat mindenképpen *Csia Lajos* tolmácsolásában olvassuk, mert annál jobb és hübb magyar szöveg sohasem fog a rendelkezésünkre állni. A protestáns fordítások általában véve is (és köztudottan) jobbak a katolikusoknál. A jézusi képek és szimbólumok egyenesen érthetetlenek, ha „Isten királysága” helyett valamiféle „országban” gondolkodunk.

A Szellemi Hagyaték 50%-a a négy kánoni evangéliumban is megvan. Ezek a párhuzamok azonban nem jelentenek szó szerinti egyezést. Az egyes szövegváltozatoknak persze ugyanaz a mondanivalója, de sokszor a mondanivaló is csak hasonló, azaz egy kicsit más vagy több. Az igazi szenzációt viszont a másik 50% jelenti, vagyis a *számunkra új* jézusi közlendők. Ezek nyilván szerepeltek az apokrifnek minősített evangéliumokban, de azokat a kanonizáció során megsemmisítették.

A kölcsönös hitelesség szempontjából azt is meg kell jegyezni, hogy a *Keresők Evangéliumának egyharmad* részénél hivatkozni lehet az iszlám hagyományban megőrzött jézusi mondásokra is. Ezek a párhuzamok természetesen jelölve vannak (Isz). A szóban forgó mondások Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról* c. könyvében olvashatók el, Kairosz Kiadó, 2002.

A „Tamás–evangélium” és az iszlám hagyomány hivatalosan „agyon van hallgatva”. Az egyházi szaktekintélyek nem foglalkoznak velük, noha egy laikus is felismeri bennük Jézus hangját (vö. Jn 10,4–5). A mellőzöttségnek alapvetően két oka van: egyrészt a megszokottól eltérő Jézus–kép bontakozik ki belőlük, másrészt ez a Jézus merőben másként, az egyházi felfogástól idegen módon viszonyul a világhoz.

Ezért aztán a Szellemi Hagyatéknak igen nagy jelentősége van, hiszen ebből tudhatjuk meg a legbiztosabban, hogy milyen isten– és világképe volt Jézusnak. A kánoni evangéliumok szerzői *kívülről* szemlélték az eseményeket, és egyáltalán nem voltak tisztában a lényeggel. Ma már teljesen világos, hogy a tanítványok csak naiv tanúi voltak a Nyilvános Működésnek, és egyáltalán nem értették Jézust.

Természetesen a kommentátor se akarhat mást, mint a Szerző: a cél tehát az, hogy az olvasó felismerésekre jusson. Ehhez elvileg elegendő a párhuzamos helyek felsorolása, és a jézusi terminusok jelentésének megadása. „Biztos, ami biztos” alapon össze vannak gyűjtve a segítő kérdések, illetve megállapítások is. Ha van apokrif szövegváltozat, az is oda van írva. Mi több: az éppen terítéken lévő logionnal érintőleges kapcsolatban álló más „tamási” logionok is jelezve vannak.

Az Olvasó akkor jár el helyesen, ha először letakarja a kommentárt, és maga próbálja megfogalmazni azt. Szánjon a 115 logionra 115 napot, s akkor sajátjaként könyvelheti el a megfejtést. (A Prolóógus ígérete csak ebben az esetben vonatkozik reá !) Mindig szem előtt kell tartani, hogy *sorba rakott feladványokkal van dolgunk*, tehát csak akkor lépünk tovább, ha már megtehetjük. Sose hagyjunk magunk mögött fehér foltokat, mert a lépcsőzetes előrehaladás során terminológiai tárházunk egyre inkább bővülni fog, s a Szerző *számít erre* (vö. Isz 83/9). Szó szerint meg kell tanulnunk „jézusul”, de ez a nyelvtudás segítségünkre lesz a kánoni evangéliumokban való eligazodásnál is. A Szellemi Hagyaték fénye minden értelmezésbeli homályt eloszlat !

A Tamás–evangéliumot
Hubai Péter fordította kopt eredetiből.

Első megjelenés:
Jézus rejtett szavai, Budapest 1990.

Prológus

Ezek (azok) a rejtett szavak, amelyeket az élő Jézus mondott, és amelyeket Didymos Júdás Tamás írt le. És mondta: „Aki megtalálja e szavak értelmét, nem ízleli meg a halált.”

Kommentár:

Az idézőjelbe tett mondatot csak a mű szerzője, azaz Jézus mondhatta. Tamás, „az író-deák” ugyanis – apostoltársaihoz hasonlóan – nem tudta értelmezni mestere kijelentéseit. Ő csak közli az olvasóval Jézus biztatását. A későbbiekben gyakran előkerülő „*És mondta*” fordulat is arra utal, hogy egy jézusi logion következik.

(A logionok beszámozása azok megfejtése után történt, így az olvasó elé a helyes számozás kerül, mely mindenki másétól eltér.)

Tm 1.

Jézus mondta: A kereső ne hagyja abba a keresést, amíg nem talál, és ha talált, megzavarodik, és ha megzavarodott, csodálkozni fog, és királlyá lesz a mindenségben.

P. Oxy: ...és ha talál, csodálkozni fog, és csodálkozván uralkodni fog, és uralkodván nyugalmat talál.

Mt 7,7; Lk 11,9 (Tm 2., 12., 15., 22., 23., 48., 59., 76., 82., 91., 93., 95., 114.)

kereső = az élet nagy kérdéseiben gondolkodó ember

keresés = a gondolkodási folyamat

találás = megvilágosodás

zavar = meglepődés, meghökkenés

csodálkozás = a tudás okozta megmámorosodás (vö. Tm 12.)

királyság, uralkodás, nyugalom = a Jézus által megígért lelki- vagy tudatállapot

mindenség = az egész (itteni) világ

1. Kiből válhat „kereső”?
2. Mit keres az illető?
3. A találás lehetséges !
4. Mikorra datálható a célba érés?
5. Hol realizálódik a dolog?
6. Találhatunk-e, ha felfüggesztjük a keresést?
7. Mitől zavarodhat meg az ember?
8. A csodálkozás egyben tanulás is !
9. Mivel kapcsolatban érheti a legnagyobb meglepetés?
10. Az ember számára a világ az egyetlen valóság.

Tm 2.

Jézus mondta: Ha azt mondják, akik előttetek járnak: „Íme, a királyság az égben van”, akkor a madarak meg fognak előzni titeket az égben. Ha azt mondják nektek, hogy a tengerben van, akkor a halak meg fognak előzni titeket. Ám a királyság bennetek és kívületek van. Ha megismeritek magatokat, akkor megismertettek, és fölismertetek, hogy az élő Atyának fiai vagytok. De ha nem ismeritek meg magatokat, akkor szegénységben lesztek, és ti magatok lesztek a szegénység.

Lk 17,20; 1Ján 5,19 (Tm 23., 28., 67., 82., 85., 86., 113.)

1. Hogyan ismerheti meg magát az ember?
2. Mi által és kik előtt „ismertetik meg”?
3. Ki lehet az élő Atya fia?
4. Mi a legkézenfekvőbb elnevezés az Atya emberi fiára?
5. Mi az a „szegénység”?
6. A királyság *bennünk* lehet !
7. Ha bennünk van (létre jön, vö. Tm 71.), akkor az meg is látszik rajtunk.
8. Az igazi gazdagság az istengyermekség.
9. A gazdagság a fölismerés következtében áll elő.
10. Ez a gazdagság tehát egy lelki- vagy tudatállapot.

Tm 3.

Jézus mondta: Nem fog habozni a vén az ő napjaiban megkérdezni egy kisgyermeket – egy hétnapos kicsit – az élet helye felől, és élni fog. Sok első lesz utolsóvá, és egyes-egyedül lesznek.

Mt 11,25; 20,16; Mk 10,13–6; 10,31; Lk 10,21; 23,30 (Tm 18., 22., 43., 48., 52.)

vén = kora, származása és vagyoni helyzete alapján mértékadónak számító, formális tekintéllyel rendelkező ember

az ő napjai = az az időszak, mikor valaki ráérez az igazságra

kisgyermek = újjászületett ember, igazi tanítvány (ez az egyik legfontosabb jézusi kép !)

hétnapos = még körülmetéletlen

az Élet helye = a Pneuma, az ember legbelső lényege (vö. Tm 43.), mely a gondolkodó agyban képződik (vö. Tm 71.)

1. Mikor köszöntenek be „azok a napok”?
2. Miért pont hétnapos a kicsi?
3. A zsidó kisfiúkat a 8. napon metélik körül.
4. Aki nincs körülmetélve, az nem áll a szövetség hatálya alatt.

Tm 4.

Jézus mondta: Ismerd meg, ami színed előtt van, és ami előled elrejtett, nyilvánvalóvá lesz számodra. Ugyanis nincsen semmi, ami el van rejtve, és ne lenne nyilvánvalóvá.

Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 12,2 (Tm 40., 43., 55., 81., 89., 92.)

1. Mi van a szemünk előtt?
2. Mi van elrejtve előlünk?
3. Ki lehet az, aki elrejtette előlünk az igazságot?
4. Ki és hogyan segít nekünk a felfedezésben?

Tm 5.

A tanítványok megkérdezték őt, s mondták neki: Akarod, hogy böjtöljünk? És miképpen imádkozzunk és adjunk alamizsnát? És mely ételekre ügyeljünk? Jézus mondta: Ne hazudjatok, és ne tegyétek azt, amit gyűlöltek, mert mindenképpen nyilvánvalóak az ég előtt. Ugyanis nincsen semmi, ami el van rejtve, és ne lenne nyilvánvalóvá; és nincsen semmi, ami beborított, és leleplezés nélkül fog maradni.

Mt 6,6; 10,26; Isz 109/53,1–3; 114/61 (Tm 13., 26., 90., 105.)

1. Miért ajánlkoztak aszkézis végzésére a tanítványok?
2. Mi volt a tanítványok szemében az aszkézis?
3. Jézus szerint az előírt aszkézis és adakozás hazugság.

Tm 6.

Jézus mondta: Boldog az oroszlán, amelyet az ember megeszik, és az oroszlán emberré fog válni; és átkozott az ember, akit az oroszlán megeszik, és az oroszlán emberré fog válni.

Tm 10., 59., 99. (1Móz 1,26–8)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

megeszi = elpusztítja (a bekebelezés, asszimilálás értelmében), vö. Tm 10., 59.

átkozott = nagyon rossz helyzetbe kerül

1. Mit szimbolizál az oroszlán?
2. Milyen emberi tulajdonságra utal?
3. Miről nevezetes az oroszlán?
4. Mit csinál az oroszlán?
5. Kicsoda az oroszlán?
6. Hol eszi meg az ember az oroszlánt? (vö. Tm 99.)
7. A Sátán az oroszlán?
8. Az oroszlánt meg lehet enni !
9. Az is megehet bennünket.

(A logion vége nem elírás, csak akkor lenne nyilvánvalóan az, ha valódi oroszlán szerepelne benne. Abban az esetben vagy az ember asszimilálja az állatot, vagy az állat az embert. Itt azonban egy „emberi állatról” van szó: első esetben az állatot eszi meg magában, másodjára pedig az „állatság” hatalmasodik el rajta.)

Tm 7.

És mondta: Az ember hasonlít egy bölcs halászhoz, aki kivetette a hálóját a tengeren; kihúzta azt a tengerből, és az kis halakkal volt teli. A bölcs halász talált köztük egy nagy, jó halat. Az összes kicsiny halat bevetette a tenger mélyére; zokszó nélkül a nagy halat választotta. Akinek van füle a hallásra, hallja !

Mt 13,47 (Tm 77., 108., 110.)

1. Kicsoda „az ember”?
2. Mit szimbolizálnak a kis halak?
3. Mit szimbolizál a nagy, jó hal?
4. Egy igazi halász a tenger mélyére tudja-e vetni a halakat?
5. Mit jelent az, hogy „zokszó nélkül”?
6. A nagy hal nemcsak nagy, hanem „jó” is, tehát a kicsik rosszak !

Tm 8.

Jézus mondta: Íme, kiment a vető, megtöltötte a markát, és vetett. Ám néhány mag az útra esett; jöttek a madarak és fölcsipegették azokat. Mások a sziklára estek, és nem eresztettek gyökeret a földbe, és nem növesztettek kalászt az ég felé. Mások a tövisbokrokba estek, és azok megfojtották a magot, és a féreg fölfalta azokat. És mások a jó földbe estek, és az jó gyümölcsöt növesztett az ég felé; és hozott hatvanszor annyit, és százhuszszor annyit.

Mt 13,3–9; Mk 4,3; Isz 74b/59 (Tm 1., 5., 6., 12., 22., 27., 43., 59., 71., 110.)

a vető = Jézus, a pneuma-magok elszórója

kiment vetni = megkezdte nyilvános működését

a magok = pneumatikus kezdemények, Élet-csírák

a féreg fölfalta = a Sátán megölte, hullává tette, s aztán megette, bekebelezte, asszimilálta (vö. Tm 6., 59.)

jó föld = a „megművelt”, igénybe vett agy, a felszántott parlag (vö. Tm 110.)

jó gyümölcs = a létrehozott Pneuma, énünk életre nemzése, önmagunk megismerése

az ég felé = a szent Szellem „irányába”, azaz *befelé* (az ég = Isten királysága, bennünk van !)

1. Hol hozza meg a kicsírázott mag a sokszoros termést?
2. Ki lehet Pneuma-mag vető?
3. Hol lehet és miért kell vetni?
4. Mivel lehet vetni?
5. Mi hiúsíthatja meg a munkát, s milyen mértékben?
6. Van-e jó föld, mennyi és hol?
7. Lehet és kell vetni !

Tm 9.

Jézus mondta: Tüzet vettem a világra, és lám, őrzöm azt, amíg az ég.

Lk 12,49 (Tm 15., 38., 83., 91., 103.)

1. Miért kell tüzet vetni a világra?
2. Lehet-e a „tűz” negatív jelentésű?
3. Miért kell őrizni a tüzet?
4. A tűz fellángolt !
5. A tűz mára már kialudt.
6. A mi tűzünknek égnie kell !

Tm 10.

Jézus mondta: Ez az ég el fog múlni, és az, ami az égben van, el fog múlni; és a halottak nem élnek, és az élők nem fognak meghalni. Amikor megettétek a halottat, élővé tettétek őt. Ha a világosságban lesztek, mit fogtok tenni? Ama napon, amikor egyek vagytok – váltatok kettővé. Ha pedig kettővé váltatok, mit fogtok tenni?

Mt 13,24–30; Mk 13,31; Isz 57/129; Róm 8,13

(Tm 2., 6., 21., 47., 56., 59., 61., 89., 107., 112.)

Tamás csel.: „A holtat életre keltettem, és az élőt legyőztem.”

Zsidókeresztény Hagyomány, 45.: „A rabszolgának csak szabadság jár, a fiúra azonban atyai örökség is vár. De akik halott dolgokat örökölnek (ilyesmikre ácsingóznak), azok maguk is halottak lesznek. Akik viszont az élőt öröklik, azok mindent örökölnek (a királysághoz a „többi mind” is hozzá adatik, vö. Mt 6,33). Az (országbeli) halottak egyáltalán nem örökölnek (semmi érdemlegeset), hiszen hogy is juthatna igazi értékekhez egy hullá (vö. Tm 59.), egy Pneumát nélkülöző test? De ha a halott öröklő az élőt (ha életre nemzi magát), akkor nem fog meghalni (országbeli értelemben), hanem nagyon is Élni fog...”

Hippolyt Ref.: „Ti, akik halott dolgokból ettetek, és azokat élővé tettétek, mit tesztek majd, ha élőket esztek ?”

A bonyolultnak látszó Tm 10. megfejtésekor csak a jézusi terminológia ismerete segíthet bennünket. Jézus ajkán a „holt” mindig ténylegesen halott, s az „élő” mindig igazán él. Ennek tudatában könnyen értelmezhető a *Tamás csel.* mondata: „A holtat életre keltetem, és az élőt legyőztem (sajnos)”.

Vagyis: aki a világ javai – a hamis mammon – után fut, az hatalmat ad maga fölött ezeknek az értéktelen dolgoknak, mondhatni: életet lehel a vagyontárgyakba. Az ilyen ember viszont megöli magában a Pneumát. A *Zsidókeresztény Hagyomány* ezt egyértelműen ki is jelenti (Zsk 45.). Másképpen fogalmazva: ha az oroszlán eszi meg az embert, akkor az állatiaság fogja uralni őt ! (vö. Tm 6.).

A *Hippolyt Ref.* kérdésére is könnyen megadható a válasz: aki egykor halott dolgokat kergetett, az megvilágosodván nem fog utánuk futni, mert már nem vágyakozik reájuk.

Most pedig gondolkodjunk el a Tm 10–zel kapcsolatos kérdéseken, illetve megállapításokon !

1. Hol van a szóban forgó ég?
2. Hol fog az elmúlni?
3. Mi van ebben az égben?
4. Mi (minden) az, ami el fog múlni?
5. Minek következtében fog az elmúlni?
6. Az a halott, aki „nem él” – az nincs !
7. Ha az élők nem fognak meghalni, akkor nincs (is) halál !
8. Isten az élők Istene !

Tm 11.

A tanítványok mondták Jézusnak: Tudjuk, hogy el fogsz menni tőlünk. Ki az, aki nagy lesz fölöttünk? Jézus mondta nekik: Ahonnan jöttetek, és ahová menni fogtok, az Jakab, az igaz, aki miatt az ég és föld keletkezett.

Mt 6,33; 7,13–4; Jn 13,12–20; ApCsel 1,6; 1Móz 18,22–33 (Tm 2., 109.)

Az „igaz”, „igazságos” jelentése:

A magát igaznak tartó személy valóban becsületes és tisztességes *a világ normái szerint*. Erkölcsi–etikai síkon általában feddhetetlen, így joggal büszke magára. A Törvény szerinti (tehát a cselekedeti !) megigazulás útját járja, és abban hisz, hogy áldozathozatalaival kiérdemli az Úr figyelmét. Állandóan az „életszentségén” munkálkodik, mert úgy gondolja, hogy Isten királysága a halál után vár reá. Vallásosságát áthatja a hagyománytisztelet, s az „üdvörtörténetet” folyamatosnak és fejlődőnek tartja. Abban reménykedik, hogy ő eleve kiválasztott személy, s ennek a szerepnek meg is akar felelni. Állandóan összeméri magát az erkölcstelen tömeggel, s igyekszik elkülönülni attól. Rendszerint vallási címekekkel és tudományos fokozatokkal is rendelkezik. Tekintélye van *a világ előtt*, ami legyezgeti a hiúságát (vö. Jn 5,41–7).

Az „igaz” azonban lelke mélyén féli az Istent, mert bírói istenképe van. Ezért az „igazságosok” állandóan az igazsággal (= a vallási törvényekkel, az egyházjoggal) foglalkoznak. Ezen az erkölcsi–etikai síkon akarják felépíteni Isten királyságát, amit tulajdonképpen *másoknak* szánnak. Övék a „szent kísérlet” öröme, s az atyai vállonveregetés. Az ilyen vezető azonban vak, aki a világtalanokat rossz felé vezet. Ez az előljáró *mások hitét* akarja felmutatni a magáé helyett, azaz „a tömeg hátán” szeretne üdvözülni. Ezt az embert a státusa gátolja meg abban, hogy az országbeli igazságosságot (vö. Mt 6,33) művelje, s az azt értelemszerűen megelőző gondolkodást.

Az „igaz” úgy gondolja, hogy Isten csak a hozzá hasonló erkölcsös emberek miatt nem pusztítja el a világot. Ez a tévhit az ós–júdaizmusból ered (vö. 1Móz 18,22–33), s azóta is úgy vélik, hogy bizonyos létszámú „igaz” tartja a frontot az Úrral szemben. A tömeg számára ez nagyon kényelmes álláspont: majd a szent emberek elboronálják a dolgokat, hiszen azért vannak... Az „igaz” talán méltán, de beképzelt ember, aki ezért aztán országbeli értelemben – halott.

1. Miért biztosak a tanítványok abban, hogy Jézus el fog menni tőlük?
2. Hova fog elmenni Jézus?
3. Mit jelent ez a tanítványok számára?
4. Miért fontos a számukra, hogy legyen vezetőjük?
5. A tanítványokban „csordaszellem” munkál.
6. Honnan jöttek, s hová mennek a tanítványok?
7. Ha Jakab „igaz”, akkor milyen ember?
8. Jézus nem választotta be Jakabot a Tizenkettő közé ! (Mármint a szóban forgót.)
9. Keletkezhetett-e Jakab miatt az ég és föld?
10. Ki állítja, hogy az miatta keletkezett?
11. Jakab egy vallási csoportosuláshoz tartozott.

Tm 12.

Jézus mondta a tanítványainak: Tegyetek összehasonlítást, és mondjátok meg nekem, kire hasonlítok ! Mondta neki Simon Péter: Egy igaz angyalhoz hasonlítasz. Mondta neki Máté: Egy emberhez hasonlítasz, aki értelmes filozófus. Mondta neki Tamás: Ó, mester, egyáltalán nem fogja elviselni a szám azt, hogy kimondjam, kire hasonlítasz. Jézus mondta: Én nem vagyok a mestered, mivel ittál – és megmámorosodtál – a forrásból, amely föltör; én mértem ki azt. És fogta őt, visszavonult vele, és mondott neki három szót. Amikor pedig Tamás a társaihoz ment, megkérdezték őt: Mit mondott neked Jézus? Mondta nekik Tamás: Ha megmondok nektek egyet azokból a szavakból, amiket mondott nekem, köveket fogtok ragadni, rám vetitek azokat, és tűz jön ki a kövekből, s meg fog égetni titeket.

Tamás csel.: Külön vettél engem minden társamtól, és három ígét mondtál nekem, melyektől tűzben égek, és nem tudom azokat másoknak elmondani.

Jn 7,37–8 (Tm 1., 27., 75.)

1. Miért kíváncsi Jézus a tanítványok véleményére?
2. Láthatott-e már Simon Péter „egy igaz angyalt”?
3. A mátéi „értelmes filozófus” a jánosi Logossal egyenértékű.
4. Jézus „nagy koponya” volt !
5. Tamás egyértelműen Istenre utalt.
6. Jézus szerint mindenkinek Isten a tanítója (vö. Jn 6,45).
7. A „megmámorosodás” egyenlő a „zavarral” és a „csodálkozással”? (vö. Tm 1.)
8. A „megmámorosodás” feltétele a Forrásból való ivás ! (vö. Jn 7,37–8)
9. A Forrás magától tör föl, de Jézus segít „csapra verni”.
10. Miért jött tűzbe Tamás azoktól a szavaktól?
11. Miért nem tudta azokat másoknak elmondani?
12. Miért kövezték volna meg őt a társai?
13. Mikor nyúl egy zsidó kövekért?
14. Mi az, ami „megégeti” az embert?
15. Tamás az igazságot mondta volna ki !

Tm 13.

Jézus mondta nekik: Ha böjtöltök, bűnt nemzetek magatoknak, és ha imádkoztok, megítéltettek, és ha alamizsnát adtok, rosszat tesztek lelketeknek. És ha bejártok minden földet, és vándoroltok a vidéken, ha befogadnak titeket, azt, amit elétek adnak, egyétek meg ! – A köztük lévő betegeket gyógyítsátok ! – Mert nem az tesz titeket tisztátalanná, ami szájatokon bemegy, hanem ami kijön a szájatokon, az az, ami tisztátalanná tesz titeket.

Mt 6,1–18; 15,11; Mk 7,15; Lk 7,33–5; 10,9; Isz 109/53; 114/61 (Tm 5., 26., 105.)

1. Mikor lehet bűn az aszkézis és a jótékonykodás?
2. Mikor fogunk „minden földet bejárva” vándorolni?
3. Miért fognak befogadni bennünket?
4. Miért utasíthatnak el?
5. Ami kijön, az a hazugság.

Tm 14.

Jézus mondta: Ha látjátok azt, aki nem asszonytól született, vessétek magatokat arcotokra, s imádjátok őt ! Ó a ti Atyátok !

Mt 5,8; Jn 5,37b; Isz 41/57,3; 2Kor 4,18 (Tm 45., 61., 79., 84., 89.)

láttni = megérteni, felismerni, felfogni

1. Az ember képes az ilyen jellegű látásra.
2. Jól csak a szívével lát az ember !
3. Ezt a képességünket használnunk kell !
4. Ha használjuk, akkor az Atya látható és hallható lesz.
5. Kizárólagosan az Atyát kell imádnunk, feltétel nélkül, teljes szívünkkel, minden erőnkkel és szellemi képességeink maradéktalan bedobásával (vö. Mk 12,30).

Tm 15.

Jézus mondta: Talán azt gondolják az emberek, hogy azért jöttem, hogy békét vessek a világra, és nem tudják, hogy azért jöttem, hogy meghasonlásokat vessek a földre, tüzet, kardot, háborúságot. Mert öten lesznek egy házban, három lesz kettő ellen, és kettő lesz három ellen, az apa a fiú ellen, és a fiú az apa ellen, és meg fognak állni, midőn egyedül lesznek.

Mt 10,34; Lk 12,49; Jn 7,7 (Tm 9., 22., 29., 83.)

az emberek = valamely egyház hívei, a mások által vezetett „nyáj”

jöttem = léptem fel, vállaltam a nyilvános működést

béke = a földi nyugalom és bebiztosítottság hamis érzete, a látszólagos harmónia, a felszíni csend

tűz, kard, háborúság = lángoló vita, szenvedélyes eszmecsere (vö. Jn 6,52)

meg fognak állni, midőn egyedül lesznek = kivetetten bár, de magabiztosan, Jézus (tehát a tudás) békéjével, az Atya erejével-lelkületével

egyedül = osztatlan, homogén lélekkel (vö. Tm 22., 29., 48., 60., 61., 76., 107.)

1. Miből gondolhatják azt az emberek, hogy Jézus békét hozott?
2. Miért akar Jézus konfrontációkat?
3. Az ember csak akkor áll meg a saját (teológiai) lábán, ha „egyedül” marad.

Tm 16.

Jézus mondta: Azt adom majd nektek, amit szem nem látott, és amit fül nem hallott, és kéz nem érintett, és az emberi szívbe nem ment be.

1Kor 2,9, 2Kor 4,18

1. Mikor adja ezt nekünk Jézus?
2. Hogyan adhatja?
3. Hol adhatja?
4. Jézus olyasmit kínál, amit a világ és az egyház nem tud biztosítani.
5. Az egyház becsapja a híveit !
6. A világból hiányzik valami.
7. Ez a valami Jézusban mutatkozott meg.

Tm 17.

A tanítványok mondták Jézusnak: Mondd meg nekünk, miképpen lesz a mi végünk ! Jézus mondta: Hát fölfedeztetek a kezdetet, hogy a véget fogjátok keresni? Ahol a kezdet van, ott lesz a vég. Boldog, aki meg fog állni a kezdetben, és ismerni fogja a véget, és nem ízleli meg a halált.

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
nem ízleli meg a halált = nem lesz halálfélelme

1. A tanítványok úgy gondolták, hogy Jézus tisztában van mindennel.
2. Ezt jól gondolták.
3. Jézus szerint problémájukat a helyes istenkép fogja megoldani.
4. Akinek helyes istenképe van, az abból mindent levezethet.
5. Mindenekelőtt a helyes istenképhez kell eljutnunk !
6. Hogy hívják azt, aki „megáll a kezdetben”?
7. Ez az illető mindent tudni fog.
8. Jézus részletekbe menően ismerte a saját „végét” (vö. Mt 20,17–9).

Tm 18.

Jézus mondta: Boldog, aki azelőtt lett, amikor még nem volt. Ha tanítványaimmá lesztek, és hallgattok a szavaimra, ezek a kövek fognak szolgálni nektek. Ugyanis van öt fátok a paradicsomban. Nyáron, télen nem mozdulnak, leveleik nem hullanak le. Aki meg fogja ismerni azokat, nem ízleli meg a halált.

Fülöp-evangélium:

Boldog, aki már létrejötté előtt létezett. Mert a létező jött létre és fog létezni.

Barnabás levele:

Egy folyóból szépséges fák emelkedtek ki. Aki eszik gyümölcsükből, örökké élni fog.

János-evangélium:

Kezdetben már volt az Ige, az Ige Isten felé fordult és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Isten felé fordulva volt (Jn 1,1–2).

Bizony, bizony azt mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, én öröktől fogva vagyok (Jn 8,58).

Jelenések könyve:

Azután megmutatta nekem az élet vizének fénylő folyamát... a folyamon innen és túl az élet ligete van, mely tizenkétszer terem gyümölcsöt, havonként adja meg gyümölcsét (Jel 22,1–2).

Mt 6,19–21; Lk 12,33–4 + Mt 3,9b; Lk 3,8c; Lk 19,40 + Jel 22,3–5

Isz 32/124 (Tm 7., 10., 48., 55., 77., 81., 85., 106., 107., 108.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

hallgattok a szavaimra = felfogjátok őket és annak értelmében cselekszetek
(vö. Mt 7,21; Lk 6,46)

tanítvány = csak az, aki meg is teszi azt, amit Jézus mond

ezek a kövek = az egész környezet, magyarán: minden

szolgálni fog nektek = hasznatokra lesznek

fák = az élet ligete

öt fa = ugyanaz: egy terület, melyen elfér minden (az öt a tökéletesség száma), egy kicsi, de örök liget. (Jn 14,2: „Atyám házában sok lakás van...”)

paradicsom = Isten igazi Világa, a Mennyország

megismerni = rájönni, felfogni

nem ízleli meg a halált = nem lesz halálfélelme

folyó = az élet vizének szimbóluma (folyamatos, soha el-nem-apadó áramlás)

szépséges fák = az élet fái

a fák gyümölcse = valami élő dolog (vö. Tm 10.), melynek fogyasztása Életet eredményez

az Ige = Jézus

1. Hol mondta el Jézus ezt a (Tm 18.) logiont?
2. Hogyan tudnak „a kövek” szolgálni nekünk?
3. Mit nem lehet csinálni azokkal a fákkal, melyek mozdíthatatlanok?
4. Milyenek azok a fák, melyeknek nem hullanak le a leveleik?
5. Mi nem történhet azokkal a fákkal, melyek egy folyóból emelkednek ki?
6. Aki élőt eszik – az élni fog ! (vö. Tm 10.)
7. Ki volt az, aki már azelőtt lett, mielőtt még nem volt?
8. Hogyan lehetséges ez?
9. Ki az egyetlen (igazi) létező?
10. Mi az ember igazi lényege?

A bonyolultnak látszó logion megfelelője megvan a Hegyi Beszédben is !

Tm 19.

A tanítványok mondták Jézusnak: Mondd meg nekünk, hogy mihez hasonlít a mennyek királysága ! Mondta nekik: Egy mustármaghoz hasonlít, amely kisebb minden magnál. Ha pedig olyan földbe esik, amit megműveltek, nagy ágat hoz, s az ég madarainak ernyőjévé válik.

Mk 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4 (Tm 89., 97., 98., 110.)

megművelt föld = a szellemi munkára fogott agy

nagy ágat hoz = könnyen és gyorsan felfogja a dolgokat

az ég madarai = természetesen az angyalok

Tm 20.

Mária mondta Jézusnak: Kire hasonlítanak tanítványaid? Ő mondta: Kisgyerekekre hasonlítanak, akik egy olyan földön tartózkodnak, ami nem az övék. Amikor a föld urai jönnek, azt fogják mondani: Hagyjátok el a földünket ! Ők (a gyerekek) levetkőznek előttük, hogy a föld urai meghagyják azt nekik, s adják a földjüket nekik. Ezért azt mondom: Ha tudja a házigazda, hogy úton van a tolvaj, örködni fog, amíg nem jön, s nem fogja hagyni, hogy beásson a házába (a királyságánál), hogy elvigye a gazda edényeit. Ti pedig őrizkedjétek a világtól ! Övezzétek föl magatokat ágyékoknál nagy erővel, hogy a rablók ne találjanak hozzátok vezető utat ! Mert a szükségeset, amit vártok, meg fogjátok találni. Bárcsak lenne köztetek egy értelmes ember ! Amikor a gyümölcs megérett, sietve jött sarlójával a kezében; learatta azt. Akinek van füle a hallásra, hallja !

Mt 24,43; Mk 4,26–9; Lk 12,35–9; Jn 4,31–8; Isz 156/110,7; 1Tessz 5,1–6

(Tm 36., 104., 115.)

kisgyerek = tanításra, nevelésre szoruló személy, aki még keveset tud, de már úgy viselkedik (néha, felháborító módon), mint egy felnőtt

a föld urai = azok a személyek, akik jogosan üzhetnek el bárkit

levetkőznek előttük = az ingüket is odaadják, csak hogy maradhassanak

a gazda edényei = feltétlenül szükséges használati tárgyai, melyek hozzá tartoznak az élethez (Egy ilyen „edény” akkoriban 5–6 báth vizet, olajat vagy bort tartalmazott, tehát kb. 120 liter folyadékot. Ezdrás pl. 100 báth olajat és 100 báth bort kapott [Ezd 7,22]. Ha tehát a tolvaj *elviszi a gazda edényeit*, akkor az annyi, mintha a padlást és a pincét is „kisöpörné” !)

övezzétek föl magatokat ágyékoknál = felejtsetek már el végre a férfi felsőbbrendűséget !

a szükséges, amit vártok = a királyság (vö. Lk 10,42)

értelmes ember = aki gondolkodik
a megérett gyümölcs = a létrehozott Pneuma
learatta azt = istengyermekké vált

1. Ez egy kifakadás.
2. A kifakadás jogos, mert Jézus igazat ad Máriának.
3. Vajon mi lehet a kifakadás oka? (vö. Tm 115.)
4. A tanítványok nem a mesterükre hasonlítanak.
5. Vajon milyen szempontból?
6. A házigazda tudhatja, hogy *honnan* fenyegeti a veszély.
7. Az örökös (a védekezés) lehetséges.
8. A „ház” maga az ember, az ember lelke.
9. A királyság van veszélyben !
10. Az „edények” nélkül nincs Élet.
11. Ha a felővezést nem „nagy erővel” hajtjuk végre, akkor a rablók (az Életre törők) utat fognak találni hozzánk.
12. Egy a szükséges: a királyság (vö. Mt 6,33; Lk 10,42).
13. Aki azt keresi, az meg is fogja azt találni.
14. A keresés és a találás gondolati síkon történik.
15. A „gyümölcs” gyorsan, könnyen (vö. Tm 19.) és szinte észrevétlenül (vö. Tm 98.) megérik.
16. Nekünk csak le kell aratni azt, amit Jézus elvetett (vö. Jn 4,35–8).

Tm 21.

Jézus kisgyerekeket látott, akik szoptak. Azt mondta tanítványainak: Ezek a kicsinyek, akik szopnak, azokhoz hasonlatosak, akik bemennek a királyságba. Mondták neki: Ha mi kicsinyek vagyunk, be fogunk menni a királyságba? Jézus mondta nekik: Ha a kettőt eggyé teszitek, és ha a belsőt olyanná teszitek, mint a külső, és a külsőt mint a belső, és a felsőt mint az alsó, és hogy a férfit és a nőt az egyes-egyetlenné fogjátok tenni, hogy a férfi ne legyen férfi, sem a nő nő; ha szemeket szem helyébe teszitek, és ha kezet kéz helyébe, és lábat láb helyébe, és képet kép helyébe, akkor fogtok bemenni a királyságba.

Fülöp–evangélium:

Azért jöttem, hogy az alsót olyanná tegyem, mint a felső, és a külsőt mint a belső, és itt egyesítsem őket ősképük szerint.

Alexandriai Kelemen leveléből:

Ha a szégyen öltözékét lábbal tapostátok, és ha a kettő egy lesz, és a férfi a nőivel összekapcsolódva már sem férfias, sem nőies nem lesz.

Mt 18,13; Mk 9,43–7 (Tm 3., 36., 61., 90., 107.)

csecsszopók = az újjászületés szimbólumai (általában: „kicsinyek”, pl. Tm 3.)

a kettő eggyé tévése = a hústest és a lélek összhangja (vö. Tm 47.)

a belsőt olyanná,

mint a külső = szavaink és tetteink összehangolása, lelkületünk és viselkedésünk egy-sége, a teljes homogenitás (vö. Tm 61.)

a férfi és a női (mivolt)

egyes-egyetlenné tévése = a teljes egyenjogúság és egyenértékűség vallása és megvalósítása
szemeket szem helyébe stb. = mindent a helyére tenni (az agyunkban)

képet kép helyébe = helyes isten- és világképre jutni, gondolkodás által

a szégyen öltözékét lábbal taposni = újjászületni (vö. Tm 36.)

Tm 22.

Jézus mondta: Kiválasztalak titeket, egyet ezerből, és kettőt tízezerből, és meg fognak állni, midőn egyes-egyedül lesznek.

Mt 22,14; 7,24-7 (Tm 3., 18., 21., 29., 48., 61., 76.)

egyes-egyedül = osztatlan (homogén) lelkülettel és (ebből fakadóan) önállóan

Tm 23.

A tanítványai mondták: Mutasd meg nekünk a helyet, ahol vagy ! Mivel szükség nekünk, hogy kutassunk utána. Mondta nekik: Akinek van füle, hallja ! Fény van egy fénylény belsőjében, és megvilágítja az egész világot. Ha nem világítaná meg, sötétség lenne.

Mt 6,22-3; Lk 11,35-6; Jn 1,4-5; 14,3b; 17,24; Isz 153/160; 2Kor 4,6 (Tm 32., 49., 61.)

a hely = a királyi lelki- vagy tudatállapot

fény = szellemi világosság, megvilágosodottság

fénylény = megvilágosodott személy

fül = ama belső fül, lelki szem, vagy szív

1. A világ sötét.
2. Jézus az egyetlen, aki világít.
3. Azt a „helyet” nem lehet megmutatni, csak megérettetni.

Tm 24.

Jézus mondta: Szeresd testvéredet, mint saját lelkedet, ügyelj rá, mint szemed pupillájára !

Mk 12,31; Jn 15,9-17; Fp-evang. [lásd a Tm 88. után] (Tm 22.)

1. A „testvér” ugyanaz, mint a felebarát?

Tm 25.

Jézus mondta: A szálkát, ami testvérednek a szemében van, meglátod, a gerendát pedig, ami a te szemedben van, nem látod meg. Amikor kiveszed a gerendát a szemedből, akkor fogod látni kivenni a szálkát testvérednek a szeméből.

Mt 7,3-5; Lk 6,41-2; Isz 33/7 (Tm 24., 56.)

Tm 26.

Jézus mondta: Ha nem böjtöltök a világgal, nem találjátok meg a királyságot. Ha nem teszitek a szombatot szombattá, nem látjátok meg az Atyát.

Isz 32/124; 55a/55; 103/194,1; 139/41; 156/110; 1Ján 2,15-6

(Tm 5., 13., 14., 27., 105.)

a világ = mindaz, ami a világban van, minden, amit nyújtani tud

a szombat = Isten ünnepe, a Vele való foglalkozás napja

látni = érteni, felfogni

1. A szombatnapi elmélkedés csak a minimum !

Tm 27.

Jézus mondta: A világ közepén álltam, és testben jelentettem ki magam nekik. Mindnyájukat részegen találtam, nem leltem köztük senki szomjúhozót, és fáj a lelkem az emberek fiai miatt, hogy vakok szívükben, és nem látnak. Hiszen üresen jöttek a világra, és arra törekednek, hogy ismét üresen menjenek ki a világból. Ám most részegek. Amikor borukat eltávoztatják, akkor fognak megtérni.

Mt 6,22-3; Jn 7,37; Isz 103/194,1; 109/53,6-10; 155/50 (Tm 26., 59., 71., 75.)

a világ = csak „test” (vö. Tm 81.), Pneuma nélküli „hulla” (vö. Tm 55.)

testben = az emberek nyelvén, a világ kifejezéseivel

részeg = beszámíthatatlan, kezelhetetlen, taníthatatlan

nem szomjúhozó = nem kereső

fáj a lelkem = a Pneumám, a legbelső lényegem, a szívem

az emberek fiai = a csak asszonytól születettek (vö. Tm 45.), a Pneumát nélkülözők

vakok a szívükben = értetlenek, nem képesek felfogni a Dolgokat

nem látnak = nem veszik észre a nyilvánvalót sem

üresen jött a világra = Pneuma nélkül (értelmi képességek hiányában)

üresen megy ki belőle = Pneuma nélkül (igazi ismeretek hiányában)

megtérés = totális szemléletváltozás, melynek tárgya az isten- és világkép

1. Mitől részegek az emberek fiai?
2. Miért nem szomjúhozunk?
3. Aki a „szívében vak”, az nem képes megérteni semmit (vö. Mt 6,22-3).
4. Nekünk arra kell törekednünk, hogy ne üresen menjünk ki a világból.
5. A „részegség” kizárja a gondolkodást, így a más felismerésre térés lehetőségét is !
6. Ki és mikor távoztatja el a „bort”?
7. A bor eltávoztatása megtérést eredményezhet.
8. Pneuma-mag minden homo sapiensben van, de az csak akkor fejtheti ki a hatását, ha életre nemzik (vö. Tm 71.).

Tm 28.

Jézus mondta: Ha a hústest a szellemért lett, ez csoda. Ám ha a szellem lett a testért, ez a csodák csodája. Én azonban azon csodálkozom: Hogyan vett ilyen nagy gazdagság lakozást ebben a szegénységben?

Jn 6,63 (Tm 1., 2., 27., 67., 71., 86., 110., 113.)

hústest = a sarx, tehát csak hús és vér

szellem = a psziché, a lélek

nagy gazdagság = a Pneuma megjelenése és működése a pszichoszomatikus egységben, az emberben

szegénység = a Pneumát nélkülöző emberi test (vö. Tm 2.)

1. Mi a „csoda” ? (Válaszolok: a képtelenség.)
2. Mi a „csodák csodája” ? (A még nagyobb képtelenség.)
3. Mikor csodálkozik az ember ? (Ha kénytelen-kelletlen el kell fogadnia egy ténytet.)

Tm 29.

Jézus mondta: Ahol három isten van, istenek azok. Ahol kettő vagy egy van, én velem vagyok.

P. Oxy:

Ahol hárman vannak, azok istentelenek. De bárhol van valaki egyedül, én mondom, hogy azzal én magam vagyok együtt. Emelj föl egy követ, és ott találsz engem. Hasíts el egy fát, és én ott vagyok.

Tm 1., 2., 22., 26., 32., 47., 48., 57., 58., 60., 61., 76., 78., 91., 109.

1. Hol vannak (lehetnek) azok az istenek?
2. Hol van az emberben az „isten szféra”?
3. Mitől „isten” valaki?
4. Mit csinál egy isten?
5. Miért (minek következtében) válik valaki istenné valaki számára?
6. Miért pont három istenről beszél Jézus?
7. A kettő vagy egy miért előnyösebb háromnál?
8. Kivel van Jézus? (Válaszolok: egy konkrét személlyel.)
9. Mit csinál az, aki követ emel fel, ill. fát hasít el?

Tm 30.

Jézus mondta: Nem kiváló egy próféta sem a falujában. Egy orvos sem tudja meggyógyítani azokat, akik ismerik őt.

Mt 13,57; Mk 6,4; Lk 4,23; 13,33; Jn 4,44; Isz 171/213

a próféta = Isten küldötte

az orvos = Jézus

1. Jézus Isten küldötte, ezért tud gyógyítani.
2. A próféta attól még próféta, hogy nyilvántartott lakos egy országban.
3. Jézus annak ellenére Isten küldötte, hogy sokan ismerik őt és a múltját (Jn 7,28–9).
4. Egy igazi orvosdoktor ismertsége ellenére is tud gyógyítani, sőt, hírneve csak segíti ebben!

(A logion első része egy közmondás, melynek igaz a tartalma. Jézus ezt egy képtelen állítással toldja meg, hogy megfejthető legyen a mondanivalója. Ő azért tud gyógyítani, mert Isten Fia. Az istenfiuságnak viszont nem kritériuma az ismeretlenség.)

Tm 31.

Jézus mondta: Egy erődített város, amit magas hegyre építettek, nem eshet el, sem nem rejtőzhet el.

Mt 5,14

egy erődített város = Istennek egy emberi fia. (A sima „ház” Jézus ajkán = az ember lelke, maga az ember. Egy Emberfi ehhez képest egész „erődített város”.)
magas hegyre építették = mindenki által jól látható helyre, a nyilvánosság szeme elé

Tm 32.

Jézus mondta: Amit hallani fogsz a füleddel (a másik füllel), hirdesd azt tetőitekről ! Hisz senki sem gyűjt lámpást, s teszi azt véka alá, sem nem teszi azt rejtett helyre, hanem gyertyatartóba teszi azt, hogy mindenki, aki bemegy és kijön, lássa annak a fényét.

Mt 5,14–6; 10,27; Lk 11,33 (Tm 1., 2., 16., 23., 29., 78., 84., 91., 109.)

a fül = a belső „hallókészülék”

amit hallhat az ember, s amit hirdetni kell = a kapott kinyilatkoztatások

1. Mikor és mit lehet hallani ?
2. Miért kell hirdetni azt ?

Tm 33.

Jézus mondta: Ha vak vezet vakot, mindketten gödörbe esnek.

Mt 7,13–4; 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39–41; Isz 80/50,1; 108/197 (Tm 2., 38., 55., 103.)

vak I. = a vallási vezetők, a hivatalos és hivatásos mértékadók

vak II. = a hívek

a gödör = a sírgödör, a gyehenna, tkp. evilág

1. Hogyan vezethet valakit egy vak?
2. Hogyan bízhatja rá magát egy vak egy másik vakra?
3. Ez a logion nem egy evidenciát mond ki !
4. A „gyehennát” hullák (= Pneuma nélküli testek) népesítik be !
5. A hivatalos mértékadók félrevezetik a népet.
6. Mi az, amiben hazudnak?

Tm 34.

Jézus mondta: Lehetetlen, hogy valaki behatoljon az erős házába, erőszakkal bevegye azt, hacsak nem kötözte meg annak kezeit. Akkor fölforgatja az ő házát.

Mt 9,32–4; 12,22–36; Mk 3,20–35; Lk 11,14–23 (Tm 43., 86., 99.)

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

az Erős = a Sátán

az Erős háza = a Sátán által megszáll ember

1. Ki az (az egyetlen) személy, aki megkötözte az Erős kezeit?
2. Aki ezt (hozzá hasonló módon) nem teszi, az lehetetlenre vállalkozik.
3. A Sátán által megszállt emberi lelket föl lehet forgatni (= rendbe lehet tenni).
4. Mi is megkötözhetjük az Erős kezeit !

Tm 35.

Jézus mondta: Ne aggodalmaskodjatok reggeltől estig, és estebédétől reggelig, hogy mit vegyetek magatokra.

P. Oxy:

Ne aggodalmaskodjatok, milyen ételt fogtok enni, vagy mit fogtok fölvenni. Ti sokkal jobbaktok, mint a liliomok, melyek nem szőnek és nem fonnak. És ami titeket illet, mit fogtok viselni, ha nem lesz ruhátok? Ki adhat hozzá (valamit) természetekhez? Az, aki ruhát ad majd nektek.

Mt 6,25–34; Lk 12,22–34; Isz 47/36,2; 99a/125; 99b/60; 132/113 (Tm 79.)

aggodalmaskodás = a félelem és remény közti lebegés (vö. Lk 12,29)

reggeltől estig és estebédétől reggelig = éjjel-nappal, tehát mindig: szüntelenül, állandóan

1. Kikhez szól ez a logion?
2. Kik azok, akik sokkal többek (lehetnek), mint a liliomok?
3. Kinek a szemében lesznek többek?
4. Milyen ember az, akinek folyton-folyvást azon jár az esze, hogy mit vegyen magára?
5. Fontos-e az, hogy nézünk ki, milyen benyomást keltünk a külsőnk alapján?
6. Miért nem szabad/kell a külsőnk miatt aggodalmaskodni?
7. Mire utal mindaz, amit magunkra aggatunk?
8. Kinek fontos az, hogy mi van rajta?
9. Az ilyen ember ki előtt akar parádézni?
10. Nők is istengyermekké válhatnak! (vö. Tm 115.)

Tm 36.

A tanítványai mondták: Mikor jelented ki magad nekünk? És mikor látunk meg téged? Jézus mondta: Ha levetkőzitek szemérmeket, és veszitek ruháitokat, lábaitok elé teszitek azokat, mint kicsiny kisgyerekek, s rátiportok azokra, akkor fogjátok meglátni az Élő fiát, és nem fogtok félni.

Jn 6,40; 14,18–20; Isz 153/160; 1Tessz 5,1–6 (Tm 20., 21., 42., 92.)

láttni = érteni

kicsiny kisgyerek = újjászületett ember

az Élő fia = Jézus

1. Hogyan „jelenthetné ki” magát Jézus?
2. Hol tehetné meg ezt?
3. Miképpen lehetne meglátni őt?
4. Jézust fel lehet ismerni!

Tm 37.

Jézus mondta: Sokszor kívántátok ezeket a szavakat hallani, amiket nektek mondok, és nincs számotokra másvalaki, akitől hallanátok ezeket. Lesznek majd napok, s kerestek engem, s nem fogtok megtalálni.

Mt 13,16–7; Lk 10,23–4; Jn 7,33–6; 16,16–9 (Tm 44., 91., 93.)

1. Miért esnek jól az emberi fülnek Jézus szavai?

2. Ezeket a szavakat csak Jézus tudja kimondani.
3. Miért csak ő képes rá?
4. Más is képes lehet erre?
5. Aki (gondolkodás útján) keres, az talál is, tehát itt kizárólag fizikai keresésről lehet csak szó.
6. Jönnek olyan idők, amikor Jézust fizikailag nem lehet majd elérni.
7. Jézus szellemi síkon mindig és minden kereső számára elérhető marad.

Tm 38.

Jézus mondta: A farizeusok és az írástudók kapták meg az ismeret kulcsait. Elrejtették azokat: sem ők nem mentek be, sem a bemenni akarókat nem engedték be. Ti pedig legyetek eszesek, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok.

Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

(Tm 1., 2., 22., 32., 33., 57., 58., 91., 103.)

az ismeret kulcsai = a gondolkodáshoz szükséges feltételek

elrejtették azokat = nem használják, nem élnek vele

„be” = ahová az ismeret kulcsai juttatják az embert

1. Kitől kapták meg a farizeusok és az írástudók az ismeret kulcsait?
2. Miért kapták meg, s miért nem mások?
3. Miért rejtették el az ismeret kulcsait?
4. A hivatalos mértékadók felhatalmazása „emberektől van” !

Tm 39.

Jézus mondta: Egy szőlőtövet ültettek az Atyától távol, és mivel az nem erősödik meg, kitépetik gyökerestül, s el fog pusztulni.

Mt 7,13-4; 15,13; Jn 15,1-8; Isz 109/53 (Tm 38., 40., 71., 72.)

a szőlőtő = gyümölcsözésre képes dugvány

az Atyától távol = az emberen kívülre

1. Kik ültették azt a szőlőtövet?
2. Miért ültették azt az Atyától távol?
3. Ki bábáskodott még ott, az ültetésnél?
4. Miért nem erősödik meg az a szőlőtő?
5. Miért fog elpusztulni?
6. Ki lesz az, aki kitépi?
7. Hol fogja azt kitépni?
8. Mikor fogja azt kitépni?

Tm 40.

Jézus mondta: Akinek van a kezében, annak adatik, és akinek nincs, az a kevés is elvétetik tőle, ami van.

Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7 (Tm 4., 71., 110.)

adatik = Istentől

elvéteik = a Sátán mesterkedéseinek következtében

1. Mi az az egyetlen dolog, ami akkor is a birtokunkban marad, ha „van”, s akkor is, ha „nincs” ?
2. Az, amit nem használunk, az olyan, mintha nem is lenne.

[Egyáltalán nem játékról van szó, a dolog komolyságát jól szemlélteti az iszlám hagyományban feljegyzett logion: „Mert amint a teve is igyekszik hazaszökni az övéihez, hacsak a gazdája feszesen meg nem köti, ugyanúgy a bölcsesség is gyorsan kibújik a szívből és eltűnik, hacsak gazdája (szellemi) munkálkodásával meg nem valósítja.”]

Tm 41.

Jézus mondta: Legyetek, midőn elmúltok !

„Úgy éljete a világban, mint mellette elmenők, és ne mint odavalósiak” (Isz 133/34,8).

„A világ egy híd, menjetek hát át rajta, de semmiképp se telepedjete meg rajta !” (Isz 148a/75).

Isz 62/145; 133/34,4–16; 138/40; 149; Jn 18,36

1. Mivé kéne lenniük a tanítványoknak?

Tm 42.

A tanítványok mondták neki: Ki vagy te, aki ezeket mondog nekünk? Mondta: Amit mondog nektek, azokból nem ismeritek meg, hogy ki vagyok én? Sőt, olyanok lettetek, mint a zsidók, hogy szeretik a fát, gyűlölik a gyümölcsöt, és szeretik a gyümölcsöt, gyűlölik a fát.

Mt 7,16; 12,33; Lk 6,43 (Tm 36., 43., 44., 92.)

a zsidók = a júdeai mértékadók, a formális tekintélyek, akik következetlennek bizonyultak

1. Jézust fel lehet ismerni a szavai alapján (vö. Jn 7,17).
2. Nem mindenki ismeri fel őt a szavai alapján.
3. Van, aki a tettei alapján se (vö. Mt 12,22–8).
4. Hogyan lehetséges ez ?
5. Milyen ember az, aki nem következetes ?
6. Mi lehet a következetlenség oka ?

Tm 43.

Jézus mondta: Aki az Atyát káromolja, megbocsáttatik neki, és aki a Fiút káromolja, megbocsáttatik neki, aki azonban a szent Lelket káromolja, nem fog megbocsáttatni neki, sem a földön, sem az égben.

Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10; Jn 4,23; Isz 86/166 (Tm 1., 2., 8., 34., 36., 42., 44.)

1. Mi az a „káromlás” ?
2. Ki az, aki káromol?
3. Miért káromol?

4. Hogyan káromolhat (egyáltalán)?
5. Az Atyát lehet káromolni. (Ez nincs megakadályozva.)
6. Az Atya káromlása meg lesz bocsátva.
7. Ki fogja azt megbocsátani?
8. Hol fogja megbocsátani?
9. Mikor fog megbocsátani?
10. Milyen feltételek mellett fog megbocsátani?
11. Miért bocsáttatik meg az illetőnek a káromlás?
12. Kicsoda a szent Lélek vagy szent Szellem?
13. Miért nem fog az ő káromlása megbocsáttatni?
14. Hol nem fog ez megtörténni?
15. Mi lesz ennek a következménye?

a káromlás = valami/valaki ellen szólás, rossz színben való feltüntetés, gúnyolás

aki káromol = jelen esetben a hivatalos mértékadók

a káromlás oka = nem ismerik fel Jézusban Isten fiát

a fel-nem-ismerés oka = a tudatlanság, mely az eltompult szív (agy) következménye

a káromlás megbocsátásának oka = mert az tudatlanság/tévedés következménye

a megbocsátó személy = mindig az érintett

a megbocsátás helye = az érintett személy ott fog megbocsátani, ahol éppen van

a megbocsátás ideje = az az időpont, mikor az illető rájön a tévedéseire

a megbocsátás feltételei = a józan ész használata

a megbocsátás oka = a káromlás tudatlanság, s nem gonoszság következménye

Jézus szellemi hagyatéka, az ún. Tamás–evangélium, tudatosan megszerkesztett mű. A logionok sorrendje nem esetleges, ez itt is kiderül. Erre a Tm 43. szomszédai a bizonyítékok: a Tm 42. és 44. is logikai kapcsolatban áll a vizsgált igével. Magát a mondást a Tm 34. mögött meghúzódó események váltották ki, ezért az előrébb is áll.

Aki még ezek után is kételkedne a jézusi szerkesztés tudatosságában, az lapozza fel a Máté–evangéliumot: ott mind a négy „tamási” logion szoros egymásutánban sorakozik fel. Mt 12,22–30 = Tm 34., Mt 12,31–2 = Tm 43., Mt 12,33–34a = Tm 42., Mt 12,34b–5 = Tm 44.

Az ember lelke az agyában van, erre egyértelműen utal a jézusi terminológia is: „a másik fül”, a „szem”, a „szív”, az mindig az értő érzékszerv, mely csalhatatlan, hiszen eszünket az Atya plántálta belénk (vö. Tm 39.).

A János–evangélium is segít: az Atyát csak „szellemben és igazságban” lehet és kell imádni, és Ő is kizárólag ilyen imádókat keres, akik értelem által vezérelt jócselekedeteket visznek végbe. Ezeket pedig nem (szent) helyhez és (szent) időhöz kötötte, hanem életformaszerű természetességgel, belülről fakadóan (irgalomból s nem áldozathozatalként gyakorolva) kell megcselekedni.

Tm 44.

Jézus mondta: Nem szüretelnek szőlőt túskebozótól, sem nem szednek fügét tevetővisről – ezek nem adnak gyümölcsöt. És egy jó ember jót hoz ki a kincseskamrájából. Egy rossz ember gonoszakat hoz ki rohadt kincseskamrájából, amely a szívében van, és gonoszakat szól, hiszen a szív fölöslegéből hozza elő a gonoszokat.

Mt 7,16; 12,33–4; Lk 6,44–5; Isz 110a/216,6 (Tm 34., 42.)

Tm 45.

Jézus mondta: Ádámtól Bemerítő Jánosig az asszonyoktól születettek között nincs kiemelkedőbb, mint Bemerítő János, ezért a szemei nem fognak megtörni. Én pedig azt mondtam: aki közületek kicsiny lesz, megismeri a királyságot, és fölül fog emelkedni Jánoson.

Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3-7 (Tm 14., 79., 86.)

asszonytól született = nem született újjá (vízből és szellemből)

szemei nem fognak megtörni = dicsfénye nem múlik el soha, örökké élni fog az emléke

kicsiny lesz = újjászületik

1. Mi a közös Ádámban és Jánosban?
2. János mitől olyan kiemelkedő?
3. Mi a fontosabb: az emberektől kapható dicsőség, vagy a királyság megismerése?

Tm 46.

Jézus mondta: Lehetetlen, hogy egy ember két lóra üljön, két íjat feszítsen ki, és lehetetlen, hogy egy szolga két urat szolgáljon. Vagy tisztelni fogja az egyiket, és megcsúfolja a másikat, vagy [...] Nem iszik az ember óbort, és nem kíván rögtön új bort inni; és nem öntenek új bort régi tömlőbe, hogy ne feszítenék szét azt, és nem öntenek óbort új tömlőbe, hogy ne tegye tönkre azt. Nem varrnak régi foltot új ruhára, mert szakadás fog keletkezni azon.

Mt 6,19-24; Mk 2,21; Lk 5,36-9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

lehetetlen = abszolút kivitelezhetetlen–megvalósíthatatlan, fizikai képtelenség

1. Jézus nem pedagógiai jelleggel állítja, hogy „lehetetlen”, hanem tényszerűen.

A hiányzó szövegrész kipótolható a Lk 16,13 alapján.

Tm 47.

Jézus mondta: Ha ketten békében maradnak egymással ugyanabban a házban, s azt fogják mondani a hegynek: Menj odébb!, az odébb fog menni.

Mt 17,20; 18,19; 21,21; Isz 123/204; Ef 2,14-6 (Tm 29., 46., 48., 60., 61., 107.)

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

1. A szóban forgó béke megvalósítható.
2. Ennek a békének csodálatos tettek lesznek a következményei.
3. Kik köthetnek csak békét?
4. Mit jelent a békekötés?
5. Hol történik a békekötés?
6. Mi ez a béke?
7. Minek következtében áll elő?

Tm 48.

Jézus mondta: Boldogok vagytok egyedülálló és kiválasztottak, mert meg fogjátok találni a királyságot, hisz ti abból valók vagytok, és ismét oda fogtok menni.

Jn 5,17-29; 6,65 (Tm 3., 15., 18., 22., 47., 48., 53., 60., 61., 68., 69., 76., 107.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

egyedülálló = homogén lelkületűek

kiválasztottak = lekezelték, perifériára szorítottak, teológiailag kiközösítettek

1. Hol lehet megtalálni a királyságot?
2. Mikor lehet megtalálni?
3. A királyságot csak az egyedülállók és kiválasztottak találhatják meg !

Tm 49.

Jézus mondta: Ha azt mondják nektek: „Honnan lettetek?” – mondjátok azt nekik: „A fényből jöttünk, onnan, ahol a fény keletkezett, egyedül, önmaga által. Ez a fény rejtett, és kijelentette magát képünkben”. Ha azt mondják nektek: „Ti vagytok azok?” – ezt mondjátok: „Mi az ő fiai vagyunk, és az élő Atyának vagyunk a választottai”. Ha megkérdeznék titeket: „Mi a jele Atyátoknak, mely bennetek van?”, ezt mondjátok: „Mozgás és megnyugvás”.

2Kor 4,6; Zsidókeresztény Hagyomány 51. (Tm 23., 61.)

honnan lettetek = kik vagytok ? (vö. Tm 23., 36., 42.) = Isten fiai vagytok ?

a fényből jöttünk, onnan ahol

a fény keletkezett, egyedül, önmaga által... = saját magunk világosodtunk meg, önerőből

és kijelentette magát képünkben = bennünk a világosság mutatkozik meg

ti vagytok azok? = ti lennétek azok? (lekicsinylően és hitetlenül)

mi az ő fiai vagyunk és

az élő Atyának vagyunk a választottai = bizony, mi megvilágosodtunk, ezért tudott bennünket az Atya kiválasztani (vö. Tm 22.)

mi a jele Atyátoknak,

mely bennetek van? = mi bizonyítja azt, hogy valóban Isten fiai vagytok (s nem az Ördögéi)?

mozgás = cselekvő, magabiztos tanúságtetés

megnyugvás = ama bizonyos béke és biztonság, mely Isten emberi fiaiban honol (Jézus tudáson alapuló békéje, melyet ránk hagyott, vö. Jn 14,27)

Tm 50.

A tanítványai mondták neki: Mikor lesz a halottak nyugalma? És mikor jön el az új világ? Mondta nekik: Az, amit vártok, eljött, de ti nem ismeritek azt föl.

Lk 17,20–2; Jn 11,24–6 (Tm 17., 36., 42., 43., 44., 79., 92., 114.)

1. Szükségük van-e a halottaknak nyugalomra?
2. Kinek van szüksége nyugalomra a halottakkal kapcsolatban?
3. Összefügg-e az élők nyugalma az új világ eljövételével?
4. Hogyan fordulhat elő az, hogy amit vár az ember, azt nem ismeri föl, mikor az eljön?
5. Eljön-e az új világ, ha csak várjuk? (vö. Tm 114.)
6. Mikor és kinek a számára fog az eljönni?
7. Az új világ már eljött Jézus személyében.
8. Hol lehet ezt az új világot látni?

Tm 51.

A tanítványai mondták neki: Huszonnégy próféta szólt Izráelben, és mindnyájan általad szóltak. Mondta nekik: Elhagytátok a jelenlétetekben élet, és a halottakról beszéltek.

Augustinus:

Mit tartunk a prófétákról? (Azokról, akik Messiást jövendöltek.) Ne tápláljatok ilyen reményeket, rám figyeljete!

Tm 50., 52., 58.

általad szólottak = mind azt ígérték, amit te (hogy eljön a szabadulás órája, Isten királysága)
halottak = nem Élők (országbeli értelemben hullák)

1. Egyedül Jézus az élő (vö. Tm Prológus).

Tm 52.

A tanítványai mondták neki: Használ-e a körülmetélkedés vagy sem? Mondta nekik: Ha használna, atyjuk körülmetélnék nemzené őket anyjuktól. De az igaz körülmetélkedés Lélekben, meglelt mindent.

Jn 6,63; 7,22; Róm 2,28–9 (Tm 1., 2., 28., 49., 107., 113., 115.)

1. A körülmetélkedés nem használ semmit a királyi lelkiállapot elérése szempontjából.
2. Mit profitálhat az ember (lelke) egy csecsemőkorban (tehát tudtán és akaratán kívül) elvégzett műtétből?
3. Mi lenne Jézus véleménye a gyermekkeresztelésről?
4. A körülmetélkedés az Istennel kötött nemzeti szövetség jele!
5. A tanítványok tkp. ezt kérdezik: „Kivételezett helyzetben vannak-e a zsidók?”
6. Isten csak a férfiemberrel köthet szövetséget?
7. A zsidókon kívül más népek is gyakorolják a körülmetélkedést, jobbára egészségügyi megfontolásokból.
8. A körülmetélkedés rítusa nem a mózesi – a Törvénnyel szabályozott – időkre vezethető vissza, hanem még régebbre, a barbár „atyák” korára (vö. Jn 7,22).
9. Isten nem tud szövetséget kötni nemzetekkel, csak egyénekkel (vö. Tm 1., 2.).
10. Az Istennel kötött szövetségnek nem a körülmetélkedés a jele, hanem a magabiztosság és a tudáson alapuló belső béke (vö. Tm 49.).
11. A szellemnek nincs szüksége a hústestre (vö. Tm 28.).
12. A nőt nem lehet körülmetélni.
13. Isten a nőekkel is szövetséget köt (vö. Tm 115.).

Tm 53.

Jézus mondta: Boldogok vagytok szegények, mert tiétek a mennyek királysága.

Mt 5,1–12; Lk 4,18–9; 6,20 (Tm 48., 68., 69., 70., 95., 96.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, perifériára szorított, szétzúzott szívű személy

1. A „szegénység” is egy lelki állapot, és a „királyság” is az!

Tm 54.

Jézus mondta: Aki nem gyűlöli meg atyját és anyját, nem lehet a tanítványom, és aki nem gyűlöli meg fivérét és nővérét, s nem hordja a keresztjét, mint én, nem lesz méltó hozzám.

Mt 10,37; Mk 8,34; Lk 9,59–62; 14,25–7; Jn 3,3; 7,3–4; Isz 34/14; 172a/190; 172b/207

(Tm 15., 43., 100., 102., 106.)

tanítvány = a Jézust (életútjában, istengyermekségében) követni akaró személy
méltó = olyan, mint Jézus, azaz Emberfi

1. Egy „istenes” gyüleletről van szó.
2. Miből gondolhatják azt az emberek, hogy valaki gyűlöli a hozzátartozóit?
3. Biztos, hogy az Emberfi gyűlöli a rokonait?
4. Igazi hozzátartozóink a mennyben vannak.

Az ilyen logionokra mondták a Jézus köré sereglett emberek, hogy „kemény beszéd”. Jézusi mércével mérve is az, mert a „nem lehet tanítványom”, illetve a „nem méltó hozzám” megfogalmazás megkerülhetetlen feltételt jelez. Maga a „gyülelet” szó ritkán hangzik el Jézus ajkán, de ilyenkor a legnagyobb természetességgel, ténymegállapító módon.

A „gyülelet” kifejezés

a Tamás–evangéliumban	<i>négyszer</i>	
a János–evangéliumban	<i>kétszer</i>	
a Lukács–evangéliumban	<i>egyszer</i>	
a Máté–evangéliumban	<i>kétszer</i>	
az Iszlám hagyományban	<i>egyszer</i>	fordul elő, jézusi mondásokba ágyazva.

Az előfordulási helyek vizsgálatánál kiderül, hogy Jézus a „gyülelet” szót a

<i>nem szeret</i>	(Tm 5.)
<i>nem kedvel</i>	(Jn 15,23)
<i>nem ragaszkodik</i>	(Mt 6,24)
<i>nem becsül</i>	(Tm 42.)

kifejezések helyett, de azok értelmében használja. Szó sincs tehát ellenséges (ártani akaró) lelkületről, még kevésbé ilyen magatartásról, legfeljebb ösztönös utálatról. Ez a viszonyulás azonban csak természetes következménye valaminek, nevezetesen annak, hogy az ember valami mást szeret, más irányban van elköteleződve.

Jézus „gyülelet” kifejezése magatartásunk tényleges következményeire világít rá:

„Senki sem lehet két úr rabszolgája, mert vagy gyűlölni fogja az egyiket és szeretni a másikat, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti majd. Nem szolgálhattok egyszerre Istennek és a mammonnak” (Mt 6,24).

Ráadásul egy istenes gyüleletről van szó, s ez a kifejezés meg is őrződött az iszlám hagyományban:

„Beszélük, hogy Isten kinyilatkoztatta Jézusnak: Ha engem olyan odaadással szolgálnál, mint amilyennel azok szolgálnak, akik a mennyekben vannak, de nem lenne benned sem istenes szeretet, sem istenes gyülelet, akkor az neked semmit sem használna” (Isz 34/14).

Tm 55.

Jézus mondta: Aki fölismerte a világot, egy hullát talált, és aki egy hullát talált, a világ nem méltó hozzá.

Jn 7,7; Isz 32/124; 133/34,14–16; 137/38; 158/123 (Tm Prológus, Tm 1., 58., 81.)

1. Hogyan lehet fölismerni a világot?
2. Hol lehet fölismerni azt?
3. Miről nevezetes egy hulla?
4. A világot le lehet győzni !
5. Hol lehet legyőzni azt?

Tm 56.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlatos egy emberhez, akinek jó magja volt. Az ellensége elment éjjel, gyomot vetett a jó mag közé. Az ember nem engedte nekik, hogy kitépjék a gyomot. Azt mondta nekik: nehogy elmenjétek, hogy kitépjétek a gyomot, és vele együtt a búzát is kiszakítsátok. Mert az aratás napján a gyom nyilvánvaló lesz; kitépik azokat, elégetik azokat. Akinek van füle a hallásra, hallja !

Mt 13,24–30; Mk 4,26–9; Jn 4,35–8 (Tm 8., 20., 63., 72., 97., 98.)

az ember, akinek jó magja volt = az Atya (kizárólag az Atyának van jó magja [ő a birtokos], Jézus csak „a vető” [vö. Tm 8.], aki elhinti azokat)

az ellensége = a Sátánnak nevezett tékozló fiú

éjjel ment el = sötétségben, tehát tudatlanságában tette azt, amit csinált (vö. Tm 63.)

azok, akik ki akarták tépni a gyomot = az Atya mennyei fiai

ahová a gyom került = az emberekbe

az aratás napja = az emberi megvilágosodás időszaka

akik kitépik a gyomot = az aratók (vö. Jn 4,35–8), tehát az értelmes (Tm 20.), megvilágosodott emberek

1. Csak egy Jó van (vö. Mt 19,17a), csak egy Abszolútum létezik.
2. Az Atya jót akart.
3. A jó mag közé gyomot lehet vetni. (Ez nincs megakadályozva.)
4. A tékozló fiú „sötét” alak.
5. Kik akarhattak segíteni mennyei Atyjuknak?
6. Az Atya mennyei fiai közbe akartak lépni.
7. Az Atya jobb belátásra bírta őket.
8. A jó fiak hallgatnak Atyjukra.
9. Az aratás napja egyszer eljő.
10. Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell.
11. Jézus már megtette a magáét (vö. Jn 4,36–8).
12. Számunkra mikor jön el az aratás napja?
13. Hol jön el?
14. Kik lesznek az aratók?
15. Mit fognak learatni?
16. A gyom haszontalansága egyszer nyilvánvalóvá válik.
17. Kik előtt lesz ez nyilvánvaló?
18. Kik fogják kitépni a gyomot?
19. Honnan fogják kitépni azt?
20. Miért a gyommal kezdik?
21. A gyomot nemcsak kitépik, de el is égetik.
22. Ami megsemmisült, az kinőhet újra? (vö. Tm 72.)
23. Hol nem fog az újra kinőni?

Tm 57.

Jézus mondta: Boldog az ember, aki fáradozott. Az megtalálta az életét.

Isz 132/113 (Tm 1., 2., 4., 19., 58., 59., 62., 70., 78., 89., 91., 93., 95., 108., 109., 110.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

1. Az ember megtalálhatja az életét.
2. Ez csak és kizárólag szellemi erőfeszítések árán lehetséges.

Tm 58.

Jézus mondta: Tekintsetek az élöre, amíg éltek, nehogy meghaljatok, és nehogy akkor próbáljatok látni, és ne tudjatok már látni.

Mt 25,1–13; Jn 8,43–7; 9,39–41; 11,9–10; 11,25–6; 12,35–6; 14,6–11; Isz 133/34,14–16

(Tm 14., 16., 23., 26., 36., 37., 41., 51., 59., 63., 78., 91., 109.)

az élő = Jézus (vö. Tm Prológus)

látni = érteni

1. Jézus mondandóit meg lehet érteni.
2. A megértés lehetősége nem áll fenn korlátlan ideig.
3. Addig élünk igazán, amíg módunkban áll Jézusra tekinteni.
4. A biológiailag élő ember is lehet halott !
5. Aki nem tekint Jézusra, az országbeli halált hal.
6. Az országbeli értelemben halott ember is látni akar.
7. Az országbeli értelemben halott ember már nem tud felfogni semmit.
8. Az országbeli halott a saját sötétsége miatt nem lát.
9. Aki Jézusra tekint, az nem fog meghalni országbeli értelemben.
10. Jézust csak egy Fiú-aspiráns tudja megérteni.

Tm 59.

Midőn Jézus és tanítványai Júdeába mentek föl, láttak egy samaritánust, aki egy bárányt vezetett maga mellett. Jézus így szólt: „Vajon hová viszi ezt a bárányt? Mit akar vele tenni?” A tanítványok ezt válaszolták: Nyilván hazaviszi, hogy levágja és megegye. Mondta nekik: „Amíg életben van a bárány, nem fogja azt megenni, de ha leöli azt, hullává változik az.” Mondták: Másképp nem eheti meg. Mondta nekik: „Ti keressetek magatoknak egy helyet nyugalomra, hogy ne legyetek hullává, s ne egyenek meg titeket.”

Mt 10,28; 24,28 (Tm 1., 6., 27., 55., 58., 60., 91.)

1. A hullában nincs Élet (vö. Tm 55.).
2. Az Életet el lehet venni (vö. Mt 10,28).
3. Aki a nyugalom helyén van (vö. Tm 1.), az nem lesz hullává.
4. A nyugalom helyét meg kell keresni !
5. Aki nem keresi meg, az hullává lesz.
6. Az Élet–telenné vált testet megeszik.
7. Ki eszi meg? (vö. Mt 24,28)

Tm 60.

Jézus mondta: Kettő fogynak nyugodni egy ágyon. Az egyik meg fog halni, a másik élni fog.

Mt 24,28; 24,37–44; Lk 17,26–37; Jn 6,63

(Tm 28., 29., 47., 48., 59., 61., 107., 112., 113.)

1. Mikor áll elő ez a helyzet? (Válaszolok: a világ végén, vö. Tm 112.)
2. Hol fog bekövetkezni a világ vége?
3. Kinek a számára lesz „világvége”?
4. Megmenekülésünknek a világ vége a függvénye.
5. Az időpont rajtunk fordul !
6. Mit kell tennünk a dolog siettetésére?
7. Miért fog meghalni az „egyik”, s mitől fog élni a „másik”?
8. „A szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit” (Jn 6,63a).
9. Mi közvetíti számunkra az éltető szellemet? (Jn 6,63b)

Tm 61.

Salome mondta: Ki vagy te? Az ágyamra dőltél és emberként ettél az asztalomról, de szádból isteni igék jönnek. Jézus ezt válaszolta neki: „Én vagyok, aki a hasonlóból keletkezik; adott nékem Atyáméiból”. Mondta Salome: Akkor a tanítványod vagyok. Jézus mondta: „Ezért mondom: *ha üres lesz, megtelik majd fénnnyel, ha pedig megosztott, meg fog telni sötétséggel.*”

Mt 6,22–3; Jn 6,68; Isz 32/124,6

(Tm 2., 15., 16., 23., 27., 29., 48., 49., 60., 71., 89., 107.)

1. Kinek és mit adhat az Atya?
2. Jézus Isten emberi fia volt.
3. Salome elhitte ezt.
4. Jézusnak női tanítványai is voltak !
5. Az istengyermekség szempontjából nincs középút.
6. Isten emberi fiainak/leányainak teljesen ki kell üresíteniük a lelküket.

Tm 62.

Jézus mondta: Azoknak mondom el titkaimat, akik méltók a titkaimra. Amit a te jobbold tenni fog, ne tudja a balod, hogy az mit tesz.

Mt 5,7; 6,3; 7,21; Mk 4,11; Isz 55a/55; Róm 2,28–9

(Tm 22., 57., 58., 91., 93., 94., 95., 109.)

Jézus titkai = könnyen megfejthető kinyilatkoztatások

akik méltók = a találási céllal keresők, akiket érdekelnek Jézus titkai

1. A „méltók” nagyon kevesen vannak (vö. Tm 22.).
2. Jézus csak a méltókkal tudja megosztani a titkait.
3. A méltók Jézusra tekintenek (vö. Tm 58.).

Tm 63.

Jézus mondta: Volt egy gazdag ember, akinek sok java volt. Azt mondta: Használni fogom a javaimat, mert vetni fogok, aratok, ültetek, megtöltöm a csűrjeimet gyümölcscsel, hogy ne szenvedjek hiányt semmiben sem. Ez az, amit gondolt a szívében. És azon az éjszakán meghalt. Akinek van füle, hallja !

Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50 (Tm 86., 111.)

1. A szívében gondolta ezt !
2. Éjszaka halt meg !

Tm 64.

Jézus mondta: Egy embernek vendégei voltak, és lakomát készített. Elküldte a szolgáját, hogy hívja el a vendégeket. Elment az elsőhöz, mondta neki: Uram meghív téged. Az mondta: Pénzem van a kereskedőknél, hozzám jönnek estére, el kell mennem, hogy utasítsam őket. Kimentésemet kérem a lakomáról. Elment a másikhöz, mondta neki: Uram meghívott téged. Az mondta neki: Vásároltam egy házat, és egy napot kérnek tőlem. Nem lesz szabad időm. Elment egy másikhöz, mondta neki: Uram meghív téged. Az mondta neki: A barátom menyegzője lesz, és én vagyok, aki a lakomát rendezi majd. Nem fogok tudni elmenni, kimentésemet kérem a lakomáról. Elment egy másikhöz, mondta neki: Uram meghív téged. Az mondta neki: Falut vettem, elmegyek elhozni a bérleti díjat. Nem fogok tudni elmenni, kimentésemet kérem. Elment a szolga, azt mondta az urának: Akiket meghívtál a lakomára, kimentésüket kérik. Az úr mondta a szolgájának: *Menj ki az utcákra, akiket találsz, hozd azokat, hogy lakmározzanak. Szatócsok és kalmárok nem fognak bemenni Atyám helyeire.*

Mt 22,1–10; Mk 11,15; Lk 14,15–24 (Tm 63.)

az ember = Jézus

az Atya helyei = a) ahol az Atya van, b) ahol mennyei fiai vannak, c) ahol emberi fiai vannak

1. Mi a közös a négy visszautasításban?
2. Mi az, ami a szatócsoknak és a kalmároknak a legdrágább?
3. Milyen életformával jegyzi el magát egy vállalkozó?
4. Egy üzletembernek a nap bármely szakában készenlétben kell állnia.

Tm 65.

Jézus mondta: Egy derék embernek szőleje volt, kiadta azt szőlőmunkásoknak, hogy megműveljék azt, s elvegye annak gyümölcsét tőlük. Elküldte a szolgáját, hogy a szőlő gyümölcsét a szőlőmunkások adják oda neki. Megragadták a szolgáját, elverték őt, még egy kevés kellett volna hozzá, és megölik őt. A szolga visszament, elmondta az urának. Mondta az ura: talán nem ismerték őt. Elküldött egy másik szolgát; a szőlőmunkások elverték a másikat is. Akkor az úr elküldte a fiát. Mondta: talán megbecsülik majd a fiamat. Azok a szőlőmunkások, mivel tudják, hogy ő a szőlő örököse, megragadták őt, megölték őt. Akinek van füle, hallja !

Mt 21,33–41; Mk 12,1–9; Lk 20,9–16 (Tm 2., 39., 61., 71., 87., 110., 114.)

a derék ember = az Atya

a szőlő = Izráel fiai, tehát egy teokratikus berendezkedésű ország vallásos lakosai, akik közvetlen istenkapcsolatot igényelnek, és képesek is lennének azt elérni, mivel az Atya szőlejéről van szó, ami hozhat gyümölcsöt, a holléte okán (vö. Tm 2., 71.)

a szőlőmunkások = vincellérek, azaz szakképzett felügyelők, tehát a hivatásos mértékadók, akiknek formális tekintélyük és hivatalos megbízásuk van a szőlő művelésére, melynek gyümölcsöt kell teremnie

a szőlő gyümölcse = egy lelki, szellemi szféra lenne, egy olyan „hely”, ahol Isten emberi fiai meg tudnának pihenni (vö. Tm 87.), tehát a közvetlen istenkapcsolat

a szolgák = az isteni igazságosság szószóói

az úr fia, a szőlő örököse = Jézus (az igazi mértékadó, aki éppen státusa miatt az !)

az örökség tárgya = Isten képvisellete, a közvetítői szerep

1. A szőlő az Atyáé, s az mindig a birtokában marad.
2. A szőlő nem egy fizikai értelemben vett „hely”.
3. Az Atya királysága nem látható és körülhatárolható dolog (vö. Tm 114.).
4. Isten „országát” nem lehet úgy építeni, mint a szocializmust.
5. A szőlő csak akkor terem, ha megművelik azt (vö. Tm 110.).

6. A királyság (lehetősége) bennünk van (vö. Tm 2., 71.).
7. Az Atya az egész gyümölcsre (minden termésre) igényt tart (vö. Tm 61.).
8. Ha ez így van, akkor nyilván bért fizet a művelésért.
9. Ez a bér az örök élet (vö. Jn 4,36a).
10. A vincellérek az Atyától távolra ültették a szőlőtövet (vö. Tm 39.).
11. Ez a szőlőtő nem hozhat gyümölcsöt.
12. A vincellérek nem tudnak gyümölcsöt felmutatni.
13. A vincellérek nem is akarnak hallani a gyümölcstről (a közvetlen istenkapcsolatról).
14. Miért nem akarják a vincellérek kiadni a kezükből a szőlő „művelését”?
15. A vincellérek szolgálkkal szembeni magatartása nagyon durva.
16. Vajon mi lehet az oka ennek?
17. Mivé lett a szőlő? (vö. Mt 21,13).
18. Kit szolgálhat egy bünbarlang üzletvezetője?
19. A vincellérek tudják, hogy az örökösselel állnak szemben.
20. Mi lehet Jézus öröksége?
21. Éppen ezért ölték meg őt !
22. A fiúban maga a derék ember jött el.

Tm 66.

Jézus mondta: Adjatok nekem tanítást erről a kőről, amit az építők elvetettek. Ez a sarokkő.

Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1-8; Zsolt 118,22 (Tm 11., 114.)

az építők = mindazok, akik (látható, körülhatárolható és mérhető módon) az emberen kívül (s főleg: mások számára) akarják építeni a királyságot, vagyis a hivatalos és önjelölt mértékadók, azok, akiket az emberek „nagy”-nak és „igaz”-nak tartanak, éppen azért, mert szent kísérleteikkel Isten kedvében akarnak járni

a sarokkő = a helyes következtetésekre jutó, célirányos gondolkodás, maga a logika, az a bizonyos „szikla”, melyen a „házunk” (= egész mivoltunk) áll (vö. Mt 7,24-7)

1. Erről a „kőről” tanítást lehet adni, mégpedig Jézusnak.
2. A mesternek csak a tanítványok tartoznak magyarázattal.
3. Erről a dolgról csak a Fiú-aspiránsok tudnak tanítást adni.
4. Ez a „kő” vagy „szőlőtő” (vö. Jn 15,1-8) azonos Jézussal.
5. Jézust meg lehet érteni.
6. Jézust János Logosznak nevezi.
7. Ha az építők (az állítólagos szaktekintélyek) pont a sarokkövet vetik el, mint használhatatlant, akkor ezek az emberek valójában dilettánsok, nem értenek a szakmájukhoz, tehát méltatlanul töltik be pozícióikat.
8. Csak a józan észre lehet alapozni, amit Jézus testesít meg.
9. Jézus az egyedüli mértékadó (vö. Jn 10,1-8)
10. Jézus Isten fia.
11. Aki Isten fia, az egy gondolkodó ember.
12. Jézus igéi kinyilatkoztatásokat tartalmaznak.
13. Jézus a kinyilatkoztatás forrása.
14. Az „építők” Jézus korában és ma is félrevezetik a népet.
15. A királyság kizárólag magunkban építhető fel.
16. Csak a Jézus igéin való gondolkodás hoz Pneuma-gyümölcsöt (vö. Jn 15,1-8).

Tm 67.

Jézus mondta: Aki meg is ismeri a mindenséget, ha önmagában hiányt szenved, mindenben hiányt szenved.

Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25 (Tm 1., 2., 27., 28., 71., 86., 110., 113.)

a mindenség = evilág, az ún. Kozmosz

hiányt szenved önmagában = a „hiány” benne van, belőle hiányzik valami, mégpedig az Élet, a Pneuma, vagyis a közvetlen istenkapcsolat

mindenben hiányt szenved = tulajdonképpen semmije sincs, semmi igazit nem birtokol, csak talmi értékei vannak

1. A „mindenség” az egyes ember számára nem is ismerhető meg.
2. A biológiai halál minden „megismerést” értelmetlenné tesz.
3. Hiányozhat belőlünk valami, ill. ez a valami sérülhet (vö. Lk 9,25b).

Tm 68.

Jézus mondta: Boldogok lesztek, ha gyűlölnék titeket, üldöznek titeket, és nem találnak ott helyet, ahol titeket üldöztek.

Mt 5,11; Lk 4,18–9; 6,22 (Tm 48., 69., 70., 107.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

a „hely” = a királyi tudatállapot, a pneumatikus szféra, ama lelki–szellemi szint, az Isten Uralmában való tartózkodás, az élő, közvetlen istenkapcsolat megvalósulása

1. Kik nem találnak „ott” helyet?
2. Csak a gyűlölteket és üldözötteket lesznek boldogok.
3. Hol (milyen téren) fognak üldözni bennünket?
4. Vannak olyanok, akik számára nincs „ott” hely !
5. A kitiltás oka a gyűlölet és az üldözés (mely jogalap nélküli).

Tm 69.

Jézus mondta: Boldogok azok, akiket üldöztek szívükben. Ők azok, akik megismerték az Atyát igazságban.

Mt 5,10; Lk 4,18–9; Jn 4,23–4; Isz 183/62 (Tm 48., 53., 68., 70., 107.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

szívében üldözött = szétzúzott szívű (vö. Lk 4,18f), érzékeny lelkiismeretű személy

igazságban = valójában, igazán, félreérthetetlenül, tévedhetetlenül

1. Kik voltak az üldözők?
2. Miért viselkedtek úgy, ahogy?
3. Ezek az üldözők nem ismerték meg az Atyát.
4. Miért nem ismerték meg őt?
5. Az Atya megismerésének a kirekesztettség a feltétele.

Tm 70.

Jézus mondta: Boldogok, akik azért éheznek, hogy megelégtessék annak a gyomra, aki kíván.

Lk 6,21; 4,18-9 (Tm 48., 53., 69., 75.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

1. Vannak, akik éheznek és szomjazzák az igazságot.

Tm 71.

Jézus mondta: Ha magatokban azt hozzátok létre, amitek van, meg fog menteni titeket. Ha az nincs bennetek, az, ami nincs bennetek, meg fog ölni titeket.

Lk 17,20; Jn 4,25; Isz 110a/216,7 (Tm 1., 2., 27., 28., 40., 57., 67., 110.)

1. Milyen jellegű dolgot hozhatunk létre magunkban?
2. Mi lehet az, ami csak akkor van, ha létrehozuk?
3. Hogyan (mivel, mi módon) hozhatunk létre valamit magunkban?
4. Saját megmentődésünkön nekünk kell munkálkodnunk.
5. Országbeli halálunknak mi magunk is okai lehetünk !

Tm 72.

Jézus mondta: Le fogom rombolni ezt a házat, és senki sem tudja fölépíteni azt újra.

Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62; 1Ján 3,8b

(Tm 56., 71., 112.)

a ház = az Építmény, azaz a hagyományos (világ-) Rend, vagyis az ember vallásos világgépe

1. Miért akarja Jézus lerombolni a házat?
2. Ki építhette ezt a lerombolható házat?
3. Az ember egy hamis szemlélet rabja.
4. Az ember egy megtévesztett lény, aki csak „a szívével” láthat jól.
5. Egyszerű (homogén) szívre-szemre kell szert tenni (vö. Mt 6,22; Tm 61.).
6. Jézus látóvá akarja tenni a vakokat.
7. Jézuson kívül mindenki vak (vö. Tm 33.), mert vagy vak vezető, vagy világtalan hívő.
8. Mikor (hogyan) fogja Jézus lerombolni a házat?
9. Hol fog összedőlni a ház?
10. Kiben tudja Jézus lerombolni a házat?
11. Segíthetünk-e neki? (vö. Tm 89.)
12. A közös erővel elvégzett rombolás után lehetetlen az újraépítés !
13. Ki nem tudja újraépíteni a házat?
14. Mi kerülhet a ház helyére?

Tm 73.

Egy ember mondta neki: Mondd a fivéreimnek, hogy osszák meg atyám javait velem! Mondta neki: „Ó, ember, ki az, aki osztóvá tett engem?” Odafordult a tanítványaihoz, mondta nekik: „Nemde, osztóvá válnék?!”

Mt 6,33; 23,2 Lk 12,13 (Tm 61.)

1. Jogos volt-e a kérdés?
2. Az osztó igazságosság nem Jézus asztala.
3. Miért nem?
4. Kik szakosodnak az osztó igazságosságra?
5. Miért nem akar Jézus bíróvá válni?
6. Jézus a legegyszerűbb jogi esetet sem vállalja fel !
7. Ki tehetné volna Jézust „osztóvá”?
8. Az Atya nem tette azzá.

Tm 74.

Jézus mondta: Egyrészt az aratás sok, másrészt a munkások kevesen vannak. Kérjétek azonban az urat, hogy küldjön munkást az aratásra.

Mt 9,37; Lk 10,2; Jn 4,34–8 (Tm 20., 75., 76.)

sok az aratás = van mit learatni, és már most lehet aratni (vö. Jn 4,34–8)

a munkások = azok a személyek, akik hajlandók aratni. Az ilyen egyének értelmesek (vö. Tm 20d)

1. Kevés a gondolkodó ember, aki a saját, jól felfogott érdekében hajlandó a cselekvésre.
2. Az Atya segíthet bennünket Pneuma-gyümölcsünk learatásában.
3. Az Atya Jézus közvetítésével segít minket (vö. Tm 109.).
4. Az aratók már most, és biztosan elnyerik bérüket (vö. Jn 4,36a).
5. Az Atya királysága immanens dolog !
6. Ez a bér az örökre megmaradó közvetlen istenkapcsolat (vö. Jn 4,36b).

Tm 75.

Jézus mondta: Óh, Uram, sokan vannak a kút körül, ám senki sincs a kútban.

Jn 7,37; 15,1–8 (Tm 12., 27., 57., 58., 66., 70., 74., 76., 109.)

a kút = Jézus, aki a kinyilatkoztatás forrása

1. Aki inni akar, annak le kell mennie a kútba.
2. Aki valóban oltani akarja a szomját, az le is megy.
3. Aki nem megy le, az igazából nem szomjas.
4. A kútba le lehet menni !
5. Ez a lehetőség nem áll fenn korlátlan ideig (vö. Tm 58.).
6. Hol van ez a kút?
7. Hogyan lehet lemenni a kútba?
8. Ebből a kútból az élet vize tör föl (vö. Tm 12.).

Tm 76.

Jézus mondta: Sokan állnak az ajtónál, de csak az egyedüliek fognak bemenni a menyegző helyére.

Mt 22,8; Jn 5,17–29 (Tm 15., 22., 47., 48., 53., 68., 69., 70., 105., 107.)

az ajtó = Jézus (vö. Jn 10,1–10)

az egyedüliek = a homogén lelkiületűek, a tisztaszívűek, az egyszerű-szeműek, akik éppen ezért megállnak a saját teológiai lábukon

a menyező helye = az ember megdicsőült lelke, vagyis a „lakodalmos ház” (vö. Mk 2,19a).
(A sima „ház” az ember lelke, de ha valaki bemegy a menyező helyére, akkor háza – lelke, igazi valója – „lakodalmassá” válik.)

1. Hol van a menyező helye?
2. Hiába jut el valaki a küszöbig, ha utána nem lép be az ajtón ! (vö. Mt 7,21-7; Isz 84/144 81/6)
3. Ha valaki be akar menni a menyező helyére, annak át kell lépnie a küszöböt !
4. Aki valóban be akar menni, az át is lépi.
5. A menyező helyére be lehet menni !
6. Hogyan lehet bemenni oda?
7. Meddig lehet bemenni oda?
8. Kik maradnak biztosan kívül?

Tm 77.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy kalmárhoz, akinek egy hajórakománya van. Amikor ez a kalmár, a bölcs, egy gyöngyöt talált, eladta a hajórakományt, és csupán a gyöngyöt vette meg magának. Ti is törekedjete az ő kincse után, amely nem pusztul el, hanem megmarad, a hely után, ahová moly nem közeledik, hogy fölfalja azt, sem féreg nem pusztít.

Mt 6,19; 13,45; Lk 12,33 (Tm 7., 108.)

egy kalmár = olyasvalaki, aki nyereséghez akar jutni, s abból akar élni

a hajórakomány = a kalmár nagy mennyiségű árukészlete, melynek eladásából nyereséget remél

a gyöngy = egy szem, de nagyon értékes valami

a kalmár kincse = egyetlenegy dolog, ami mindennel felér

a hely = az élet helye (vö. Tm 3.), ahol Jézus van (vö. Tm 23.), a nyugalom helye (vö. Tm 59.)
a menyező helye (vö. Tm 76.)

1. Nyereségből is lehet élni, nemcsak munkából (vö. Mt 6,25-34; Lk 12,22-31).
2. A kalmár sok értékesíthető dologgal bír.
3. Senkinek sem abból támad az élete, amiből feleslegesen sok van (vö. Lk 12,15).
4. Valójában csak egy dologra van szükség (vö. Lk 10,42).
5. A bölcs kalmár magatartása követendő példa a számunkra.
6. A bölcs kalmár találta a gyöngyöt !
7. A bölcs kalmár felismerte, hogy a talált gyöngy értékesebb, mint az ő árukészlete.
8. Hol találhatta a bölcs kalmár a gyöngyöt ?
9. A bölcs kalmár csak gondolkodás árán juthatott erre a következtetésre.
10. A bölcs kalmár eladta az egész hajórakományt (vö. Tm 7., 108.).
11. A gyöngy megszerzéséhez minden árukészletétől meg kellett szabadulnia.
12. A gyöngy könnyebben kezelhető, mint egy hajórakomány.
13. Hol tarthatja a bölcs kalmár a gyöngyöt?
14. A bölcs kalmár kincse azért marad meg, mert hozzáférhetetlen helyen van.

Tm 78.

Jézus mondta: Én vagyok a fény, amely mindannyiuk fölött van. Én vagyok a mindenség; a mindenség belőlem jött ki, és a mindenség visszatér hozzám. Hasíts el egy fát ! Én ott vagyok. Emeld föl a követ ! És meg fogtok találni engem ott.

Mt 18,20; Jn 1,1-3; 8,12; Isz 132/113; Héb 1,3a; 2Kor 4,6

(Tm 10., 16., 18., 23., 29., 47., 49., 57., 58., 61., 84., 85., 91., 107., 109.)

1. Jézus a világ világossága (Jn 8,12a).
2. Aki Jézust követi, az nem jár sötétségben (Jn 8,12b).
3. Aki Jézust követi, az birtokolja az Élet világosságát (Jn 8,12c).
4. Az Élet világossága – maga Jézus (Jn 14,6).
5. A fény Jézus belsejéből jön ki (Tm 23.).
6. A világosság Jézus igéiből tör elő (Jn 6,63b).
7. A fény, az értelem, a minden – Jézusból jön ki.
8. A kinyilatkoztatás forrása: Jézus.
9. Jézus a mértékadó minden tekintetben.
10. Jézus a „minden”.
11. Jézus osztozik Isten időtlen életében (Tm 18.).
12. Jézus egyesítette a lelkét az Atyáéval (Tm 107.).
13. Jézus igazi valója, lényege már öröktől fogva létezett (Tm 85.).
14. Jézus eggyé vált a Mindenséggel, a Valósággal.
15. Jézus egy „fénylény” (Tm 23.).
16. A megvilágosodott ember értelemszerűen világítani fog.
17. A világot megvilágító fény Jézus belsejében keletkezett, midőn Isten emberi fiává vált (Tm 49.).
18. A „királyság” bennünk és kívülünk van. Ha birtokoljuk, akkor az meg is látszik rajtunk (Tm 2.).
19. Kiknek tud (csak) világítani az Élet világossága?
20. Kiknek „a mindene” a Logosz, a megvilágosodott Jézus (a megvilágosodás kútfeje)?
21. Kik azok, akik használják az eszüket (Tm 40.)?
22. Minden Fiú-aspiránst Jézus világosít meg.
23. A Jézust követni akarók számára minden kijelentetik (Tm 109.).
24. Az Atyához csak Jézuson keresztül lehet eljutni (Jn 14,6).
25. Aki megérti Jézust, az fel tudja fogni az Atyát is (Jn 14,9b).
26. Aki nem válik Fiúvá/Leánnyá, abba nem kerül bele az Élet (Jn 6,53).
27. Jézus megtalálása csak fáradozás árán lehetséges (Tm 57.).
28. Ez a szellemi erőfeszítés nem túlságosan megerőltető (Tm 91.).
29. Aki elhasít egy fát, vagy követ emel föl, az fáradozik. (Itt egy jézusi képpel van dolgunk !)

Tm 79.

Jézus mondta: Minek mentetek ki a földre? Hogy széltől ingatott nádat lássatok? Hogy lágy ruhába öltözött embereket lássatok? Lám, királyaitokon és előkelőiteken lágy ruha van, és ők nem tudják megismerni az igazságot.

Mt 11,7-8; Lk 7,24-5; Isz 114/61 (Tm 35., 45.)

a földre = a pusztába, a lakatlan vidékre (vö. Mt 3,1; 4,1)

széltől ingatott nád = olyasvalaki, aki mindig arrafelé hajlik, amerre a szél fúj, aki mindig az adott körülményekhez igazodik, köpönyegforgató

lágy ruhába öltözött ember = a világ fia (vö. Tm 35.), aki „királyként” él és „palotában” lakik, magyarul: fényűző körülmények közepette. Jólétét éppen az „alkalmazkodóképessége” teszi lehetővé

1. Ismeretszerzés céljából nem feltétlenül kell kimozdulni otthonról.
2. Az ember jellemét a ruházata is elárulja.
3. Az igazság megismerhető.
4. Az élet császárai (a világ sikeres fiai) képtelenek megismerni az igazságot.
5. Jézus azokhoz beszél, akik képesek lehetnek erre.

Tm 80.

Egy asszony a tömegből mondta neki: Áldott a test, amely téged hordozott, és az emlékek, amelyek téged tápláltak. Mondta neki: *Áldottak, akik meghallották az Atya szavát, s megőrizték azt igazságban.* Mert jönnek majd napok, és azt mondjátok: áldott a test, amely nem fogant, és az emlékek, amelyek nem szoptattak.

Lk 11,27–8; 23,29 + Mt 7,21–7; Lk 6,46–9 + Jn 4,13–4; Isz 172b/207 (Tm 37.)

áldott = szerencsés

meghallották és

megőrizték azt igazságban = értelem vezérelte jócselekedetekre váltották, éltek a lehetőséggel, élő gyakorlattá tették, megvalósították azt (vö. Mt 6,33)

1. Az asszony Jézust dicséri a hagyományos formulával, mely tkp. azt jelenti: „Örülhet az anyád, hogy ilyen fia van”.
2. Az asszony lelkesedésében ragadtatja magát „éljenzésre”.
3. Az Atya szavát csak az irgalmas lelkületűek hallhatják és őrizhetik meg (vö. Mt 5,7).
4. Olyan napok is jönnek majd, amikor a tömeg nem fogja éltetni a Fiút.
5. Mikor és miért jönnek el azok a napok?
6. Az áldottak akkor is lelkesedni fognak a Fiúért (az ő státusáért).

Tm 81.

Jézus mondta: Aki felismerte a világot, a testet találta, és aki a testet találta, a világ nem méltó hozzá.

Jn 7,7; 17,9–16; Isz 32/124; 133/34,4–16; 137/38; 158/123 (Tm 2., 28., 55., 113.)

1. A világ felismerhető.
2. Jézus felismerte a világot.
3. Jézus a világ ellen tesz tanúságot.
4. Jézus semmire se becsüli a világot.
5. Jézus nem szereti a világot.
6. Jézus nem ragaszkodik a világhoz.
7. Jézus nem volt a világból való.
8. Jézus tanítványai sem a világból valók.
9. Jézus tanítványainak is a világ ellen kell tanúságot tenniük.

Tm 82.

Jézus mondta: Aki meggazdagodott, uralkodjon, és akinek hatalma van, mondjon le !

(Tm 28., 96., 109., 110.)

1. Meg lehet gazdagodni (igazán).
2. Uralkodni csak egy király tud !
3. Az uralkodásra a meggazdagodás képesít, nem a hatalom.
4. Hatalomra csak jogtalan módon lehet szert tenni.
5. Isteni felhatalmazása csak egy királynak lehet.
6. A formális tekintélyeknek nincs valódi felhatalmazásuk.

Tm 83.

Jézus mondta: Aki közel van hozzám, közel van a tűzhöz; és aki távol van tőlem, távol van a királyságtól.

(Tm 1., 9., 15., 109.)

1. Hogyan lehet közel kerülni Jézushoz?
2. A „tűz” és a „királyság” közös nevezője: Jézus.
3. A „tűz” és a „királyság” ugyanarra a dologra utal.
4. A királyság egy lelki- vagy tudatállapot.
5. A tűznek elsősorban fénye van.
6. A „tűz” a megvilágosodásra utal.
7. Királyi státusba a megvilágosodás következtében lehet kerülni (vö. Tm 1.).

Tm 84.

Jézus mondta: A képek kijelentetnek az embernek, és a fény, amely bennük van, rejtett. Az Atya, fényének képében, ki fogja jelenteni magát, és az ő képe rejtett az ő fénye által.

Jn 8,12 8,19 8,56 10,30 10,38b 12,44–5 14,7a 14,9b 14,21b 15,23

Héb 1,3a; 2Kor 4,6

(Tm 14., 16., 21., 23., 32., 49., 85., 89., 109.)

kép = elgondolás, felfogás, képzet, körülírható fogalom (vö. Tm 21.)

kijelentetik = szellemi erőfeszítés és transzcendens segítség (vö. Tm 89.) következtében nyilvánvalóvá válik valami

a fény = az értelem, a lényeg, a mondanivaló, a világossá vált tartalom

az Atya fénye = Jézus, a kinyilatkoztatás tolmácsolója

1. Mikor és hogyan jelentetnek ki a képek az embernek?
2. A képekben fény van.
3. A képek világosak és érthetőek.
4. A képek mondanivalója rejtett.
5. A mondanivaló jézusi képekben van elrejtve !
6. Az Atya felfogható a mondanivalók kihüvelykezése alapján.
7. Az Atya ki fogja jelenteni magát nekünk.
8. Ki által fogja kijelenteni magát nekünk az Atya?
9. Hogyan és mikor fogja kijelentetni magát az Atya?
10. Kinek tudja csak kijelentetni magát az Atya?
11. Az Atya csak „belső” szemmel látható.
12. Az Atya látható ezzel a belső „szemmel” (vö. Tm 14.).

Tm 85.

Jézus mondta: Akkor, amikor képmásotokat látjátok, örültök; ha pedig ösképeiteket látjátok – amely kezdetetek előtt keletkezett; sem nem hálnak meg, sem nem jelentetnek ki – hogyan fogjátok elviselni?

Isz 47a; Fp 115. (Tm 1., 2., 18., 21., 39., 84., 89.)

képmás = a valóság tükörképe

valakinek a képmása = az, amit az illető személyesen felfog a valóságból

látni = érteni

ösképek = ódon elgondolások, nagyon régi téveszmék, emberi okoskodás által keletkezett fogalmak, képzetek (vö. Tm 21., 84.)

nem hal meg = nem számolódik fel magától, él és virul, a kiirtásáig létezik (vö. Tm 39.)

kijelentetik = szellemi erőfeszítés és transzcendens segítség (vö. Tm 89.) következtében nyilvánvalóvá válik valami

1. Rá lehet jönni arra, hogy mi a valóság.
2. A valóság megértése örvendetes dolog.
3. Hogyan és mikor lehet megérteni, hogy mi a valóság?
4. Nem mindenki képes felfogni azt, hogy mi a valóság.
5. A hagyományos felfogást is „lehet” vallani.
6. Kik vallják a hagyományos felfogást?
7. A hagyományos elképzelések nem tűnnek el csak úgy, azokat ki kell irtani (vö. Tm 39., 72.).
8. Honnan kell kiirtani azokat először?
9. Isten nem erősíti meg a régi téveszméket.
10. Az ősi elgondolások Isten megerősítése ellenére is léteznek.
11. A hagyományos felfogással csak lelki tusák árán lehet azonosulni, „hittel hajtva fejet” a felfoghatatlan előtt.

Tm 86.

Jézus mondta: Ádám egy nagy erőből és egy nagy gazdagságból lett, és mégsem lett méltó hozzátok. Ha ugyanis méltó lett volna, nem ízlelte volna meg a halált.

Fülöp–evangélium:

Ha Ádám leszármazottai sokan vannak is, mégis meghalnak. Mennyivel többek a tökéletes ember leszármazottai, akik nem halnak meg, hanem minden pillanatban megszületnek !

Jn 3,1-7; 3,27-35 (Tm Prológus, Tm 2., 14., 27., 28., 34., 45., 71., 79., 113.)

halált ízlelni = rettegve exitálni

Ádám leszármazottai = az emberek, akik testből és lélekből állnak, akik „üresen” jönnek a világra (tehát Pneuma nélkül), és üresen is mennek ki (vö. Tm 27.)

a tökéletes ember = Jézus, ill. az olyan ember, aki létrehozta a Pneumáját (vö. Tm 28., 71., 113.), s ezért antropológiai értelemben teljes

1. Ádám azt jelenti: „földből lett”.
2. Aki földből lett, az nem felülről született (vö. Jn 3,3; 3,31).
3. Ádám a homo sapiens szimbóluma.
4. Az embert egy nagy erő és egy nagy gazdagság hozta létre, nem pedig a Pneuma (Isten életető és teremtő ereje).
5. A nagy erővel és nagy gazdagsággal bíró egyén az atyai örökséggel felruházott tékozló fiú, Evilág Ura és teremtője.
6. Ádám leszármazottai halandóak.
7. Ádám leszármazottai nem születnek újjá (vö. Tm 27.).
8. Ami húsból lett, az nem említhető egy napon azzal, ami Szellemből született (Jn 3,6).
9. A Szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit (Jn 6,63a).
10. Aki a földből lett, az nem méltó az újjászületettekhez.
11. Aki „földből van”, az megízleli a halált.
12. A Szellemből (újjá-) születettek halált nem ízlelnek.

Tm 87.

Jézus mondta: A rókáknak vannak barlangjaik, és a madaraknak van fészük, de az Emberfinek nincs helye lehajtani a fejét, kipihennie magát.

Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi, így a logion a követőire is érvényes !

1. A róka és a madár az ember alatti világhoz tartozik.
2. Az Emberfi az ember fölötti világhoz tartozik.
3. A rókabarlang és a madárfészek kicsinyke nyughely, minimális otthon.
4. Az Emberfinek még ennyije sincs ezen a világon.
5. Evilág Ura csak a saját teremtményeiről gondoskodott.
6. A Pneumából születettek nem Evilág Urának a teremtményei.
7. Az Atyának, itt, a Kozmosznak csúfolt Káoszban, nincsen semmije.
8. Amije van, az emberi fiaiban/leányaiban van.
9. A fiak menedéke Isten könyörületének biztos székében van (vö. Isz 195/37).

Tm 88.

Jézus mondta: Nyomorult a test, amely egy testen függ, és még nyomorultabb a lélek, amely ezen a kettőn függ.

(Tm 2., 20c., 21c., 28., 29., 55., 67., 71., 81., 86., 113.)

nyomorult = szegény, szánnivaló, nélkülöző, nincstelen, nagy hiányt szenvedő

test = Pneuma nélküli hús és vér, megelevenítésre nem képes hústest (vö. Jn 6,63a)

lélek = Pneumát (tehát nagy gazdagságot) létrehozni képes, Élet-csírát hordozó érzékszerv

1. Hogyan és miért függhet a test egy másik testtől?
2. Le lehet-e győzni a szexuális függőséget?
3. Kinek a segítségével lehet legyőzni? (vö. Tm 29.)

Jézus a Fülöp-evangéliumban is érinti ezt a témát:

„Ha Ádám leszármazottai sokan vannak is, mégis meghalnak (országbeli értelemben). Mennyivel többek a tökéletes ember (tehát a Pneumával rendelkezők) leszármazottai, akik nem halnak meg, hanem minden pillanatban megszületnek (felülről és újjá). Az égi embernek (Isten emberi Fiának vagy Leányának) több gyermeke van, mint a földinek. Ha Ádámnak sok gyermeke van is, azok halandók. Mennyivel több van a tökéletes embernek, hiszen az ő gyermekei nem halnak meg, hanem mindig újra nemzik őket (felülről). Az Atya gyermekeket hoz létre (pl. Jézust), de a gyermekek nem képesek (földi) gyermekeket létrehozni (vö. Mt 19,12). Akit ugyanis (pneumatikusan) nemzettek, az nem képes nemzeni (emberi módon). A gyermek (Isten emberi fia) *testvéreket* hoz magának létre” (vö. Jn 15,9–17).

Tm 89.

Jézus mondta: Angyalok jönnek hozzátok prófétákkal, és nektek adják, amik a tieitek, és ti is nekik adjátok, amik a kezetekben vannak. S magatokban azt mondjátok: Melyik az a nap, amikor eljönnek, és elveszik azt, ami az övék ?

Mt 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51; ZsK Hagy. 45.; Róm 8,28

(Tm 1., 4., 14., 16., 26., 32., 40., 84., 85., 95.)

angyal = a megértés segítője, a kinyilatkoztatás hordozója, égi tolmács

próféta = az isteni kinyilatkoztatások földi szócsöve

ami a miénk = az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás

ami a kezünkben van = mindaz, amit már tudunk (vö. Tm 40., 71.)

magatokban = a kinyilatkoztatás vételének „helyén”, azon a szellemi szinten
mondjátok = türelmetlenül várjátok, menjetek a dolog elébe
ami az övék = a dologhoz való saját hozzájárulásunk

1. Mikor és hol kerülhet sor a megvilágosodásunkra?
2. A kinyilatkoztatás vételében nekünk is közre kell működnünk !
3. Ehhez az eszünket kell használnunk (vö. Tm 40.).
4. A kinyilatkoztatás egy folyamat, mely egyszer beteljesül.
5. Ehhez a beteljesüléshez félrevonulás és zavartalanság szükséges (vö. Tm 26.)
6. Jézus esetében a pusztában „tetőzött” a folyamat.

Tm 90.

Jézus mondta: Miért mossátok meg a kehely külsejét? Nem fogjátok fel, hogy aki a belsőt teremtette, ugyanaz, mint aki a külsőt teremtette?

Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1-3; 114/61; Tit 1,15a

(Tm 2., 11., 21., 29., 61., 71., 107.)

a kehely = az ember lelke, egy olyan „edény”, mely felfoghatja a Dolgokat

a kehely külseje = a látszat, az a kifelé mutatott kép, amit mi magunk teremtünk meg

1. Jézus rejtett szavai a Fiú-aspiránsokhoz szólnak, nem a farizeusokhoz !
2. A „kehely” külsejének mosása fölösleges, értelmetlen és haszontalan dolog a királyá levés szempontjából.
3. Nem lehet két különböző lényünk: egy külső és egy belső.
4. Aki arra koncentrál, hogy megteremtse az imázsát, az a bensőjét teszi tönkre.
5. A benső létrehozásával (vö. Tm 71.) egyúttal a külsőt (a tekintélyt) is létrehozuk.
6. A kehelynek meg kell telnie fényvel (vö. Tm 61.).

Tm 91.

Jézus mondta: Jöjjetek énhozzám, mert enyhe az igám, és az uralmam szelíd, és nyugalmat fogtok találni magatoknak.

Mt 11,28; Jn 7,37-8; Isz 132/113 (Tm 1., 2., 22., 32., 33., 37., 57., 58., 59.)

az enyhe iga = a gondolkodás „terhe”

a szelíd uralom = a belátás kényszere

a nyugalom = Jézus békéje, a tudás biztonsága

1. Csak az jut el a nyugalom helyére, aki Jézushoz megy.

Tm 92.

Mondták neki: Mondd meg nekünk, hogy ki vagy te, hogy higgyünk neked ! Mondta nekik: „Megvizsgáljátok az ég és föld színét, és azt, ami előttetek van, nem ismertétek föl ! Ezt az időt nem tudjátok megvizsgálni !”

Mt 16,1-3; Lk 12,54; Jn 8,25-9; Isz 153/160 (Tm 4., 42., 65., 79.)

ami előttük van = a közeli, könnyen ellenőrizhető dolgok
ez az idő = a jelen történései

1. A kérés az ellenfelektől érkezik.
2. Ez egy életveszélyes kérés (vö. Tm 65.).
3. Jézust nyilatkozattételre *kényszerítik*.
4. Ezek az emberek valójában nem akartak hinni Jézusnak.
5. Jézus nemegyszer megmondta, hogy kicsoda, mégsem hittek neki (vö. Jn 8,25).
6. Jézus nem mindenkivel tudja megértetni, hogy kicsoda is ő valójában.
7. Jézus felismeréséhez gondolkodni kell.
8. Az, hogy kicsoda Jézus, az a helyes következtetések levonása után fog kiderülni.
9. Helyes következtetésekre csak tiszta szívvel lehet jutni.
10. Jézus felismerését a gonosz lelkület gátolja.
11. Aki valóban hinni akar Jézusnak, az elgondolkodik a szavain.
12. Igazából nem a tekintélynek kell hinni, hanem a logikának.
13. Jézus maga a Logika.
14. Aki képes megvizsgálni az ég és föld színét, annak van esze.
15. Az emberek az égvilágon mindennel foglalkoznak, csak azzal nem, amivel kéne.
16. Az ég és a föld a világ két legtávolabbi pontja.
17. Az emberek éppen a közeli és aktuális dolgokkal nem törődnek, melyek fontosak lennének a számukra.
18. Ez az oka annak, hogy a jelen történéseit képtelenek helyretenni.

Tm 93.

Jézus mondta: Keressetek és találni fogtok ! De amik felől azokban a napokban kérdeztek engem, nem mondtam meg nektek ama napokban. Most el akarnám mondani azokat, és nem keresitek azokat.

Mt 7,7; Lk 11,9 (Tm 1., 12., 37., 70., 89., 95.)

keresni = gondolkodni

találni = kinyilatkoztatásban részesülni

1. Jézusnak még a tanítványait is ösztökélnie kell.
2. A tanítványok nem keresnek.
3. Csak az találhat, aki keres.
4. A kinyilatkoztatás egy folyamat.
5. A mester, tanítványai viszonylatában, ütemezi ezt a folyamatot (vö. Tm 12.).
6. A tanítványok nem bizonyulnak állhatatos keresőknek.
7. A mester szeretne tovább lépni az oktatásban, de nem tud.
8. A haladás kerékkötői maguk a tanítványok.
9. Ahhoz, hogy kinyilatkoztatásokban részesülhessünk, nekünk is meg kell tennünk a magunkét (vö. Tm 89.).
10. A kinyilatkoztatás üteme gyakorlatilag csak tőlünk függ.
11. Az, hogy mikor jön el az Atya királysága – rajtunk fordul.

Tm 94.

Ne adjátok a szentet a kutyáknak, hogy ne vessék azokat a trágyadombra ! Ne vessétek a gyöngyöket a kocák elé, hogy ne tegyék azt morzsává !

Mt 7,6; Isz 72/3; 73/4 (Tm 62.)

a gyöngyök = talált kincsek

1. Egy kutya semmit sem tud a trágyadombra vetni.
2. Nem állatokról van szó.
3. A „kutya” és a „koca” egy-egy embertípust szimbolizál.
4. Az egyik csak a száját tépi, a másiknak „a has az istene”.
5. Ezek az emberek nem tudják értékelni a kincseket.
6. A morzsává tett gyöngy értéktelenné válik.
7. Mit tud kezdeni egy kutya a szent dolgokkal?
8. Mikor derül ki az, hogy valaki „kutya” vagy „koca”?
9. Mi való a kutyáknak és a kocáknak?
10. Jézus titkai nem valók nekik (vö. Tm 62.).

Tm 95.

Jézus mondta: Aki keres, találni fog, és aki bekopogtat, megnyitják annak.

Mt 7,7-8; Lk 11,9-10 (Tm 1., 70., 76., 93.)

1. Mit találhat egy gondolkodó ember?
2. Bekopogtatni csak egy ajtón lehet (vö. Jn 10,9)
3. Csak az kopogtathat, aki eljut az ajtóig (vö. Mt 7,13-4).
4. Csak az jut el odáig, aki valóban be akar menni (vö. Tm 70.).
5. Aki csak áll az ajtó előtt, annak nem fog megnyitni (vö. Tm 76.).
6. Csak annak nyitják meg, aki állhatatosan zörget (vö. Tm 93.).
7. Ki fog megnyitni nekünk?
8. Hová nyílik az az ajtó? (vö. Tm 76., Jn 10,9)

Tm 96.

Jézus mondta: Mikor pénzetek lesz, ne adjátok kamatra, hanem adjátok azt annak, akitől nem fogjátok visszakapni azt.

Mt 10,8b; 6,19-21; Lk 12,33-4; 14,12-4; 16,1-13; Jn 4,34-8

(Tm 1., 2., 13., 28., 40., 44., 53., 62b, 63., 70., 71., 74., 82., 110.)

pénz = olyasmi, ami lehetőségekhez juttatja az embert, amivel élhet

kamatra adni a pénzt = kiadni a kezünkből, más rendelkezésére bocsátani, nem használni azt, annak csak a töredékét (a kamatát) élvezni

akitől nem kaphatjuk vissza = attól, akinek szüksége van rá

1. Egyszer lesz pénzünk !
2. Pénzünk csak a szegényeknek lesz ! (vö. Tm 53., 70.)
3. Pénze csak annak lehet, aki meggazdagodott (vö. Tm 82.).
4. A gazdagoknak nem lesz pénze (vö. Tm 63.).
5. Ez a pénz az igazi mammon, melynek folyósításához bizonyítanunk kell (vö. Lk 16,1-13).
6. Mikor jutunk hozzá? (Lk 12,33a)
7. Mennyi pénzünk lesz? (Lk 12,33b)
8. Hol lesz a pénzünk? (vö. Tm 44., Mt 6,19-21)
9. Hogyan juthatunk hozzá a pénzünkhöz? (Tm 110.)
10. Ki fogja kifizetni azt?
11. Ezt a pénzt nem szabad kamatra adni.
12. Ezt a pénzt „szórni” kell, ellenszolgáltatás nélkül.
13. Kitől nem fogjuk visszakapni azt?

Tm 97.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy asszonyhoz: vett egy kevés kovászt, elrejtette azt a lisztben, nagy kenyereket csinált belőle. Akinek van füle, hallja !

Mt 13,33; Mk 4,30; Lk 13,20; 2Pét 3,10 (Tm 8., 19., 71., 110.)

a nagy kenyerek = a munka gyümölcse

1. Erről az asszonyról példát kell vennünk !
2. Mi az ő érdeme?
3. Az asszonynak volt alapanyaga a kenyérfőzéshez (vö. Tm 71.).
4. Az asszonynak jó alapanyaga volt (vö. Tm 8.).
5. Az asszony megcselekedte azt, amit tennie kellett a kenyérfőzés érdekében (vö. Tm 110.).
6. Az asszony a maga részéről mindent megcsinált.
7. A tulajdonképpeni munkát a kevés kovász végezte (vö. Tm 19.).
8. A kovászból kis mennyiség is elég, hogy nagy kenyerek készülhessenek.
9. A munka gyümölcse: a létrejött Pneuma.

Tm 98.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy asszonyhoz, aki midőn egy hosszú úton megy, egy lisztrel teli korsót visz. A korsó füle letörött, a liszt kiömlött mögötte az útra. Nem vette észre, nem tudott a csapásról. Amikor elérte a házat, letette a korsót a földre, üresen találta azt.

Mk 4,26–9; 7,24–7; Lk 9,62; Jn 4,35–8; 14,1–4; 2Pét 3,10 (Tm 1., 57., 91.)

az asszony háza = a valódi éne, az igazi (Élő) lelke; a benne magában lévő, öröktől fogva létező mennyei menedék

1. Az út hosszú.
2. Az asszony cipekedik.
3. Az asszony csak egy korsót visz.
4. Az asszony terhe könnyű (vö. Tm 91.).
5. Az asszony vállát enyhe iga nyomja.
6. Az asszony szellemi téren fáradozik (vö. Tm 57.).
7. Az asszony a háza irányába tart (vö. Jn 14,2a).
8. Ez a ház a logika sziklájára épült (vö. Mt 7,24–7).
9. Ez a ház csak szellemi síkon közelíthető meg.
10. Az asszony elérte a házat.
11. A Cél elérhető !
12. Az asszony csak akkor tette le a terhét, amikor már célba ért (vö. Tm 1.).
13. Az asszony csak ekkor konstataálta a történetet.
14. Hogy lehet ez?
15. Úgy, hogy egyszer sem nézett vissza ! (vö. Lk 9,62).

Tm 99.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy emberhez, aki meg akart ölni egy előkelő embert. Kardot rántott a saját házában, átszúrta a falat, hogy megtudja; erős lesz-e a keze. Akkor megölte az előkelőt.

Lk 14,25–35 (Tm 34., 60., 79., 86.)

a saját ház = maga az ember, az ember lelke, az az „építmény”, amiben otthon érzi magát, ami tartást ad neki, s menedéket nyújt a számára

1. A szóban forgó egyén mindenre elszánt ember.
2. Ez az ember fel van fegyverkezve.
3. Ez az ember próbára tette magát.
4. A sikeres próba után véghez vitte azt, amit akart.
5. Ki és miért akarhat megölni egy előkelő embert?
6. Az „előkelő” ellenpólusa a szolga.
7. Aki a saját házában „ránt kardot”, az önmagával tusakodik.
8. Emberünk lelkét fogságban tartja az előkelőség iránti vágy.
9. Emberünk ki akarta ölni magából az előkelőség iránti vágyat.
10. Milyen fegyverei lehettek ehhez?
11. Aki átszúrta a saját házának/lelkének a falát, az önmagát győzte le.
12. Emberünk „keze” erősnek bizonyult.
13. Emberünk elérte a célját.
14. Ha az „előkelő” meghalt, akkor ki maradt életben? (vö. Tm 60.)
15. Az előkelő emberek a világban élnek (vö. Tm 79.).
16. Emberünk leszámolt a világgal (vö. Jn 16,33c).
17. Hol győzte azt le?

Tm 100.

A tanítványok mondták neki: A fivéreid és az anyád állnak kint. Mondta nekik: „Azok, akik e helyeken vannak, és Atyám akaratát cselekszik, azok az én fivéreim és az én anyám. Ők azok, akik be fognak menni Atyám királyságába.”

Mt 12,47; Mk 3,31–5; Mk 12,14a; Lk 20,21; Jn 3,3; 7,7; Isz 172a/190; 172b/207

(Tm 14., 54., 80., 102., 106.)

a fivérek és az anya = a vérszerinti hozzátartozók
azok, akik... = az igazi, „országbeli” hozzátartozók
e helyeken = ahol Jézus megjelenik és tanít

1. A vérszerinti hozzátartozók kint megálltak, nem mentek be az előadás helyére.
2. Kívülmaradásukkal elhatárolódtak Jézustól.
3. Ezek a hozzátartozók nem akarták meghallgatni az előadást.
4. Az ő szemükben nem volt tekintélye Jézusnak.
5. Jézus körül sokan voltak, akik hittek benne.
6. Jézus ezek közül azokat mondja a hozzátartozóinak, akik az Atya akaratát cselekszik.
7. Jézus igazi hozzátartozói be fognak menni az Atya királyságába.
8. Ezeket a hozzátartozókat az Atya adta neki (vö. Jn 6,37–40).
9. Attól, hogy valaki hittal hallgatja Jézust, még nem megy be az Atya királyságába (vö. Mt 7,21–7).
10. Aki meg se hallgatja őt, az pláne nem fog.
11. Ki számít Jézus igazi rokonának?

Tm 101.

Mutattak Jézusnak egy aranyat, és mondták neki: A császárhoz tartozóak követelik tőlünk az adókat. Mondta nekik: „Adjátok a császáréit a császárnak, adjátok az Istenéit Istennek, és ami az enyém, azt adjátok nekem !”

Mt 22,15–22; Mk 12,13–7; Lk 20,20–5; Róm 13,7

(Akár azt is állíthatnám, hogy a három párhuzamos hellyel ellentétben, ez az Ige az igazi, a többiről, valamilyen okból, lecsípték a hangsúlyos todalékot. Ilyet azonban nem mondok, mert teljességgel valószínűtlen, hogy a logion végét levették volna (!) Jézus ajkáról. Akkor viszont egyetlen lehetséges megoldás marad, amit teljes súlyommal képviselek is, nevezetesen az, hogy ezt a todalékot maga Jézus írta hozzá, a szellemi hagyaték megalkotásakor.)

1. Kikhez szólnak Jézus logionjai?
2. Mi az, amit Jézusnak kéne adni?
3. Mit követelt Jézus a mindenkori hallgatóságától?

Tm 102.

„Aki nem fogja apját és anyját meggyűlölni, mint én, nem lehet tanítványom. És aki nem fogja szeretni apját és anyját, mint én, nem lehet tanítványom. Mert az anyám csak megszült, de az igazi anyám adta nekem az Életet.”

Mt 10,37; Lk 14,26; Jn 3,3; Isz 34/14; 172a/190; 172b/207

(Tm 43., 54., 80., 100., 106.)

tanítvány = a Jézust (életútjában) követni akaró személy, Fiú-aspiráns

1. Két különböző szülői párról van szó; földiekről és mennyeiekről.
2. Jézus meggyűlölte földi szüleit.
3. Mit jelent ez a gyűlölet (miben realizálódik)?
4. Ki tud istenes módon gyűlölni?
5. Aki újjászületett, az új szülőkre is szert tett.
6. Mi az elengedhetetlen feltétele annak, hogy megszeressük újdonsült szüleinket?
7. Jézus megismerte újdonsült szüleit.
8. A gyűlölet a mást szeretés természetes következménye.
9. Aki nem tud istenes módon gyűlölni, az nem tud istenes módon szeretni sem.
10. Csak egy újjászületett személynek lehetnek istenes érzelmei.

(A logion második mondata ugyanazt a feltételt támasztja, mint az első. A harmadik mondat rámutat a kétféle születés különbségére.)

Tm 103.

Jézus mondta: Jaj nekik, a farizeusoknak, mert hasonlítanak a barmok jászolában nyugvó kutyához; mert sem az nem eszik, sem a barmokat nem hagyja enni.

Mt 5,20; 23,13; Isz 80/5,1; 108/197 (Tm 33., 38.)

jaj nekik = a szóban forgó személyeknek semmi esélyük sincs a Fiúvá/királyá levésre

farizeus = emberek által felhatalmazott, hivatásos és hivatalos mértékadó, formális tekintély

1. Nemcsak hivatalos, de önjelölt (eretnek) mértékadók is vannak !
2. A formális tekintélyeknek nincs esélyük.
3. Ezek a tekintélyek jól érzik magukat kiváltságos helyzetükben/szerepükben.
4. A kutya csak elterpeszkedik azon, ami a barmok számára élelem lehetne.
5. A farizeus „rátenyerel” mások élelmére.
6. Az élelem az életben maradás záloga.

7. A kutyának meg se fordul a fejében, hogy ő is ehetne a szénából.
8. A farizeus nem akar ételmet venni magához.
9. A farizeus azt hiszi, hogy ő életben van.
10. A barmok ennének belőle, de tartanak a kutyától.
11. A farizeus megfoszt másokat az életben maradás lehetőségétől.
12. A kutya ugat.
13. A farizeus lebeszéli a népet az élelem fogyasztásáról.
14. A kutyának semmi keresnivalója sincs a jászolban.
15. A farizeust nem hatalmazták fel arra, hogy közvetítói szerepet lásson el.
16. A kutya fel sem fogja, hogy milyen helyzetet teremt.
17. A farizeus nincs tudatában annak, hogy mit művel.
18. A kutyát a gazda ki fogja zavarni a jászolból.

Tm 104.

Jézus mondta: Boldog az az ember, aki tudja, hogy az éjszaka mely részében jönnek el a latrok, hogy fölkeljen, összeszedje magát, és fölövezze ágyékát, mielőtt bejönnek.

Mt 24,43; Lk 12,35-7 (Tm 20.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
éjszaka = a sötétség órája (vö. Lk 22,53; Tm 63.)

1. Lehet tudni, hogy mikor és milyen minket érintő események fognak bekövetkezni.
2. A latrok mindig éjszaka jönnek (vö. Lk 22,53b).
3. Az eseményeket nem lehet meggátolni, csak befolyásolni.
4. Az előre látható dolgokra fel lehet készülni.
5. Ha meglegnek bennünket, akkor erre nincs mód.

Tm 105.

Mondták neki: Jöjj, imádkozni fogunk ma, és böjtölni ! Jézus mondta: „Mi hát a bűn, amit elkövettem? Vagy miben kerekedtek fölül rajtam? De ha a vőlegény elvitetik a menyegzőről, akkor böjtöljenek és imádkozzanak.”

Mt 9,14-5; Mk 2,18-20; Lk 5,33-5; Jn 4,23-4 (Tm 2., 5., 13., 76., 107.)

ima és böjt = előírt és áldozati jelleggel gyakorolt dolgok, melyek képmutatáshoz vezetnek
a Vőlegény = az Úr, Izráel Istene, a választott nép jegyese
a menyegző (helye) = Jézus „lakodalmas házzá” vált lelke (vö. Tm 76.)

1. A felszólítás kizárólag „hivatásos hívektől” származhat, ugyanis csak az ilyen lelkületű emberek imádkoznak és böjtölnek előírt módon és áldozati jelleggel, előljáróik parancsára.
2. Ilyesmire azt kell felszólítani, aki közismerten nem szokott imádkozni és böjtölni (vö. Mt 11,18-9).
3. Akkor szokás felszólítani valakit istennektetsző dolgok gyakorlására, ha úgy véljük, hogy az az illető javára fog válni.
4. A felszólítók nem voltak tisztában Jézus státusával.
5. A felszólítók azzal sem voltak tisztában, hogy mi tetszik Istennek (vö. Jn 4,23-4).
6. Jézus szerint csak okkal kell imádkozni és böjtölni.
7. Isten irgalomgyakorlást akar látni, és nem áldozathozatalt.
8. A Vőlegény ott van a menyegző helyén !
9. Elvitetik-e valaha is a Vőlegény a menyegző helyéről?

10. Hol van a menyegző helye? (vö. Tm 76.)
11. El lehet-e onnan vinni a Vőlegényt?
12. A menyegzőt a lakodalmas házban tartják (vö. Mt 9,14–5).
13. Ki a „lakodalmas ház”?
14. Mi a menyegző? (vö. Tm 107.).

(Ehelyütt Jézus kikezdzhetetlen istenkapcsolatáról van szó, míg a szinoptikusoknál a tanítványok és a Vőlegény viszonyáról. Számukra Jézus testesíti meg az Atyát, így a lakodalmas ház fiai bajban lesznek, ha Jézus távoztával megszűnik közvetett istenkapcsolatuk [vö. Tm 37.]. Ekkor ugyanis elveszik tőlük a Vőlegényt.)

Tm 106.

Jézus mondta: Aki ismerni fogja az aty(j)át és az any(j)át, szajhafinak fogják nevezni.

Jn 3,3; Isz 172a/190; 172b/207 (Tm 54., 80., 100., 102.)

*valakinek az atyja és az anyja = az illető igazi szülei
akit szajhafinak neveznek = az zabigyerek (akinek nincsenek igazi szülei)*

1. Ki ismerheti az igazi szüleit?
2. Az újjászületett egyén nem vérszerinti alapon származtatja a rokonait (vö. Tm 100.)
3. Az újjászületett egyén megtagadja vérszerinti rokonait (vö. Tm 54.).
4. Akinek nincsenek vérszerinti rokonai, az szajhafifi.

Tm 107.

Jézus mondta: Ha a kettőt eggyé teszitek, (az Atya) ember fiai lesztek. És ha azt mondjátok: „Hegy, menj odébb!” – odébb fog menni.

Mt 17,20; 18,19; Mk 11,23; Isz 123/204; 1Ján 5,12; Ef 2,14–6

(Tm 21., 29., 47., 48., 61., 76.)

az Atya ember fiai = Isten emberi Fiai vagy Leányai (Jézus is „Emberfi”-nek nevezte magát !)

1. Az Atyának vannak nem-ember fiai is.
2. Feltehetően ezek a mennyei fiak „az igaziak”.
3. Az ember idelent maximum Emberfivé válhat.
4. Az Emberfivé válás útja a kettő eggyé tevése.
5. Milyen téren egyesülhet az ember Istennel?
6. Hol kerülhet sor erre az egyesülésre?
7. Aki az Atya emberi Fia/Leánya lett, az újjászületett.
8. Az Atya kedvét leli újszülött gyermekeiben.
9. Mikor lehet szükség arra, hogy egy hegy odébb menjen?

Tm 108.

Jézus mondta: A királyság hasonlít egy pásztorhoz, akinek száz juha van. Egy közülük eltévedt, a legnagyobb. Ő elhagyta a kilencvenkilencet, kereste azt az egyet, amíg megtalálta. Miután vesződött, mondta a juhnak: Jobban szeretlek téged, mint a kilencvenkilencet.

Mt 18,11–4; Lk 15,4–7 (Tm 1., 7., 57., 77., 93., 95., 110.)

keresni = gondolkodni
találni = megvilágosodni
vesződni = szellemi erőfeszítéseket tenni

1. Valójában csak egy a fontos.
2. Csak akkor találjuk meg az egyet, ha elhagyjuk a kilencvenkilencet.
3. Meg lehet találni a legnagyobb „juh”.
4. A keresést egészen a találásig folytatni kell (vö. Tm 1.).
5. A „juh” megszeretése a vesződés következménye.

Tm 109.

Jézus mondta: Aki az én szájából fog inni, olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve, kijelentetnek neki.

Tamás csel.:

Jézus a szomjas lelkeket saját javaiból itatja meg (vö. Tm 12.).

Mt 5,6; Jn 4,13–4; 6,53–8; 7,37–9; 17,26; Jer 31,31–4; Róm 10,7; 1Ján 3,24a; 5,12

(Tm 4., 12., 58., 75., 84., 85.)

1. Ki fog Jézus szájából inni? (vö. Tm 75.)
2. A szomjúhozó ihat Jézus szájából.
3. A szomjúhozó boldog, mert kielégítették (vö. Mt 5,6).
4. Milyen vizet mér ki Jézus? (vö. Tm 12.)
5. Honnan tör föl az élet vize?
6. Mi jön ki Jézus szájából?
7. Jézus a kinyilatkoztatás forrása (vö. Tm 84.).
8. Ki volt Jézus?
9. Hogyan lehetünk mi is Isten emberi Fiai/Leányai?
10. Vannak dolgok, amik el vannak rejtve.
11. Ki rejtette el azokat a dolgokat?
12. Hova rejtette el?

Tm 110.

Jézus mondta: A királyság hasonlít egy emberhez, akinek a szántóföldjében elrejtett kincs van, amelyről ő nem tud. Miután meghalt, a fiára hagyta azt. A fia sem tudta, fogta a szántóföldet, eladta azt. És aki megvette azt, elment, hogy szántson, és megtalálta a kincset. Pénzt kezdett kölcsönözni azoknak, akiknek csak akart.

Mt 13,44; Jn 4,25; 20,22–3 (Tm 1., 2., 8., 19., 27., 28., 40., 71., 82., 96., 97.)

pénz = olyasmi, ami lehetőségekhez juttatja az embert, amivel élhet !

1. Hol van az ember szántóföldje?
2. Mi az a kincs, ami bele van rejtve?
3. Kinccsel a bensőnkben is meghalhatunk ! (vö. Tm 71.)
4. Hagyhat-e az ember olyasmit a fiára, amelynek létezéséről ő maga sem tud?
5. A szóban forgó ember azért halt meg, mert nem tudott a kincsről.
6. Nem a kincset hagyta a fiára, hanem a szántóföldet.

7. Miben hasonlít apa és fia? (vö. Tm 40.)
8. Mi az oka a tudatlanságuknak?
9. Eladták-e volna a szántóföldet, ha tudják, hogy az kincset rejt?
10. Miért találta meg a kincset az, aki megvette a szántóföldet?
11. Hogyan száncshatja fel az ember a szántóföldjét?
12. Az az ember, aki szántott, meggazdagodott (vö. Tm 96.).
13. Ez az ember a saját belátása szerint élhetett a gazdagságával.
14. Aki a fiára hagyja a szántóföld felszántását, az halott ember (országbeli értelemben).
15. Hagyhat-e az ember bármit is a fiára, biológiai halála után?
16. Az örökhagyó már életében lemondott a kincs megtalálásának lehetőségéről.
17. A szóban forgó kincs egy lehetőség (vö. Tm 71.).
18. Ennek a kincsnak az elrejtése ördögi tett.
19. Ez az elrejtés okozza az emberek halálát.
20. Tehet-e bármi érdemlegeset egy apa a fiáért, ha ő maga sem tud a kincsről?
21. A kincs a királyá levés lehetősége.
22. A fiú eladta a szántóföldet, azaz végérvényesen elesett a nagy lehetőség kiaknázásától.
23. A vevő azért vette meg a szántóföldet, hogy szántson.
24. Van, aki él a kínákozó lehetőséggel.
25. Csak az élhet vele, aki felismeri ezt a lehetőséget.
26. Aki felismeri a lehetőséget és él is vele, az meg fog gazdagodni.
27. „Pénzt” csak az tud kölcsönözni, akinek van miből.
28. A szóban forgó illetőnek van miből, hiszen megtalálta a kincset.
29. Ez a kincs egy „talált pénz”.
30. Ezzel a „pénzzel” a rászorulókon kell segíteni (vö. Tm 96.).
31. Aki segíteni tud a rászorulókon, az gazdag ember.
32. A gazdagság uralkodásra képesít (vö. Tm 82.).
33. Egy király két dolgról nevezetes: arról, hogy gazdag, s arról, hogy uralkodik.
34. A kincset megtaláló személy azoknak kölcsönöz, „akiknek csak akar”.
35. Ez a személy a saját belátása szerint dönthet.
36. Ennek a személynek (ténylegesen) szabad akarata van, melyhez lehetőségek is párosulnak.
37. Ez a személy uralkodik, mégpedig teljes felhatalmazással (vö. Tm 82.).
38. Aki uralkodik, az királyá lett ! (vö. Tm 1.).

Tm 111.

Jézus mondta: Aki megtalálta a világot és meggazdagodott, tagadja meg a világot.

Lk 14,33; Isz 133/34,4–16; 145/72 (Tm 27., 63.)

1. Van, aki be tud illeszkedni a világba.
2. A világ javaival is el lehet telni (vö. Tm 27.).
3. Leginkább a gazdagok érzik jól magukat ebben a világban (vö. Tm 63.).

Ez a logion „a gazdag ifjú” párhuzama !

Tm 112.

Jézus mondta: Az egek föl fognak göngyölödni, és a föld is, elöttetek. És aki az Élőből él, nem fogja meglátni a halált. Nem úgy van, ahogy Jézus mondja?! Aki megtalálja önmagát, a világ nem méltó arra.

Mt 5,17–20; 24,35; Lk 16,17; Jn 1,51; 8,51 (Tm Prológus, 2., 10., 21., 51., 55., 58., 81.)

az egek = a hagyományos istenkép

a föld = a hagyományos világkép

1. Mikor fognak bekövetkezni ezek az események?
2. Hol fognak azok bekövetkezni?
3. Nem mindenki fogja látni ezeket.
4. Ezek nem valóságos történések.
5. Ki az, aki az Élőből él? (vö. Tm 10.)
6. Mi az Élőből élő eledele? (vö. Jn 4,31–4)
7. Aki nem fogja meglátni a halált, azt a halál sem fogja látni ! (Igaz ez, vagy nem igaz?!)
8. Halál nincs (is igazából).
9. Ki és hogyan találja meg önmagát? (vö. Tm 2.)
10. A biológiai halál az evilági élet tartozéka.
11. Ez a világ halott (vö. Tm 55.), sőt, maga a halál (vö. Tm 2.).

Tm 113.

Jézus mondta: Jaj annak a testnek, amely a lelken csügg ! Jaj annak a léleknek, amely a testen csügg !

1Kor 15,50; Gal 6,8 (Tm 2., 28., 33., 67., 71., 81., 86., 88., 110.)

jaj annak = nincs esélye, nem lehet rajta segíteni

1. Az ember test és lélek megbonthatatlan egysége.
2. A tökéletes ember három komponensből áll ! (vö. Tm 86.).

Tm 114.

A tanítványai mondták neki: Mikor jön el a királyság? Jézus mondta: „Nem akkor jön el, amikor várják. Nem, amikor azt mondják: Íme erre, vagy íme ott ! De az Atya királysága a földön terjed ki, és az emberek nem látják azt.”

Lk 17,20-1 (Tm 16., 19., 50.)

1. Jézus és a tanítványai „elbeszéltek” egymás mellett. A tanítványok állandóan a *mikort* feszegették, Jézus pedig a *hogyan*nal és a *milyennel* válaszolt.
2. Ha csak (tétlenül) várjuk a királyság eljöttét, akkor az sosem jön el.
3. A királyság nem helyhez kötött dolog, nem határolható körül földrajzilag.
4. Ami kiterjed, az növekszik és tért hódít.
5. Ha ez a térhódítás az emberek számára láthatatlan, akkor a kiterjedés-érés-növekedés folyamata az egyénben megy végbe (vö. Tm 19.).

Tm 115.

Simon Péter mondta nekik: Bárcsak távozna Mária közülünk, mert az asszonyok nem méltók az Életre ! Jézus mondta: „Íme, én biztatni fogom őt, hogy férfivá teszem; hogy ő is élő szellemmé legyen, amely hozzátok, férfiakhoz hasonlít. Mert minden asszony, aki férfivá lesz, be fog menni a mennyek királyságába.”

Lk 10,38–42; Jn 4,27 (Tm 20., 21., 52., 61.)

1. Mária a szűkebb értelemben vett tanítványok között volt.
2. Jézus az asszonyokat is tanította (vö. Tm 61.).
3. Az élő szellem logikus.
4. Az asszonyok is tudnak logikusan gondolkodni.
5. Mi az, ami elvezet a mennyek királyságába?

A Máté–evangélium logionjai

(A Szellemi Hagyaték párhuzamaival)

Én vízbe merítlek titeket, hogy más felismerésre térjeteK, ám aki utánam jön, erősebb nálam, s én arra sem vagyok elég, hogy saruját vigyem utána, ő majd szent szellemben és tűzbe merít titeket (3,11).

Itt egy krisztológiai konstrukcióval van dolgunk, mely a 10. és a 12. vers közé van bevágvva. A jézusi elemeket is tartalmazó mondat azonban nem illik a Bemertő szájába. János azért kínálta fel a vízbe való bemertés általi jelképes megtisztulást, hogy lehetőséget adjon az embereknek a gyakorlati jóvátételre. A bűnbocsánatot nem a víz, hanem a bemertés utáni méltányos cselekedetek biztosították volna.

János ugyanis nem *más felismerésre* (a helyes világkép felfedezésére) akarta rábírní a népet – ezt egy vízkeresztiséggel nem is tudta volna elérni –, hanem egy rendszerváltásra. A Bemertő egy teokratikus alapokon álló társadalmi reformer volt, akinek *a szent Szellem* hollétééről (vö. Tm 71.) és *a tűz* szerepéről (vö. Tm 15.) fogalma sem volt. Ő nem gondolkodás általi megvilágosodást hirdetett, így a tüzet pusztító elemként festi le (vö. Mt 3,10b), míg Jézus ajkán az a totális szemléletváltásra alkalmas *lángoló viták* szimbóluma.

A Mt 3,2 alatti logiont sem mondhatta a Bemertő, a 3,8-as pedig teljesen konfúz: *„Térmetek hát oly gyümölcsöt, mely méltó ahhoz, hogy új felismerésre térjeteK...”*

1.

Ne egyedül kenyérral éljen az ember, hanem mindazzal a beszéddel, mely Isten szájából kijön (4,4).

Az a „beszéd”, mely Isten szájából a másik fülünkbe (vö. Tm 32.) jut, az az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás. Ez az „eledel” az, ami istenektetsző tetteket szül (vö. Jn 4,32–4). Ezek végzése élteti az embert, mert ha már cselekszi azokat, akkor Emberfivé, azaz élő szellemmé (vö. Tm 115.) vált. Jézus, mint ilyen, megosztotta velünk a tudását, erről beszél az evangélista: *„Mi mindnyájan abból kaptunk, akivel (!) ő volt tele... a kegyelem és igazság a Krisztus Jézuson át árad... (Jn 1,16–8).*

2.

Ne tedd próbára Istenedet, az Urat ! (4,7).

Istent az teszi próbára, aki nem bízik benne. Jézus bízott...

3.

Istenedet, az Urat imádd, és csak őt szolgál ! (4,10b).

Istent „szellemben és igazságban”, azaz értelem vezérelte jócselekedetekkel kell és lehet imádni. Isten csak ilyen imádókat kíván (vö. Jn 4,23–4), nem pedig templomtoronyról leugró, vásári komédiásokat.

4.

TérjeteK új felismerésre, mert közel van a mennyek királysága ! (4,17).

Ha bennünk van (vö. Tm 2.), mégpedig kiaknázható lehetőségként (vö. Tm 71.), akkor tényleg közel van...

5.

Boldogok a Szellem által szegények, mert övék a mennyek királyi uralma ! (5,3).

(vö. Tm 15., 22., 48., 53., 68., 69., 70., 76.)

(Lásd a Lukács-kommentár 8 – 14. logionjait is !)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

Szellem által szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, szellemi perifériára szorított kereső

a mennyek királyi uralma = egy lelki- vagy tudatállapot

6.

Boldogok, akik sírnak, mert meg fogják bátorítani őket ! (5,4).

Csak az sír, aki elégedetlen a sorsával. Az ilyen embert töltheti el a Bátorító (vö. Jn 14,16-7; 14,26), az igazság szelleme. (vö. Tm 48., 53., 68., 69., 70.)

7.

Boldogok a szelídek, mert örökrészül fogják kapni a földet ! (5,5).

Természetesen nem a bolygónkról van szó, mert azt Evilág Ura kínálja (vö. Mt 4,8-9). Jézus itt arra céloz, hogy Izráel területén csak a szelídek maradhatnak élve, mert a lázadókat a megszálló hatalom el fogja pusztítani. A többiek viszont birtokolhatják az ősi életteret.

8.

Boldogok azok, akik az igazságosságra éheznek és szomjaznak, mert majd kielégítik őket ! (5,6).

Kétféle igazságosság van, Jézus természetesen az Istenéről beszél (vö. Mt 6,33). Akik ezt az igazságosságot (tehát a tudást és az abból fakadó cselekedeteket) keresik, mégpedig intenzíven és állhatatosan, azok Célba is fognak érni. (vö. Tm 53., 68., 69., 70.)

9.

Boldogok a könyörülők, mert rajtuk is könyörülni fognak ! (5,7).

Aki irgalomból tud cselekedni, az lelkületében hasonlít az Atyához, aki irgalmat akar, és nem áldozatot. Az ilyen ember eggyé tudja tenni a kettőt (vö. Tm 107). Ő könnyen el tudja érni a közvetlen istenkapcsolatot (vö. Tm 68.).

10.

Boldogok a tisztaszívűek, mert látni fogják az Istent ! (5,8).

Jézus ajkán a „tisztá” szív vagy szem a homogén lelkületre utal, vagyis a totális odaadottságra, melyet teljes megvilágosodás követ (vö. Tm 61.). Az ilyen ember természetesen célhoz ér (vö. Tm 14.).

11.

Boldogok a békességet készítő, mert majd Isten fiainak hívják őket ! (5,9).

Természetesen Jézus békéjéről, ama nyugalomról van szó (vö. Tm 1., 59., 91.), melyet csak a tudás biztosíthat. Aki ilyet készít magának, annak nem lesz nyugta (vö. Tm 15.), mert a belső biztonságot Jézus „nem úgy adja, ahogy a világ” (vö. Jn 14,27a). Ha viszont eléri azt, akkor Emberfivé válik, ami egyben a neve és a státusa is. Mint ilyen, másoknak is tud majd békességet készíteni.

12.

Boldogok azok, akiket az igazságosságért üldöznek, mert övék a mennyek királyi uralma ! (5,10).

Csak akkor üldözhetnek valakit Isten igazságosságáért (vö. Mt 6,33), ha már övé a királyság, hiszen éppen ez a lelkiállapot „képesíti” annak gyakorlására !

13.

Boldogok lesztek, még ha gyaláznak is titeket, ha énérettem üldöznek és hazugul mindenféle rosszat mondanak majd ellenetek ! (5,11).

Aki Jézus státusába kerül, az osztozni fog a sorsában is. A királlyá lett egyén csak üldözések közepette uralkodhat (vö. Jn 15,18–25). A Fiúi mivolt azonban mindennél többet ér.

14.

Örüljete, ujjongjatek ilyenkor, mert nagy a béretek a mennyekben ! Hiszen már a prófétákat is így üldözték, akik előttetek éltek ! (5,12).

A mennyekben csak egyféle „bérezés” létezik (vö. Mt 19,27 – 20,16); az élő, közvetlen istenkapcsolat, mely a Fiaknak már itt a földön osztályrészül jut. A vers második része nem magasztalja fel a prófétákat, éppen ellenkezőleg ! Ha már azokat is üldözték, akikben nem volt meg az Élet (vö. Tm 51.), akkor mire számíthatnak Isten Fiai?

15.

Ti vagytok a föld sava ! Ha a só ízét vesztené, mivel sóznak azután? Semmi ereje nincs többé, másra nem való, minthogy kivessék, és az emberek rajta tapossanak (5,13).

Jézus ajkán a „vagytok” általában „lesztek, lehettek”-nek értendő, tehát a lehetőségre utal. Ha tehát nem vállaljuk a só-szerepet, az mindenki számára (vö. Isz 112/122) tragédia lesz.

16.

Ti vagytok a világ világossága. Lehetetlen elrejtetni a hegyen épített várost. Mécses sem azért gyújtanak, hogy véka alá tegyék, hanem a mécszlábra, onnan világít mindenkinek, aki a házban van. A ti világosságotok is úgy ragyogjon fel az emberek előtt, hogy mikor nemes tetteiteket látják, mennyekben lakó Atyátokat dicsőítsék ! (5,14–6). [Tm 32.]

vagytok = lesztek (akkor, ha); lehettek

a világ világossága = Jézus

hegyen épített város = Istennek egy emberi fia vagy leánya (vö. Tm 31.)

a nemes tettek = Isten igazságosságának (vö. Mt 6,33) gyakorlása (vö. Jn 4,23–4)

1. Mi is olyanok lehetünk, mint Jézus !
2. Ezt senki sem tudja megakadályozni.
3. Nekünk magunknak is el kell vállalnunk a nyilvános tanúságtételt.
4. A megvilágosodás (az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás) fénye felragyog a sötétségben (vö. Jn 1,4–5).
5. Csak akkor világíthatunk másoknak, ha mi magunk már megvilágosodtunk ! (vö. Tm 23., Isz 84/144).
6. Nemes tetteket csak egy Emberfi tud véghezvinni (vö. Tm 107., Jn 5,30–7a).

17.

Ne gondoljátok, hogy a törvényt vagy a prófétákat eltörölni jöttem. Nem eltörölni, hanem betölteni jöttem őket. Bizony azt mondom nektek, hogy amíg a menny és a föld elmúlnak, a törvényből egy „i” betű vagy egy vesszőcske sem múlik el, amíg csak minden meg nem történik. Ha tehát valaki a legkisebb parancsolatok közül egyet megront és úgy tanítja az embereket, azt a mennyek királyságában a legkisebbnek fogják nevezni. Azt ellenben, aki megteszi és tanítja is, nagynak fogják nevezni a mennyek királyságában. Mert azt mondom nektek, hogy ha igazságosságotok felül nem fogja múlni az írástudókét és farizeusokét, *semmiképp* be nem mehettek a mennyek királyságába (5,17–20). [Tm 112.]

Mt 24,35; Lk 16,17; Tm 39., 72., 112.

a törvény = a Mózes által létrehozott kötelező érvényű vallási „rendeletgyűjtemény”, mely részletesen szabályozza a zsidó nép mindennapi életét, s mint ilyen, a kollektív istenkapcsolat záloga, az igazi kinyilatkoztatás pótléka

a próféták = a szent írások szerzői, akik műveikben Isten és a nemzet viszonyát taglalták, s utat mutattak az örök élet felé

betölteni = felülmúlni minden várakozást (vö. Mt 13,17; Jn 5,39–40)

amíg = ez az időhatározó egy megokosodási (vö. Tm 112.) folyamatot jelöl, kétszer is !

a menny és a föld elmúlnak = a hagyományos isten- és világkép végérvényesen felszámolódik, a geocentrikus és emberközpontú szemlélettel együtt (vö. Mt 24,35; Tm 112.)

...egy vesszőcske sem múlik el = amíg a fentiek nem következnek be, addig a törvény és a próféták is megmaradnak, hiszen ebből a rossz alapállásból indulnak ki

(Jézus az „elmúlik” kifejezés ismétlésével arra utal, hogy a két dolog összekapcsolódik: a törvény csak a valóság felismerésével számolódik fel, vö. Lk 16,17. Lásd a 91/a-f logiont is !)

amíg csak minden meg nem történik = totális szemléletváltás csak a megvilágosodási folyamat végén várható (vö. Tm 1., 61.)

a legkisebb parancsolatok = pl. a kézmosás gyakorlata (vö. Mt 15,2) vagy az ételválogatás (vö. Mt 15,11)

„fogják nevezni”

a mennyek királyságában = szavai alapján minősítik (vö. Mt 12,36–7)

aki a mennyek

királyságában a legkisebb = egy újjászületett ember, pl. Jézus (vö. Mt 11,11), aki mindent tud (vö. Mt 11,27), mert megvilágosodott

aki megteszi és tanítja is

a mózesi törvény parancsolatait = az írástudók és farizeusok

aki nagy = az „igazságos” és „egészséges” mértékadók, akik gonosz tudósoknak bizonyulnak (vö. Isz 80/50,1-2), a „bölcsek és belátók”, akik nem képesek megérteni semmit, mert formális tekintélyük nem az igazság tudásán alapul (vö. Mt 11,25-30)

az igazságosság = a tudáson alapuló, s az abból fakadó tevékenység (vö. Mt 6,33); Jézus nemes tettei (Jn 10,32), „munkái”

a mennyek királysága = az Atyával való lényegi egység, a közös lelkelet (vö. Tm 107.), a közvetlen istenkapcsolat

1. A tanítványok jogosan gondolhatták azt, hogy Jézus „töröl”.
2. A törvény ill. a próféták értelme és célja a kollektív istenkapcsolat kialakítása.
3. Jézus ennél jobbat tud !
4. Jézus felülmúlt minden várakozást (vö. Mt 13,17), hiszen ő a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát demonstrálta (vö. Tm 27.).
5. Jézus egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban részesült.
6. Jézus Isten emberi fia lett, s mindenkit a maga követésére buzdított.
7. Jézust bárki követheti, aki hajlandó gondolkodni (vö. Tm 57.), nemre való tekintet nélkül (vö. Tm 115.).
8. „A menny és a föld” el fog múlni, mert Jézus az egész Építményt lerombolja (vö. Tm 72.).
9. A végérvényes felszámolódás egy gondolkodási folyamat eredménye lesz.
10. A törvény csak a hagyományos isten- és világképpel (a geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel) együtt múlik el (vö. Lk 16,17), hiszen abban gyökerezik.
11. Gyökerestül kivész *majd* minden ültetés, melyet nem az Atya ültetett (Mt 15,13).
12. Hol és mikor fog elmúlni „a menny és a föld”? (vö. Tm 112.)
13. Ki és hol fogja kitépni gyökerestül azt, amit nem az Atya ültetett? (vö. Tm 39.)
14. Végül is ki fogja eltörölni a törvényt és a prófétákat?
15. Jézus „megrontotta-e” a mózesi parancsolatokat?
16. Megmagyarázta-e a magatartását?
17. Ha csak a legkisebb parancsolatot is tudjuk „megrontani” (= felülmúlni és megmagyarázni), akkor már elindultunk az újjászületés útján.
18. Aki gondolkodás nélkül betartja és hirdeti a mózesi törvényt, azzal nincs mit kezdeni !
19. Az írástudók és farizeusok igazságossága *hagyományokon* alapszik, és *áldozathozatal* jellegű.

Fogalmazzuk meg „magyarul” ezt a jézusi mondást:

Nem akarom eltörölni a törvényt vagy a prófétákat, mert azokat ti magatok vágjátok majd sutba, mégpedig akkor, amikor *megvilágosodtok*. Ez a záloga annak, hogy cselekedeteitek tudáson alapuljanak, és azokat irgalomból gyakoroljátok. Helyes isten- és világkép híján sohasem lesz közvetlen kapcsolat az Atyával.

18.

Hallottátok, hogy az ősöknek azt mondták: Ne ölj ! Aki öl, az ítéletre kerül ! Én azonban azt mondom nektek: Mindenki ítéletre kerül, aki testvérével haragot tart. Annak, aki testvérének azt mondja: bolond, a nagytanács elé kell kerülnie ! Azt pedig, aki azt mondja: ostoba, megfogta már a tüzes gyehenna (5,21-2). [Tm 24.]

ítéletre kerül = életét veszíti

testvér = a hozzánk hasonló kereső ember (vö. Tm 24.), akiből nagyon kevés van (vö. Tm 22.), a felebaráttal ellentétben

megfogta már a tüzes gyehenna = kárba ment az evilági élete, nem használta ki az örök életre jutás immanens lehetőségét, „üresen” megy ki a világból (vö. Tm 27.), országbeli halált hal

1. Aki emberölés vádjával a bírák elé került, azt kivégezték.
2. A kivégzett egyén elvesztette az életét.
3. Aki a nagytanács elé kerül, annak befellegzett.
4. Akit megfogott már a tüzes gyeheña, annak vége van.
5. Van-e lényegi különbség a bolondnak és az ostobának mondás között?
6. Ha haragot tartunk, akkor kerüljük a kontaktust.
7. A bolondtól vagy ostobától szintén távolságot tartunk.
8. Nincs különbség sem a viselkedésformák, sem a végkifejlet között.
9. Jézus ehelyütt triplán nyomatékos: háromszorosan állítja ugyanazt.
10. A törvény az emberek biológiai életével foglalkozik, Jézus pedig az igazival.

18/a

Ha csak azokat fogjátok szeretni, akik szeretnek titeket, micsoda béretek lesz? ... Legyetek tökéletesekké, **ahogy** mennyei Atyátok is tökéletes (célját betöltött) [5,38–48]. [Tm 107.]

a bér = az Istennel azonos lelkület

(Az Atya „csak” ezt az egyetlenegy dolgot tudja nyújtani az embernek !)

ahogy = hozzá hasonló úton-módon

1. Az ember tökéletessé lehet (célját betöltött).
2. A mennyei Atya tökéletes (célját betöltött).
3. Tökéletes az, aki betölti célját.
4. Vajon mi lehet ez a cél?
5. Az iszlám hagyományban Jézust „Isten lelkének” nevezik !

A 48. versbeli felszólítás az egész szakasz (5,38–47) mondanivalójára utal !

19.

Ügyeljete arra, hogy igazságos tetteiteket ne az emberek előtt műveljétek, hogy azok nézzenek titeket, ha mégis azt teszitek, nem kaptok jutalmat mennybéli Atyátoktól... Bizony azt mondom nektek, elesnek jutalmuktól. Mikor könyörödományt adsz, bal kezed ne tudja, mit tesz a jobb, hogy könyörületességed rejtve maradjon, s Atyád, aki rejtve néz, visszafizesse azt neked ! (6,1–4). [Tm 62.]

a mennybéli Atya jutalma = a szent Szellem

1. Hol és mikor vehetjük át a jutalmunkat?
2. Mi lehet a visszafizetés gátja? (vö. Tm 61.).

20.

Ti hát így imádkozzatok: Mennybéli Atyánk ! Megszentelt legyen neved, jöjjön el királyi uralkodásod, történjék meg akaratod, a földön éppúgy, mint a mennyben ! Naponkénti kenyerünket add meg ma is ! Engedd el tartozásainkat, ahogy mi is elengedtük azokat a nekünk tartozóknak ! Ne vigy bennünket kísértésbe, hanem ragadj ki a rosszból ! (6,7–15). [Tm 82.]

ti = a Fiú-aspiránsok

az Atya „neve” = azonos önmagával, lényegével, tehát a mivolta lesz megszentelve, vagyis a léte és jósága (vö. Jn 17,6a) nyer ezáltal bizonyítást (vö. Jn 3,33)

naponkénti kenyerek = a mennyei kinyilatkoztatások, melyek nemes tetteket (vö. Mt 5,16) vonnak maguk után (vö. Jn 4,34). A kinyilatkoztatás forrásává lett Jézus értelemszerűen mennyei kenyérré (az örök élet biztosítójává) vált (vö. Jn 6,32–59)

ahogy = a módhatározó a közös lelkületre utal !

kísértés = veszélyes helyzet

1. Az Atya a mennyben van, tehát evilágtól távol.
2. Ez a távolság is azt bizonyítja, hogy itt valami nagyon nincs rendjén.
3. Evilágból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat.
4. Az Atya nevét meg lehet szentelni !
5. Ki és mivel szentelheti meg a nevét?
6. Aki megszenteli a nevét, az arról tesz bizonyosságot, hogy a Jóisten létezik.
7. Az Atya királyi uralma eljőhet !
8. Mikor és hol jöhet el királyi uralkodása? (vö. Tm 2., 114.)
9. Minek következtében tudnak uralkodni az Atya emberi fiai? (vö. Tm 82.)
10. Az Atya idelent is érvényesítheti az akaratát !
11. Hogyan teheti meg ezt?
12. Naponkénti kenyereinket kérni kell ! (vö. Tm 89.)
13. Ha kérjük azt, akkor az Atya nem tagadja meg tőlünk.
14. A mennyei kenyér fogyasztásával Élet kerül belénk.
15. Azt fogjuk kapni, amire szükségünk van (vö. Tm 20).
16. Valójában csak egy a szükséges (vö. Lk 10,41–2).
17. Az Atya adománya a szent Szellem (vö. Lk 11,9–13).
18. A szent Szellem „vétele” önmagában való Életet eredményez (vö. Jn 5,26).
19. Ekkor lesz eggyé a kettő (vö. Tm 107.), ennek következtében válunk emberi fiakká, s ez teszi lehetővé azt a királyi uralkodást, melynek idején az Atya érvényesítheti az akaratát, itt, a földön is.
20. Ha elengedjük mások tartozásait, akkor olyanok leszünk, mint az Atya, aki arról híres, hogy elengedi azokat (vö. Mt 6,14).
21. Ha nem engedjük el mások tartozásait, akkor nem leszünk olyanok, mint ő.
22. Közös lelkület hiányában nincs érintkezési felület.
23. Az embert csak a közvetlen istenkapcsolat mentheti meg.
24. Az Atya veszélyes helyzetbe hozhat bennünket (6,13).
25. Ezt csak közvetett módon és egyetlenegy okból teheti.
26. Az Atya kénytelen veszélyes helyzetbe hozni minket, mások érdekében.
27. Az Atya nyilvános működést vár el emberi fiaitól.
28. A Sátán el akar tántorítani ettől bennünket.
29. Az Atya ki tud ragadni minket minden rosszból, ha homogén lelkületünk folytán közvetlen kapcsolatban állunk vele.

Az ima lényege egy mondat:

Add, hogy bármi áron bizonyosságot tegyünk a létezésedről és jóságodról !

21.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol azokat moly és rozsdá eszi meg, hol tolvajok átássák a falat és azokat ellopják, hanem a mennyben gyűjtsetek magatoknak kincseket, hol sem moly, sem rozsdá azokat el nem emészti, hol tolvajok falat nem ásnak át, és azokat el nem lopják. Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is (6,19–21). [Tm18., 63.]

kincs = valami, ami biztosítja az ember gazdagságát (vö. Tm 110.)

a földön = lent, alant, test szerint, emberi léptékben

a mennyben = fent, „az égben”, szellemi téren, az isteni szférában

a szív = az ember lelke, lényege, igazi valója, életre nemzhető éne (Mt 16,26)

1. Amit megehet a moly és a rozsda, az nem kincs, nem igazi (örök) érték.
2. Amit ellophatnak tőlünk, az nem a miénk (igazán).
3. Itt, a földön, nincsenek igazi kincsek.
4. Itt, a földön, valójában nem birtokolhatunk semmit.
5. A földi „kincsek” állandó aggodalmat okoznak nekünk.
6. Az aggodalom elveszi az időnket, energiánkat és nyugalmunkat.
7. Időnket és energiánkat Istennek kell szentelni (vö. Mt 22,37).
8. Ha ezt tesszük, akkor nyugalmat találunk (vö. Tm 1., 91.).
9. Olyan kincsekre kell szert tenni, amik valóban gazdaggá tesznek bennünket (vö. Tm 82.).
10. Mi a meggazdagodás útja-módja? (vö. Tm 110.)
11. A mennybéli kincsek (szellemi értékek) tárháza az agy (vö. Tm 44.).
12. A lélek az agyban van.
13. „Mennybéli” értékeink mások számára hozzáférhetetlen helyen vannak.
14. Ez egy biztosított gazdagság, ami felől nyugodtak lehetünk (vö. Tm 59.).

22.

A test mécsese a szem. Ha tehát szemed egyszerű, az egész tested világos lesz, de ha rossz a szemed, az egész tested sötét lesz. Ha aztán a benned levő világosság sötétség, mekkora lesz a sötétség! (6,22-3). [Tm 23., 61., 78.]

a test = Pneuma nélküli hús és vér

a mécses = világításra szolgáló alkalmatosság

a szem = az értő érzékszerv, tehát az agy (a lélek, a szív, a másik fül)

egyszerű = homogén, keveretlen, tiszta

mikor a világosság sötétség = ha értelmi képességeinket nem, vagy logikátlan módon használjuk (vö. Mt 7,16-20)

1. Az ember rendelkezik a gondolkodás képességével.
2. A megvilágosodást csak a homogén lelkület biztosítja (vö. Tm 61.).

23/a

Senki sem lehet két úr rabszolgája, mert vagy gyűlölni fogja az egyiket és szeretni a másikat, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti majd. Nem szolgálhattok egyszerre Istennek és a mammonnak! (6,24). [Tm 46., 61., 63.]

rabszolga = urának teljesen kiszolgáltatott személy

a mammon = a világ által felkínált javak összessége, azok megszerezhetőségének ígérete

1. Az ember két urat is szeretne szolgálni.
2. A gyakorlatban ezt is teszi.
3. A kétféle szolgálat időben nem esik egybe.
4. Amikor az egyiknek szolgál, akkor a másiktól teljesen elfordul.
5. Ez a gyakorlat tarthatatlan, és nem is vezet sehová (vö. Tm 63.).

23/b

Azért azt mondom nektek: Ne aggodalmaskodjatok lelketekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözzetek! Nem több-e a lélek, mint az eledel, s a test, mint az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem takarnak, mennyei Atyátok mégis táplálja őket! Nem vagytok-e különbek azoknál? Ki az közületek, aki azzal, hogy gondot hordoz, egy arasszal meg tudja nyújtani életét? Az öltözet felől is miért viseltek gondot? Tanuljátok el a mezők liliomaitól, hogyan növekednek! Nem fáradnak, nem szőnek, mégis azt mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem

öltözködött úgy, mint közülük egy ! Ha pedig Isten így ruházza a mező fűvét, mely ma van, holnap a kemencébe vetik, mennyivel inkább fog titeket, ti kishitűek ! Ne vegyetek hát gondot magatokra ilyen beszéddel: Mit együnk? Mit igyunk? Mivel ruházkodjunk? Mert mindezekre a pogányok törekszenek. Hiszen mennyei Atyátok tudja, hogy mindezekre szükségetek van. *A királyságot és az Isten igazságosságát keressétek előbb*, és azokhoz ezeket is hozzáadják majd nektek ! Ne viseljetek hát gondot a holnapért, a holnapnak ugyanis meglesz a maga gondja, elég minden napra annyi a bajból, amennyi reá jut (6,25–34).

[Isz 132/113; Tm 35., 63., 79.]

ne aggodalmaskodjatok a lelketekért = ne a biológiai élet fenntartása legyen a célotok

nem több-e... = nem azért élünk, hogy kielégítsük a szükségleteinket

vagytok = lesztek (akkor, ha); lehettek

Salamon = Izráel leggazdagabb királya

pogány = pagani = vidéki, tanulatlan, képzetlen-tudatlan

a királyság = a közvetlen istenkapcsolat mennyei tudatállapota

Isten igazságossága = az irgalomból fakadó és tudáson alapuló nemes tettek gyakorlása (vö. Jn 10,32)

1. Akkor és azzal szolgáljuk a mammont, ha aggodalmaskodunk a lelkünkért (vö. Tm 63.).
2. Az aggodalmaskodás megosztottá tesz bennünket (vö. Lk 10,41–2).
3. Királya csak az egyedülálló ember lesz (vö. Tm 15., 22., 29., 48., 60., 61.).
4. Az emberi mivoltban sokkal nagyobb lehetőség rejlik, mint a biológiai szükségletek kielégítése (vö. Tm 28., 71.).
5. Az élet értelme a Pneumánk létrehozása (vö. Tm 27.).
6. Ez az, ami nyugalmat fog biztosít a számunkra (vö. Tm 91.).
7. A Fiú-aspiránsoknak az égi madarokról kell példát venniük.
8. A madarak lent vannak az égben.
9. A Fiú-aspiránsoknak is „az égben” kell tartózkodniuk, az isteni szférában (vö. Tm 26.).
10. A madarak abból élnek, amit találnak; az elhullajtott magokat csipegetik fel.
11. A Fiú-aspiráns is abból él, amit talál, magokat keres magának (vö. Tm 95.).
12. A mi eledelünkről nem tud más (Jn 4,32), az emberek nem látják azt (vö. Tm 114.).
13. A Pneuma-magok már el vannak vetve a számunkra, nekünk már csak le kell aratnunk a Gyümölcsöt (vö. Jn 4,31–8).
14. A mi eledelünk az Atya akaratának cselekvése (Jn 4,34).
15. A mezők liliomai a napfény és az esővíz hasznosításával növekednek.
16. A mezők liliomai lentől kapják azt, amittől növekedésnek indulnak.
17. A Fiú-aspiránsok is égi dolgoktól növekednek (vö. Tm 8.).
18. Az Atya szent Szellemmel tud táplálni bennünket, ha a Fiaivá válunk.
19. Az igazi gazdagságot és dicsőséget a mennyből adják (vö. Jn 5,41–44).
20. Ennél kevesebbrel csak a tudatlanok (a pogányok) érik be !
21. A biológiai élethez szükséges dolgokat is meg fogjuk kapni, mindennap.
22. Az Atya csak a Fiúi státushoz és magatartáshoz tudja hozzáadni ezeket.
23. Általános (emberiség szintű) gondviselés nem létezik.

24.

Ne ítéljetek, hogy titeket se ítéljenek ! Azzal az ítélettel fognak titeket megítélni, amellyel ti ítéltek, azzal a mértékkel fognak mérni nektek, mellyel ti mérték. Miért nézegeted a testvéred szemében levő szálkát, mikor a saját szemedben a gerendát sem veszed észre? Vagy hogy mondhatod testvérednek: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát ! Mikor a te szemedben ott a gerenda? Képmutató ! Vesd ki előbb saját szemedből a gerendát, aztán láss hozzá, hogy testvéred szeméből a szálkát kivedd (7,1–5). [Tm 24., 25.]

ítélet I. = minősítés, sommás vélemény

ítélet II. = logikus következtetések levonása (vö. Mt 16,1–3)

ítélet III. = „az igazság pillanatában” beálló megsemmisítő lelkiállapot, mely lappangva már a biológiai élet folyamán is jelen van (vö. Jn 3,18)

testvér = a hozzánk hasonló kereső ember, akikből nagyon kevés van, s ezért ügyelnünk kell rájuk (vö. Tm 24.)

a szem = az értő érzékszerv, itt: a gondolkodásmód

1. Az ember hajlamos sommás véleményt alkotni.
2. Aki ezt teszi, az az ítélet napján kellemetlen helyzetbe kerül.
3. Ítélni a Fiú fog (vö. Jn 5,22), vagyis az igazi énünk, tehát saját magunkat fogjuk vádolni !
4. Az önvádnál nincs pontosabb mérték...
5. Minden bűnünk vissza fog szállni a saját fejünkre.
6. Akinek a szemében gerenda van, az nem láthat tisztán.

25.

Ne adjátok oda azt, ami szent, a kutyáknak, és ne dobjátok gyöngyeiteket a disznók elé, mert talán a lábukkal tapossák majd szét, s aztán visszafordulnak és belétek hasítanak ! (7,6). [Tm 38., 62., 94., 103.]

gyöngyeink = talált kincseink, szellemi értékeink, melyek gazdagítanak bennünket

belétek hasítanak = sérülést okoznak, megsebeznek, visszavetnek a fejlődésben

1. Senki sem adja oda a szentet a kutyáknak.
2. Nem állatokról van szó !
3. A kutya és a disznó egy-egy embertípust szimbolizál.
4. A kutya (csak) ugat, a disznó folyton zabál.
5. Van olyan ember, aki csak a száját tépi, s a legtöbbször „a has az istene”.
6. Ezek az emberek nem tudják értékelni a szellemi kincseket.
7. Mi való a „kutyáknak” és a „kocáknak”?
8. Jézus titkai nem valók nekik (vö. Tm 62.).
9. A „kutyák” és a „kocák” visszavethetnek bennünket a fejlődésben (vö. Tm 38., 103.).

26/a

Kérjétek, s adnak majd nektek, keressetek és találni fogtok, zörgessetek és megnyitnak majd nektek. Mert minden kérő kap, minden kereső talál, és minden zörgetőnek megnyitnak majd. Vagy talán van olyan ember közöttetek, aki ha fia kenyeret kér, követ ad neki? Vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti, noha rosszak vagytok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog adni mennybéli Atyátok jókat azoknak, akik őt arra kérik ! Mindenben úgy tegyetek hát az emberekkel, ahogy akarjátok, hogy ők tegyenek veletek ! Mert ez az, amit a törvény és a próféták kívánnak (7,7-12). [Tm 1., 62., 93., 95.]

a kérő, kereső, zörgető = az élet nagy kérdéseiben gondolkodó ember

kérni, keresni, zörgetni = gondolkodni

kapni, találni = kinyilatkoztatásban részesülni

a törvény és a próféták = az istenkapcsolat lehetőségeit feszegető Írások

amit kívánnak = az, amit el szeretnének érni; a tulajdonképpeni céljuk és értelmük

1. Csak a keresők találhatnak !
2. Milyen jellegű dolgot találhat egy gondolkodó?
3. Azt fogjuk kapni, amire szükségünk van (vö. Tm 20.).
4. Valójában csak egy a szükséges (vö. Lk 10,41-2).
5. A kenyér és a hal eledel.
6. A mennybéli Atya mennyei eledelt fog adni nekünk.
7. Az Atya kinyilatkoztatásokban fog részesíteni bennünket.
8. A törvény és a próféták célja a (kollektív) istenkapcsolat megteremtése.

26/b

A szűk kapun át menjetek be ! Mert tágas kapu és széles út, félre, a veszedelembé visznek, és sokan vannak, akik rajta mennek be. Mert szűk kapu és szoros út visz el az életre, csak éppen kevesen találják rája (7,13-4). [Tm 1., 2., 15., 22., 38., 48., 49., 76., 103.]

a szűk kapu és szoros út = az egyéni és személyre szabott megmenekülés lehetősége

a tágas kapu és széles út = a kollektív megmenekülés lehetetlensége

a veszedelem = az elveszés, az országbeli halál (vö. Jn 17,12b)

sokan vannak = tömegesen, intézményesen igyekeznek befelé

bemenés = a királyi lelki- vagy tudatállapotra jutás

kevesen = egyenként, egyénileg, kiválogatott módon (vö. Tm 22.)

1. Van egy szűk kapu, mely az Életre nyílik !
2. Ezen a kapun be lehet menni !
3. Van egy szoros út, mely az Életre visz !
4. Ez az út járható !
5. A szűk kaput és a szoros utat keresni kell !
6. A szűk kapu és a szoros út megtalálható !
7. Csak a kereső találhat.
8. Hol és hogyan kell kutakodni?
9. Eredményesek lehetnek-e a kollektív formák?
10. A tévút szinte kínálja magát, és könnyű rajta „haladni”.

26/c

Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában mennek hozzátok, de belül ragadozó farkasok ! Gyümölcsöikről ismeritek fel őket. Vajon szednek-e tövisbokorról szőlőt és a tüskéről fügét? Így hát minden jó fa nemes gyümölcsöket terem, s minden hitvány fa rossz gyümölcsöket terem. Jó fa nem képes rossz gyümölcsöket teremni, sem hitvány fa nem teremhet nemes gyümölcsöket. *Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, mely nem terem nemes gyümölcsöt.* Tehát gyümölcsöikről ismeritek fel azokat is (7,15-20). [Tm 42., 44.]

hamis próféta = mindenki, aki az istenkapcsolat kollektív módját erőlteti

juhok ruhájában = engedelmisséget és alázatot hirdetve, csordaszellemet ajánlva

ragadozó farkasok = akik a csordából választják ki a prédáikat

jó fa = az Atya fia

hitvány fa = aki csak azt hiszi és állítja, hogy ő az Atya fia

nemes gyümölcsök = azok a tettek, melyek az Atyát dicsőítik (vö. Mt 5,14-6). Ezeket csak királlyá válva lehet művelni (vö. Jn 4,23-4)

rossz gyümölcs = az isteni igazságosság gyakorlásának a hiánya (vö. Mt 6,33)

1. Hamis próféták fognak jönni hozzánk.
2. Jézus nem hirdetett sem engedelmisséget, sem alázatot.
3. Isten emberi fiai csak az Atyára hallgatnak.
4. Aki nem az Atyára hallgat, az védtelenné válik.
5. Akit csak a csordaszellem óv, az a ragadozók prédája lesz.
6. Az Atyához csak Jézuson keresztül (Fiúi státusba kerülve) lehet eljutni.
7. Az Atya-Fiúi kapcsolat csak egyéni és személyre szabott lehet.
8. Az igazi engedelmisség és alázat a nyilvános tanúságtétel elvállalása.
9. Ki az, aki kivágja és tűzre veti a nemes gyümölcsöt nem termő fát? (vö. Jn 15,1-8).
10. A gyümölcsök eredete egyértelműen azonosítható (vö. Jn 3,2).
11. Hogyan? (vö. Tm 42.).

26/d

Nem mindenki fog a mennyek királyságába bemenni, aki nekem azt mondja: Uram, Uram ! Csak, aki mennybéli Atyám akaratát teszi. Azon a napon sokan szólnak majd így hozzám: Uram, Uram ! hát nem a te neveddel profétáltunk-e? Nem a te neveddel üztünk-e ki ördögöket? Nem a te neveddel tettünk-e sok hatalmas csodát? Én akkor ilyen vallomást fogok nekik tenni: Sohasem ismertelek titeket ! Távozzatok tőlem ti, akik a törvény megrontásán munkálkodtok (7,21-3). [Lk 13,23-30]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot, mely csak személyesen valósítható meg
aki Jézust urának szólítja = az szolgájának tartja magát

aki a mennybéli Atya akaratát teszi = az egy Fiú vagy Leány

a mennybéli Atya akarata = a Fiúi státus elérése és az annak megfelelő magatartás

azon a napon = amikor a magukat Jézus szolgájának tartók be akarnak majd menni a mennyek királyságába

neveddel = isteni felhatalmazásra hivatkozva, de nem Fiúként (lásd a 92/d logiónt is !)

a törvény = az istenkapcsolatra jutás eszköze (vö. Tm 26b), ami a szolgálni akarók rendelkezésére áll (vö. Jn 5,45-7; Lk 16,29-31). Ennek alapján is Célba lehet érni

aki a törvény megrontásán munkálkodik = aki nem keresi a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét (vö. Jn 5,46), aki nem gondolkodik

1. Azért, mert azt hisszük, hogy Jézust szolgáljuk, még nem fogunk bemenni a mennyek királyságába.
2. Lehet, hogy éppenséggel az Ellenfél malmára hajtjuk a vizet.
3. Erre esetleg csak későn döbbenünk rá.
4. Tájékozatlanságunk oka a státusunkban keresendő.
5. A rabszolga nem tudja, mit cselekszik az ura (Jn 15,14-5).
6. A rabszolga nem marad örökké a házban, a fiú marad meg örökre (Jn 8,35).
7. A bemenést csak a Fiúi státus és magatartás garantálja (Jn 8,35-6).
8. Jézus a Fiú-aspiránsokat barátainak mondja (Jn 15,15).
9. Jézus barátai nem tájékozatlanok, mert hisznek neki, s így kinyilatkoztatásokban részesülnek.
10. Aki Jézus szájából iszik, az olyan lesz, mint ő (vö. Tm 109.).
11. Jézus mindent (vö. Jn 3,35) a barátai tudtára ad, amit az Atyánál hallott (Jn 15,15).
12. Jézus csak azokat tartja szolgáinak, akik megteszik azt, amit mond (Lk 6,46-9).
13. Aki valóban Jézust szolgálja, az követi is őt a Fiúságban (Jn 12,26a).
14. Jézus szolgáit meg fogja becsülni az Atya (Jn 12,26b).
15. Jézus szolgálói ott lesznek, ahol ő van (Jn 12,26b).
16. A Jézust követő Fiúk és Leányok istengyermeki státusban fognak működni.
17. Jézus ismeri az övéit, s az övéi is ismerik őt (Jn 10,14b).
18. Ez a kölcsönös ismeretség Atya-Fiúi mélységű (Jn 10,15).

26/e

Így hát mindenki, aki meghallgatja beszédeimet és megteszi azokat, hasonló lesz az olyan eszes emberhez, aki házát sziklára építette. Felhőszakadás támadt, áradások jöttek, szelek fújtak, rázúdultak a házra, de az nem omlott le, mert alapja sziklára volt vetve. Ám mindenki, aki meghallgatja beszédeimet, de nem teszi meg, hasonló lesz az olyan ostoba emberhez, aki házát fővenyre építette. Felhőszakadás támadt, áradások jöttek, szelek fújtak, rázúdultak a házra, az leomlott nagy zúdulással (7,24-7).

Jézus beszédei = atyai kinyilatkoztatások, melyek örök életre vezetnek

az ember háza = a lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége, az a belső építmény, ami tartást biztosít a számára

a szikla = a logika, a helyes következtetések rendszere

eszes ember = aki képes jó következtetéseket levonni, mert használja azt, amije van (vö. Tm 40., 71.)

ostoba ember = aki nem gondolkodik, holott módjában áll

leomlik a ház = összedől a belső struktúra, mert nem bírja el a külső terheket; az ember nem marad talpon

1. Jézus beszédei rendelkezésre állnak.
2. Lehet azok értelmében cselekedni.
3. Az élet viharai senkit sem kímélnék.
4. Mit kíván tőlünk Jézus, a saját érdekünkben?

27.

Bizony azt mondom nektek, Izráelben senkinél ekkora hitet nem találtam. Azt mondom nektek, hogy a mennyek királyságában napkeletről is, napnyugatról is sokan fognak érkezni s Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal asztalhoz dőlni. E királyság fiait ellenben ki fogják dobni a külső sötétségbe, ott lesz aztán sírás és fogcsikorgatás (8,10–2). [Lk 13,23–30; Tm 114.]

Izráel = Jézus saját monoteista kultúrköre, ahol írásos anyagokra hivatkozhatott mondanivalói szemléltetésekor

hit = Jézus státusának felismerése és a beszédeknek való feltétlen hitelt adás

a mennyek királyságában

érkezik valaki = királyként közeleg, s ez a királyság benne van, az ő személyében jön közel fizikailag is (vö. Tm 27.)

Ábrahám, Izsák és Jákob = az Istennel kötött szövetség szimbólumai

asztalhoz dőlni = egy társaságba kerülni, egyenrangú felekként

e királyság fia = Izráel ama generációja, akikhez Jézus személyesen szólt

a külső sötétség, ahol sírás és fogcsikorgatás van = evilág

1. Izráelben nagyon kevesen fogadták el Jézust Isten Fiának–Felhatalmazottjának.
2. Izráelen kívül sokan elfogadják majd őt, s ezek a személyek királlyá lesznek.
3. Ezekkel az emberekkel Isten szövetséget fog kötni.
4. Az egyetlen és igazi szövetség az Atya–Fiúság.
5. Hol és mikor köttetik meg ez a szövetség?
6. Izráel szóban forgó generációjával nem köttetik meg az igazi szövetség.
7. Mi ennek az oka?
8. A sötétségben nem lehet látni semmit.

28.

A rókáknak van barlangjuk, az égi madaraknak fészük, de az Emberfinek nincs hová lehajtania fejét (8,20). [Tm 87.]

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

1. A róka és a madár az ember alatti világhoz tartozik.
2. Az Emberfi az ember fölötti világhoz tartozik.
3. A rókabarlang és a madárfészek kicsinyke nyughely, minimális otthon.
4. Az Emberfinek még ennyije sincs ezen a világon.
5. Evilág Ura csak a saját teremtményeiről gondoskodott.
6. A Pneumából születettek nem Evilág Urának a teremtményei.
7. Az Atyának, itt a Kozmosznak csúfolt Káoszban, nincsen semmije.
8. Amije van, az emberi fiaiban/leányaiban van.
9. A fiak menedéke Isten könyörületének biztos székében van (vö. Isz 195/37).

29.

Kövess engem, s hagyj, hogy a holtak temessék el halottaikat ! (8,22). [Tm 58.]

kövess = a Fiúságban

a holtak = az országbeli halottak

halottaik = a biológiailag elhunytak, akiknek már nincs esélyük feltámadni az országbeli halálból

1. Aki Jézust követi, az az Élőre tekint (vö. Tm 58.) és az Élőből él (vö. Tm 112.).
2. Aki Jézust követi, az nem lát halált (Jn 8,51), s ezért halált sem ízlel.
3. Aki Jézust követi, az hozzá és az Atyához hasonlóan önmagában fogja bírni az Életet (Jn 5,26).
4. Jézus tanításaiban örök élet van (Jn 5,39–40).
5. Mindaz, aki megérti és követi a Fiút, az feltámad az országbeli halálból és örök életet szerez (Jn 6,40; Tm 18.)
6. Aki elhiszi azt, amit Jézus mond, annak már most örök élete van (Jn 6,47).
7. Ha nem leszünk olyanok, mint Jézus, akkor nem kerül belénk az Élet (Jn 6,53; Tm 107).
8. Aki Jézus szájából iszik, az olyan lesz, mint ő (Tm 109.).

30.

Nem azoknak van szükségük orvosra, akik jó erőben vannak, hanem azoknak, akik gonoszul szenvednek. Ha elmentek, tanuljátok meg ezt: könyörületet akarok, nem áldozatot, mert én nem azért jöttem, hogy igazságosokat hívjak, hanem hogy vétkezőket (9,12–3).

[Tm 90.] (Lásd a Lukács-kommentár 6. logionját is !)

az orvos = Jézus

akik jó erőben vannak = akik nem éheznek és szomjaznak az igazságot

akik gonoszul szenvednek = a megmentődésre vágyó szegények, a szétzúzott szívűek

ha elmentek = ti nem vagytok hajlandók ittmaradni, nehogy beszennyeződjetek

könyörület = spontán módon gyakorolt irgalmas cselekedet

áldozat = előírászerűen művelt vallási tevékenység és aszkézis

jöttem = azért léptem a nyilvánosság elé, a biztos halált is vállalva

az igazságosok = akik a Törvény szerinti megigazulás útját járják

a vétkezők = akik tudatlanságukban vagy készakarva megszegik az előírásokat
(Ennek a rétegnek a derékhadát az Írás-tudatlan pórnép adja, sereghajtóit pedig a nyilvánvalóan bűnösök: a vámosok és cédák.)

1. Nem mindenkinek van szüksége gyógyulásra–mentődésre.
2. Nem minden bűnös van tudatában a bűnösségének.
3. A farizeusok alkalmatlanok az örömhír befogadására (vö. Jn 8,30–47).
4. A vétkezők fogékonyak rá.
5. A kétféle embertípus között lelkiületbeli különbség van.
6. Nem az szennyezi be az embert, ami reáakódik, hanem az, ami benne van.
7. Mózes törvénye betarthatatlan (vö. Jn 7,19).
8. A Törvény alapján nem lehet megigazulni.
9. Az Atya irgalomból fakadó jócselekedeteket akar látni, amiket nem ír elő senki, s nem is áldozathozatalként gyakorolják.

31/a

Hát lehetséges, hogy a lakodalmas ház fiai gyászban üljenek, amíg a vőlegény náluk tartózkodik? Jöhetnek napok, mikor a vőlegényt elveszik tőlük, akkor majd böjtölni fognak (9,14–5). [Tm 37., 105.]

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

a lakodalmias ház = az ember megdicsőült lelke, életre nemzett éne, maga az Emberfi

a lakodalmias ház fiai = az Emberfi igazi hozzátartozói, tehát Jézus tanítványai

a Völegény = az Úr, Izráel Istene, az Örökkévaló, valójában az Atya, aki Fiában, Jézusban van

1. A mi lelkünk is lakodalmias házzá válhat ! (vö. Tm 76.)
2. A Völegényt Jézussal együtt veszik el a tanítványoktól, hiszen az őbenne van.
3. Mikor nem vehetnék el a tanítványoktól a Völegényt?
4. Ha az Atya benne van a fiaiban, akkor közvetlen istenkapcsolatról beszélhetünk.

31/b

Régi köpenyre senki sem tesz toldatlan (új) anyagból foltot, mert az, amivel a lyukat betölti, magához szakítja a köpenyt s így még rosszabb szakadása támad. Új bort sem töltenek ócska tömlőkbe, ha mégis megteszik, szétszakadnak a tömlők, a bor elfolyik s a tömlők elpusztulnak, hanem új bort új tömlőkbe töltenek és úgy mind a kettő megmarad együtt (9,16-7). [Tm 46.]

32.

Sok az aratnivaló, de kevés az arató. Könyörögjetez hát az aratás urához, hogy küldjön munkásokat aratásába ! (9,37). [Jn 4,34-8; Tm 74.]

sok az aratnivaló = van mit learatni, mégpedig csodálatos dolgokat, s már most lehet aratni (vö. Jn 4,34-8)

kevés az arató = alig akad olyan értelmes ember (vö. Tm 20.), aki észreveszi azt, hogy a Gyümölcsöt csak le kell szakítania (vö. Jn 4,38)

az aratás ura = az Atya

1. Hol van az az aratnivaló?
2. Miért kevés az arató? (vö. Tm 22.)
3. Az aratók száma miatt kell-e aggódnunk, vagy magunk miatt? (vö. Lk 13,23-30)
4. Hogyan lehet aratni?
5. Az aratás ura segíthet bennünket !
6. Kinek a közvetítésével segíthet nekünk? (vö. Tm 109.)
7. Csak az mehet Jézushoz, akit az Atya hozzá küld (Jn 6,37-40).
8. Kiket tud az Atya Jézushoz küldeni?

33/a

A nemzetekhez vivő úton el ne induljatok és szamaritánus városba be ne térjetez. Menjetez el inkább Izráel házának elveszett juhaihoz ! (10,5-6). [Tm 42., 108.]

(Lásd a 61. és a 71. logiont is !)

a nemzetek = az Izráellel szomszédos országok

szamaritánus városok = Galileából Júdeába (és viszont) csak Szamária érintésével lehetett eljutni, ahol nem szerették a zsidókat

Izráel házának elveszett juhai = azok a személyek, akik ilyen vagy olyan okokból már nem gyakorló zsidók, s ezért képesek (vö. Tm 42.) és mernek is (vö. Tm 15.) logikusan gondolkodni, így Jézus meg tudja szólítani őket. Ezek egyáltalán „nem elveszett emberek” (vö. Tm 48.), csak a júdaizmus szempontjából !

1. Jézus Izráel határain belül akart működni, praktikus okokból.
2. A kiküldött tanítványok Jézus útkészítői voltak, akiket apostoloknak is nevezett.
3. A tanítványokat ekkor még csak korlátozott feladatokkal lehetett megbízni.
4. Később más népekhez is mehettek már (Mt 28,19–20).

33/b

Lámcsak, úgy küldelek el titeket, mint bárányokat farkasok közé. Legyetek hát eszesek, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok! (10,5–6). [Tm 38.]

1. A kiküldött tanítványok életveszélyes helyzetbe is kerülhettek.
2. Jézus ennek ellenére kiküldte őket.
3. A kígyó azért „eszes”, mert kikerüli az akadályokat.
4. A galamb egyszerűen átrepüli azokat.
5. A tanítványoknak kerülniük kellett a konfrontációt (Mt 10,23a).

33/c

Bizony azt mondom nektek, Izráel városait nem járjátok végig addig, míg el nem jön az Emberfi (10,23b).

34.

Ne féljete azoktól sem, akik a testet megölik, de a lelket megölni nincs hatalmukban! Féltétek inkább azt, akinek a lelket is, testet is hatalma van a gyehennán elveszteni! (10,28). [Tm 59.]

akik a testet megölik,

de a lelket megölni nincs hatalmukban = a gonosz lelkek, akiket ki lehet úzni az emberből

akinek a lelket is, testet is hatalma van elveszteni = a Gonosz

a gyehenna = evilág

35.

Vallást fogok tenni mennybéli Atyám előtt mindazok mellett, akik mellettem vallást tesznek az emberek előtt. De megtagadom én is azt mennybéli Atyám előtt, aki megtagad engem az emberek előtt (10,32–3). [Tm 109.]

1. Hogyan lehet vallást tenni Jézus mellett?
2. Hogyan tud ő vallást tenni mellettünk?
3. Hol és miben mutatkozik meg az ő vallástevése?
4. Hogyan tagadhatjuk meg őt?
5. Hogyan tagadhat meg ő minket?
6. Honnan és mi fog hiányozni ebben az esetben?

36.

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet vessek a földre. Nem békességet, hanem kardot vetni jöttem. Azért jöttem, hogy szétválasszam és egymás ellen fordítsam az embert és atyját, a leányt és anyját, a menyét és napát, s hogy az embernek a saját házanépe legyen az ellenségévé. Aki atyját vagy anyját énnálam jobban kedveli, nem méltó hozzám. Aki fiát vagy leányát énnálam jobban kedveli, nem méltó hozzám (10,34–7). [Tm 15., 54., 100., 102.]

jöttem = léptem fel, vállaltam a nyilvános működést

békesség = a földi nyugalom és bebiztosítotttság hamis érzete, a látszólagos harmónia, a felszíni csend

kard = lángoló vita, szenvedélyes eszmecsere

énnálam = a Fiúi státusnál

1. Miért akar Jézus konfrontációkat?
2. Ezek a konfrontációk elkerülhetetlenek (vö. Mt 18,6–7).
3. A tudás hatalom.
4. Az ember egyedül a legerősebb.
5. Jézus békéje belül van (vö. Lk 17,20; Tm 1., 2.).
6. Ez a nyugalom a tudás biztonsága.
7. Csak az osztozik Jézus státusában, akiben ez a fajta béke honol.

37.

Aki nem fogadja el keresztjét és nem jön azzal utánam, nem méltó hozzám (10,38). [Tm 54.]

a kereszt = a kivégzőkereszt

utánamenni = követni Jézus magatartását

nem méltó hozzá = nem kerül Fiúi státusba

38.

Aki megtalálta lelkét, el fogja veszíteni, s aki értem elvesztette a lelkét, meg fogja találni azt (10,39).

megtalálta lelkét = közvetlen istenkapcsolat nélkül is boldog, jól megvan magával, beilleszkedett a világba

elvesztette a lelkét értem = a Fiúi státus érdekében lemondott a földi boldogságról

1. A döntés tétje maga a lélek.
2. Ez a lehető legkomolyabb tét.
3. Az ember legértékesebb kincse az életre nemzhető lelke (vö. Mt 16,26).
4. Ez a kincs egy lehetőség (vö. Tm 71.).

39/a

Aki befogad titeket, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött (10,40). [Jn 3,34; 14,20–1; Tm 109.]

aki befogad = aki majd hisz a Fiúvá vált tanítványoknak

titeket = a Fiúvá vált tanítványokat

engem = Jézust, a kinyilatkoztatás forrását

aki őt elküldte = az Atya

39/b

Aki prófétát befogad, azért, mert próféta, próféta jutalmát fogja kapni, aki igazságosat befogad, mert a neve igazságos, az igazságosnak jutalmát fogja kapni. És aki e kicsinyek közül egyet megítat egy pohár hideg vízzel, csak azért, mert tanítvány a neve, bizony azt mondom nektek, nem fogja jutalmát elveszíteni (10,41–2).

próféta = Isten állítólagos szócsöve, tolmácsa

igazságos = a Törvény szerinti megigazuláson munkálkodó, formális tekintéllyel rendelkező személy

kicsiny = újjászületett ember, aki bírja az Atya felhatalmazását

a neve = a státusa

nem vesz el a jutalom = örökre megmarad

1. Az Atya királyságában csak egyfajta jutalom létezik (vö. Mt 19,27 – 20,16).
2. Hol és hogyan lehet átvenni ezt a jutalmat?
3. Jézus sem a prófétákat (vö. Tm 51.), sem az igazságosokat (vö. Tm 45.) nem díjazza !
4. Csak a kicsinyeket megítató jutalma nem vesz el !

(Lásd a Lukács-kommentár 11/b logionját is !)

40/a

Miért is mentetek ki a pusztába? Hogy széltől ingatott nádszálat lássatok? De hát mit is mentetek ki látni? Puha ruhába öltözött embert? Lám azokat, akik puha ruhákat hordanak, királyi palotákban lehet megtalálni. Hát akkor miért mentetek ki? Prófétát látni? Azt ! Sőt, azt mondom nektek: prófétánál is többet. Ő az, akiről az Írás szól: Lám, angyalomat küldöm el orcád előtt, hogy az előtted járva elkészítse majd utadat (11,7–10). [Tm 79.]

a pusztába = a földre, a lakatlan vidékre

széltől ingatott nádszál = olyasvalaki, aki mindig arrafelé hajlik, amerre a szél fúj, aki mindig az adott körülményekhez igazodik, köpönyegforgató

puha ruhába öltözött ember = a világ fia (vö. Tm 35.), aki „királyként” él és „palotában” lakik, magyarul: fényűző körülmények közepette. Jólétét éppen az „alkalmazkodóképessége” teszi lehetővé

királyi paloták = a felső tízezer házai

próféta = Isten (állítólagos) szócsöve, tolmácsa, aki a Törvény talaján áll

prófétánál is több = olyasvalaki, mint a Bemerítő, aki a nép minden rétegét megszólítja, a Törvényen kívülieket (Lk 3,12), és a bűnösöket is (Mt 21,31–2), aki egész Izráelben gondolkodik, nemcsak a „tisztákban” és „igazakban”, mert tudja, hogy a nemzeti kiválasztottság és a kollektív szövetség nem garantál semmit (Mt 3,9–10)

1. Ismeretszerzés céljából nem feltétlenül kell kimozdulni otthonról.
2. Az ember jellemét a ruházata is elárulja.
3. A puha ruhás emberek valóságos palotákban laknak.

Jézusnak nem a Bemerítő volt az útkészítője, hanem a kettesével előreküldött tanítványok (lásd a 33/a,b,c logiont). Itt csak arra céloz, hogy a társadalmi visszásságok miatt törvényszerűen fel kellett lépnie valakinek az osztó igazság nevében (lásd a 40/c logiont). Jézus gyakran felhasználja az Írásokat arra, hogy mondanivalóit szemléltesse.

40/b

Bizony azt mondom nektek: Az asszonyok magzatai között nagyobb nem támadt Bemerítő Jánosnál. Ám aki a mennyek királyságában legkisebb, nagyobb nála (11,11). [Tm 45.]

aki asszony magzata = olyasvalaki, aki nem született újjá (vízből és szellemből), aki nem felülről, ill. nem „kétszer” született (vö. Isz 172a/190; 172b/207)

aki a mennyek

királyságában a legkisebb = olyasvalaki, aki már újjászületett

40/c

Bemerítő János napjaitól mostanáig erőszakoskodnak a mennyek királyságán és erőszakosak ragadják azt magukhoz. A próféták mind, s a törvény is Jánosig prófétáltak. Ha ugyan el akarjátok fogadni: Illés ő, akinek jönnie kell. Akinek füle van, hallja meg ! (11,12-5).

valakinek a napjai = az az időszak, amikor ráérez az Igazságra (vö. Tm 3.)

erőszakoskodás = szellemi erőfeszítéssel (vö. Tm 57.) egybekötött önmegtagadás, az enyhe iga felvétele (vö. Tm 91.)

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a törvény és a próféták = a kollektív istenkapcsolat egyengetői

prófétálás = Isten akaratának kinyilvánítása

1. Bemerítő János napjai előtt nem erőszakoskodtak a mennyek királyságán.
2. Mindenki a Törvény és a próféták diktálta széles úton járt.
3. Ez az út a veszedelembé visz.
4. Bemerítő János napjai előtt senki sem ragadta magához a mennyek királyságát.
5. Ez a Törvény és a próféták bűne !
6. Ádámól Jánosig senki sem hozta létre a Pneumáját (vö. Tm 86.).
7. Jézus az első Élő, előtte mindenki meghalt (vö. Tm 51.).
8. Csak az erőszakosak szerezhettek örök életet.
9. Jánosnak erre már nem maradt ideje.
10. A királlyá levéshez idő kell.
11. A Törvény és a próféták kollektív istenkapcsolatot hirdetnek.
12. Jézus a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát tárta elénk (vö. Tm 27.).
13. A kinyilatkoztatás igazi forrása: Jézus.
14. A Törvény és a próféták nem közvetítették Isten akaratát.
15. János „egy Illés” volt, tehát lelkületileg ő még a prófétákhoz tartozott.
16. Jánosnak muszáj volt fellépnie az osztó igazság nevében.
17. Jézus ezt nem tette (vö. Lk 12,13-34; Tm 73.).
18. Kettejük közül kit érdemes követni?

41/a

Vallást teszek rólad Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy a bölcsek és belátók elől elrejtetted e dolgokat, de kiskorúak előtt leleplezted azokat ! Valóban így van Atyám, mert ezt te is így láttad helyesnek. Nekem adott át mindent az én Atyám. Senki sem ismeri meg a Fiút, csak az Atya, és senki sem ismeri meg az Atyát, csak a Fiú, és az, akinek szeme elől a Fiú a leplet el akarja vonni (11,25-7). [Tm 3., 4., 62.]

a bölcsek és belátók = a formális tekintélyek, akiknek a felhatalmazása „emberektől van”, és akik egymásnak adják a dicsőséget (vö. Jn 5,41-4)

kiskorúak = a kérdező-kereső emberek, akik újjászületettek és más felismerésre tértek

mindent = minden tudást, amit a homo sapiens felfoghat

1. A Dolgok el vannak rejtve.
2. A Dolgok könnyen megismerhetők !
3. Vajon miért?
4. Az Atya megismerhető.
5. Az Atya csak Fiúvá válva ismerhető meg.
6. A Fiú valakiket fel akar világosítani mindenről (vö. Tm 109.).
7. A kinyilatkoztatás titkait nem lehet tölcsérrel beletölteni az emberek fejébe.
8. A kinyilatkoztatás vételéhez kell egy „érezkszerv”.
9. Kik elől lehet csak elvonni a leplet? (vö. Tm 70.).

41/b

Jöjjetek hozzám mind, akik elfáradtatok és teher alatt éltek. Én nyugalmat adok nektek. Az én igámat vegyétek magatokra, és tanuljátok el tőlem, hogy szívből szelíd és alázatos vagyok, és nyugalmat találtok lelketeknek ! Mert az én igám boldogító és a terhem könnyű (11,28–30). [Tm 1., 91.]

mind, akik... = ezek a keresők, akik száma igen csekély (vö. Tm 22.)

fáradtság és teher = ez a szívükben üldözött szellemi nyugtalansága (vö. Tm 69.)

nyugalom = Jézus belső békéje és biztonsága, mely tudáson alapul

Jézus igája és terhe = a gondolkodás, a szellemi erőfeszítés, az ész használata

szívből szelíd és alázatos = eredendően és alapvetően irgalmas lelkületű

1. Jézus csak a keresőket hívja !
2. Csak nekik tud nyugalmat adni.
3. A nyugalom birtoklásához gondolkodni kell (vö. Tm 1., 59., 91.).
4. A tudás szelíddé és alázatossá tesz.
5. Ismereteket szerezni jó.
6. Ezek az ismeretek könnyen beszerezhetők.

42.

Azt mondom nektek, hogy a szenthelynél nagyobb van itt (12,1–8).

43.

Ha megismertétek volna, mit jelent ez: Könyörületet akarok, nem áldozatot, nem ítéltétek volna el azokat, akik nem eshetnek vád alá. Hiszen az Emberfi ura a szombatnak (12,7–8).

megismerés = gondolkodás által szerzett tudás

könyörület = spontán irgalom

áldozat = előírászerűen gyakorolt, képmutatáshoz vezető vallási külsőség

akik nem eshetnek vád alá = a tanítványok, tehát a Fiú-aspiránsok

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

1. Ismereteket gondolkodás által lehet szerezni.
2. Egy Fiú-aspiráns csak a mesterének van alárendelve.

44/a

Minden királyság, mely önmagával meghasonlik, elpusztul, nem állhat meg egy város vagy ház sem, ha önmagával meghasonlik. Ha pedig sátánt sátán üz ki, magával hasonlik meg, hogy állhat meg akkor királysága? Ha én Belzebubbal üzök ki ördögi szellemeket, fiaitok kivel üzök ki őket? Ezért ők lesznek bíraitok. Ha pedig Isten Szellemével üzök ki ördögi szellemeket, akkor hát eljött már hozzátok az Isten királysága. Hogy is volna képes valaki egy erős harcos házába bemenni s annak felszerelését elrabolni, ha előbb meg nem kötözi a harcost? Csak azután rabolhatja ki házát ! Aki nincs velem, ellenem van és aki velem nem gyűjt, széjjelszór (12,25–30). [Tm 34., 99.] (Lásd a Lukács-kommentár 39. logionját is !)

királyság = Isten Országa, ill. a Sátán Országa, tehát egy-egy belsőleg homogén egység

város = Istennek egy emberi Fia vagy leánya (vö. Tm 31.), aki megvilágosodott

ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

ők lesznek bíraitok = ítéletet fognak mondani rólatok

Isten Szellemével... = a bennem lévő, tudással felvértezett lélek erejével

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

az erős harcos háza = a Sátán által megszállt ember lelke, mely megosztott, s így sötét

1. Homogén lelkületre kell szert tennünk, különben elbukunk (vö. Tm 15., 21., 22., 26., 29., 46., 48., 60., 61., 90., 107.).
2. Jézus feltételezi, hogy az utókor folytatja majd az ördögűzést (az ő *nevében*).
3. Ha Jézus az ördöggel cimborál, akkor ez a majdani tevékenység lehetetlen lesz.
4. Megkötözni csak azt lehet, akit előzőleg legyőztünk.
5. Be lehet menni az erős harcos házába, és el lehet rabolni a felszerelését (vö. Iz 49,24–5)
6. A megszállt emberekből ki lehet űzni az ördögöt.
7. Ez csak Jézus *nevében* (státusában, tehát: Fiúként) vihető végbe.

44/b

Ezért azt mondom nektek: minden vétket és káromlást meg fognak bocsátani az embereknek, de a Szellem káromlását nem fogják megbocsátani. Ha valaki az Emberfi ellen mond valamit, meg fogják neki bocsátani, de ha a Szent Szellem ellen szól, nem fogják megbocsátani sem ebben a korban, sem a következőben (12,31–2). [Tm 43.]

vétek = erkölcsi-etikai bűn

káromlás = logikátlan gondolkodás, rossz következtetések levonása, másokra hallgatás, vakhit (vö. Tm 42., 43., 44.)

1. Az emberek sokat és sokszor káromolnak.
2. Mi lehet az oka ennek?
3. A káromlások meg lesznek bocsátva.
4. Vajon miért lesznek azok megbocsátva?
5. Ki által lesznek megbocsátva?
6. Hol fogja azt megbocsátani?
7. Mikor fog megbocsátani?
8. Kicsoda a Szent Szellem?
9. Miért nem fog az ő káromlása megbocsátatni?

44/c

Ha egy fát nemesnek ítéltetek, akkor annak gyümölcse is nemes, ha romlottnak ítéltetek a fát, akkor a gyümölcset is romlottnak kell mondanotok, mert gyümölcseről lehet a fát felismerni (12,33). [Tm 42., 44.]

44/d

Viperák fajzatai ! Miután rosszak vagytok, hogy is volnátok képesek jót beszélni? A száj azt szólja, amitől túlrad a szív. Jó ember jó tárházából hordja elő a jót, s a rossz ember rossz tárházából szórja ki a rosszat (12,34–5). [Tm 44.]

44/e

Azt mondom nektek, hogy minden henye beszédért, melyet az emberek szólnak, számot fognak adni az ítélet napján, mert beszédeid alapján fognak igazolni téged, és beszédeid alapján fognak elmarasztalni (12,36–7).

1. Az ítélet napja egyszer eljő, mégpedig az általános feltámadáskor (vö. Mt 12,41–2).
2. Az ítélet alapját nem a tettek képezik.
3. Nincs cselekedeti megigazulás.

4. A száj csak azt szólja, amitől túlárad a szív (vö. Mt 12,34b).
5. Az ítélethozatal alapja a lelkület.

Az ember lelke az agyában van, erre egyértelműen utal a jézusi terminológia is: a „másik” fül, a „világos” szem, a „tisztá” szív az mindig az értő érzékszerv, mely csalhatatlan, hiszen eszünket az Atya plántálta belénk (vö. Tm 39.). A megvilágosodás, fénytelitődés azonban csak akkor következik be, ha „egyedüliek”, „egy-szerűek”, „keveretlenek” vagyunk. Ez a lelki homogenitás a jó következtetések levonásának a függvénye; csak az részesülhet kinyilatkoztatásban, aki forgatja a talentumait (vö. Tm 40.).

A szent Szellemet tehát az káromolja, aki kikapcsolja az értelmét, kollektív hitet téve a logika helyére. Az ilyen ember nem a saját „szemének” hisz, hanem a formális tekintélyeknek. Ezért aztán megmenteni sem lehet, mert a megbocsátás-megmentődés a gondolkodás következménye. Aki nem képes felfogni az Igazságot, mert nem él ennek lehetőségével (vö. Tm 71.), azzal nem lehet mit kezdeni. A tudatlanság és a tévedés megbocsáttatik, de arra nincs mentség, ha valaki nem használja az eszét (vö. Tm 43.).

45.

Ekkor az írástudók és a farizeusok közül némelyek megszólították őt: Tanító, szeretnénk látni valami jelt, amit te teszel. De ő ezt felelte: „Rossz, házasságtörő nemzedék jelek után tör, de más jelt nem fognak neki adni, csak Jónás próféta jelét...” (12,38–42).

46.

Ha a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víztelen helyeket jár be, s csillapodást keres, de nem talál. Erre így szól: Megtérek házamba, melyből kijöttem. El is megy és azt üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve találja. Ekkor elmegy, magához vesz hét másik, magánál rosszabb szellemet, bemegy és ott lakik. Annak az embernek utolsó állapota pedig gonoszabb lesz az elsónél. Így jár ez a rossz nemzedék is (12,43-5).

A „tisztátalan szellem” nem megy ki az emberből csak úgy, önszántából, azt ki kell űznie valakinek. Ha a ház védtelenül marad, akkor a tüneti kezelés nemsokat ért, mert a gonosz lélek vissza tud térni. Az ember háza (lelke, legbenső valója) akkor a legsebezhetőbb, ha az üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve áll. Tudniillik, az a lélek-szellem-ész, amit nem használnak, az könnyen legyőzhető, hiszen nincs hadrendbe állítva. „Tisztaszobánkba” ekkor rosszhiszemű és jogcím nélküli lakók fognak beköltözni, akiket aztán már önerőnkől nem is tudunk kitenni.

A gondolkodó ember ezzel szemben állandóan használja az eszét. Nem üres a feje: sohasincs „kisöpörve”. Egy dolgozószobát ugyanis nem érdemes kiglancolni, úgyis „rendtelenség” lesz benne. Az ilyen ember háza mindig lakott, tehát sohasem védtelen, a tisztátalan szellem nem tud csak úgy visszajönni, hiába hoz magával erősítést, akár egy légiót (Mk 5,9).

A Jézus által meggyógyított személyek mind rájöttek arra, hogy Isten emberi fiával találkoztak (vö. Jn 9,24–34). Az írástudók és farizeusok azonban nem tudták levonni a helyes következtetést, mert agyukat megbénította az a hit, amit „a bölcsektől és belátóktól” örökölték.

Jézus éppen azért mondta el ezt a logiont, hogy figyelmeztesse őket a nem-gondolkodás súlyos veszélyeire. Hiába történnek csodás dolgok a szemük láttára, ha az nem hozza működésbe az agytekevénységeiket. Ezért nem produkált soha égi jeleket, hiszen már a földiek (a gyógyítások) sem hozták meg a várt eredményt.

47.

Ki az anyám? Kik a testvéreim? – Tanítványai felé nyújtotta a kezét és így szólt: – Ím, ezek az én anyám és testvéreim ! Mert mindenki, aki mennybéli Atyám akaratát cselekszi, nekem testvérem és anyám (12,46–50). [Tm 100.]

az anya és a testvérek = a vérszerinti hozzátartozók
tanítványai = az igazi, „országbeli” hozzátartozók

1. A vérszerinti hozzátartozók kint megálltak, nem mentek be az előadás helyére.
2. Kívülmaradásukkal elhatárolódtak Jézustól.
3. Ezek a hozzátartozók nem akarták meghallgatni az előadást.
4. Az ő szemükben nem volt tekintélye Jézusnak.
5. Jézus körül sokan voltak, akik hittek benne.
6. Ezeket az „országbeli” hozzátartozókat az Atya adta neki (vö. Jn 6,37–40).

48.

Egyszer elment a magvető vetni. Mialatt vetett, volt olyan mag, mely az útfélre esett, jöttek is a madarak és felcsipegették. Más mag sziklás talajra esett, ahol nem volt sok föld, az hamar ki is hajtott, mert nem volt mély földje, de amikor a nap felkelt, elperzselődött s mivel nem volt gyökere, elszáradt. Megint más mag tövis közé esett s amikor a tövis felnőtt, elfojtotta. Más mag végre termőföldbe esett és megtermette gyümölcsét, egyik százannyit, a más a hatvanszorosát, megint más harmincannyit. Kinek van füle, hallja meg ! (13,3–9). [Tm 8.]

a magvető = Jézus, a Pneuma–magok elszórója

a magok = pneumatikus kezdemények, Élet–csírák

a termőföld = a „megművelt”, igénybe vett agy, a felszántott parlag (vö. Tm 110.)

a gyümölcs = a létrehozott Pneuma

1. Hol terem meg a sokszoros gyümölcs?
2. Ki lehet Pneuma–mag vető?
3. Hol lehet és miért kell vetni?
4. Mivel lehet vetni?
5. Mi hiúsíthatja meg a munkát, s milyen mértékben?
6. Van-e jó föld, mennyi és hol?

49/a

Ekkor tanítványai hozzámentek és megkérdezték: Miért beszélsz nekik példázatokban? Ezt felelte: „Mert néktek adták meg, hogy a mennyek királyságának titkait megismerjétek, azoknak nincs megadva (13,10–11).

a tanítványok = a Jézussal éjjel–nappal együtt levő kis közösség, a Tizenkettő

nekik = a tömeg, a sokaság, a szimpatizánsok

példázat = a jézusi mondanivalók közlésére alkalmas hasonlatok

1. Jézusnak vannak titkai (vö. Tm 62.).
2. Egy ugyanazon emberekből álló kisebb csoportot módszeresen lehet oktatni.
3. A tömeget csak feladványszerű példázatokkal lehet tanítani, melyeken otthon is gondolkodhatnak.

49/b

Azért beszéltem nekik példázatokban, hogy nézzék és mégse lássák, hallgassák, de mégse hallják, hogy belátásra ne jussanak, hanem beteljesedjék rajtuk Ézsaiás próféta látása, mely így hangzik: „Jól odahallgattok majd, mégsem látjátok be, jól megnézitek majd, s nem vesztetek észre, mert háj nőtte be e nép szívet, fülük nehezen hallóvá lett, és szemüket behúnyták, hogy valahogyan ne lássanak szemükkel, ne halljanak fülükkel, szívükkel belátásra ne jussanak, hogy meg ne térhessenek és én meg ne gyógyítsam őket” (13,13–5).

példázat = a jézusi mondanivalók közlésére alkalmas hasonlatok
látni, hallani = megérteni, felfogni

1. Jézus minden példázatával gondolkodásra inspirál.
2. Jézus mindent megragad arra, hogy mondanivalóit szemléltesse (*Lásd az 56. logiont is !*).
3. Jézus minden tudását át akarja adni nekünk (vö. Tm 109.).
4. Jól csak a szívével lát az ember !
5. A „szem”, a „fül” és a „szív” = az értő érzékszerv, vagyis az agy.
6. Aki nem használja a fejét, annak „nincs” esze (vö. Tm 40.).
7. A nagy lehetőséget fel kell ismerni (vö. Tm 71.).
8. Aki nem erőlteti meg az agyát, az elveszett ember (vö. Tm 57.).

49/c

Mert akinek van, annak adni fognak, úgyszólván feleslege lesz, de attól, akinek nincs, még amije volna, azt is elveszik (13,12). [Tm 40.]

1. Ki az, aki adni fog?
2. Ki az, aki elvesz?
3. Mi az az egyetlen dolog, ami akkor is a birtokunkban marad, ha „van”, s akkor is, ha „nincs”?
4. Az, amit nem használunk, az olyan, mintha nem is lenne.
5. Csak az „van”, amit használunk !
6. Isten nem mértékkel adja a szellemet (Jn 3,34).

49/d

Ám boldog a ti szemetek, hogy láthat, és fületek, hogy hallhat. Bizony azt mondom nektek: Sok próféta és igazságos kívánczolt arra, hogy meglássa, amit ti nézhetek, és meghallja, amit ti hallhattok, de nem hallották meg (13,13–7).

a szem, ill. a fül = az értő érzékszerv, mely az agyban fejlődik ki (vö. Tm 71.)

próféta = Isten állítólagos szócsöve, tolmácsa

igazságos = a Törvény szerinti megigazuláson munkálkodó, formális tekintéllyel rendelkező személy, aki bíraskodik is

látni, hallani = érteni, felfogni

1. A tanítványok tulajdonképpen Fiú-aspiránsok voltak.
2. Jézust csak a Fiú-aspiránsok érthetik meg.
3. Vajon miért?

50.

A mennyek királyságát olyan emberhez hasonlítom, aki nemes magot vetett ugyan szántóföldjébe, de mialatt az emberek szunnyadtak, eljött ellensége, gyomot vetett a búza közé, majd odébbállt. Mikor aztán szárba szökött és gyümölcsöt termelt, akkor láthatóvá lett a gyom is. Ekkor odamentek a gazdához a rabszolgái s így szóltak hozzá: Uram, hiszen te nemes magot vetettél szántóföldedbe, honnan van hát benne a gyom? Valamilyen ellenséges indulatú ember tette azt – mondta a gazda –, mire a rabszolgák megkérdezték: Akarod-e, hogy elmenjünk és összeszedjük? De ő így szólt: Nem. Esetleg mikor a gyomot szeditek, vele együtt a búzát is gyökerestül kihúznátok. Hagyjátok, hadd nőjön az aratásig a kettő együtt ! Aratás idején majd megmondom az aratóknak: Először a gyomot szedjétek össze és kössétek kévébe, hogy megégjen, a búzát pedig csűrőmbe gyűjtsétek ! (13,24–30). [Tm 56.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
a gazda, aki nemes magot vetett = az Atya
a szántóföldje = az emberi lélek
mialatt az emberek szunnyadtak = éjjel, tehát sötétségben !
az ellensége = a vádlónak vagy Sátánnak nevezett tékozló fiú
a Gazda rabszolgái = az Atya mennyei fiai
az aratás (napja) = az emberi megvilágosodás időszaka
az aratók = az értelmes (vö. Jn 4,35–8; Tm 20.) emberek

1. Csak az Atyának van nemes magja, melyet el kell és lehet hinteni.
2. Az Atya jót akart.
3. A Sötétség Fejedelme a sötétséget használja ki.
4. A nemes mag közé gyomot lehet vetni. (Ez nincs megakadályozva.)
5. Kik akarhattak segíteni mennyei Atyjuknak?
6. Az Atya mennyei fiai közbe akartak lépni.
7. Az Atya jobb belátásra bírta őket.
8. A jó fiak hallgatnak Atyjukra.
9. Az aratás napja egyszer eljő.
10. Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell.
11. Jézus már megtette a magáét (vö. Jn 4,36–8).
12. Számunkra mikor jön el az aratás napja?
13. Hol jön el?
14. Kik lesznek az aratók?
15. Mit fognak learatni?
16. A gyom haszontalansága egyszer nyilvánvalóvá válik.
17. Kik előtt lesz ez nyilvánvaló?
18. Kik fogják összeszedni, kérébe kötni és elégetni a gyomot?
19. Honnan fogják összeszedni azt?
20. Miért a gyommal kell kezdeni? (vö. Mt 13,43; Tm 61.).
21. Ami megsemmisült, az kinőhet újra? (vö. Tm 72.).
22. Hol nem fog az újra kinőni?
23. Hol van az Atya csűrje? (vö. Mt 6,19–21).

51.

A mennyeknek királysága mustármaghoz hasonló, melyet fog és szántóföldjébe vet az ember. A mustármag valamennyi magnál kisebb, de ha megnő, nagyobb a veteményeknél, sőt fává lesz, úgyhogy az ég madarai rászállnak és ágai között fészkelnek (13,31–2). [Tm 19.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
az ember szántóföldje = a szellemi munkára fogott agy
fává lesz = könnyen és gyorsan felfogja a dolgokat
az ég madarai = az angyalok (vö. Mt 13,41; Jn 1,51; Tm 89.)

52.

A mennyek királysága kovászhoz hasonló, melyet elővesz és három mérce liszt közé rejt az asszony, s várja, hogy az egész megkeljen (13,33). [Tm 97.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

1. Erről az asszonyról példát kell vennünk !
2. Mi az ő érdeme?
3. Az asszonynak volt alapanyaga a kenyérfőzéshez (vö. Tm 71.).

4. Az asszonynak jó alapanyaga volt (vö. Tm 8.).
5. Az asszony megcselekedte azt, amit meg kellett tennie a kenyérbélesztés érdekében (vö. Tm 110.).
6. Az asszony a maga részéről mindent megcsinált.
7. A tulajdonképpeni munkát a kovász végezte (vö. Tm 19.).

53.

Tanítványai hozzájárultak és így szóltak: Világosítsd meg nekünk a szántóföldbe vetett gyom példázatát! „Az, aki a nemes magot veti – felelte ő –, az Emberfi. A szántóföld a világ. A nemes mag jelenti a királyság fiait, a gyom a rossznak fiait. Az ellenség, aki a gyomot vetette, a vádló. Az aratás a kornak befejezéséhez jutása, az aratók az angyalok. Mármint, ahogy a gyomot összeszedik és tűzben elégetik, úgy lesz a kornak befejezésekor is. Az Emberfi elküldi majd angyalait, s azok az ő királyságából összeszednek minden kelepçét, azokkal együtt, akik a törvényt megrontják, és a tüzes kemencébe vetik őket. Ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás. Akkor az igazságosak, mint a nap fognak felragyogni Atyjuknak királyságában. Akinek füle van, hallja meg!” (13,36–43).

a királyság fiait = azok, akik a megvilágosodás útján haladnak (vö. Tm 49.)

a rossz fiait = azok, akik nem Istentől valók (vö. Jn 8,37–47)

a vádló = a Sátán, a Hazugság Atyja, a Sötétség Fejedelme, Evilág Ura és teremtője

a kornak befejeződése = az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat

az aratás = a teljes kifényesedés

az angyalok = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói (vö. Tm 89.), akik túlcsoportoló mértékkel bővítik ki ismereteinket (vö. Tm 40.)

az igazságosak = azok, akik tudásuk alapján (a valóság talaján állva) nemes cselekedeteket visznek majd végbe Jézus nyomán (vö. Mt 6,33)

1. Jézus sohasem mondta meg „a megfejtést”, tanítványai kérésére sem! (pl. Tm 17., 23., 36.), és ennek komoly oka van (Tm 93.). A magvető példázatát sem veszte ki, csak jól megvilágította (Mt 13,18–23).
2. Ezt a példázatot sem fejti meg, hiszen ott van a végén a jól ismert gondolkodásra való felszólítás!
3. A világban levő rossz nem az Isten bűne.
4. Az angyalok csak azokon tudnak segíteni, akik elébemennek nekik (vö. Tm 89.).
5. Az angyalok nem tudnak nélkülünk vagy helyettünk aratni!
6. Hol és kikben jut befejezéséhez a kor? (vö. Tm 112.).
7. Kik azok, akik megrontják a törvényt? (lásd a 26/d logiont).
8. A sírás és fogcsikorgatás helye „a külső sötétség”, azaz evilág.
9. Végül is, kik fogják elégetni a gyomot?
10. Hol fogják elégetni azt?

54.

A mennyek királysága hasonló a szántóföldben elrejtett kincshez, melyet megtalált egy ember, aztán elrejtette, majd örömeiben elment, eladta mindenét, amije volt és megvásárolta azt a szántóföldet (13,44). [Tm 110.).

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a szántóföld = a szellemi munkára fogott agy

a kincs = a létrehozható Pneuma, a nagy lehetőség (vö. Tm 71.)

1. A kincset keresni kell.
2. Csak a keresők találhatnak!
3. Fel kell ismerni, hogy ez a legnagyobb érték az ember számára (vö. Mt 17,26).

4. Ez a kincs minden emberben benne van.
5. Bárki élhet a nagy lehetőséggel.
6. A kincs birtoklásához mindenünket el kell adni, amink csak van.

55.

Ismét hasonló a mennyek királysága egy kereskedőhöz, aki szép gyöngyöket keresett, és mikor talált egy nagy értékű gyöngyöt, elment, eladta mindenét, amije volt, és megvette azt (13,45–6). [Tm 77.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a kereskedő = olyasvalaki, aki nyereséghez akar jutni, s abból akar élni

egy nagy értékű gyöngy = egy parányi dolog, ami mindennel felér; a gazdagság egy olyan biztosítéka, melyet állandóan magánál tarthat az ember (a királyság bennetek van !)

1. Csak akkor találhatunk gyöngyöt, ha kimondottan azt keresünk.
2. Hol és hogyan találta a kereskedő a gyöngyöt?
3. Az élet nagy kérdéseivel kell foglalkozni.
4. Az effajta nyereségből is lehet élni ! (vö. Mt 6,25–34; Lk 12,22–31; Isz 132/113; Tm 91.).
5. Senkinek sem abból támad az élete, amiből feleslegesen sok van (vö. Lk 12,15).
6. Valójában csak egy dologra van szükség (vö. Lk 10,42).
7. A kereskedő mindenét eladta, hogy hozzájuthasson a gyöngyhez.
8. A kereskedő magatartása követendő példa a számunkra.
9. Vajon hol tartja a kereskedő azt a gyöngyöt?
10. Biztonságban van a kincse?

56.

Újra csak hasonló a mennyek királysága a kerítőhálóhoz, mely mikor a tóba vetik, mindenfajta halat összefog, mikor aztán megtelik, kivonják a partra, leülnek, s a használhatókat edényekbe szedik, a hitványakat kivetik. Eképpen lesz a kornak befejezésekor: az angyalok kimennek, a rosszakat az igazságosaktól különválasztják, majd a tüzes kemencébe vetik őket, ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás (13,47–50). [Tm 22.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a kor befejezésekor = a teljes megvilágosodás után

az angyalok = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói (vö. Tm 89.), akik túlcsonduló mértékkel bővítik ki ismereteinket (vö. Tm 40.)

a rosszak = a használhatatlanok, az alkalmatlanok, akik nem világosodtak meg

az igazságosak = azok, akik tudásuk alapján (a valóság talaján állva) nemes cselekedeteket visznek majd végbe Jézus nyomán (vö. Mt 6,33)

1. Az angyalok csak azokhoz tudnak kimenni, akik várják őket (vö. Tm 89.).
2. A sírás és fogcsikorgatás helye: a világ.
3. Végül is, ki veti ki a hitvány halakat?
4. A rosszakat az Ige ítéli el, az utolsó napon (Jn 12,48).

57.

Nyertetek-e belátást mind e dolgokba? – Nyertünk – felelték neki, mire ezt mondta nekik: Ezért minden írástudó, akit a mennyek királyságára megtanítottak, hasonló a gazdaemberhez, aki kincsei közül hol új, hol régi dolgokat hoz elő (13,51–2). [Tm 89.]

olyan írástudó, akít

megtanítottak a mennyek királyságára = mindenki, aki Jézushoz hasonlóan autodidaktaként szerezte az ismereteit, az angyalok segítségével

gazdaember = olyasvalaki, aki kétkezi munkából él

a gazdaember kincsei = a használati eszközei, melyek nélkül nem jutna semmire

újat is, régít is = mindent, bármit

az autodidakta írástudó munkaeszköze = az esze, amit használ, amivel él (vö. Tm 40.)

58.

„Sehol sincs a próféta megbecsülés híján, csak a saját szülővárosában, a saját házában” (13,57). [Tm 30.]

a próféta = Isten küldötte

1. Jézus egy korabeli közmondást idéz !
2. A próféta attól még próféta, hogy nyilvántartott lakos egy országban.
3. Jézus annak ellenére Isten küldötte, hogy sokan ismerik őt és múltját (vö. Jn 7,28–9).

59.

Nem az fertőzi meg az embert, ami a száján bemegy, hanem az, ami kijön a száján, az fertőzi meg az embert (15,11). [Tm 13., 44.]

60/a

Gyökerestül kivész majd minden ültetés, melyet nem mennyei Atyám ültetett. Hagyjátok őket ! [Ti. az írástudókat és a farizeusokat.] (15,13). [Tm 39.]

1. Sok olyan ültetés van, amiket nem a mennyei Atya ültetett.
2. A mennyei Atya is ültetett valamit.
3. Vajon hová ültette azt?
4. Az írástudók és a farizeusok a kollektív istenkapcsolat egyengetői.
5. Jézus a közvetlen istenkapcsolatot demonstrálta.
6. Ez csak egyéni és személyre szabott dolog lehet.
7. Az Életre egy szoros út vezet (Mt 7,13–4).
8. A széles útról ki fog derülni, hogy járhatatlan.

60/b

Vakoknak vak vezetői ök. Ha pedig vak vezet világtalant, mindkettő verembe esik (15,14). [Tm 33.]

a vakok = a hívek

a vak vezetők = a hivatalos és hivatásos mértékadók

a verem = a sírgödör, a gyehenna, tkp. evilág, a nagy csapda

1. Hogyan vezethet valakit egy vak?
2. Hogyan bízhatja rá magát egy vak egy másik vakra?
3. Ez a logion nem egy pusztán evidenciát mond ki !
4. A gyehennát hullák (= Pneuma nélküli testek) népesítik be ! (vö. Tm 27.).
5. A hivatásos mértékadók a veszedelemben vezetnek a népet (Mt 7,13–4).
6. Mi az, amiben hazudnak?

Jézus ehelyütt súlyos valláskritikát gyakorol. Szerinte a mértékadó személyiségek nem értenek semmit, s így nem is tudnak semmit. Következésképpen mindenben félrevezetik a híveiket, akik úgy hiszik, hogy nyugodtan mehetnek az előjáróik után (vö. Tm 2.). Természetesen a vezetettek is felelősek a szellemi vakságukért, mert gondolkodás helyett mások zsebében hordják a lelkiismeretüket. A két „vak” egymást támogatva (a mértékadók alá a nép ad lovat !) esik a verembe, azaz evilág csapdájába. Erre a világra illik a „gyehenna” elnevezés, hiszen hullák (Pneuma nélküli testek) népesítik be (vö. Tm 55.).

A hívek a világba való beilleszkedés receptjének gondolják a vallást, s az egyház meg is akar felelni ennek a várakozásnak. A mértékadók gondolkodás helyett erkölcsi-etikai síkon mozognak, mert ők is úgy hiszik, hogy ez az egyéni boldogulás és a társadalmi fel-emelkedés útja. Ily módon maga az egyház segíti elő a szekularizációt, azzal, hogy híveit beleintegrálja a világba. A többit már elvégzik a Rendszer személytelen erői...

A szellemileg vak vezetők persze azt állítják, hogy ők tudnak valamit. Bizonytalanságaikat képmutató módon elleplezik, de ez súlyos bűnnek minősül (Jn 9,39–41). Egyedül Jézus szólja az igazságot, ezért aztán nem is lehet vétket (= hazugságot) bizonyítani rá (vö. Jn 8,42–7).

61.

Nem küldtek engem másokhoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz (15,24).[Tm 95., 108.]
(Lásd a 33/a és a 71. logiont is !)

Izráel házának elveszett juhai = azok a személyek, akik ilyen vagy olyan okokból már nem gyakorló zsidók, s ezért képesek (vö. Tm 42.) és mernek is (Tm 15.) logikusan gondolkodni, így Jézus meg tudja szólítani őket. Ezek egyáltalán „nem elveszett emberek” (vö. Tm 48.), csak a júdaizmus szempontjából !

1. Jézust az Atya küldte.
2. Az Atya csak egy bizonyos réteghez küldte őt !
3. Jézus nem a maga akarátát teszi, hanem az Atyáét (Jn 6,38).
4. Az Atya azt akarja, hogy mindenkinek örök élete legyen, aki látja a Fiút és hisz benne (Jn 6,40).
5. Jézus nem veti ki azt, aki hozzá megy (Jn 6,37).
6. Csak az mehet Jézushoz, akinek az Atya megadta azt (Jn 6,37–40; 6,65).
7. Mindenki Jézushoz megy, aki az Atyát hallgatta és nála tanult (Jn 6,45).
8. Jézus csak az egyedülállókra és kiválasztottakra számíthat (vö. Tm 48.).
9. Ezek a gondolkodó emberek autodidakta módon váltak Istentől tanítottá (vö. Tm 26.).
10. Az egyedülálló és kiválasztottak (már) nem hívei vagy papjai valamely egyháznak.
11. A hívek és a papok nem gondolkodnak, nem is képesek arra, nem tudnak helyes következtetéseket levonni (vö. Tm 33., 38., 40., 42., 103.).
12. A hívek és a papok „tiszták”, „egészségesek”, „igazak”, „bölcsek és belátók”.
13. Az „egészségeseknek” és az „igazaknak” nincs szükségük az Orvosra ! (Mt 9,12–3).
14. A „bölcsek és belátók” nem képesek felfogni semmit (Mt 11,25–30).
15. Jézus azért jött, hogy a vétkezőket hívja (Mt 9,13b).
16. A vétkezők fogékonyak a Dologra (Mt 21,31b).
17. A vétkezők megszegik a júdaizmus előírásait.
18. A vétkezőket nem befolyásolják a hagyományok.

Jézust csak azokhoz küldték, akik képesek gyümölcsöt teremni.

A kánaáni asszony esete (Mt 15,21–28; Mk 7,24–30) néhány mondatos magyarázatot kíván. Az epizódyszerű történet ugyanis fontos dologra utal. Nevezetesen arra, hogy Jézus (praktikus okokból) csak egy adott ország keretein belül akart működni. Ez persze nem azt jelenti, hogy Izráelben gondolkodott, s még kevésbé azt, hogy a zsidó vallásban. Világraszóló mondandói egyrészt szétfeszítik bármely földi kultúrkör kereteit, másrészt az országhatáron belül a „nemzeteket” is tanította [vö. Jn 4,39–42], és pogányt is állított példaképpül (vö. Mt 8,5–13), sőt, asszonnyal is szóba állt (vö. Jn 4,1–26).

Arról van csak szó, hogy – a biológiai életének megóvása érdekében –, időnként „visszavonult” [Mt 15,21], esetünkben Tirusz és Szidón vidékére. Tehát a nyilvános tanúságtétel további folytatása érdekében „akart rejtve maradni” (Mk 7,24b). „Azt akarta, hogy ezt senki se tudja meg” (Mk 7,24a), hiszen a működését előre megtervezte (vö. Jn 12,20–33). Ha külföldön is ugyanazt csinálja, mint Izráelben, akkor nem marad olyan menedéke, ahol kifújhatja magát. Valódi nyugta úgysem lehetett (vö. Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37; Tm 87.)...

Jézus nemes tettei (Mt 5,14–6), melyeket szellemben és igazságban cselekedett meg, sohasem voltak öncélúak, hanem mindig a szemléltetést szolgálták (pl. Jn 9,1–5). Az, amit végül is megtett a kánaáni asszonynak, oktatási szempontból céltalan (Mt 15,26), hiszen az nem volt a tanítványa. A gonosz lélek kiűzése ily módon csak „tüneti kezelés” lehetett, mert (az élet nagy kérdésein való) következetes gondolkodás hiányában az rövidesen visszatérhetett (lásd a 46. logiont). Jézus mégis segített rajta, mégpedig azért, mert az asszony tanújelét adta annak, hogy tud logikusan gondolkodni (Mt 15,27). Ez pedig azt jelenti, hogy van esélye a gyümölcstermesre (vö. Tm 115.) !

62/a

Magdala vidékére érkezett és ott farizeusok és szadduceusok mentek hozzá, hogy kísértsék őt. Azt kívánták tőle, hogy a mennyből jelt mutasson nekik. De ő ezt a nyilatkozatot tette előttük: Mikor jön az este, azt mondjátok: Tiszta idő lesz, mert tűzpiros az ég ! Kora reggel meg: Ma vihar lesz, mert piros és amellet borult az ég ! Annyi tudásokat van, hogy az ég arcát megítéljétek, de az idők jeleit nem vagytok képesek megítélni. Rossz, házasságtörő nemzedék jelt keres, mégsem adnak neki más jelt, mint Jónás jelét (16,1–4). [Tm 92.]

farizeusok és szadduceusok = hivatalos mértékadók

mennyei jel = olyasmi, ami igazolhatná Jézust

az idők jelei = a jelen történései

házasságtörő nemzedék = azok, akik felmondták az Úr és a választott nép közti frigyét, tehát megszakították a (kollektív) istenkapcsolatot

1. A kérés hivatalos mértékadóktól érkezik.
2. A kérés – az indítékot tekintve – tisztességtelen.
3. Jézust nyilatkozattételre *kényszerítik*.
4. Ezek az emberek valójában nem akartak hinni Jézusnak.
5. Jézust a nemes cselekedetei kellőképpen igazolják (vö. Jn 3,2).
6. Jézus nem mindenkivel tudja megértetni, hogy kicsoda is ő valójában.
7. Jézus felismeréséhez gondolkodni kell.
8. A hivatalos mértékadók képesek következtetések levonására.
9. Ha a hivatalos mértékadóknak van eszük, akkor mijük nincs? (vö. Tm 42.).
10. A hivatalos mértékadók mennyei jel helyett a logikára is támaszkodhatnak !
11. Helyes következtetésre csak tiszta szívvel lehet jutni (vö. Tm 44.).
12. A hivatalos mértékadók a jelen történéseit nem tudják megítélni.
13. A hivatalos mértékadók „szeme” sötét.
14. A hivatalos mértékadók teljes sötétségben vannak (vö. Mt 6,22–3).

62/b

A tanítványok átkeltek a túlsó partra, de *elfelejtettek* kenyeret vinni magukkal. Jézus rájuk szolt: „Vigyázzatok ! Órizkedjétek a farizeusok és a szadduceusok kovászatól !” (16,5–6).

a kovász = élesztő, mozgató, energiát adó valami

a farizeusok és a szadduceusok kovásza (éltető eleme) = a képmutató lelkiület

63.

„Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert hús és vér nem leplezhette le előtted ezt, csak az én mennybéli Atyám. Én meg azt mondom neked: Te Péter (kőszikla) vagy ! Én ezen a kősziklán építem fel *majd* az én eklézsiámat, s azon még a láthatatlan ország (Hádész) kapui sem vehetnek majd erőt. Odaadom *majd* neked a mennyek királyságának kulcsait, úgyhogy ha valamit a földön megkötnél, az a mennyekben is kötve lesz, s ha valamit a földön feloldnál, a mennyekben is oldva lesz.” Azután keményen rászólt a tanítványokra, hogy senkinek meg ne mondják, hogy ő a Krisztus (16,17–20).

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó neki

hús és vér = a Pneumát nélkülöző test

az eklézsia = közvetítő intézmény Isten és az ember között, s mint ilyen, kollektív istenkapcsolatot kínál

Jézus ekléziája = az élő, közvetlen istenkapcsolat

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a kulcsok = a királysághoz vezető ismeretek (vö. Tm 38.)

oldás és kötés = tetszés szerinti uralkodás (vö. Tm 82., 110.)

1. Az Atya képes leleplezni bizonyos dolgokat az ember előtt.
2. Hol és hogyan teheti meg ezt?
3. Mikor nem tudja ezt megtenni?
4. Simon Péternek jó, mert létrehozta a Pneumáját.
5. Végső soron minden nyilvánvaló lesz (vö. Tm 4.).
6. Ehhez a mi közreműködésünkre is szükség van (vö. Tm 89.).
7. Csak annak adatik, akinek van a kezében (vö. Tm 40.).
8. Jézus a logika kősziklájára épít (vö. Mt 7,24–7).
9. A helyes következtetést levonó Simon jó talajnak (vö. Tm 8.) bizonyul.
10. A közvetlen istenkapcsolat természetesen örök életet is jelent !
11. Ha Simon így folytatja, akkor Jézushoz hasonlóan (vö. Tm 109.) olyan királlyá válhat, aki saját belátása szerint uralkodhat (vö. Tm 110.).
12. A királysághoz vezető ismereteknek Jézus a forrása (vö. Tm 12.).
13. Vajon miért nem szabad közhírré tenni, hogy Jézus a Krisztus?

64.

Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen. Mert aki lelkét meg akarná menteni, el fogja veszíteni, ha pedig valaki érettem elveszítené lelkét, meg fogja találni azt. Ugyan mi haszna lenne az embernek abból, ha az egész világot megnyerné, lelke pedig kárba veszne? Vagy mit adhat majd az ember cserébe a lelkéért? Mert kell, hogy az Emberfi eljőjön angyalaival Atyjának dicsőségében, s akkor kinek-kinek megfizet majd cselekvéséhez mérten. Bizony azt mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók közül olyanok, akik halált nem kóstolnak addig, amíg meg nem látják az Emberfit királyként eljőnni (16,24–8). [Jn 1,51; Tm 67., 71., 89.]

ha valaki utánam akar jönni = aki engem tekint a vezetőjének

tagadja meg magát = még a saját lelkét is gyűlölje (vö. Lk 14,26)

vegye fel keresztjét = tegye nyakába a kötelet

kövessen = a Fiúságban, szerezze meg az istengyermeki státust

aki meg akarja menteni a lelkét = aki ragaszkodik a biológiai életéhez

aki érettem elveszítené = aki a Fiúi státusért hajlandó kockára tenni biológiai életét

elveszíti, ill. megtalálja azt = az örök életét

az egész világ = a Kozmosznak nevezett Káosz, a Sötétség Birodalma, az Univerzum, melyet Evilág Fejedelme meghódításra kínál fel az embernek

kárba vész a lelke = elmulasztja az örök élet megszerzésének a lehetőségét (vö. Tm 1., 2., 27., 28., 41., 67., 71., 110.)

az ember lelke = az igazi, életre nemzhető éne; tehát a legnagyobb (vö. Tm 7.), s valójában az egyetlen kincse (vö. Tm 110.)

mert kell = elkerülhetetlen szükségszerűség, megakadályozhatatlan dolog

az Emberfi el fog jönni

angyalaival, Atyjának dicsőségében = Jézus transzcendens segítséggel (vö. Tm 89.) ki fogja nyilatkoztatni magát, nyilvánvalóvá lesz előttünk a státusa és követhetősége (vö. Jn 1,51)

s akkor kinek-kinek megfizet majd... = segít Életre nemzeni az énünket

...cselekvéséhez mérten = a megvilágosodás üteme szellemi erőfeszítéseink függvénye !

az itt állók közül némelyek = a tágabb értelemben vett tanítványok közül a Tizenkettő

halált nem kóstolnak = nem lesz halálfélelmük

amíg = ez az időhatározó egy megokosodási folyamatot jelöl (lásd a 17. logiont)

meglátni az Emberfit királyként = felismerni a státusát és a követhetőségét

1. Jézust kell a vezetőknek választani !
2. Aki így tesz, az helyesen dönt !
3. A totális önmegtagadás – lehetséges.
4. Az erőszakos halál gondolatával is meg lehet barátkozni.
5. Jézus bárki számára követhető.
6. A Fiúi státus könnyen megszerezhető (vö. Tm 91., 109.).
7. A biológiai élet és az örök élet kizárja egymást (vö. Isz 134/35; 142/193; 143/162).
8. Az ember (amúgy sem) nyerheti meg az egész világot.
9. A halandó ember igazából nem birtokolhat semmit.
10. A mammon túléli az embert (vö. Tm 63.).
11. A világ meghódításának „lehetősége” csak mézesmadzag az ember számára. Az uralom és ellenőrzés kivitelezhetetlen (vö. 1Móz 1,28).
12. Evilág Ura egy csalóka életérzést kínál csak az embernek.
13. Ezt a világot a Hazugság Atyja teremtette.
14. Ez a világ nem az emberért van.
15. Ez a világ amúgy is értéktelen (vö. Tm 55., 81.).
16. Az embernek valójában semmi mása nincs, mint az életre nemzhető éne (vö. Tm 2.).
17. Az ember kincse (csak) egy kihasználható lehetőség (vö. Tm 110.).
18. Jézus segít megtalálni nekünk ezt a kincset.
19. A kincset nekünk is keresnünk kell !

65.

Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, míg az Emberfi a halottak közül fel nem támad ! (17,9)

látomás = egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás (vö. Tm 89.), amit csak annak lehet adni, akinek már van valami a kezében (vö. Tm 40.)

1. Péter, Jakab és János azt fogta fel, hogy Jézus az egyedüli mértékadó, mivel Mózesrel és Illéssel ellentétben őt Isten kente fel.
2. A feltámadást követően ez már minden tanítvány számára nyilvánvaló lesz.

66.

Bizony azt mondom nektek, ha csak mustármagnyi hitetek volna, s azt mondanátok ennek a hegynek: Eredj át innen amoda ! – Átmenne. Semmi sem lesz nektek lehetetlen. Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre (17,20–1). [Tm 107.]

hit = utánagondolás nélküli igaznak tartás; vallási csordaszellem

a mustármagnyi hit = a gondolkodáson alapuló, rohamosan fejlődő tudás (vö. Tm 19.)

nektek = a Jézus után fellépő Fiaknak

imádság = az istenkapcsolat keresése

bőjt = a világtól való visszahúzódás (vö. Tm 26., 27.)

1. A kollektív hit a veszedelembé vezet (vö. Mt 7,13–4).
2. A kereső Célba ér (vö. Tm 1.).
3. Nem a mustármag méretére kell figyelni, hanem a csodálatos tulajdonságára !
4. A tanítványok nem voltak kérdező-kereső-gondolkodó emberek (vö. Tm 93.).
5. Jézus csak hozzájuk jött ! (vö. Mt 17,17a–b).
6. Az ilyenek hegyeket fognak mozgatni.
7. Ehhez egyé kell tenni a kettőt (vö. Tm 107.).

67.

Bizony azt mondom nektek, ha meg nem fordultok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, még csak be sem mentek a mennyek királyságába. Aki tehát annyira lealázza magát, mint ez a gyermek, az lesz a legnagyobb a mennyek királyságában. S aki az én nevemben magához fogad egy ilyen gyermeket, engem fogad magához (18,1–5). [Tm 3., 21., 36., 109.]

(Lásd a Lukács-kommentár 34. logionját is !)

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert állandóan kérdez !)

még csak be se mentek = egészen biztosan kívülmaradtok, semmiképp se juthattok be

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

az én nevemben = státusomban, Fiúként

magához fogad egy ilyen gyermeket = kérdezősködővé válik

1. Újjá lehet és kell születni ! (Jn 3,7).
2. Hol és hogyan lehet újjászületni? (vö. Tm 71.).
3. Miből kell újjászületni? (vö. Jn 3,5).
4. Aki nem születik újjá, az nem látja meg Isten királyságát (vö. Jn 3,3).
5. Az újjászületéshez 180 fokos fordulatot kell tenni.
6. Mitől kell elfordulni? (vö. Tm 26., 27.).
7. A gyermek minden iránt érdeklődő lény.
8. Hogyan „alázza le” magát a gyermek? (Válaszolok: úgy, hogy nem szégyell kérdezni.)
9. Egy gyermek szakadatlanul új ismereteket szerez.
10. Csak az állhatatosan keresők találhatnak ! (vö. Tm 1., 93.).
11. A gyermek bárkitől hajlandó tanulni.
12. Nekünk kitől és mit kell (el)tanulni? (vö. Tm 58., Mt 11,28–30).
13. Mikor mondhatjuk, hogy valaki újjászületett?
14. Mi az újjászületés jele? (vö. Tm 49., 107.).

68.

Aki törbe ejt egyet e kicsinyek közül, akik bennem hisznek, annak hasznára volna, ha malomkővet akasztanának a nyakába s a tengerbe süllyedne (18,6).

törbe ejt = valakit meggátol a haladásban, megakasztja a szellemi fejlődését

a kicsinyek = az újjászületés útjára lépett kérdező-kereső „gyerekek”

1. A kicsinyeket a csapda felé lehet csalogatni.
2. E kicsinyek Jézusban hisznek.
3. Aki Jézusban hisz, azt nem lehet törbe csalni.
4. Aki másnak vermet ás, az maga esik bele.
5. Aki malomkövel a nyakában süllyed a tengerbe, annak vége van.
6. Akinek ez hasznára volna, az a biológiai halálnál is többet veszthet !
7. Mi lehet rosszabb a biológiai halálnál?

69.

Jaj a világnak a kelepcek miatt ! Mert kikerülhetetlenek, hogy kelepcek támadjanak, azonban jaj annak az embernek, aki által keletkeznek a kelepcek (18,7).

jaj annak ! = visszafordíthatatlanul rossz helyzetben van, semmi esélye sincs már
kelepce = tör, csapda

kikerülhetetlen, hogy kelepcek támadjanak = ez a világ „rendje”, itt ilyen az élet...
a kelepcek ember által keletkeznek = van, aki közreműködik ebben

1. A világban kelepcek vannak.
2. Ezek a kelepcek megfogják az embereket.
3. Ilyen kelepcek folyamatosan keletkeznek.
4. Ezt a világot nem a Jóisten teremtette.
5. Az ördögi kelepcek emberek közreműködésével keletkeznek.

70.

Jól vigyázzatok, hogy e kicsinyek közül egyről megvetőleg ne gondolkozzatok. Mert azt mondom nektek, angyalaik a mennyekben mindenkor látják mennybéli Atyám orcáját. Azért jött az Emberfi, hogy megmentse, ami elveszett (18,10-1). [Tm 89., 109.]

kicsinyek = az újjászületés útjára lépett kérdező-kereső „gyerekek” (lásd a 61. logiont is !)
angyal = a megértés segítője, a kinyilatkoztatás hordozója, égi tolmács (vö. Jn 1,51; Tm 89.)
mindenkor látják mennybéli Atyám orcáját = közvetlen istenkapcsolatuk van
ami elveszett = a józan ész, a logika (vö. Tm 42.), ez hiányik Izráel házából (= a júdaizmusból), [A „kicsinyek” olyan személyek, akik megtestesítik ezt a következetes-séget. Ezeket a *gondolkodókat* tudja csak megmenteni Jézus.]

1. A kicsinyeket könnyű „lekezelni”.
2. Vigyázat: e lekezelés oka a tudatlanság !
3. A kicsinyeknek őrangyalaik vannak.
4. Ezek az angyalok tkp. az Atya mennyei fiai (vö. Mt 22,30).
5. A kicsinyek folyamatos kinyilatkoztatásban részesülnek (Tm 89.).
6. E kinyilatkoztatás csak egyéni és személyre szabott lehet (Tm 85.).
7. A kicsinyeket a mennyek királyságára tanítják (Mt 13,51-2).
8. A „tanítóknak” közvetlen istenkapcsolatuk van.
9. A kicsinyek az Atyánál tanulnak (Jn 6,45).
10. Jézus is az Atyánál tanult (Jn 6,41-2).
11. A kicsinyek Jézushoz mennek (Jn 6,45).
12. Csak az mehet Jézushoz, akit az Atya von (Jn 6,37-40; 6,44).
13. Aki Jézushoz megy, az olyan lesz, mint ő (Tm 109.).

71.

Mi a véleményetek? Ha egy embernek száz juha volna, s azok közül egy eltévelyednék, nem hagyná-e a kilencvenkilencet a hegyeken, s nem menne-e el, hogy megkeresse az eltévedtet? Ha pedig úgy történnék, hogy megtalálja, bizony azt mondom, jobban örülne neki, mint a kilencvenkilencnek, mely nem tévelyedett el. Így van ez ! S a ti mennybéli Atyátok nem akarja, hogy e kicsinyek közül egy is elveszzen (18,12-4). [Tm 95.]

(A három példabeszéd-változat három különböző mondanivalót tartalmaz !
Tm 108., Lk 15,1-7)

a kicsinyek = az újjászületés útjára lépett kérdező-kereső „gyerekek”
Így van ez ! = akinek van füle, hallja !

1. Nem juhokról van szó, hanem emberekről! (Lásd a 33/a és a 61. logiont is!)
2. Vajon miért „tévelyedik el” az az egy? (Válaszolok: mert gondolkodni kezd.)
3. Miért hagyja ott az ember a kilencvenkilencet? (Mert azok nem hajlandók erre.)
4. Miért megy az eltévelyedett után? (Mert azzal szót tud érteni.)
5. Az „eltévelyedett” ember értékesebb, mint a kilencvenkilenc!
6. Vajon miért? (Lásd a 33/a és a 61. logiont is!)
7. A szóban forgó egyén egyáltalán „nem egy elveszett ember”!
8. Vajon miért? (vö. Tm 42.)
9. Csak az „elveszett” embert lehet megtalálni!
10. Vajon miért? (vö. Mt 15,24).
11. Az „elveszett” ember örömet tud okozni.
12. Vajon mivel? (vö. Tm 40.)
13. A többiek nem képesek örömet okozni.
14. Vajon miért?
15. A kicsinyek közül egy se fog elveszni.
16. Vajon miért? (vö. Tm 71.)
17. A kilencvenkilenc mindegyike el fog veszni!
18. Vajon miért? (vö. Mt 7,13-4).

72.

Bizony azt mondom nektek, hogy amit a földön megkötök, a mennyben is kötve lesz, és amit csak megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz. Ismét mondom nektek, hogyha közületek ketten a földön bármi dolog felől is megegyeznek és azt kérik, mennybéli Atyám meg fogja nekik adni. Mert ahol az én nevemben ketten vagy hárman összegyűlnek, közöttük vagyok (18,20). [Tm 21., 47., 107.]

oldás és kötés a földön = tetszés szerinti uralkodás Isten emberi fiaként, melyet a meggazdagodás tesz lehetővé (vö. Tm 1., 2., 82., 110.)

Ismét mondom nektek = most aztán jól figyeljétek... akinek van füle, hallja!

ketten = a hústest és a szellem (vö. Tm 28., 29., 47., 60.)

megegyeznek = nem különböznek, teljesen homogénná válnak (vö. Tm 21., 47., 60., 107.)

azt kérik, bármit = hegymozgatást, eperfa áttelepülését, a fügefafa elszáradását...

ahol = az ember lelkében (vö. Tm 28., 29., 60., 107.)

ahol az én nevemben = a Fiú-aspiráns lelkében!

ketten vagy hárman = a hústest, a szellem és a Lélek (vö. Tm 28.)

1. A logion egy földi ténykedésről beszél.
2. Az Atya királysága a földön terjed ki (vö. Tm 115.).
3. Jézus az egyes emberhez szól (vö. Mt 7,13-4; Tm 1., 2.).
4. Kik lehetnek azok, akik megegyezhetnek? (vö. Tm 28., 47., 60.).
5. Hol akarhatnak megegyezni? (vö. Tm 29.).
6. Mikor fognak törekedni erre a megegyezésre?
7. Mi lesz a megegyezés következménye? (vö. Tm 47.).
8. Hol és hogyan tudja megadni a mennybéli Atya azt, amit kérnek tőle? (vö. Tm 28., 40., 71., 89.).
9. Mit tud adni a mennybéli Atya? (vö. Lk 11,9-13; Tm 61.).
10. Mi tesz képessé az uralkodásra? (vö. Tm 82.).
11. Minek következtében gazdagodhatunk meg? (vö. Tm 110.).
12. Mi az ember legnagyobb és tkp. egyetlen kincse? (vö. Tm 7.)
13. Hol valósul meg a közvetlen istenkapcsolat? (vö. Tm 2., 71).
14. Hol gyűlhetnek össze egyszerre ketten vagy hárman is, úgy, hogy Jézus közöttük lehet? (vö. Tm 29.).
15. Hol van most Jézus? (Válaszolok: nem a földön.)
16. Hogyan tud akkor mégis jelen lenni? (vö. Tm 109.).
17. Jézus a közvetlen istenkapcsolat megtestesítője (vö. Tm 27.).

A logion első mondatából „hiányzik” a feltételállítás: nem tudjuk, hogy mikor következik be ez a helyzet. A „mikor” mögött mindig a „hol” és a „hogyan” húzódik meg. A jézusi „akkor” és „ha” a második mondatban kerül kifejtésre, a harmadik pedig magyarázat jellegű. Tehát, mikor születik meg „a tökéletes ember”?

73.

Ekkor Péter lépett hozzá s megkérdezte: Hányszor vétkezhet ellenem testvérem úgy, hogy meg kell bocsátanom neki? Hétszer is? Jézus ezt felelte neki: „Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem akár hetvenhétszer” (18,21–2).

testvér = a hozzánk hasonló kereső ember (vö. Tm 24.), akiből nagyon kevés van (vö. Tm 22.), a felebaráttal ellentétben

akár hetvenhétszer = a megbocsátásnak (valami okból !) nincs felső határa

74.

Ha ilyen az ember ügye az asszonnyal – mondották tanítványai –, akkor nem hasznos dolog a házasodás. Jézus ezt felelte: „Nem mindenkinben van helye ennek az igének, hanem csak azokban, akiknek képesség adatott annak befogadására. Vannak ugyanis heréltek, akik anyjuk méhétől fogva úgy születtek, vannak heréltek, akiket az emberek heréltek ki, és vannak heréltek, akik a mennyek királyságáért magukat herélték ki. Aki képes arra, hogy ennek az igének helyet adjon, az adjon neki helyet” (19,3–12). [Tm 88.]

ember = a júdaizmusban csak a férfi

herélt = olyan férfi, akiben nincsen nemi vágy

adatott = az Atyától

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot, mely mindennél értékesebb ! (Tm 16.)

1. A tanítványok valólevél-pártiak voltak.
2. A tanítványokban nem volt helye ennek az igének.
3. A tanítványoknak nem adatott képesség az ige befogadására.
4. A tanítványok nem az Atyánál tanultak (vö. Jn 6,37–45).
5. Hanem hol? (Válaszolok: Mózesnél.)
6. A tanítványok nem hasonlítottak Jézusra (vö. Tm 20.).
7. A Fiaik a hasonlóból keletkeznek (vö. Tm 61.).
8. A tanítványok szexisták voltak (vö. Tm 20.)
9. A tanítványok szerint az asszonyok nem méltók az Életre (vö. Tm 115.).
10. A tanítványok szerint a házasság intézménye a férfiért van.
11. Az Írások (férfi) szerzői ezt a (férfias) felfogást a Teremtő ajkára is adják (1Móz 2,18–24).
12. Amikor Jézus az Írásokból idéz, az nem azt jelenti, hogy igaznak tartja a tartalmukat. Vagy a saját mondanivalói szemléltetésére használja a szövegeket, vagy ellenfelei fejére olvassa őket, mint azok állítólagos törvényeit, melyet maguk sem tartanak be.
13. Jézus szóhasználata (herélt) rávilágít arra, hogy a házasodás tulajdonképpen célja a nemi (bír)vágy.
14. Jézus nem állítja, hogy a házasság az Atyától ered !
15. Jézus később megmondja, hogy mi a helyzet „odafönt” (vö. Mt 22,30).
16. Jézus nem akarta, hogy bárki is elbocsássa a feleségét (Mt 19,9), de házasságkötésre sem buzdított !
17. Az első (legnagyobb) parancsolat szerint „minden egész erőnkől” kell szeretnünk Istent, (Mk 12,28–34), tehát azokat az energiákat is bevetve, melyeket egyébként a nemiség terén tékoznánk el !
18. Jézus szerint az a férfi vagy nő, aki a szexualitás kiszolgáltatottjává válik, antropológiai értelemben nyomorékká lesz, mert hiányozni fog belőle a legfontosabb emberi összetevő: a Pneuma (vö. Tm 88.).
19. Ez az állapot házasságon belül és azon kívül is előállhat !

20. Jézus a mennyek királyságával kapcsolatban a saját nőtlenségére is utalt !
21. A nők is királlyá lehetnek ! (vö. Tm 115.).
22. A tökéletes ember három komponensből áll (vö. Tm 86.).
23. Csak a harmadik komponens (a Pneuma) menthet meg bennünket (vö. Tm 113.).
24. A Pneuma létrehozható (vö. Tm 27., 28., 71.).
25. A Pneuma az, ami éltet, a test nem használ semmit ! (vö. Jn 3,6; 6,63a).
26. Az embernek választania kell a kettő között ! (vö. Tm 7., 60., 77., 108.).
27. A királlyá lett emberhez nem méltó a világ, ami csak test (vö. Tm 81.).
28. Akit pneumatikusan nemzettek, az nem képes emberi módon nemzeni (Fülöp–evang.).
29. A valódi kérdés így hangzik: Hasznos dolog a házasság?
30. Jézus milyen szempontból válaszolhatott erre?

75.

Akkoriban gyermekeket vittek hozzá, hogy kezét rájuk vesse és imádkozzék értük, tanítványai azonban korholták őket. Ám Jézus így szólt: „Engedjétek ide a gyermekeket ! Ne akadályozzátok őket abban, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek királysága.” S azután, hogy kezét rájuk vetette, elment onnan (19,13–5). [Tm 21.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

gyermekek = az újjászületés szimbólumai (mert folyton kérdeznek !)

kezét rájuk vetette = elhessegette őket

1. A szülők azt hitték, hogy egy szent ember kézrátétele és imája használ valamit.
2. Jézus nem foglalkozott gyermek-hitoktatással (19,15).
3. A lélek a kifejlett agyban van.
4. A mester ezt az esetet is felhasználta tanítványai oktatására.
5. Jézus a (kis)gyermekek egy tulajdonságára utal !
6. Csak a „gyermekek” mehetnek Jézushoz !
7. A „gyermekek” mind Jézushoz mennek (vö. Jn 6,37–45).
8. A „gyermekeket” nem szabad akadályozni (vö. Mt 18,1–11).
9. A „gyermekeket” nem is lehet megakadályozni abban, hogy Jézushoz menjenek.
10. Aki Jézushoz megy, az olyan lesz, mint ő (vö. Tm 109.).
11. Hol születik újjá az ember?
12. Mikor és mitől fényesedik ki? (vö. Tm 23., 32., 49., 61.).

76/a

Egyszer csak valaki hozzáment és megszólította: Tanító, mi az a jó, amit tennem kell, hogy az örök élet enyém lehessen? „Miért kérdezel engem a jó felől?” – felelte neki. – „Csak egy a jó ! Ha pedig az életre be akarsz menni, őrizd meg a parancsolatokat !” Melyeket? – kérdezte tőle, mire Jézus ezt felelte: „Ezeket: Ne ölj ! Ne törj házasságot ! Ne lopj ! Hamis tanúságot ne tégy ! Tiszteld atyádat és anyádat ! Továbbá: Szeresd felebarátodat, mint magadat !” Az ifjú ezt válaszolta neki: Ezeket megőriztem. Mi hiányom van még? Jézus ezt felelte neki: „Akarod a végső célt elérni ? Eredj el, add el vagyondat, oszd el a szegényeknek, s kincsed lesz a mennyben. Aztán jér, kövess engem !” Mikor az ifjú ezt a szót meghallotta, megszorodott és elment, mert sok szerzeménye volt. Jézus pedig így szólt tanítványaihoz: „Bizony azt mondom nektek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyek királyságába. Újra csak azt mondom nektek: kevesebb fáradsággal megy be valahova egy teve egy tű fokán keresztül, mint ahogy a gazdag megy be a mennyek királyságába”. Ahogy tanítványai ezt meghallották, nagyon megdöbbenek és így szóltak: Ki menekülhet meg tehát akkor? Jézus azonban rájuk nézett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de minden lehetséges az Istennél”. Erre Péter megszólalt: Lám, mi mindent elhagytunk és téged követtünk. Mi lesz hát akkor velünk? Jézus ezt válaszolta nekik: „Bizony azt mondom nektek, hogy ti, *akik követek engem, majd az újjonanszületéskor*, mikor az Emberfi dicsőséges trónjára fog ülni, ti magatok is tizenkét trónon fogtok ülni, s úgy fogjátok ítélni Izráel tizenkét nemzetségét. Mindenki, aki *az én nevemért* házakat, testvéreket, apát, anyát, gyermekeket vagy szán-

tőfölkéket elhagyott, ezeknek sokszorosát fogja kapni, és örökrészül kap örök életet. Sok első lesz majd akkor utolsó, és sok utolsó első (19,23–30). [Tm 1., 2., 3., 63., 82.]

csak egy a jó = Isten

a végső cél (emberi viszonylatban) = a közvetlen istenkapcsolat és az abból fakadó nyilvános működés

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

megmenekülés (a tanítványok szerint !) = a túlvilági üdvözülés

Jézus követése = a Fiúvá válás

mikor az Emberfi

dicsőséges trónjára ül = ha majd megértitek, hogy az én példám számotokra is járható út

ti magatok is trónra fogtok ülni = belőletek is istengyermekek válik (vö. Tm 1., 2., 82.)

az én nevemért = a Fiúi státusért

az elsők, akik utolsóvá lesznek = a formális tekintélyek, a hivatalos mértékadók

az utolsó, akik első lesznek = a lekezelt „kicsinyek”, vagyis az újjászületettek

1. A Tizenkettő nem követte Jézust a Fiúságban, csak vele együtt vonultak.
2. Jézus bízott abban, hogy a tanítványok előbb-utóbb újjászületnek és követik őt.
3. Ez a követés újjászületés nélkül lehetetlenség.
4. A királyi uralmat (ítélkezés + gazdagság) csak a Fiúi státus biztosítja!
5. Hol és mikor fog az Emberfi dicsőséges trónjára ülni? (vö. Mt 25,31–3)

A gazdag ifjú esetéből egyértelműen kiderül, hogy Jézus nem egy túlvilági jutalmat ígértetett, hanem egy immanens és maradandó lelkiállapotot, vagyis egy olyan létmódot, mely fel- (vö. Tm 23.), és megfoghatatlansága (vö. Tm 114.) ellenére is létrehozható. Ez az a bizonyos „királyság”, mely uralkodásra képesít (vö. Tm 1.). A biológiai halál nem érinti ezt a mennyei státust (vö. Jn 11,25), az exitus bekövetkeztekor csak a hústest szűnik meg funkcionálni. A szellemnek azonban sohasem volt szüksége reá, a „nagy gazdagság” csak lakozást vesz benne (vö. Tm 28.). Az Örömhír éppen az, hogy az ember már itt és most „bemehet” Isten uralmába, s abból nem is lehet őt kiakólbolítani! (vö. Tm 48.).

A történetből nem az a mondanivaló szűrhető le, hogy a gazdag ember nem jut be a Mennysországba (vagyis: nem üdvözülhet), hanem az, hogy a gazdag embert a vagyona akadályozza meg abban, hogy istengyermekké váljon (vö. Isz 136/221; 155/50; Tm 63.). Aki viszont nem válik Fiúvá vagy Leánnyá, az kimarad az immanens uralkodásból (vö. Tm 82.), hiszen nem élt az „átmenési” lehetőséggel (vö. Isz 133/34,8; 148a/75; Tm 41.).

Az eset alkalmat ad arra, hogy rendet rakjunk a terminológiai káoszban. A szövegösszefüggésben ugyanis négy kifejezés is felbukkan, különböző jelentéstartalommal. Ezeket a kifejezéseket hajlamosak vagyunk – némi joggal, mégis tévesen – egymás szinonímáiként használni. A gazdag ifjú „örök életet” szeretne, Jézus a „végső célt” kínálja, a tanítványok pedig azt hiszik, hogy az „üdvözülésről” van szó, ám a szövegben a „megmentődés” szó szerepel.

E kifejezések értelmezéséhez ismernünk kell a jézusi terminológiát, a Pálon alapuló zsidókeresztény fogalmakat pedig el kell felejtenünk. Ezek közül a „megváltás” és az „Isten Országá” a legzavaróbb. Az „ország” és a „királyság” látszólag ugyanazt a dolgot fedi, összemérésük azonban végzetes váltoállítást jelent. Ha ugyanis valamiféle helyhez köthető (vö. Tm 114.) és építhető országban gondolkodunk, akkor a jézusi képek és szimbólumok értelmetlenné válnak, következésképpen a mondanivaló rejtve marad.

Kiindulási alapként tisztában kell lennünk a zsidó világgéppel is, mely a Föld többi vallásához hasonlóan geocentrikus és emberközpontú. E téves szemlélet rossz következtetések levonását kényszeríti ki minden dologban, így a „végső kérdések” tárgyában is. Ennek értelmében a zsidó mennyország csak a világ végén jön el (ezért nem hittek a szadduceusok a feltámadásban!), és itt a földön valósul meg. A Messiás eljövetelekora a világ (ami „természetesen” egyenlő a Föld nevű bolygóval), gyökeresen átalakul, de az ezzel kapcsolatos képek és fogalmak teljességgel materialisták. A beköszöntő viszonyok szintén evilágiak, csak éppen a választott nép tagjai kerülnek örökös hatalmi pozíciókba. Az Úrnak mindössze annyi szerepe van az egészben, hogy megrendezi ezt a földi királyságot. A Jóistennek tehát se helye, se funkciója nincsen, a vele való kapcsolatra a továbbiakban nincs is igény!

A zsidó teológia a várakozásra épül, vagyis az a magatartás határozza meg, amely Jézus szerint egyszerre fölösleges (vö. Mt 4,17) és haszontalan (vö. Tm 114.). Izráel népe egy olyan külső-felső Szabadítót vár, aki kollektív megváltást hoz, Jézus viszont egyéni és belső megmenekülést hirdet. A vallásos zsidó mindig a „mikor” iránt tudakozódik, Jézus viszont arról beszél, hogy milyen is az, és minek következtében jön el, az időpont ugyanis rajtunk fordul, mivelhogy a dolog *bennünk* megy végbe.

Az általa demonstrált (vö. Tm 27.) „királyság” és „uralom” egy leírhatatlan lelki- vagy tudatállapot (vö. Tm 1.), amit csak szimbolizál a jelképes trónra ülés (vö. Mt 19,28). Jézus azt a „helyet”, ahol ő van (vö. Tm 23.), megkülönböztetésül „az Atya királyságának” nevezi. Szó sincs tehát földi országlásról, evilági hatalomról és gazdagságról. A magasságból jövő hatalomba való beöltöztetés (Lk 24,49b), ami tulajdonképpen a szellemi meggazdagodás (vö. Tm 82.), viszont meglátszik az emberen (vö. Tm 2.). Jézuson látszódott is, ez tette őt különleges és irigyelt személyé, pl. a gazdag ifjú szemében.

Az „Élet helye” (vö. Tm 3.) az ember fejében található, mert a Lélek az agyban van. Értelmileg lehet és kell újjászületni, azaz gondolkodás által. Tehát csak egy megvilágosodott személy lehet bent Isten Országában. Ebbe az „országba” azonban nem lehet beteregni senkit, mivelhogy az nem „hely”, hanem egy lelki- vagy tudatállapot. Erre a mennyei szintre csak eljuttatni lehet valakiket, mégpedig azokat, akik hajlandók a szellemi erőfeszítésekre (vö. Tm 57., 91., Isz 132/113).

Ez azt jelenti, hogy az Életet a Cél-irányos gondolkodás szüli! A „királyság” egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás eredménye. Ennek következtében kerül a lélek abba a „halmazállapotba”, ami természeténél fogva: örök. A kiválasztottak száma sajnos csekély (vö. Tm 22.), de aki hajlandó küzdeni (vö. Lk 13,24), az megmenekül, hiszen életre nemzi magát.

A gazdag ifjú (aki valójában már nem is lehetett annyira fiatal, vö. Lk 18,18), nyilván meghallotta, hogy Jézusnál „örök élet beszédei vannak” (Jn 6,68b), s azt is hirdeti, hogy követői „halált nem izlelnek”. Úgy gondolta, hogy a Mester útmutatásai alapján kiküszöbölheti életéből a biológiai halált, holott egyáltalán nem erről van szó (vö. Isz 133/ 34,4–16). Amit szeretett volna, az abszurd, bár nagyon is érthető: örökre bírni a földi javakat. Ez a vágy a geocentrikus és emberközpontú világból következik, s azt is elárulja, hogy a homo sapiensnek tulajdonképpen a mammon az istene! (vö. 1Móz 1,28).

A gazdag ifjú „mintazsidó” volt, hiszen állítása szerint gyermekkora óta kínosan tartotta a Törvényt. Az ilyen alany nem jó emberanyag Jézus számára (lásd a 33/a, a 61. és a 71. logiont). Mit is kezdhette egy olyan tanítvánnyal, aki *mások előírásait tartja be* (vö. Mt 5,20; 23,9), mégpedig azért, mert *áldozatot kíván hozni* annak az Úrnak, aki kiválasztotta a népét és szövetséget kötött vele (a biológiai élet haszonélvezetére)... Mondja azt, hogy nincs nemzeti kiválasztottság és kollektív szövetség? Hogy a körülmetélkedés nem jelent semmit (vö. Tm 52.), és a Törvény-eskedés rossz? Honnan induljon egy olyan embernél, aki (a Tizenkettővel ellentétben) szégyelli bevallani a bűnösségét? (vö. Lk 5,8).

Ez a gazdag és velejéig „zsidó” (vö. Tm 42.) ember egyszerre akarja a világot és az Életet, noha utóbbi megszerzéséhez éppenséggel bőjtölni kell az előzővel (vö. Isz 103/194,1; Tm 26.). „Nem fér össze a világnak és az eljövendő életnek a szeretete a hívő szívében, amint a tűz és a víz sem fér össze ugyanabban az edényben” (Isz 134/35; Tm 46.). A világ = gazdagság, hatalom, nagyság, népszerűség, gyönyör, evés-ivás-öltözködés. Az Élet = szellemi meggazdagodás és lelki kiegészülés (vö. Tm 16.).

A gazdag ifjú ráadásul jogszerűen (vö. Mk 10,17) akarja birtokolni az örök életet, úgy, ahogy bizonyára nem csekély vagyonát. Törvényi biztonságban szeretné tudni azt, mint valami dologi értéket. Arról azonban szó sincs, hogy ennek érdekében *mindent* feláldozna, ő csak annyit akar tenni, amennyit *kell*. Nem áll szándékában követni Jézust, csak kérdezni-kérni szeretne a Mestertől valamit.

Jézus tudja ezt, így már a megszólításon is mérgeződik. Egyetlen logiont sem pazarol az alkalmatlankodó emberre, ehelyett fejére olvassa a Törvényt (!). A fennen hangoztatott életszentség teljességgel komolytalan, Jézus mosolyog is rajta. (Erről a mosolyról gondolták egyesek, hogy „megszerette őt”.) Pusztán az illető gazdagsága is elegendő volt ahhoz, hogy Jézusból elutasító magatartást váltson ki. (Lásd a *Héberok evangéliumában* szereplő változatot.)

A gazdag ifjú szinte illusztrálja azt, hogy a világ mulandó javai mennyire fogva tudják tartani az embert, aki szívét-lelkét is odaadja a mammonért. Ez persze rossz csere (vö. Mt 16,26), ami csak éjszaka (= sötétségben, vö. Tm 63.) jöhet létre. Világosságban nincs esélye a Világ Fejedelmének (vö. Mt 4,8–11). Jézus rá is mutat a „betegség” gócpontjára: neked ott

van a szíved, ahol a kincsed (vö. Mt 6,19–21), vagyis ebben a világban. Más szóval: te a vagyonodban bízol, téged az éltet. A gazdag ifjú nemcsak hogy *alkalmatlan* a királyságra, hanem szó szerint *halott*, mármint országbeli értelemben.

De mivel a fiatalember tulajdonképpen az Életet szeretné, Jézus megadja neki az útmutatást. Először meg kell szabadulnia a vagyonától, hogy „jó helyen” legyen a szíve, aztán jöhet a „követés”, vagyis a Fiúvá válás. Ha ezeket megteszi, akkor elérheti „a végső célt” (Mt 19,21a), azaz a közvetlen istenkapcsolatból fakadó nyilvános működést. Emberként ennél többet nem lehet tenni.

Mint látható, Jézus ehelyütt sem a Mennysországra kerülés feltételeiről beszél, hanem arról, hogy miként lehet itt és most örök életet szerezni, hogyan lehet átmenni a halálból az Életre (vö. Jn 5,24). Tanítványai sajnos közelebb álltak a gazdag ifjúhoz, mint mesterükhöz. Tudniillik, az ő szemléletüket is a zsidó isten- és világvélemény határozta meg. Átmenetileg hajlandók hátrahagyni mindent, de az örök életet gazdagság és hatalom nélkül nemigen tudják elképzelni. Az összes rangvita erről tanúskodik! Így hát mélységesen megdöbbennek Jézus kijelentésén, mely a tú fokáról és a tevéről szól. Nem kéne megijedniük, ha tudnák, hogy az immanens megmenekülésről van szó, de ők az üdvözült létmódra, vagyis az eljövendő *földi királyságra* gondolnak.

Ők tulajdonképpen könnyűszerrel megmenekülhetnének, mert nem a vagyonukban bíznak, hanem Jézusban. Mesterük ugyanis csak azt mondja: „A gazdag emberből nehezen lesz Emberfi”. Bárki Isten emberi fiává válhat, de a gazdagnak nagyon meg kell szenvednie ehhez, hiszen egész világát meg kell tagadnia (vö. Tm 111.). *Elméletileg* a gazdag ifjú is istengyermekké avanszálhat, ha le tudja dolgozni a szegényekkel szembeni hátrányát, akiknek nincs miről lemondaniuk. A „szamárlétrát” persze szegénynek és gazdagnak is meg kell másznia (keresés, találás, önmegtagadás, újjászületés, a Küldetés elvállalása).

A figyelmes olvasó azt is észreveszi, hogy ehelyütt (Mt 10,23–7) két különböző dologról is szó esik. Az enyhébbet már megtárgyaltuk a fentiekben, ez véget ér a 24. vers első mondatával. A keményebb a 24b-vel kezdődik. Ezt Jézus már nem általában véve mondja, hanem egyenesen a tanítványoknak címezve, intő és nevelő céllal.

A kulcsszó egy jézusi terminus: a „bízik”. Ez a kifejezés azt jelenti, hogy az ember valamire reáteszi az életét, valamihez odaköti a sorsát. A „bízás” másképpen a szívvel gondolkodás (vö. Tm 63.). Aki a gazdagságában hisz, tehát arra alapoz és arra épít, az országbeli értelemben halott, akárcsak az esztelen gazdag (vö. Lk 12,16). Az ilyennek nemcsak *nehéz* bemenni a mennyek királyságába, hanem egyszerűen *lehetetlen*. A tevé ugyanis nem megy át a tú fokán. Aki halott (vagyis végérvényesen elkötelezte magát a világ mellett), azzal nem lehet mit kezdeni. Az ilyen ember sohasem avanszál Isten fiává. Belőle nem lesz Emberfi.

A tanítványok nem értik a dolgot, mert továbbra is transzcendens síkon gondolkodnak: „Hát akkor ki menekülhet meg egyáltalán?”. Jézus válasza: „Ebben a világban (amíg az illetők emberek), nem lehet segíteni rajtuk, de Odaát (a Mennyek Országában) Isten őket is üdvözíteni fogja”. Tudniillik, a királyság (= az Emberfié válás), és a túvilági üdvözülés két különböző dolog!

A gazdag ifjú esetének értelmezése nagyon fontos, mert a közhiedelem szerint ő a jámborság, az életszentség, sőt a büntelenség szobra. Látszólag csak egyetlen hiányossága van, ez azonban jézusi ironia, hiszen éppen „a torka véres”. Zakeus – a bűnös vámszedő – felszólítás nélkül is többet tett nála (vö. Lk 19,1–10). Itt újra igazolódik, hogy a „tiszták” nem fogékonyak az örömhír iránt, csak a vétkezők.

A Héberok evangéliumában a következő szövegváltozat található:

Mester, mi jót tegyek, hogy éljek? Jézus ezt válaszolta neki: „Ember, tedd a törvényt és a prófétákat!” Ő így felelt: Megtettem. Mondta neki: „Menj, add el mindenedet, amid csak van, oszd szét a szegények között, és jöjj, kövess engem!” A gazdag azonban vakarni kezdte a fejét, és nem tetszett neki. Erre ezt mondta neki Jézus: „Hogyan mondhatod, hogy megtetted a törvényt és a prófétákat? Hiszen meg van írva a Törvényben: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! És íme, sok testvérednek, Ábrahám fiainak, por lepi a ruháját, éhen halnak, a te házad pedig tele van mindenféle jóval, de azokból sehogy sem jut nekik semmi.”

Lásd a Márk-kommentár 26. logionját is!

76/b

A mennyek királysága ahhoz a gazdához hasonlít, aki mindjárt reggel kiment, hogy nap-szamosokat fogadjon fel szőlőjébe. Miután a munkásokkal napi egy dénárban megegyezett, elküldte őket szőlőjébe. Három óra tájban kiment és másokat látott henyén állni a piacon, azoknak is azt mondta: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom majd néktek. Azok pedig kimentek. Hat és kilenc óra tájban is kiment és hasonlóképpen tett. Mikor tizenegy óra tájban kiment, s újra ott talált némelyeket állva, így szólt hozzájuk: Mit álltok itt egész nap henyén? – Mert senki sem fogadott fel minket – felelték neki. Menjetek el ti is a szőlőbe, szólt hozzájuk. Mikor aztán este lett, a szőlősgazda így szólt tisztartójához: Hívd a munkásokat és add meg a bérüket! *Kezdd az utolsókon*, míg majd az elsőkhöz jutsz. Eljöttek azok, akiket tizenegy óra körül fogadtak fel, s egy dénárt kaptak. Mikor az elsők mentek oda, azt gondolták, hogy többet fognak kapni, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak. S amikor megkapták, zúgolódtak a gazda ellen. Azt mondták: Ezek az utolsók csak egy óráig végezték a munkát, te mégis egyenlőkké tetted őket velünk, akik a napnak terhét és izzó hevét viseltük. De az mindegyiknek ezt felelte: Pajtás, én nem vagyok hozzád hamis. Hát nem egy dénárban egyeztél meg velem? Vedd, ami a tiéd, és eredj! Én ennek az utolsónak ugyanannyit akarok adni, mint neked. Vajjon nem szabad nekem az enyémmel azt tennem, amit akarok? Vagy a te szemed azért rossz, mert én jó vagyok? Ekképpen lesznek az utolsók elsőkké és az elsők utolsókká (20,1–16). [Tm 1., 2., 3.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

napi egy dénár = a szokásos napszám többszöröse

mindjárt reggel = hat órakor (*három óra tájban* = kilenc felé; *hat és kilenc óra tájban* = tizenkettő, ill. du. három felé; *tizenegy óra tájban* = du. öt felé)

ami igazságos = ez egy sajátos igazságosság (vö. Mt 6,33)

vedd, ami a tiéd = a munkabér egyéni és személyre szabott, melynek mértéke (Tm 40.) és kifizetése (Tm 89.) tőlünk függ

a szem = a szív, a lélek

1. A gazda nagyon derék ember, mert túlfizeti a munkásokat.
2. Ez a gazda csak az Atya lehet! (vö. Lk 6,38)
3. A szóban forgó szőlő az Atyáé! (vö. Tm 39.).
4. Hol van ez a szőlő? (vö. Tm 2.).
5. Milyen munkások dolgozhatnak abban?
6. A munkásoknak fel kell ismerniük azt, hogy hol és mit kell csinálni (vö. Jn 4,34–8).
7. Vajon milyen jellegű munkát végezhetnek? (vö. Tm 91.).
8. Ezt a munkát állhatatosan kell csinálni (vö. Tm 1., 93.).
9. A munkások nagyon kevesen vannak (vö. Tm 22.).
10. Ezek a munkások nem csoportosan dolgoznak (vö. Tm 57.).
11. Aki még hat órakor (délben) is a piacon ténfereg, az nem kellett senkinek! (vö. Tm 48.).
12. Az Atyának pont az ilyenek kellene!
13. Vajon miért?
14. Az Atya ezeken az utolsókon (= lekezelteken) kezdi a bérfizetést.
15. Vajon miért?
16. Az Atya csak egyféle bért tud fizetni (vö. Lk 11,9–13).
17. Ez a bér egyéni és személyre szabott módon kerül kifizetésre (vö. Tm 1., 2.).
18. A munkabér mértéke és kifizetése tőlünk függ! (vö. Tm 40., 89.).
19. Aki kilenc órakor (délután háromkor) is kimegy a piacra, az nagyon akar dolgozni (vö. Tm 70.).
20. Aki még tizenegykor (a dologidő lejárta előtt egy órával, vö. Jn 11,9a) is kint áll, az eszeveszetten reménykedik abban, hogy dolgozhat (vö. Mt 11,12).
21. Az ilyen ember hajlandó küzdeni (vö. Lk 13,24).

A gazdag ifjú távozása után a megzavarodott tanítványok felteszik a nagy kérdést: „Hát akkor tulajdonképpen mi mit fogunk kapni? Részesülünk-e egyáltalán valami jutalomban?” (Mt 19,27). Jézus először szabatosan, s így „rejtélyesen” válaszol (Mt 19,28–30), majd

a fenti példabeszéddel is megvilágítja a dolgot. Mondandóját már sokszor és sokféleképpen megfogalmazta, s ehelyütt még egyszer megismétli:

Pontosan olyanok lesztek mint én, és lényegében ugyanazt fogjátok csinálni, mert ti is az Atya emberi fiai lesztek.

Az lesz közületek az első, ill. a nagy (vö. Mt 20,26–8), aki elvállalja a Szolga szerepét (vö. Mt 20,20–8), tehát az, *aki a legkorábban követ engem a Fiúságban*. Az Atya azokon kezdi a jutalomosztást (Mt 20,23), akik hozzám hasonlóan megtagadják magukat és felveszik a keresztyüket, mégpedig azért, hogy másoknak is esélyük legyen az Élet megszerzésére (vö. Jn 15,12–3). Ők fognak a jobb- és baloldalamon ülni Odaát, mert megelőzik a többieket.

Ezek az „utolsók” lesznek az elsők (Mt 20,8c), mármint időrendileg. Valójában mindenki ugyanazt fogja kapni, mégpedig az Atya tökéletessége okán (vö. Mt 5,43–8). A nagy kérdés az, hogy kinek mikor jön el ez az idő! A tanítványok is folyton ezt az időpontot firtatták, s ez az, ami valóban nem mindegy. A Jézus által felkínált (immanens és maradandó) „királyság” azonban csak az újjászületéstől függ, tehát rajtunk fordul!

76/c

Ekkor hozzálépett Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, s lábához borult, hogy valamit kérjen tőle. „Mit akarsz?” – kérdezte tőle az Úr, s az így felelt neki: Mondd ki, hogy két fiam jobb- és balkezed felől üljön királyságodban. Jézus azonban ezt válaszolta neki: „Nem tudjátok, mit kértek! Vajon képesek vagytok kiinni azt a poharat, melyet nekem kell kiinnom?” – Képesek vagyunk – felelték. Mire ő ezt mondta nekik: „Poharamból ugyan inni fogtok, de a jobb- vagy baloldalamon ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz, akiknek Atyám elkészítette”. Mikor a tíz ezt meghallotta, bosszankodott a két testvéren. Jézus azonban magához hívta őket és ezt mondta: „Tudjátok, hogy a nemzeteket fejedelmeik uralmuk alá hajtják, s nagyaik hatalmukba kerítik őket. Köztetek nem így van, hanem aki közületek nagy akar lenni, kiszolgálja majd a többit, s aki köztetek első akar lenni, rabszolgátok lesz. Mint ahogy az Emberfi sem azért jött, hogy kiszolgálják, hanem hogy ő szolgáljon másokat, s hogy lelkét sokakért odaadja váltságul” (20,20–8). [Tm 23., 109.]

mondd ki... = hirdesd ki ország-világ előtt, hogy ez így lesz és nem másként

a remélt királyság = az Izráel helyreállítása után beköszöntő teokratikus uralom, melyben a tanítványok világi pozíciókat töltenek be Jézus király oldalán

az igazi királyság = egy lelki- vagy tudatállapot, mely közvetlen istenkapcsolatot jelent, Fiúi státusban, tehát immanens értelemben

nem tudjátok, mit kértek = fogalmatok sincs arról, hogy miről van szó, így aztán nem is tudtok megfelelni a dolognak

az a pohár, melyet Jézus kiürít = a kereséstől a végső tanúságtevésig tartó folyamat, mely a biztos halál tudatában zajlik (vö. Mt 16,24–5)

poharamból ugyan inni fogtok = nem ürítetek ki azt, csak belekóstoltok, de éppen ezért nem is lesztek olyanok, mint én (vö. Tm 61., 109.).

a Jézus jobb- ill. baloldalán való ülés = az időrendi elsőség okozta azonos státus (lásd a 76/b logiont)

azoké lesz,

akiknek Atyám elkészítette = a Jézushoz hasonló Szolgáké, akik „erőszakot alkalmazva” magukhoz ragadják a királyságot (vö. Mt 11,12)

a nemzetek = bármely emberi életközösség a törzstől a birodalomig

fejedelmek s nagyok = a világi hatalmat gyakorló személyek

köztetek = a Fiú-aspiránsok között

első akar lenni = időrendileg meg akarja előzni a többieket a Fiúvá válásban

rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat szolgáljon

sokakért = nem mindenkiért, csak azokért, akiket az Atya nekiadott (vö. Jn 17,1–26)

váltságul = megmenekülési esélyt adva nekik az élete fölládozásával

1. Jézust a legreménytelibb tanítványai sem értették.
2. Jézust csak az értheti meg, akinek megadta azt az Atya (vö. Jn 6,37–40).
3. Az Atya csak egyfajta dolgot tud adni-elkészíteni !
4. Jézus azért vállalta a Nyilvános Működést és az ezzel járó erőszakos halált, hogy mások ezáltal esélyt kapjanak az Élet megszerzésére (vö. Jn 12,24).
5. Jézus már jóval a Nyilvános Működés megkezdése előtt királlyá lett ! (Mt 12,28).
6. Aki Jézus jobb- és balkeze felől ül, az ugyanolyan király, mint ő (vö. Tm 109.).
7. Lesznek, akik Jézus oldalán foglalnak majd helyet !

A Zebedeus-fiak azért nem képesek kiinni Jézus poharát (= követni őt a Fiúságban), mert még azt sem tudják, hogy mi is az, amit tulajdonképpen kérnek. Ehhez legalább a „királyság” hollétével (Tm 2.) és az örömhír tartalmával (Tm 1.) kéne tisztában lenniük. A jobb- és baloldalt üléshez (az időrendi befutáshoz) pedig meg is kéne valósítaniuk a közvetlen istenkapcsolatot. Ez az, ami a trónra üléshez szükséges ! (Mt 19,28). Elvileg képesek lennének rá, de – amint a kérésük is mutatja – teljesen rossz úton járnak. Jézus még az utolsó órákban is magyaráz nekik (vö. Jn 14,1–15,8), de nem sok sikerrel.

Tanítványai nem értik, hogy éppen azért „megy el”, hogy valamennyien „ott” lehessenek, ahol ő „van”. Lelkesedésből (Jn 11,16) talán hajlandóak lennének meghalni is érte, ez azonban *kevés* a Fiúi státus eléréséhez. Az Élet megszerzéséhez ugyanis gondolkodni kell ! A Zebedeus-fiak csak akkor ülhetnének Jézus mellé, ha ugyanolyanok lennének, mint ő (vö. Tm 109.), aki tudja, hogy mit és miért csinál. Az Atya királysága tudniillik nem a kivégzőkeresztén „jön el”. Ellenkezőleg: ezt a keresztet csak egy királlyá vált személy képes elfogadni !

77.

Reggel, amikor a városba felment, megéhezett. Ahogy az út mentén meglátott egy fügefát, hozzáment, de semmit sem talált rajta, csak leveleket. Ezt mondta neki: „Amíg csak a kor tart, gyümölcs rajtad ne teremjen !” A fügefa azonnal kiszáradt ! Mikor a tanítványok ezt látták, csodálkozva szóltak: Mily hirtelen kiszáradt a fügefa. Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Bizony azt mondom nektek: Ha hitetek volna s nem kételkednétek, nemcsak azt tehetnétek meg, ami a fügefával történt, hanem ha ennek a hegynek azt mondanátok: Emeljének fel s vessenek a tengerbe, megtörténnék. Meg is fogtok kapni mindent, amit csak hittel és imádságban kértek” (21,18–22). [Tm 107.]

a kor = a jelenlegi (rossz) aión

a hit = az Atya segítségében való feltétlen bizonyosság

a kételkedés = a nem-tudás okozta bizonytalanság

imádság = az istenkapcsolat keresése, annak megteremtési kísérlete

imádságbán = a megvalósult (közvetlen) istenkapcsolat erejében

1. Jézus a fügefával csak demonstrálni akarta a mondanivalóját.
2. Jézus minden alkalmat megragadott a szemléltetésre.
3. Mikor nem kételkedik az ember? (Válaszolok: ha tud valamit.)
4. A tanítványoknak egy szemernyi – tudáson alapuló – hite sincs.
5. A tudáson alapuló hitet a közvetlen istenkapcsolat szüli.

78.

Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, fallal vette körül, sajtót vésett le benne s tornyot épített belé, aztán kiadta azt szőlőműveseknek és külföldre utazott. Mikor a gyümölcsérés ideje elközeledett, rabszolgáit elküldte a szőlőművesekhez, hogy a kert gyümölcsét átvegyék. Ám a szőlőművesek megfogták rabszolgáit, s megverték őket, kit megverték, kit megöltek, kit megköveztek. Újra más rabszolgákat küldött, többeket az előzőeknél, de ugyanúgy bántak el velük. Utoljára a fiát küldte el hozzájuk. Azt mondta: A fiammal szemben csak elszégyellik

magukat. A munkások azonban, mikor a fiút meglátták, így beszéltek egymás között: Ez az örökös ! Jertek, öljük meg, s tartsuk meg az örökrészét ! Megfogták azért, kivetették a szőlőből és megölték. Ha most már a szőlő ura megjön, mit fog tenni azokkal a munkásokkal?” Mivel gonoszok, gonoszul elveszti majd őket – mondták neki –, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, kik a gyümölcsét idejében beadják. „Nos hát – kérdezte Jézus –, sohasem olvastátok az Írásokban: *Az a kő lett a szeglet fejevé, melyet az építők a próbán elvetettek. Az Úrtól származott ez, bár a mi szemünkben csodálatos.* Ezért azt mondom nektek, hogy az Isten királyságát el fogják venni tőletek, s oly nemzetnek adják, mely megtermi gyümölcsét. Aki erre a kőre ráesik, szétzúzódik, akire meg az a kő esik rá, azt a kő széjjel fogja morzsolni. Mikor a főpapok és a farizeusok az Úr példázatait meghallották, rájöttek, hogy róluk beszélt (21,33–45). [Tm 65., 66.]

a gazda = az Atya

a szőlő = Izrael fiai, tehát egy teokratikus berendezkedésű ország vallásos lakosai, akik közvetlen istenkapcsolatot igényelnek, és képesek is lennének azt elérni, mivel az Atya ültetéséről van szó, ami hozhat gyümölcsöt, a holléte okán (vö. Tm 2., 71.).

a szőlőművesek = hivatásos mértékadók, akiknek formális tekintélyük és hivatalos megbízásuk van „a szőlő” művelésére, melynek gyümölcsöt kell teremnie

a kert gyümölcse = egy lelki, szellemi szféra lenne, egy olyan „hely”, ahol Isten emberi fiai meg tudnának pihenni (vö. Tm 87.), tehát a közvetlen istenkapcsolat

a rabszolgák = az isteni igazságosság szószólói

a fiú, a szőlő örököse = Jézus (az igazi mértékadó, aki éppen a státusa miatt az !)

az örökrész = Isten képviselője, a közvetítői szerep

mivel gonoszok, gonoszul elveszti majd őket = pontosan azt fogják kapni, amit érdemelnek

a kő, melyet az építők elvetettek = a názáreti ács, akit a formális tekintélyek lekezeltek

az Úrtól származott ez,

bár a mi szemünkben csodálatos = furcsálljuk ugyan a dolgot, de be kell látnunk, hogy ez az igazság, mert Isten visszaigazolta

aki erre a kőre... = ez egy botránykő, melyben meg lehet botlani, mégis a kőnek lesz igaza! (vö. Tm 12.: „...de tűz jön ki a kövekből és meg fog égetni titeket.”)

1. A szőlő az Atyáé, s az mindig a birtokában marad.
2. A szőlő nem egy fizikai értelemben vett „hely”.
3. Az Atya királysága nem látható és körülhatárolható dolog (vö. Tm 114.).
4. Isten „országát” nem lehet úgy építeni, mint a szocializmust.
5. A szőlő csak akkor terem, ha megművelik azt (vö. Tm 110.).
6. A királyság (lehetősége) bennünk van (vö. Tm 2., 71.).
7. Az Atya a kert egész gyümölcseire (minden termésre) igényt tart (vö. Tm 61.).
8. Ha ez így van, akkor nyilván bért fizet a művelésért.
9. Ez a bér az örök élet (vö. Jn 4,36a).
10. A szőlőmunkások az Atyától távolra ültették a szőlőtövet (vö. Tm 39.).
11. Ez a szőlőtő nem hozhat gyümölcsöt.
12. A szőlőmunkások nem tudnak gyümölcsöt felmutatni.
13. A szőlőmunkások nem is akarnak hallani a gyümölcstről (a közvetlen istenkapcsolatról).
14. Vajon miért nem akarják kiadni a kezükből a szőlő „művelését”?
15. A szőlőművesek rabszolgákkal szembeni viselkedése nagyon durva.
16. Vajon mi lehet az oka ennek?
17. Mivé lett a szőlő? (vö. Mt 21,13).
18. Kit szolgálhat egy bűnbarlang üzletvezetője?
19. A szőlőmunkások tudják, hogy az örökösrel állnak szemben !
20. Mi lehet Jézus öröksége?
21. Éppen ezért ölték meg őt !
22. A fiúban maga a gazda jött el.

79.

A mennyek királysága olyan emberhez, és pedig olyan királyhoz hasonlít, aki fiának lakodalmat készített. Elküldte rabszolgáit, hogy hívják el a lakodalomba a hivatalosokat, de azok nem akartak eljönni. Újra elküldött ezúttal más rabszolgákat, s azt üzentte: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ebédemet elkészítettem: tulkaim, hízlalt állataim le vannak vágva, minden készen, jertek el a lakodalomba ! Azok azonban nem törődtek a hívással, egyik szántóföldjére ment ki, a másik kereskedése után, a többiek pedig megragadták a király rabszolgáit, bántalmazták és megölték őket. A király erre haragra gyulladt, majd elküldte hadait, ama gyilkosokat elveszítette s városukat felégette. Aztán így szólt rabszolgáihoz: A lakoma kész, de a hivatalosok nem voltak rá méltók, menjetek el hát az utak keresztezéseire, s akiket éppen előtaláltok, azokat hívjátok el a lakodalomba. Azok a rabszolgák szét is mentek az utakra, összegyűjtöttek mindenkit, akit csak találtak, rosszakat is, jókat is, úgyhogy vendégekkel telt meg a lakodalmas ház. Mikor azonban a király bement megnézni a vendégeket, észrevett ott egy embert, aki nem volt lakodalmas ruhába öltözve. Pajtás – mondotta neki –, ide jöttél, holott nincs lakodalmas ruhád? Az néma maradt. Ekkor a király ezt mondta a felszolgálóknak: Kötözzétek meg kezét-lábát, és vessétek ki a külső sötétségre, hol sírás és fogcsikorgatás lesz. Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen a kiválogatottak. (22,1-14). [Tm 22., 64., 89.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a király = az Atya

a fia = Jézus

a lakodalom = a közvetlen istenkapcsolat lehetőségének kihirdetése

a hivatalosok = Isten állítólagos szolgálói, a hivatásos mértékadók, a példabeszéd címzettjei

a király rabszolgái = az angyalok, akik transzcendens módon (vö. Tm 89.) ösztökélik a hivatalosokat

nem méltó (a királyságra) = nem Fiú-aspiráns, mert nem kereső ember

a lakodalmas ház = maga Jézus (vö. Mk 2,19a; Tm 76., 105.)

lakodalmas ruha = az akkori szokások szerint a lakodalom rendezője díszes kaftánt küldött a meghívottaknak, mely egyfajta alkalmi viselet volt

néma maradt = a külső megjelenésével tüntetett

a külső sötétség = evilág, ahol nincs közvetlen istenkapcsolat, ezért aztán csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni benne

1. A lakodalomba mindenki hivatalos, de elsősorban Isten állítólagos szolgálói.
2. Vajon mikor és hol lesz ez a lakodalom?
3. A lakodalom ideje már eljött, nincs mire várni ! (Mt 4,17).
4. Miért nem akartak elmenni a hivatalosok? (Válaszolok: mert nem hitték el Jézusnak azt, hogy a lakodalom helye az emberben van (vö. Tm 2.), s ezért nincs mire várni (vö. Tm 114.).
5. Csak az mehet Jézushoz, akinek az Atya megadta azt (vö. Jn 6,37-40).
6. Kinek és mit tud adni az Atya?
7. A király rabszolgáit csak *magunkban* bántalmazhatjuk és „ölhetjük meg”.
8. Aki ezt megteszi, az felégeti magában az Atyához vezető transzcendens hidat (vö. Tm 89.)
9. Az Atya mindenki számára elkészítette a személyre szabott lakodalmas ruháját (lásd a 76/c logiont).
10. A lakodalmas ruhát mindenkinek magának kell felöltenie (vö. Tm 71.).
11. Ez egy fantasztikus lehetőség az ember számára !
12. Mi ez a lakodalmas ruha, és hol kell felölteni azt?
13. Akinek meg van kötözve keze-lába, az semmit sem tud tenni megmenekülése érdekében.
14. Az embert a saját lelkülete köti meg !
15. Ez a lelkület a vádló atyától való (vö. Jn 8,37-47).

80.

Adjátok oda a császáret a császárnak, és az Istenét az Istennek (22,22).

81.

Feltámadt testben nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, úgy lesznek az égben, mint az Isten angyalai (22,30). [Tm 21.]

(Lásd a Márk-kommentár 31. logionját is !)

82/a

Az írástudók és a farizeusok Mózes székébe ültek. Tegyetek meg, őriztetek meg mindent, amit csak mondanak nektek, de ne cselekedjetez úgy, ahogy ők cselekszenek ! Mondják ugyanis, de nem teszik meg. Súlyos terheket kötöznek össze, s az emberek vállára rakják, ám ők maguk egy ujjal sem akarnak mozdítani rajtuk. Minden cselekedetüket azért teszik, hogy az emberek bámulják őket: széles imaszíjakat, hosszú bojtokat raknak magukra, a lakomákon az első helyeket s a zsinagógákban az első üléseket, a piacokon a köszöntéseket kedvelik, és szeretik, ha az emberek rabbinak szólítják őket (23,1-7). (L. a Lk 47. logiont is !)

az írástudók és a farizeusok = hivatásos mértékadók, akik lehetnek hivatalosak és önjelöltek (eretnekek) is; törvénytudók

Mózes székébe ültek = olyanok lettek mint ő, s úgy is viselkednek: törvényeket hoznak és bíraskodnak

tegyetek meg mindent

amit csak mondanak nektek = ha olyan barmok vagytok, hogy terelgetni lehet titeket...!

de ne cselekedjetez úgy = legalább ne utánozzátok őket

ők maguk egy ujjal sem akarnak mozdítani rajtuk = mármint a reájuk eső „terhen”, tudniillik nem gondolkodnak (vö. Tm 38., 103.)

hogy az emberek bámulják őket = cselekedeteiket a hiúság motiválja

1. Kik ültették Mózes székébe a formális tekintélyeket?
2. Kik hagyják, hogy ott is maradjanak?
3. Kik viselik ezért a felelősséget?
4. A formális tekintélyek nem homogének (vö. Tm 90.).
5. Ez a tulajdonképpeni bűnük !
6. A formális tekintélyek állítólag közvetítői szerepet töltenek be Isten és az ember között.
7. Képviselheti e Istent egy nem homogén személy? (vö. Mt 5,48).
8. Isten csak a homogénná vált személyeket hatalmazza fel a képviselőjére (vö. Tm 21., 47., 61., 107.).
9. A formális tekintélyek minden tekintetben közvetítői szerepükből élnek, valójában azonban nincs ilyen jellegű megbízatásuk, felhatalmazásuk „emberektől van”, így az semmis !
10. A vallási rítusok gyakorlása fárasztó és terméketlen dolog.
11. Jézus igája enyhe és célravezető (vö. Tm 91.).
12. Csak a szoros út vezet az Életre, a széles a veszedelembé visz ! (vö. Mt 7,13-4).
13. A formális tekintélyeket a hiúság élteti, nem az Atya szolgálata (vö. Jn 4,34).
14. A formális tekintélyek valójában nem Istent szeretik, ők az egymástól kapható dicsőségre szomjaznak, azt a dicsőséget viszont, ami egyedül Istennél található (a Fiúvá tevő közvetlen kapcsolatot) nem keresik (vö. Jn 5,41-44).
15. A formális tekintélyek üldözik azt, aki a közvetlen istenkapcsolatot demonstrálja (vö. Tm 27.), hiszen feleslegessé teszi őket (vö. Jn 11,46-8; 12,19).

82/b

Ti azonban ne hivassátok magatokat rabbinak, mert egy tanítótok van, ti meg mind testvérek vagytok. Atyának se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, a mennybéli. Oktatónak se hivassátok magatokat, mert csak egy oktatótok van, a Krisztus. Az, aki nagyobb közöttetek, szolgáljon ki titeket. Azt, aki magát magasra emeli, meg fogják alázni, de azt, aki magát megalázza, magasra emelik (23,8-12).

ti = a Fiú-aspiránsok
egy tanító = Isten (vö. Jn 6,45)
ti meg mind testvérek vagytok = mármint a Fiú-aspiránsok
a Krisztus = a Felkent, a Felhatalmazott: Jézus
aki nagyobb = aki többet tud
meg fogják alázni = nem kap felhatalmazást Isten képviselőjére
aki magát megalázza = elvállalja a Szolga szerepét (lásd a 76/c logiont)
magasra emelik = megbízást kap a Nyilvános Működésre

83.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a mennyek királyságát elzárjátok az emberek elől. Magatok ugyanis nem mentek be, de a bemenni akarókat sem hagyjátok bemenni (23,13). [Tm 103.]

jaj nekik = a szóban forgó személyeknek semmi esélyük sincs a Fiúvá/királyvá levésre, tehát az immanens megmenekülésre

írástudó és farizeus = emberek által felhatalmazott, hivatalos és hivatásos mértékadó, formális tekintély

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

elzárjátok = a közvetlen istenkapcsolat helyett egy kollektívát kínáltok (a szoros út helyett a széleset, mely a veszedelembe visz)

nem mentek be = jól érzitek magatokat kiváltságos helyzetekben/szerepekben, mert nem tudjátok, hogy valójában kit és mit szolgáltok

sem hagyjátok bemenni = Isten és az ember közé álltok

1. Nemcsak hivatalos, de önjelölt (eretnek) mértékadók is vannak !
2. Ezek a formális tekintélyek azt hiszik, hogy ők közvetítői szerepet játszanak Isten és az ember között, holott éppen közéjük állnak.
3. Hogyan lehetséges ez?
4. A formális tekintélyek nem kereső emberek (vö. Tm 4., 69., 70., 95., 103.).
5. A formális tekintélyeknek nem kenyerük a gondolkodás (vö. Tm 38.).
6. A formális tekintélyek nem képesek helyes következtetéseket levonni (vö. Tm 42.).
7. A formális tekintélyek káromolják a szent Lelket (vö. Tm 43.).
8. A formális tekintélyek nem tudják, hogy hol van a királyság (vö. Tm 2.).
9. A formális tekintélyek nem tudnak a nagy lehetőségről (vö. Tm 71.).
10. A formális tekintélyeknek nincs semmijük (vö. Tm 40.).
11. A formális tekintélyek nem részesülhetnek egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban (vö. Tm 89.).
12. A formális tekintélyek nem fognak meggazdagodni (vö. Tm 82.).
13. A formális tekintélyekből sohasem lesz Emberfi (lásd a 76/b logiont).

84.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házáat, és színlelésből hosszasan imádkoztok: ezzel súlyosabb ítéletet vontok magatokra (23,14).

özvegy = egyedülálló asszony, a legrászorulóbbak egyike

felemésztitek a házuakat = kicsaljátok a pénzüket (vö. Mk 12,41-4)

színlelésből hosszasan imádkoztok = istenkapcsolatot mímelték

ítélet = túlvilági felelősségre vonás

85.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy bebarangoljátok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen csatlakozót szerezzetek, ám ha megszerzitek, magatoknál kétszerte inkább a gyehenna fiává teszitek (23,15). [Tm 33.]

bebarangoljátok... = hajlandók vagytok a világ végére is elmenni

csatlakozó = olyan személy, aki hajlandó beállni „a hívek” táborába, vagyis másvalaki zsebébe helyezni a lelkiismeretét

a gyehenna = a Pneumát nélküli, tehát Élet-telen evilág (vö. Tm 55.)

a gyehenna fia = olyasvalaki, aki illik ehhez a tákolmányhoz, vagyis szintén „hulla”

86/a

Jaj nektek, vak vezetők, akik így beszéltek: Semmi az, ha valaki a templomra esküszik, de ha valaki a templom aranyára esküszik, az kötelezve van. Ostobák, vakok, hát mi a nagyobb, az arany vagy a templom, mely szentté teszi az aranyat? Továbbá, semmi az, ha valaki az oltárra esküszik, de ha valaki az áldozati adományra esküszik, mely rajta van, kötelezve van. Vakok, hát ugyan mi nagyobb, az adomány vagy az oltár, mely az adományt szentté teszi? Hiszen, aki az oltárra tesz esküt, nemcsak az oltárra esküszik, hanem mindenre, ami rajta van. S aki a templomra tesz esküt, a templomra is esküszik, meg arra is, ami benne lakik. Aki pedig a mennyre tesz esküt, az az Isten trónjára esküszik és arra, aki rajta ül (23,16–22).

86/b

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy tizedet adtok a mentából, a kaporból és köményből, de elhagyjátok azt, ami a törvényben súlyosabb: Az ítéletet, a könyörületet és a hűséget. Ezeket tennetek kellene, azokat el nem hagynotok. Vak vezetők ! Megszűritek a szűnyogot, a tevét meg elnyelitek (23,23–4).

elhagyjátok az ítéletet = nem vonjátok le a megfelelő következtetéseket

könyörület = spontán irgalom, belülről fakadó segíteni akarás, Isten igazságossága

hűség = állhatatosság, következetesség

87.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a pohár és a tál külsejét megtisztítjátok, a belseje ellenben hemzseg a ragadozástól és mértéktelenségtől. Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár belsejét, hogy így a külseje is tiszta legyen (23,25–6). [Tm 90.]

pohár és tál = az ember lelke, azaz egy olyan „edény”, ami képes felfogni a Dolgokat, s így teljesen megtelni szent Szellemmel (vö. Tm 61.)

...külseje = a látszat, az a kifelé mutatott kép, amit mi magunk teremtünk meg; az imázs

belseje hemzseg... = valójában világi vágyak mozgatnak titeket (vö. Isz 109/53; 114/61)

88.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a meszelt sírokhoz hasonlítotok, melyek kívülről szépeknek látszanak, de melyek belül holt csontokkal és mindenféle tisztátalansággal vannak tele. Így ti is kívülről igazságosoknak látszotok az embereknek, belülről azonban képmutatással és törvényrontással vagytok tele (23,27–8).

igazságos = a Törvény szellemében élő
a Törvény (elvileg) = a (kollektív) istenkapcsolat záloga
törvényrontás = az istenkapcsolat tönkretéve

89.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a próféták sírjait építgetitek, az igazságosak síremlékeit díszítitek, és azt mondogatjátok: „Ha atyáink idejében éltünk volna, a próféták vérenek kiontásában nem vállaltunk volna velük közösséget”. Így hát magatok tesztek tanúságot magatok ellen: ti azoknak fiai vagytok, akik a prófétákat meggyilkolták. Ti is betöltöttétek atyáitok mértékét (23,29–32).

próféta = érzékeny lelkiismeretű, igazságos ember

építgetés – díszítgetés = rendeltetésszerű használaton kívül helyezés (vö. Mt 12,44)

ti azoknak a fiai vagytok, ill.

ti is betöltöttétek atyáitok mértékét = lelkületileg ugyanolyanok vagytok, mint elődeitek!

1. A próféták síremlékeit azok építgetik–díszítgetik, akik „szeretnék már helyretenni” a múltat.
2. A rehabilitációból, a végtisztesség megadásából és a posztumusz kitüntetésből az utókor profitál!
3. A vérontás után a temetés következik, az új generáció tehát csak befejezi a gaztettet.
4. A vérontásnak és a sírhelyépítésnek ugyanaz a lényege: mindkét esetben meggyilkolják (egyszer de facto, egyszer pedig átvitt értelemben) az igazságosokat. Aki ugyanis síremléket épít, az eltemeti őket, azaz lezárja a munkásságukat.
5. Aki az igazságosoknak síremléket készít, tehát a munkásságukkal való foglalkozás helyett építkezik, az másodszor is megöli őket.
6. Aki „építkezik” (vö. Tm 66.), az nem azt csinálja, amiről a próféták beszéltek.
7. Az Írások Jézusról – a közvetlen istenkapcsolatról – tesznek tanúságot (vö. Jn 5,39).
8. Mózes is „Jézus felől” írt (vö. Jn 5,45–7).

Akik gondolkodás helyett síremlékeket díszítgetnek, azoknak semmi esélyük sincs a közvetlen istenkapcsolat megteremtésére!

90.

Kígyók, viperák fajtái, hogy menekednétek meg a gyehenna ítéletétől? Azért úgy lesz, hogy én prófétákat, bölcsüket és írástudókat fogok hozzátok küldeni, s ezek közül ti némelyeket meg fogtok ölni és meg fogtok feszíteni, közülük egyeseket zsinagógáitokban meg fogtok ostromoztatni, és városról városra fogtok üldözni, hogy az igazságos Ábel véretől Barakiás fiának Zakariásnak véreig, kit a templom és az oltár között gyilkoltatok le, rátok szálljon minden igazságos vér, melyet a földön kiontottak. Bizony azt mondom nektek, mindezek elkövetkeznek erre a nemzedékre (23,33–6).

kígyók, viperák fajtái = a formális tekintélyek kígyók módjára kerülnek a nép előtti nyílt megmérettetést, de viperaként igyekeznek belemarni Jézusba

a gyehenna = a Pneumát nélkülöző, tehát Élet-telen evilág (vö. Tm 55.)

a gyehenna ítélete = evilág elnyeli a fiait, akik illenek hozzá, vagyis szintén „hullák”

Ábeltől Zakariásig = Á-tól Z-ig mindenki

erre a nemzedékre = a mindenkori formális tekintélyekre, akik rendre „atyáik” örökébe lépnek, lelkületi szempontból (lásd a 89. logiont)

91/a

Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek, hányszor akartam gyermekeidet magamhoz összegyűjteni, ahogy a tyúk gyűjti csibéit szárnya alá, ti azonban nem akartátok. Lám, pusztá lesz házatok. Azt mondom nektek: Meg nem láttok engem addig, amíg azt nem mondjátok: „Áldott, aki az Úr nevében jő” ! (23,37–9).

Jeruzsálem = a júdaizmus központja, fellegvára

a próféták = az isteni igazságosság szószólói

Jeruzsálem gyermekei = a júdaizmus nagyjai, a hivatásos mértékadók

magamhoz összegyűjteni = tanítványokként

ahogy a tyúk gyűjti csibéit szárnya alá = hogy megvédelmezzem őket

ti = a hivatásos mértékadók

házatok = lelketek

pusztá lesz = hiányozni fog belőle a Pneuma

meg nem láttok engem addig = az élő, közvetlen istenkapcsolatot (Tm 27.)

amíg azt nem mondjátok... = ameddig nem ismeritek fel, hogy én Isten Fia/Felhatalmazottja /Képviselője vagyok

1. Jeruzsálem mindig is megölte az isteni igazságosság szószólóit.
2. Ki az, aki az Úr nevében jött? (Válaszolok: egy názáreti ács.)
3. Vajon miért nem akarták a hivatásos mértékadók, hogy Jézus (a názáreti ács) megvédelmezze őket?
4. A formális tekintélyek inkább belehalnak, minthogy „laikusokra” hallgassanak.

91/b

Látjátok-e mindezeket? – mondotta a templom épületeiről. – Bizony azt mondom nektek, hogy kő kövön nem fog itt maradni, melyet le nem rombolnak (24,1–2). [Tm 72.]

a Templom = a (geocentrikus és emberközéppontú) júdaizmus szimbóluma

rombolás = teljes megsemmisítés

nem marad kő kövön = romok sem maradnak, így kizárt az újraépítés lehetősége

1. Hol és mikor fogják véghezvinni ezt a rombolást?
2. Miért lehetséges ez a rombolás? (vö. Mt 15,13; Tm 39.)
3. Kik fogják ezt a rombolást elvégezni?
4. Ki fog segíteni nekik? (vö. Tm 109.)
5. A rombolók egy pozitív dolgot csinálnak.
6. A rombolás szinte észrevétlenül (vö. Tm 98.) történik meg.
7. Ez a rombolás egy magától értetődő következmény (lásd a 17. logiont is!).

91/c

Mondd meg nekünk, mikor történnek meg ezek, s mi lesz a te megérkezésednek és a kor befejeződésének jele? (24,3).

mikor? = a tanítványok klasszikusan rossz kérdése, melyre csak a hol és a hogyan lehet a válasz

ezek = a templomrombolás, Jézus (második) eljövetele és a kor befejeződése (= a világvége) a tanítványok fejében összekapcsolódik, igen helyesen (lásd a 17. és a 91/f logiont)

Jézus valódi megérkezése = státusának és követhetőségének felismerése

(lásd a 91/a logiont + Tm 12., 23., 36., 42., 78., 92., 109.)

a kor befejeződése = a helyes isten- és világkép kialakulása (lásd a 17. logiont + Mt 24,35; Lk 16,17; Jn 1,51; Tm 112.), mely a Törvény „elmúlásához” vezet!

1. A templomrombolás egybeesik Jézus második eljövételével.
2. Aki képes felismeri Jézust, az le fogja rombolni a Templomot is (vö. Tm 72.).
3. Ez az illető vajon hol fogja lerombolni a Templomot?
4. Mikor fejeződhet be számára „a (rég) kor”?
5. „A (rég) kor” – szemléletét tekintve – geocentrikus és emberközpontú.

91/d

Jézus így válaszolt nekik: Vigyázzatok, hogy valaki el ne tévelyítsen benneteket! Mert sokan jönnek majd el az én nevemmel és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus! És ezzel sokakat el fognak tévelyíteni (24,4–5). [Tm 58., 59.]

1. Mi volt Jézus maga-választotta neve?
2. Jézus neve azonos a státusával!
3. Jézus fel- és megismerhető, tanítása és tettei alapján.

eltévelyítés = olyan tévútra terelés, melynek végén a halál leselkedik (vö. Tm 59.)

Jézus neve = Emberfi (Isten emberi fia)

Krisztus = Felkent, Felhatalmazott, Isten által elküldött személy

az én nevemmel = az illető azt fogja állítani, hogy isteni felhatalmazása van, noha nincsen Fiúi státusban (lásd a 26/d logiont is), s ezért „hamis felkent”

én vagyok a Krisztus = rám hallgassatok, engem kövessetek

91/e

Akkor, ha valaki ezt mondaná: Ni! Itt van a Krisztus! Vagy: Ott van! Ne higgyétek! Mert hamis felkentek és hamis próféták fognak támadni, nagy jeleket, csodákat fognak tenni, hogy – ha lehetséges – még a kiválogatottakat is eltévelyítsék. Lám, előre megmondottam nektek. Ha tehát azt mondják majd nektek: Ni, a pusztában van! Ne menjete ki! Ni, a kamrákban! Ne higgyétek! Mert ahogy a villámlás napkeleten támad s napnyugtáig ellát-szik, úgy lesz az Emberfi megérkezése is. Ahol a hulla lesz, oda gyűlnek majd a saskeselyűk (24,23–8). [Tm 60., 114.]

ni, itt vagy ott,

pusztában, kamrában = a királyság nem helyhez kötött dolog, és nem is látható (Tm 114.)

kiválogatottak = a tisztaszívű (homogén lelkületű) gondolkodók (vö. Tm 22.)

az Emberfi megérkezése = Jézus státusának és követhetőségének felismerése (vö. Jn 1,51)

ahogy a villámlás... = ez a megvilágosodás következménye lesz!

hulla = Pneuma nélküli test, csak hús és vér

saskeselyű = dögevő, mely a csontokig letépi a húst

91/f

Ama napok nyomorúságát követően *tüstént* elsötétül majd a nap, a hold nem sugároz fényt, a csillagok az égből lehullanak, és a mennyei hatalmak meginognak. *Akkor* aztán láthatóvá lesz az égen az Emberfi jele. *Akkor* gyászolni fognak a föld összes törzsei, és meg fogják látni az Emberfit, ahogy az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel eljön. *Akkor* hangos kürtszóval szét fogja küldeni angyalait, hogy az ég egyik szélétől a másik széléig a négy szél irányából öhozzá gyűjtsék kiválogatottait (24,29–31). [Tm 10., 112.]

ama nyomorúságos napok = a tudatlanság korszaka, „amíg menny és föld elmúlik” (lásd a 17. logiont is !)

tüstént = a valóság felismerése villámcsapás szerűen következik be (vö. Lk 10,18)

elsötétül a nap,

a hold nem sugároz fényt,

a csillagok az égből lehullanak,

és a mennyei hatalmak meginognak = összeomlik a hagyományos világbép, az ember rájön arra, hogy a nap és a hold csak mesterséges világosságot ad, a csillagok nem az égből vannak, és „oda-fönt” egyáltalán nem úgy vannak a dolgok, ahogy azt elképzelte (vö. Tm 10., 112.)

akkor = ezt követően, vagyis *ennek hiányában elmarad* a szóban forgó dolog, három különböző témában is !

akkor aztán láthatóvá lesz

(a mindenkori) Emberfi jele = királyként uralkodik (vö. Tm 82.), azaz belső meggazdagodása erejében magabiztosan (vö. Tm 49.) tesz tanúságot szóban és tetteivel az Atya mellett, világossága beragyogja a sötétséget (vö. Jn 1,4–5; Tm 23.)

az égen = az istenkeresők szemében, szívében, lelkében (vö. Jn 3,2)

akkor gyászolni fognak

a föld összes törzsei = mert kiderül, hogy Istennek nincsen választott népe, így az őszszestől elvétetik a Völegény (vö. Tm 105.)

meg fogják látni az Emberfit = felismerik Jézus státusát és követhetőségét (vö. Jn 1,51)

akkor szét fogja küldeni angyalait = transzcendens segítséget nyújt a keresőknek (Tm 89.)

hangos kúrtszóval = mely csak „a másik füllel” (vö. Tm 32.) hallható !

az ég egyik szélétől a másik széléig = (csak) abba a szférába, ahol az istenkeresők találhatóak

a négy szél irányából = Izráelen kívülről is ! (vö. Mt 8,11; Jn 10,16)

kiválogatottai = a tisztaszívű (homogén lelkületű) gondolkodók

1. Mikor fognak bekövetkezni ezek az események?
2. Hol fognak „lezajlani”? (vö. Tm 2., 112.)
3. A tudatlanság korszaka szinte törvényszerű az ember életében.
4. Vajon miért? (vö. Mt 7,13–4).
5. Mi okozza a megvilágosodást? (vö. Tm 1., 4., 95.).
6. Hol és mikor fog megtörténni Jézus második eljövetele?
7. Hol és kik láthatják meg az Emberfit? (vö. Tm 40., 49., 84., 89., 109.).
8. Kik nem? (vö. Tm 39., 40., 42., 43.).
9. Mi lesz a „meglátás” következménye? (vö. Tm 109.).
10. Az Emberfivé válás a geocentrikus és emberközpontú világbép összeomlásának a függvénye (vö. Tm 112.).
11. A „világvégét” az Emberfivé válás jelzi !
12. Mi jellemző Isten emberi fiaira, miről lehet felismerni őket? (vö. Tm 32., 49., 82., 107.).
13. Hány ember válhat Isten fiává?
14. Ha sem a nap, sem a hold nem ad fényt, akkor mi világíthatja be a világot? (vö. Tm 23.).
15. Miért csak a kiválogatottak fognak megvilágosodni?

91/g

A fügefától tanuljátok el ezt a példázatot. Ha a fügefafa ága kizsendül és levelek hajtanak ki rajta, tudjátok, hogy közel a nyár. Így akkor is, mikor majd mindezeket beteljesülni látjátok,

tudni fogjátok, hogy közel van Ő, már a küszöbön. Bizony azt mondom nektek, hogy az a nemzedék nem múlik el addig, amíg mindezek meg nem történnek. A menny és a föld el fognak múlni, de az én beszédeim el nem múlnak. Ama nap és amaz óra felől pedig senki sem tud semmit, a mennyek angyalai sem, a Fiú sem, egyedül csak az Atya (24,32-6).

[Tm 109., 112.]

fügefafa = nagy terebélyes fa, dús lombozattal, mely szinte nem is akarja elhullatni a leveleit, és már januárban rügyezni kezd, kora tavasszal pedig már gyümölcsöt is hoz, így nagyon alkalmas arra, hogy jézusi képként a megvilágosodásra utaljon

ha a fügefafa ága kizsendül = ha mi magunk is tapasztaljuk, hogy már könnyen és gyorsan felfogjuk azokat a mennybéli dolgokat, amelyekről Jézus beszél (vö. Jn 3,12; Tm 109.)

nyár = korai és hosszan tartó világosság

mikor majd mindezeket beteljesülni látjátok = ha az ég és a föld is felgöngyölödik előttünk (vö. Tm 112.), vagyis ha majd felfogjuk, hogy a régi isten- és világkép nem helyes (lásd a 17. logiont is !)

Ő = az igazi Messiás, a bennünk eljövő Fiú, aki az igazság közlésével szabadít meg minket (vö. Jn 8,31-6)

a küszöbön = (belső) házunk ajtajában, tehát már belépésre/megszületésre vár bennünk

közel van = a mennyek királysága (a Fiúvá válás lehetősége) adva van, élhetünk vele

az a nemzedék = a hagyományos szemlélet talaján álló és mindig újratermelődő réteg, mely nem hajlandó gondolkodni

nem múlik el addig,

amíg mindezek meg nem történnek = a megokosodási (más felismerésre térési) folyamatnak előzőleg végbe kell mennie (lásd a 17. logiont is !)

a menny és a föld el fognak múlni = a régi isten- és világkép fel fog számolódni

az én beszédeim el nem múlnak = Jézus az igazság tolmácsolója, a kinyilatkoztatás forrása, szemben a hivatalos mértékadókkal (vö. Jn 8,30-47)

ama nap és amaz óra = a királlyá levés egyénenként különböző időpontja (vö. Tm 1., 112.), mely természetszerűleg összefonódik a helyes isten- és világkép kialakulásával

1. A fügefától tanulni lehet.
2. Vajon mit?
3. Keresés nélkül nincs találás !
4. A hagyományos szemlélet nem fog magától felszámolódni (vö. Tm 85.).
5. A kollektív megigazulás mások (téves) elgondolásain alapul.
6. Az igazi kinyilatkoztatás egyéni és személyre szabott.
7. Jézusnál örök élet beszédei vannak (Jn 6,68b).
8. Az Atya már tudja a napot és az órát is !

91/h

Mert amilyenek Nóé napjai voltak, olyan lesz az Emberfi megérkezése. Mint ahogy az özönvizet megelőző napokban ettek, ittak, nősültek, férjhez mentek az emberek, ameddig csak Nóé be nem ment a bárkába, nem ismerték fel a veszélyt, amíg az el nem jött és el nem ragadta valamennyiüket: úgy lesz az Emberfi megérkezése is (24,37-9). [Tm 114.]

1. Az Emberfi „megérkezésének” nem lesznek látható jelei (vö. Tm 114.).
2. Az Emberfi mindenkiért eljön.
3. Az Emberfi csak „a világ végén” jöhet el !
4. Hol fog bekövetkezni a világvége?

5. Kiknek a számára lesz csak világvége?
6. Mit kell tennünk azért, hogy közéjük tartozhassunk?
7. A dolog tétje az időrendi elsőség (lásd a 76/b logiont), vagyis az immanens királyság, amit az itteni lehetőség (vö. Tm 71.) megragadásával lehet elérni (vö. Tm 41.).

91/i

Akkor ketten lesznek a mezőn: egyiket magukhoz veszik, a másikat otthagyják. Két asszony örül egy malommal: az egyiket magukhoz veszik, a másikat otthagyják (24,40–1). [Tm 60.]

1. Egy malommal csak egy asszony örülhet.
2. A megosztott emberben vannak „ketten”, ahol „hárman” is lehetnek (vö. Tm 29.).
3. Jézus ehelyütt (91a – 91k) a megmenekülés hogyanjáról beszél, ami egyúttal a mikorra is utal.
4. Az előre megjövendőlt állapot (az ember egyik fele megy, a másik marad) csak úgy következhet be, ha a hústestre és a szellemre vonatkoztatjuk.

91/j

Legyetek hát ébren, mert nem tudjátok, hogy melyik napon jön el Uratok ! Azt meg tudjátok, hogy a ház gazdája, ha tudná, hogy melyik órváltáskor jön a tolvaj, ébren maradna és nem engedné, hogy házát keresztülvájjja. Ezért legyetek ti is készen, mert az Emberfi abban az órában jó el, melyben nem is gondoljátok ! (24,42–4). [Tm 20., 97., 98.]

legyetek hát... = ti, Fiú-aspiránsok

Uratok = az Atya

a ház gazdája = az ember, aki a saját lelkében él

ébren = tiszta fejjel, észnél

az Emberfi = a bennünk lakozó istengyermek

1. A tolvaj a sötétséget kihasználva vájja keresztül az ember házát.
2. A tolvajjal számolni kell !

91/k

Ki bizonyul hát akkor hűséges és eszes rabszolgának? Az ilyet ura azért állította cselédsége fölé, hogy azoknak a maga idejében kiadja a táplálékot. Az a rabszolga lesz boldog, akit ura, mikor megjön, ebben a munkában talál. Bizony azt mondom nektek, hogy mindene fölé fogja helyezni őt. Ám ha az a rabszolga gonosz és azt gondolja szívében: Elidőzik még az én uram. És aztán elkezdi verni rabszolgatársait és a részegekkel együtt eszik, iszik: majd azon a napon, melyen nem várja s abban az órában, melyet nem is sejt, megérkezik annak a rabszolgának az ura, s kettévágatja őt s részét a képmutatók között jelöli ki majd. Ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás (24,45–51).

(Lásd a Lukács-kommentár 61/b – c logionját is !)

rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat szolgáljon (vö. Mt 20,26–8)

hűséges és eszes rabszolga = aki szívvel-lélekkel és örömmel teszi a dolgát

ura = az Atya

a cselédség = mindazok, akiket az Atya vonz (vö. Jn 6,43–4)

a táplálék = a mennyei kenyér, mely az Élet-ben maradáshoz szükséges

a hű és eszes rabszolga „ideje” = az az „üdv történeti” időszak, amikor a nyilvános működés sora rajta van

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

mikor megjön = amikor a Szent Szellem teljesen betölti a rabszolga lelkét
mindene fölé helyezi = uralkodóvá, királlyá teszi (vö. Tm 1.)
azt gondolja szívében = elhitei magával
elidőzik még az én uram = ráérek még a Dolgokra
részeg = el van telve a világ javaival, azokat keresi (vö. Tm 27.)
a képmutatók része = a felhatalmazás nélküli, formális tekintélyek sorsa

1. Mi is lehetünk hú és eszes rabszolgák !
2. Az ilyen rabszolga felismeri a maga idejét.
3. Ezt az időt a nyilvános működésre szánja.
4. Ha így tesz, akkor meg fog érkezni hozzá az ura !
5. Aki nem készül ura érkezésére, az evilág szolgája lesz (vö. Jn 8,34).
6. Akit kettévágnak, az meghal (országbeli értelemben).
7. A világ fiai élőhalottként fognak vegetálni a biológiai végig.

92.

Akkor a mennyek királysága tíz olyan szűzhöz lesz hasonló, kik fogták fáklyáikat és kimentek a vőlegény elé. Közülük öt ostoba volt, öt pedig eszes. Ostobák voltak ugyanis azok, akik fáklyát fogtak ugyan, de nem vittek magukkal olajat. Az eszesek ellenben a fáklyákkal együtt olajat is vittek edényeikben. Miután a vőlegény késett, mindannyian elszunnyadtak és aludtak. Éjfélkor kiáltás hangzott: Ni, a vőlegény ! Jertek ki elébe ! Akkor a szűzek mind felkeltek és felszerelték fáklyáikat. De az ostobák így szóltak az eszesekhez: Adjatok nekünk olajotokból, mert fáklyáink kialusznak. Csakhogy az eszesek így feleltek: Soha ! Nekünk is, nektek is, nem lesz elég ! Menjetez inkább az árusokhoz és vásároljatok magatoknak ! De míg azok vásárolni jártak, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a lakodalomba. Aztán bezárták az ajtót. Utólag megjött a többi szűz is és így szólt: Uram, uram, nyisd meg nekünk ! De az így felelt nekik: Bizony azt mondom nektek, nem ismerlek titeket. Ébren legyetek hát, mert sem a napot, sem az órát nem ismeritek ! (25,1–13). [Tm 40.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

szűz = férjhezmenés előtt álló fiatal lány, akit – státusából kifolyólag – nagyon érdekel a vőlegény

fáklya = világításra alkalmas eszköz

a vőlegény = az Úr, Izráel Istene, akinek a választott nép a jegyese

éjfélkor = a legnagyobb sötétségben

a lakodalom = a közvetlen, élő istenkapcsolat

1. Mind a tíz szűznek volt világításra alkalmas eszköze.
2. Mindannyian nagyon kíváncsiak voltak a vőlegényre.
3. A fáklya, megfelelő mennyiségű olaj nélkül, nemsokat ér.
4. A vőlegényre való várakozás közben sok olaj fogyott.
5. A vőlegényre nem szabad várni (vö. Tm 114.), elébe kell menni !
6. A vőlegény megpillantása mindennél fontosabb.
7. Olaj nélkül nem lehet megpillantani a vőlegényt.
8. Éjfélkor csak nagyon nehezen lehet olajhoz jutni.
9. A vőlegény nem várt senkire, azokkal ment be a lakodalomba, akik készen voltak.
10. A bezárt ajtón nem lehet átjutni.
11. A vőlegény csak azokat ismeri, akik megpillantották őt (vö. Tm 14.).

93.

Ugyanígy hívja magához egy külföldre induló ember a rabszolgáit, rájuk bízva a vagyonát. Egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak egyet, mindenkinek képességéhez mérten. Aztán elutazott. Elutazása után az, aki öt talentumot kapott, tüstént

elővette, dolgozni kezdett a táalentumokkal, és szerzett hozzájuk még ötöt. Ugyanúgy a két táalentumos szerzett még kettőt. De az, aki egyet kapott, elment, gödröt ásott a földbe és belerejtette urának ezüstjét. Sok idő múltán megjött azoknak a rabszolgáknak az ura, s elszámoltatta őket. Eléje járult az, aki öt táalentumot kapott, és vitt neki még öt táalentumot. Uram – mondta –, öt táalentumot adtál ide nekem, lásd, szereztem még öt táalentumot. Ura ezt mondta neki: Jól van, derék, hűséges rabszolgám, kevesen hű voltál, sokak fölé foglak állítani! Menj be urad örömébe! A két táalentumos is hozzá ment és így szólt: Uram, két táalentumot adtál ide nekem, nézd, még két táalentumot szereztem. Ura ezt mondta neki: Jól van, derék, hűséges rabszolgám! Kevesen hű voltál, sokak fölé foglak állítani! Eredj be uradnak örömébe! Odajött az is, aki egy táalentumot kapott és így szólt: Uram, úgy ismertelek meg téged, hogy kemény ember vagy, ott is aratsz, ahol nem vetettél, onnan is gyűjtesz, ahová magot nem szórtál! Féltemben elmentem és földben elrejtettem a táalentumodat. Lásd, megvan neked, ami a tiéd! Ura ezt felelte neki: Lomha, rossz rabszolga! Tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, onnan is gyűjtök, hová magot nem szórtam! A pénzváltók asztalára kellett volna hát pénzemet adnod, hogy mikor megjövök, nyereséggel kaptam volna meg azt, ami az enyém. Vegyétek el azért tőle a táalentumot, s adjátok oda annak, akinek tíz van. Mert mindenkinek, akinek van, adni fognak, úgyhogy feleslege lesz, de akinek nincs, attól azt is elveszik majd, amije van. Ezt a hasznavehetetlen rabszolgát pedig vessétek ki a külső sötétségbe! Ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás (25,14–30). [Tm 40.]

94.

A Mt 25,31–46 között található az egyetlen evangéliumi szövegromlás. A konfúz szöveg feltehetően egy példabeszéd *kétféle változatából* van összeollózva. A mondanivaló mindkettőben azonos, s természetesen a szétválogatás lelkületbeli alapja is. A pozitív és negatív szereplők megnevezése azonban eltérő. Tovább bonyolítja a helyzetet az, hogy a szerkesztő nincs tisztában Jézus „igaz, igazságos” kifejezésének jelentésével. Ezt az egyértelműen *negatív* (vö. Mt 13,17; Lk 15,7; Tm 11.) meghatározást pozitívnak gondolja, így a fejezet végén az igazságosok (= a Törvény-eskedők, az erkölcsi-etikai alapokon álló farizeusok) nyerik el az örök életet, az „átkozottak” kiléte pedig homályban marad.

A jézusi terminológia ismeretében könnyen és biztosan rendet lehet rakni. A jók természetesen jobbfelől állnak (hiszen Jézus is az Atya jobbján foglal helyet), a rosszak pedig balfelől. Üdvözülni „az Atya áldottai” fognak, így „az igazságosoknak” kizárásos alapon is örök tűzre kell menniük. Nincs más dolgunk tehát, mint az, hogy a Mt 25,37 után álló „igazságosak” szót kijavítsuk „az Atya áldottaira”, s a Mt 25,46-ban szereplő „igazságosakat” úgyszintén. Ezt a logika is így parancsolja, hiszen a Mt 25,34-ben Jézus „az Atya áldottait” szólítja meg, akik a Mt 25,37-ben válaszolnak neki.

E korrekciót a jézusi tartalom szerint is igazolni lehet. A példaként felhozott pásztor *nemek szerint* választja szét az állatokat, s ez azt jelenti, hogy a válogatás alapja egyértelmű, és megfellebbezhetetlen. A trónusán ülő Emberfi válogatása ugyanilyen kategorikus, mert nagyság szerinti. A jobbfelől álló juhok ugyanis nagyok, míg a balra állított gödölyék (túl) kicsik. (Minden vadkecskeféle kicsinyeit gödölyének mondja a magyar nyelv.) Itt tehát ugyanarról van szó, mint a bölcs halász (vö. Tm 7.), illetve a kerítőháló (vö. Mt 13,47–50) esetében. Csak a nagy halakat tartják meg, a hitványakat nem!

Magarra fordítva: az Emberfi csak az arra érdemeseket fogja kiválogatni magának (vö. Tm 22.), így üdvözülni is csak ezek fognak. A szövegösszefüggésből (Mt 25,1–30) az is kiderül, hogy mi számít érdemnek. Természetesen a gondolkodás. Az ész használata menti meg az embert, mert annak a segítségével tud más felismerésre térni. Ennek hiányában erkölcsi-etikai síkon marad, s egész életében a kehely külsejét fogja mosogatni (vö. Tm 90.). „Illó és üdvös” cselekedetei közben viszont rá fog tiporni az Atya áldottaira, mégpedig úgy, hogy országbeli vakságában ezt észre sem veszi.

Az „igazságosak” büntetése (Mt 25,46) az, hogy nem találkoznak Istennel. Önhibájukból kerülnek el, hiszen más dimenzióban mozognak. Bemerítő Jánosnak is az lett a veszte, hogy nem született újjá (vö. Tm 45.).

A fentiekben megtárgyalt igehely gyakorlatilag ugyanazt mondja, mint a Mt 19,27–30: ha követtek engem az újjászületésben, akkor hozzám hasonló királyok lesztek. [Tm 1.]

95.

A szegények ugyanis mindenkor veletek lesznek, én azonban nem leszek mindig veletek (26,11).

96/a

Mialatt ettek, Jézus fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte s ily szóval adta oda a tanítványoknak: „Fogjátok, egyétek, ez az én testem !” Aztán a poharat fogta kezébe, hálát adott, odaadta nekik s ezt mondta: „Igyatok belőle mindnyájan ! Mert ez az én vérem, a szövetség vére – mely a vétkek megbocsátása végett –, sokakért ömlik ki” (26,26–8). [Tm 109.]

tanítvány = Fiú-aspiráns

a szövetség = az Atya és emberi fiai között létrejövő lényegi azonosulás (vö. Tm 107.)

sokakért = minden reménybeli Fiúért (vö. Jn 10,1–16)

1. Ez egy szimbolikus cselekedet, mely Jézus mondanivalójának szemléltetését szolgálta.
2. A kenyér a biológiai élet fenntartásához kell.
3. Az örök életet a mennyei kenyér biztosítja.
4. Az Élet kenyere: Jézus (vö. Jn 6,32–58).
5. Aki ebből a kenyérből eszik, örökké élni fog.
6. Az élő kenyérből bárki ehet (vö. Tm 115., Jn 6,50).
7. Aki eszi az Emberfi húsát és issza véréát, az Jézusban marad, és ő is abban (Jn 6,56).
8. A tanítvány olyan lesz, mint a mestere (vö. Tm 109.).

96/b

De azt is mondom nektek, hogy mostantól fogva a szőlőnek ebből a terméséből nem fogok inni addig a napig, melyen majd veletek együtt annak új terméséből fogok inni Atyám királyságában (26,29). [Tm 114.] *(Lásd a János–evangélium 16. és 17. fejezetét is !)*

addig a napig = a feltámadásig (vö. Jn 16,22–3)

az Atya királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

1. Az Atya királysága nem köthető helyhez és nem is látható ! (vö. Tm 114.)
2. Az Atya királysága már megjelent Jézusban (vö. Tm 27.).
3. A Tizenkettő ezt nem tudta felfogni... (vö. Tm 23., 36., 42.).
4. Kinek kell fejlődnie: a Mesternek vagy a tanítványainak?

97.

Kardtól vesznek el mindazok, akik kardot fognak (26,52).

98.

Mostantól fogva majd a hatalomnak jobbán látjátok ülni az Emberfit, és látni fogjátok őt az ég felhőin eljönni (26,64).

99.

Azután jobb keze felől és bal keze felől két haramiát feszítettek melléje. Az arra elmenők a fejüket csóválták s így szóltak: „Te, ki lerombolod s három nap alatt felépíted a templomot – mondták –, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről !”. Ugyanúgy szóltak csúfolódva a főpapok az írástudókkal és vénekekkel együtt: „Másokat megmentett,

magát nincs hatalma megmenteni. Izráel királya, szálljon le most a keresztről, s akkor majd hiszünk benne. Istenben bízott: hát ragadja ki most Ő a bajból, ha ugyan akarja. Hiszen ezt mondta: Isten Fia vagyok” (27,38–43). [Tm 72., 92., 114.]

(Lásd a János-kommentár 4. és 16. logionját is !)

haramia = olyan lázadó, aki az általa nemesnek tartott cél érdekében megszegi a Tízparancsolatot

az arra elmenők = a korábban jogosan megszegyenített formális tekintélyek, akiknek furcsa módon éppen arrafelé akadt dolguk

a templom = a júdaizmus fellegvára, a (szent) helyhez kötött vallásgyakorlás szimbóluma (vö. Jn 4,20–4)

1. Jézust példastatuálás céljából, saját hatalmuk megszilárdítása érdekében feszítették meg a hivatalos mértékadók (vö. Jn 11,47–8; 12,19).
2. Ezek a személyiségek nem fogták fel a Jézus–esemény lényegét (vö. Tm 92.).
3. Az Emberfi felismerése és megértése lelkület kérdése.
4. Az Emberfit büntetlenül lehet káromolni, de a Szent Lelket nem (vö. Tm 43.).
5. A hivatalos mértékadókban ördögi szellem munkált. (Lásd a János-kommentár 32/a, b, c, d logionját !)
6. Mindenki evilág szolgájává válik, aki geocentrikus és emberközpontú szemlélet alapján gondolkodik (vö. Jn 15,18 – 16,4).
7. Jézus le tudott volna szállni a keresztről (vö. Tm 107.).
8. Az Atya kiragadhatta volna őt a bajból (vö. Mt 26,53).
9. Jézus saját maga adta oda a lelkét, akkori és reménybeli tanítványai érdekében (vö. Jn 10,11–8; 12,24; 12,32).
10. A főpapok, az írástudók és a vének akkor sem hittek volna Jézusban, ha leszáll a keresztről (vö. Lk 16,19–31).
11. A vallási arisztokráciával Jézus már korábban sem boldogult (vö. Mt 23,37–9).

100.

Mennyben és földön minden fennhatóságot nekem adtak. Menjetek el azért és tegyétek tanítványokká az összes nemzeteket, bemeztve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, s arra tanítva őket, hogy őrizzenek meg mindent, amit nektek parancsoltam. Íme, én mindennap veletek leszek e kor célba érkezéséig ! (28,18–20).

mennyben és földön = mindenhol és mindenkor

fennhatóság = felhatalmazottság, Felkent-ség, küldötti mivolt, képviselőre való jogosultság

azért = mert ez így van, s csak így lehet

tanítvánnyá = Fiú–aspiránssá

nevében = státusában; tehát Jézus nevében = Fiúként, Isten emberi gyermekévé válva

tanítva = nem formális tekintéllyel, hanem személyes példával illusztrálva; nem hirdetve, szervezve és védve, hanem életformaszerűen („szellemben és igazságban”); nem erkölcsi–etikai síkon (ítélkezve, bíraskodva és törvényeket hozva), hanem oktatva

mindent = az összes mondásomat és példabeszédemet

e (ill. „a”) kor = valakinek a belső üdvtörténeti útja az istengyermekké válásig

(pl. a vénnek „a napjai” [vö. Tm 3.], vagy a gazdag ifjú előtt álló lehetőség)

a Cél = elválaszthatatlan a keresés *korától* (időszakától), ez a Fiúvá válás, a királlyá levés

1. A „fennhatóság” nem uralkodást jelent, „csak” az Atya képviselőtét.
2. A felhatalmazást az Atya adja gyermekeinek, s csak nekik tudja adni.
3. Az minősül gyermeknek, aki elvállalja a Küldetést.
4. Az Atya azt akarja, hogy *mindenki* elinduljon a Fiúvá válás útján.
5. A kinyilatkoztatást Jézus igéi hordozzák.

A Márk–evangélium logionjai

(A Szellemi Hagyaték párhuzamaival)

1.

Te csak vízbe merítesz, én majd szent Szellembé foglak titeket meríteni ! (1,8).

Tm 45., 46., 52., 67., 71., 73.

Jn 3,1–8; 4,23–4; 7,31–9; 8,21–4; 14,12 – 16,33

1Ján 3,9; 5,18

Isz 57,129; 114,61

Minden bizonnyal ez az eredeti logion, melyet megváltoztatott formában a Bemerítő szájába adtak. Ilyesmit csak Jézus mondhatott, Jánosnak ugyanis fogalma sem volt a szent Szellem megmentő szerepéről. A Bemerítő nem a gondolkodás általi megtisztulást hirdette. Az ő vízbe merítési gyakorlata csak *jelképezi* (vö. Lk 3,3) a más felismerésre térést, mely erkölcsi–etikai síkon fog bekövetkezni, a delikvens magatartásának függvényében. János szerint tehát a bűnöktől való megtisztulás idézi elő a szemléletváltozást. Ez egy ősrégi papi felfogás (vö. Jn 3,25), mely sohasem igazolódott a történelem folyamán. Hiába előlegezzük meg a „megváltást”, az ember újra és újra visszaesik a bűneibe. Amíg ugyanis a világban gondolkodik, addig fogvatartják a Rendszer törvényszerűségei.

Jézus szerint a tudás alapú szemléletváltozás az elsődleges. Az igazság megismerése szabadítja meg az embert (vö. Jn 8,31–6), aki ezek után már nem is képes vétkezni (vö. 1Ján 3,9; 5,18; Jn 8,46). A Bemerítő csak „szenteltvizet hint”, azaz munkássága nem hozhat eredményt (vö. Tm 45.). Lelkigyakorlatokon mindenki veri a mellét, de a katarzis gyorsan elillan. Maradandó értéket csak a kehely belső megtisztítása hozhat (vö. Tm 90., 107.). Ez nemcsak „jelképezi” a más felismerésre térést, hanem elő is idézi azt ! (vö. Isz 114/61).

2.

Betelt az idő, közel jött az Isten királysága, térjetelek más felismerésre és higgyetek az örömhírnek ! (1,15). [Tm 2.]

betelt az idő = nincs mire várni (s nem is szabad várni, vö. Tm 114.)

közel jött isten királysága = most, személyemben, fizikailag is elérhetővé vált (vö. Tm 27.)

térjetelek más felismerésre = a világot illetően

higgyetek az örömhírnek = fogjátok fel, hogy ez nem egy „muszáj”, hanem egy Lehetőség !

3.

Mi könnyebb; azt mondani a gutaütöttnek, hogy „vétkeid meg vannak bocsátva”, vagy ezt mondani: „Kelj fel, emeld fel a hordágyadat és járj !” (2,1–12).

Nemcsak hogy jogomban áll bűnöket megbocsátani, de ezt a felhatalmazást demonstrálni is tudom. Az ehhez szükséges erőt a státusom biztosítja.

4.

Az erejükben levőknek nincs szükségük orvosra, csak a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy igazságosokat hívjak, hanem hogy vétkezőket (2,17). [Tm 90.]

A magukat büntelennek érzőkkel Jézus nem tud mit kezdeni, mert a vélt tisztaság lelkületi gátja megakadályozza azt, hogy szóbaálljanak vele (vö. Jn 8,30–47).

5/a

Vajon böjtölhetnek a lakodalmas ház fiai, amíg a vőlegény velük van? Ameddig maguknál láthatják a vőlegényt, nem lehet, hogy böjtöljenek. Jönnek azonban napok, mikor a vőlegényt elveszik tőlük, akkor, azon a napon, böjtölni fognak ! (2,19–20). [Tm 37., 105.]

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

a lakodalmas ház = az ember megdicsőült lelke, életre nemzett éne, ez esetben: Jézus

a lakodalmas ház fiai = Jézus igazi hozzátartozói, a tanítványok

a vőlegény = az Úr, Izráel Istene, valójában az Atya, aki Fiában, Jézusban van

1. A mi lelkünk is lakodalmas házzá válhat (vö. Tm 76.).
2. A vőlegényt Jézussal együtt veszik el a tanítványoktól, hiszen az őbenne van.
3. Mikor nem vehetnék el a tanítványoktól a vőlegényt?
4. Ha az Atya benne van a fiaiban, akkor közvetlen istenkapcsolatról beszélhetünk.

5/b

Új anyagból senki sem rak foltot régi köpenyre, ha mégis megteszi, a lyukat betöltő új magához szakítja a régit és gonoszabb lesz a szakadás ! Senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, ha mégis, a bor szétszakítja a tömlőket, elvész a bor és a tömlők is, hanem új bort új tömlőkbe töltenek ! (2,21–2). [Tm 46.]

5/c

Az Emberfi a szombatnak is ura (2,28).

a szombat = a júdaizmus egyik tartópillére

6.

A tisztátalan szellemek is, ha látták, hozzáestek és azt kiáltozták: „Te vagy az Istennek Fia !” Ő azonban nagyon keményen rájuk szólt, hogy ne tegyék őt láthatóvá (3,11–2).

1. A tisztátalan szellemek a Gonosz eszközei.
2. A Gonosz nem akar jót Jézusnak.
3. Jézus le tudta győzni a Gonoszt, szóval és tettekkel is.
4. Jézus nem tette közhírré a státusát.
5. Jézus gondolkodásra inspirált, szóval és tettekkel is.

7/a

Az erős harcos házába nem hatolhat be senki, és nem rabolhatja el a felszerelést, csak ha előbb megkötözte az erős vitézt, akkor aztán kirabolhatja házáat ! (3,23–7). [Tm 34., 99.]

7/b

Bizony azt mondom nektek, hogy mindent meg fognak bocsátani az emberek fiainak, a vétkeket, a káromlásokat is, melyeket mondanak, de ha valaki a szent Szellem ellen szól káromlást, az nem kap soha bocsánatot, hanem örök vétkeknek terhe nyomja ! (3,28–9).

[Tm 43.] Jn 10,19–21

az emberek fiai = a Pneumát nélkülöző egyedek, akik csak húsból és vérből születtek, s így a test alapján tájékozódnak

vétek = erkölcsi-etikai bűn

káromlás = logikátlan gondolkodás, rossz következtetések levonása, vakhit, másokra hallgatás (vö. Tm 42., 43., 44.), s az ezeken alapuló cselekvés

a szent Szellem = a józan ész, az értelem, az ember értő-érzékszerve, a Lélek, a Pneuma, melyen keresztül Isten kapcsolatba tud lépni a homo sapiens-szel

8.

Ki az én anyám? Kik a testvéreim? Azután végignézett azokon, akik körben körülötte ültek és így szólt: Ezek az én anyám és testvéreim ! Mert aki Isten akaratát teszi, az az én testvérem, az az én anyám (3,33–5). [Tm 54., 100., 102., 106.]

9.

A magvetőről szóló példabeszéd. [Tm 8.]

10/a

Az Isten királyságának titka nektek van szánva, azokhoz a kívülállókhöz minden példázatokban jut el, hogy jól megnézzék, mégse lássanak, jól odahallgassanak, mégse lássák be, hogy valamikor meg ne térjenek és bocsánatot ne kapjanak ! (4,11–2). [Tm 62., 94.]

az Isten királyságának titka = egy lelki- vagy tudatállapot elérésének a módja (vö. Tm 107.)

nektek van szánva = a Jézust követni akaró Fiú-aspiránsoknak

kivülállók = azok, akik nem igénylik a közvetlen istenkapcsolatot (vö. Tm 27.)

példázat = megértést segítő eszköz

1. A királyság elérésének módja – titok.
2. Ez a titok felfedésre vár.
3. Jézus a tanítványai számára fel akarja fedni ezt a titkot.
4. Jézus csak az őt követni akarókkal tud szót érteni.
5. Jézus a Fiú-aspiránsokat is példázatokkal tanítja.
6. Jézus nem vetheti a gyöngyeit disznók elé (vö. Isz 73/4).
7. Jézus nem tudhatja, hogy kik lesznek méltók a titkaira (vö. Tm 62.).
8. Jézusnak más juhokat is elő kell vezetnie (vö. Jn 10,16), olyanokat, akik még meg sem születtek.
9. A méltók Jézusra tekintenek (vö. Tm 58.).
10. Azok a méltók, akik megfejtik a példázatait.
11. Mi szükséges a példázatok megfejtéséhez? (Válaszolok: Pneuma.)
12. A méltók nagyon kevesen vannak (vö. Tm 22.).

10/b

Nem ismeritek fel ezt a példázatot? Hát akkor hogyan ismeritek majd fel a többit? (4,13)

11.

Ugyan hova teszik a mécsest? A véka alá vagy az ágy alá? Vajon nem a mécslábra helyezik? (4,21). [Tm 32.]

12/a

Mert nincs semmi titkolt dolog, mely egyszer láthatóvá nem lesz, és nincs olyan rejtett dolog, mely egyszer napvilágra nem kerül! (4,22). [Tm 1., 4., 40., 109.]

1. Vannak az ember elől eltitkolt dolgok.
2. Vajon ki rejtette el őket a napvilág elől?
3. Hogyan bukkanhatunk az elrejtett dolgok nyomára? (vö. Tm 40.).
4. Ki és hogyan segíthet nekünk a felfedezésben? (vö. Tm 89., 93.).
5. Van-e az ilyenén megszerzett tudásnak határa? (vö. Tm 109.).

12/b

Vigyázzatok arra, amit hallotok! Amely mértékkel ti mértéket, azzal mérnek majd nektek is, sőt, hozzá is tesznek számotokra. Akinek ugyanis van, annak adni fognak, de akinek nincs, attól azt is el fogják venni, amije van (4,24-5). [Tm 32., 40.]

amit hallani lehet = a kinyilatkoztatásokat

a mérték = a befogadási készség

ami van, ill. ami nincs = az ész

1. A hallott dolgokról el is lehet feledkezni! (vö. Isz 110/216,7).
2. A Dolgok megértése rajtunk fordul!
3. Az ismeretekből várakozáson felül fogunk részesedni.

13.

Hasonló az eset az Isten királyságával, amint azzal az emberrel, aki magot vetett a földre, aztán elszunnyadt, felkelt éjjel és nappal, azalatt a mag kihajtott, a szár megnyúlt anélkül, hogy tudott volna róla. Magától terem gyümölcsöt a jó föld, először szarát, majd kalászt, aztán teli magot a kalászban. Mihelyt pedig a termés megengedi, az okos gazda azonnal nekiereszti sarlóját, mert az aratásnak itt az ideje (4,26-9). [Tm 20., 74., 97., 98.] Jn 4,35-8

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

felkelt éjjel és nappal = naphosszat csak lustálkodott

a jó föld = megművelt (felszántott, kigyomlált, nedvességgel teli)

a gyümölcs = a létrehozott Pneuma

1. A magot el kell vetni, és Jézus el is vetette.
2. A jó föld magától terem gyümölcsöt.
3. A gyümölcs megérése egy *folyamat* eredménye.
4. Ez a folyamat szinte észrevétlenül megy végbe.
5. A gazda ezt a folyamatot nemigen tudja siettetni.
6. A gazdának az az érdeme, hogy jó földje van.
7. Az okos gazda észreveszi, hogy a gyümölcs már megérett.
8. Hol kell learatni a termést? (vö. Tm 74.).

14.

A mustármagról szóló példabeszéd. [Tm 19.]

15.

Csak hazájában, a rokonai közt, saját családjában nincs becsülete a prófétának ! (6,4).
[Tm 30.]

16.

Elkezdte aztán oktatni őket, hogy az Emberfinek sokat *kell* szenvednie, *kell*, hogy a vének, főpapok, írástudók elvessek, mint próba-nem-állót, *kell*, hogy megöljék, de három nappal azután fel fog támadni (8,31). [Tm 66.]

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

kell = elkerülhetetlen, itt, a Sötétség és Hazugság Birodalmában

vének, főpapok, írástudók = a formális tekintélyek, a hivatásos mértékadók

próba = a hagyományos isten- és világkép alapján való megítélés, az egyetemes üdvtörténetbe való beilleszthetőség mérlegelése

megöljék = kizárják a csak biológiailag élők sorából

17.

A 8,34–9,1 kommentálásához lásd Máté 64. logionját is !

18/a

A hívőnek minden lehetséges (9,23). [Tm 47., 107.]

Jézus itt nem a gyerek apjára céloz, hanem saját magára, ill. a reménybeli Fiú-aspiránsokra. Az apa egyáltalán nem „hívő”, el is árulja a hitetlenségét. Az ő „hite” nem is játszik szerepet a gyógyításban. Azt – ott és akkor –, csak Jézus tudta elvégezni, a saját hitével, ami a mivoltából fakadt. Igazi hívő ugyanis csak egy Emberfi lehet, akit a státusa képesít gyógyításra. A gyógyító erő ugyanis „Isten ujjából” (Lk 11,20) jön. Ez az erő úzi ki az ördögöket és támasztja fel a holtakat, akik nem működnek közre, sőt, egyenesen tiltakoznak. Amikor Jézus azt mondja, hogy „hited meggyógyított”, akkor csak azt jelenti ki, hogy az illető hitt abban, hogy Isten emberi Fiával áll szemben. A tanítványok gyógyítási kísérlete azért fulladt kudarcba, mert az ebbéli hit náluk is ingatag volt.

18/b

Ez a fajta semmi másra nem megy ki, csak az imádkozásra (9,29). [Tm 47., 107.]

19.

Ha valaki első akar lenni, mindenki között utolsó legyen, mindenkinek kiszolgálója (9,35).
[Tm 3.]

első = király, azaz Jézushoz hasonló Emberfi

utolsó = Jézushoz hasonló Szolga, aki életét adta azért, hogy megadhassa barátainak a szabadulás lehetőségét

20.

Aki az ilyen gyermekek közül egyet az én nevemben befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki elküldött engem ! (9,37). [Tm 3.]

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert folyton kérdez !)

az én nevemben = Fiúként

befogad = kérdezősködővé válik

21.

Tanító – mondta neki János –, láttunk valakit, aki a te *neveddel* ördögi szellemet üz ki, de nem követ minket. Eltiltottuk neki, mivelhogy nem követ minket. De Jézus ezt felelte: Ne tiltsátok el, mert lehetetlen, hogy valaki az én *nevemben* úgy gyakoroljon isteni hatalmat, hogy utána nemsokára káromoljon engem (9,38–9). [Lk 9,49–50]

követ, ill. nem követ minket = nem tartozik a Tizenkettő közé

Jézus nevében, ill. nevével = státusában, emberi Fiúként, magát is istengyermekeknek mondva

káromlás = logikátlan gondolkodás, rossz következtetések levonása, s az ezeken alapuló cselekvés

1. Jézus maga volt a Logika, és az ebből fakadó igazságosság (vö. Mt 6,33).
2. Jézus maga-választotta neve *Emberfi* volt, mely a státusára utalt.
3. Jézus képes isteni hatalmának átruházására, a befogadás függvényében.
4. Jézusnak sok tanítványa volt, és még több szimpatizánsa. Mindenkit nem gyűjthetett maga köré...
5. A Tizenkettő sem bizonyult sokkal különbnek a szimpatizánsoknál.

22.

Ha valaki e legkisebbek közül, akik hisznek, egyet is törbe ejt, az olyannak jobb volna, ha malomkövel a nyaka körül a tengerbe vetnék (9,42).

a legkisebbek = azok, akik már elindultak az újjászületés útján

akik hisznek = Jézusnak és az örömhírnek

törbe ejt = meggátol a haladásban, megakasztja a szellemi fejlődést

1. Vajon miért akarna valaki törbe ejteni egyet a legkisebbek közül?
2. Mivel és hogyan lehet törbe ejteni a legkisebbeket?
3. Lehetséges-e egyáltalán ez a törbe ejtés?

Akit egy malomkövel a nyaka körül a tengerbe dobnak, az rossz helyzetben van, mert holtbiztos, hogy megfullad. Az ilyen emberre a biológiai halál vár, mondhatni: ez az illető a halál fia. Ennél is rosszabb helyzetben van az, aki törbe ejti a legkisebbeket. Vajon mi lehet rosszabb a biológiai halálnál? Csakis az országbeli halál !

Tehát, aki hitetlenségével-bizonytalanságával megtorpanásra kényszeríti a Fiú-aspiránsokat, vagy arra biztatja őket, hogy térjenek le a jó útról, az kétségkívül már az országbeli halál állapotában van. Vagyis rosszabb a helyzete, mintha csak biológiai értelemben lenne halott.

Egy tényről van szó tehát, nem pedig Isten kilátásba helyezett megtorlásáról, illetve egy ezzel való fenyegetésről.

A szándékos vagy akaratlan törbe ejtés sosem lehet sikeres, mert a legkisebbek „hisznek”, azaz igaznak tartják Jézus szavait. Ezek a kinyilatkoztatást hordozó igék pedig megmentik őket (vö. Jn 5,24).

23/a

Ha a kezéd törbe csal, vágd le ! Jobb volna neked, hogy csonkán az életre bemenj, minthogy két karral az olthatatlan tűzbe, a gyehennába vessenek... Ha lábad törbe csal, vágd le ! Jobb neked sántán az életre bemenned, minthogy két lábbal a gyehennára vessenek... Ha szemed csal törbe, vesd el ! Kedvezőbb rád nézve, hogy félszemmél Isten királyságába bemenj, minthogy két szemmel a gyehennára vessenek. Ott az ilyeneknek férge meg nem hal, és tüze ki nem alszik (9,43-8). [Tm 88., 113.]

törbe csal = gátolja a haladást, akadályozza a fejlődést, visszaesésre kényszerít

gyehenna = evilág

az ilyenek = azok, akik nem fogadják meg ezt a jézusi tanácsot

1. Mi az, ami törbe csalhatja az embert?
2. A szenvedély függőséget okoz.
3. Ez a valami komoly fenyegetést jelent az ember számára.

23/b

Mert mindenkit tűzzel fognak megsózni (9,49). [Tm 47., 93.]

mindenkit = a Fiú-aspiránsokat

a tűz = olyasvalami, ami éget

sózni = tartósítani (az örök életre)

1. Ki fogja elvégezni a sózást? (vö. Tm 71.).
2. Hol fog megtörténni ez a sózás? (vö. Tm 2.).
3. Mivel tartósíthatja magát az ember?

23/c

Hasznos a só, de ha elveszti só ízét, mivel fűszerezhetnék meg? Tartsatok magatokban sót, és legyetek egymás között békességben ! (9,50). [Tm 47., 71., 93.]

a só = tartósítószer (az örök életre)

tartsatok magatokban sót = legyetek állhatatosak, önmehtagadás árán

egymás között békességben = a hústest és a lélek viszonyáról van szó ! (vö. Tm 47.)

[A szövegösszefüggés a 22/a logionnál kezdődik !]

1. A só elvesztheti az ízét ! (vö. Tm 40., Isz 110/216,7).
2. A királyság rajtunk fordul ! (vö. Tm 2., 71.).
3. A szóban forgó béke megvalósítható !
4. Kik köthetnek csak békét?
5. Kik a szemben álló felek? (vö. Tm 47.)
6. Hol történik a békekötés?
7. Minek következtében áll elő?

24.

Amit Isten egy igába fogott, ember azt ne válassza széjjel ! (10,9).

Jézus ehelyütt nem a házasság szentségét nyilvánítja ki, hanem a válóleveles gyakorlatot minősíti, de azt sem saját jószántából. Szorult helyzetéből (10,2) ezzel a *közmondással* bújik ki. Fentebb is csak Mózeset idézi (10,6-8), aki kísértői számára a legnagyobb tekintély. Ő persze egyáltalán nem tartja mértékadónak a júdaizmus megalapítóját. Ezt a kérdése is elárulja: „Mít parancsolt *nektek* Mózes?”.

25.

Gyermekeket hoztak hozzá, hogy megérintse őket, de a tanítványok korholták azokat. Jézus mikor ezt észrevette, bosszankodott és rájuk szólt: „Hagyjátok, hogy a gyermekek hozzám jöjjenek ! Ne akadályozzátok őket ! Hiszen ilyeneké az Isten királysága. Bizony azt mondom nektek, aki az Isten királyságát nem úgy fogadja, mint egy gyermek, be nem megy abba”. Ekkor ölébe vette, majd megáldotta őket és rájuk vetette kezét (10,13–6). [Tm 3.]

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert folyton kérdez !)

rájuk vetette kezét = elhessegette őket

1. A szülők azt hitték, hogy az ember fejébe „tölcséren keresztül” is be lehet tölteni az ismereteket.
2. Az emberrel nem történhet semmi, tudtán és akaratán kívül.
3. Jézus nem foglalkozott gyermek-hitoktatással (vö. Mt 19,15).
4. A lélek a kifejlett agyban van.
5. Jézus arra használta fel az esetet, hogy valami fontosat közöljön a tanítványaival.
6. A gyermekek csak a szemléltető eszköz szerepét töltötték be.

26.

Egy hiányod van: Eredj, add el, amid csak van, és oszd el a szegényeknek ! Akkor kincsed lesz a mennyekben. Aztán rajta, kövess engem ! (10,17–23). (vö. Isz 152a/49 – 152b/126)

(A teljes kommentárt lásd Máténál, a 76/a logionnál.)

a kincs = a létrehozott Pneuma

kövess engem = a Fiúságban, a nyilvános működésben

1. A gazdag ifjú azt állítja, hogy ő tulajdonképpen büntelen.
2. Büntelenné csak olyasvalaki válhat, aki újjászületik vízből és Szellemből (vö. Jn 3,5).
3. Ez az illető automatikusan Isten emberi Fiává válik.
4. Egy Emberfi életre nemzett Pneumával rendelkezik.
5. Ez a Pneuma teszi lehetővé azt, hogy minden evilági dolgról lemondjon.
6. A gazdag ifjú tulajdonképpen azt mondja, hogy neki van Pneumája.
7. Ha ez igaz, akkor szét tudja osztani minden vagyonát (vö. Lk 12,33–4).
8. Ekkor semmi akadálya sincs annak, hogy Jézushoz hasonlóan működjön.
9. Ez a működés fogja garantálni a számára az örök életet.

27.

A 10,28–45 kommentálásához lásd Máté 76/a, b, c logionját is.

28/a

Bizony azt mondom nektek, hogyha valaki azt mondaná ennek a hegynek: „Emelkedj fel és hullj a tengerbe !”, ha nem kételkedne szívében, hanem hinné, hogy amit mond, megtörténik, akkor meg is lenne neki. Ezért azt mondom nektek: Akármiért imádkoztok is, higgyétek, hogy már megkaptátok amit kértek, és meglesz nektek ! (11,23–4). [Tm 47., 107.] Isz 123/204

valaki = egy Fiú-aspiráns

ha nem kételkedne szívében = ti a lelketek mélyén nem hisztek nekem

1. Vajon mi az, amit a tanítványok nem hisznek el Jézusnak?

28/b

De ha valamikor imádkozva álltok, bocsássatok meg, ha valaki ellen valamit tartogattok, hogy a ti mennyben lakó Atyátok is megbocsássa a ti botlásaitokat. Ha pedig ti nem bocsátok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket (11,25-6). [Tm 61.]

ti = a Fiú-aspiránsok

imádkozva álltok = közvetlen istenkapcsolatot kívántok

mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket = nem fog létre jönni az áhitott kapocs

1. Ezek a Jelöltek egyáltalán nem büntelenek.
2. Jézus sem volt az, „trónörökös” korában.
3. Ameddig az ember lelkében düh van valaki ellen, addig „megosztott” (vö. Tm 61.).
4. A megosztott lélek el fog sötétülni.
5. Az Atya emberi Fiai teljesen világosak.

29.

A 12,1-12 kommentálásához lásd Máté 78. logionját is + Jn 6,32-59; 15,1-8.

30.

„Miért kísértetek? Hozzatok ide nekem egy dénárt, hadd lássam !” Hoztak, mire megkérdezte tőlük: „Kinek a képe és felirata ez?” A császáré – felelték neki. Mire Jézus így szólt hozzájuk: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené” (12,13-7). [Tm 101.]

Ez egyike azon merényleteknek, melyekből összesen ötöt számolhatunk össze:

1. *A válóleveles gyakorlat* (Mt 5,31-2; 19,1-9; Mk 10,1-12; Lk 18,18)
2. *A felhatalmazottság kérdése* (Mt 21,23-7; Mk 11,27-33; Lk 20,1-8)
3. *A megszállóknak fizetendő adó* (Tm 101., Mt 22,15-22; Mk 12,13-7; Lk 20,20-6)
4. *A hagyományos sógorházasság* (Mt 22,23-33; Mk 12,18-27; Lk 20,27-40)
5. *A házasságtörés büntetése* (Jn 8,1-11)

Jézus elveszejtését már nagyon korán elhatározták (vö. Mk 3,6), és az eleve elítélt Emberfi is tisztában volt a sorsával. Ő már a Nyilvános Működés megkezdése előtt tudta, hogy mi vár reá (vö. Lk 13,31-5). Jézus pusztá léte feleslegessé tette az egész templomi rendszert, hiszen közvetlen istenkapcsolatot hirdetett és demonstrált (vö. Tm 27.). A mértékadók nem szenvedhették, hogy „őutána megy már a világ” (Jn 12,19).

31.

Nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten uralmát? Mikor ugyanis a halottak közül feltámadnak, sem feleséget nem vesznek, sem nőül nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint a mennyekben az angyalok. A halottakat illetően pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-e Mózes könyvében, hogy a csipkebokornál mit szólt az Isten: Én vagyok Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákobnak Istene? Nem halottak Istene az Isten, hanem élőké ! Nagyon eltévedtetek ! (12,24-27). [Tm 21., 115.]

az Írások = a Törvény és a próféták

az Isten uralma = egy lelki- vagy tudatállapot

feltámadás I. = a megvilágosodás, énünk életre nemzése, az örök élet immanens bírása

feltámadás II. = a biológiai halál véget érése, az örök élet transzcendens bírása
olyanok lesznek,

mint a mennyekben az angyalok = a közvetlen istenkapcsolat fogja éltetni őket

halottak I. = olyan élők, akik még nélkülözik a Pneumát

halottak II. = olyasvalakik, akik abba haltak bele, hogy nem hozták létre a Pneumájukat

1. Jézust sarokba akarják szorítani, így szokásához híven támadói fejére olvassa a saját Írásaikat.
2. Jézus nem tartja helyesnek a Törvényt és a prófétákat.
3. Amikor Jézus az Írásokra hivatkozik, vagy idéz belőlük, akkor csak a saját mondandóit igyekszik szemléltetni, a mindenki által jól ismert szövegek segítségével.
4. Jézus ezúttal is megmondja a helyes választ.
5. Jézus nőtlenül állt ki a világ színpadára.
6. Jézusnak közvetlen istenkapcsolata volt.
7. Jézust ez a közvetlen istenkapcsolat éltette (vö. Lk 4,4; Jn 4,32).
8. Jézus örömhíre az, hogy ez a közvetlen istenkapcsolat már itt és most létrehozható.
9. A szaduceusok feladványában „igazi” halottak szerepelnek, olyanok, akik már régen elhaltak.

32.

Szeresd hát az Urat, Istenedet, egész szívedből, egész lelkedből, egész gondolkodásodból, és minden egész erődből! (12,30).

33.

A 13,1–37 kommentálásához lásd Máté 91/a – 91/k logionjait is.

34.

Mialatt ettek, fogta a kenyeret, megáldotta, megtörte, adott nekik és így szólt: „Vegyétek, ez az én testem!” Aztán fogta a poharat, hálát adott, odaadta nekik, s azok mindnyájan ittak belőle. „Ez az én vérem – mondta nekik –, a szövetség vére, mely sokakért ontatik ki” (14,22–4). [Tm 109.]

a szövetség = az Atya és emberi fiai között létrejövő lényegi azonosulás (vö. Tm 107.)

sokakért = minden reménybeli Fiúért (vö. Jn 10,1–16)

1. Ez egy szimbolikus cselekedet, mely Jézus mondanivalójának szemléltetését szolgálta.
2. A kenyér a biológiai élet fenntartásához kell.
3. Az örök életet a mennyei kenyér biztosítja.
4. Az Élet kenyere: Jézus (vö. Jn 6,32–58).
5. Aki ebből a kenyérből eszik, örökké élni fog.
6. Az élő kenyérből bárki ehet (vö. Tm 115., Jn 6,50).
7. Aki eszi az Emberfi húsát és issza véréjét, az Jézusban marad, és ő is abban (Jn 6,56).
8. A tanítvány olyan lesz, mint a mestere (vö. Tm 109.).

35.

Bizony azt mondom nektek, hogy nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből többé addig a napig, amíg az Isten királyságában újra nem ihatok belőle (14,25). [Tm 114.]

(Lásd a János–evangélium 16. és 17. fejezetét is!)

addig a napig = a feltámadásig (vö. Jn 16,22-3)

Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

1. Az Atya királysága nem köthető helyhez, és nem is látható ! (Tm 114.).
2. Az Atya királysága már megjelent Jézusban (vö. Tm 27.).
3. A Tizenkettő ezt nem tudta felfogni...(vö. Tm 23., 36., 42.).
4. Kinek kell fejlődnie: a Mesternek vagy a tanítványainak?

Három vendéglogion Jánostól Márknak

- Én elmegyek s ti keresni fogtok engem, de vétetekben fogtok meghalni. Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek (Jn 8,21). [Tm 58.]
- Gyermekeim, még egy kevés ideig veletek vagyok, keresni fogtok engem, és amiként a zsidóknak már megmondtam, azt most nektek is mondom: Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek (Jn 13,33). [Tm 37.]
- Ahová megyek, oda most nem követhetsz, de utólag követni fogsz (Jn 13,36b)

Az „ahová” az nem a biológiai halál, mert oda a zsidók is mehetnének. (Mennek is, az országbeli halál – az Isten-telenül leélt élet – végállomásaként.) Az „ahová” = az Élet, az Isten Világa. Ide a zsidók nem követhetik, mert nem akarják követni. A Tizenkettő pedig a más felismerésre térés hiányában nem tudja követni őt. Ezzel a ténnyel – tetszik, nem tetszik – szembesülni kell. A tudást még Péter lelkesedése sem pótolhatja (Jn 13,36-8). A Jézussal tartásnak egyedül a gondolkodás a garanciája. Péterben *a gondolkodó embert* avatta boldoggá Jézus (vö. Mt 16,17).

Sajnos, végső soron a tanítványok is zsidónak (= következetlen hívónek) bizonyultak ! (vö. Tm 42., 43., 44., Mk 4,13; ApCsel 1,6).

36/a

Mindnyájan megütköztök majd bennem, és törbe estek, mert írva van: Megverem majd a pásztort és elszélednek a juhok (14,27).

bennem = státusomban

törbe estek = megtorpantok az úton, megreked a szellemi fejlődésetek

mert írva van = ahogy már megírták egy hasonló eset kapcsán ezt a jelenséget

1. Mi volt Jézus státusa?
2. Szokott-e Jézus közmondásokat idézni?
3. Megértheti-e az eseményeket olyasvalaki, aki nem gondolkodik?

36/b

Majd látni fogjátok az Emberfit, amint a Hatalom jobbán ül, s az ég felhőivel eljön ! (14,62). [Tm 112.]

láttni = érteni, felfogni

az ég felhőivel jön = ő is az éghez tartozik, akárcsak a felhők !

36/c

Menjete el az egész világba, s hirdessétek minden teremtménynek az örömhírt: hogy aki hisz és beme

menjete el = miután beleöltöztettek titeket a Magasságból jövő hatalomba (vö. Lk 24,49)
az egész világba = ahová csak tudtok
hirdessétek = szóval és nemes tettekkel
minden teremtménynek = minden embernek, nemzetiségre és nemre való tekintet nélkül
aki hisz = nekem, Jézusnak, aki kinyilatkoztattam a megmentő igéket
bemerítkeznek = vízbe és Szellembe (bűnbánat + gondolkodás)
megmenekül = egy olyan lelki- vagy tudatállapotba kerül, mely immanens értelemben „királyságot” biztosít a számára, „odaát” pedig nem megy ítéletre
el fogják kárhozottatni = felmorzsolják az ördögi Rendszer személytelen erői, kárba megy az élete

36/d

Azokat ellenben, akik hittek, a következő jelek fogják kíséreti: Nevemmel ördögöket fognak kiűzni, új nyelveken fognak szólni, kígyókat emelnek fel, s ha valami halálos mérget isznak, nem fog nekik ártani, gyengélkedőkre vetik kezüket, s azok állapota megjavul (16,17-8).

(Mt 10,1) *(Lásd a Lukács-kommentár 35. logionját is !)*

akik hittek = az örömhírnek, s ezáltal istengyermekké váltak
nevemmel = Emberfiként, hiszen ők is azok lesznek
új nyelveken fognak szólni = teljesen másképp fognak beszélni
kígyókat emelnek fel = veszély nélkül nyúlhatnak hozzájuk

1. Csak arról mondható el, hogy hitt az örömhírnek, aki istengyermekké vált.
2. Egy istengyermek nemes tetteket visz végbe. *(Lásd a Máté-kommentár 26/c-d logionját !)*
3. Jézus maga-választotta neve a státusára utalt.

A Lukács–evangélium logionjai

(A Szellemi Hagyaték párhuzamaival)

1.

A 4,1–13 kommentálásához lásd Máté 1., 2., 3. logionját is.

2.

Az Úrnak Szelleme rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy szegényeknek örömet hirdessek. Ő küldött, hogy szabadítást hirdessek a foglyoknak, szemük megnyílását a vakoknak, szabadon engedjem a szétzúzott szívűeket, hogy kihirdessem az Úrnak kedves esztendejét (4,18–9). [Tm 22., 48., 53., 58., 68., 69., 70.] *Lásd az Isz 57/129-et is !*

az Úrnak Szelleme rajtam = engem az igaz Isten küldött (vö. Jn 7,28–9)

felkent engem = én vagyok (az egyedüli) mértékadó

szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, szellemi perifériára szorított kereső személy

fogoly = aki bűnök rabságában vergődik (vö. Jn 8,31–6)

vak = olyasvalaki, aki nem lát, de szeretne

szétzúzott szívű = érzékeny lelkiismeretű személy

az Úr kedves esztendeje = a Nyilvános Működés időtartama, mikor testben jelentheti ki magát (vö. Tm 27.)

1. Hol és mikor kenhette fel az Atya Jézust?
2. Mi lehetett az elküldés feltétele?
3. Hol van az Isten királysága?
4. Szám szerint hány emberhez jöhetett Jézus? (vö. Tm 22., Jn 10,16).
5. Hogyan mentheti meg őket?
6. Kik a menthetetlenek?

3.

Egy próféta sem kedves a maga hazájában (4,24). [Tm 30.]

Jézus itt egy közmondást idéz !

4.

Az igazságot mondom nektek: Izráelben sok özvegyasszony volt... de közülük egyhez sem küldték Illést, csak a szidoni Szareptába, ahhoz az özvegyasszonyhoz. Elizeus próféta idejében is sok poklos volt Izráelben, mégsem tisztult meg senki közülük, csak a szír Námán (4,25–30). [Tm 22., 42., 43., 44.]

Izráel = a zsidók országa

zsidó = következetlen hívó (vö. Tm 42.)

a szidoni Szarepta = Izráel határain kívüli pogány terület

a szír Námán = egy nem zsidó személy

5.

Az 5,20–6 kommentálásához lásd Márk 3. logionját is.

6.

Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, csak azoknak, akik rosszul vannak. Nem azért jöttem, hogy igazságosokat, hanem hogy vétkezőket hívjak, hogy más felismerésre térjenek (5,31–2).

az orvos = Jézus

az általános gyógy mód = a más felismerésre térés

az egészségesek = akik nem éheznek és szomjaznak az igazságot

akik rosszul vannak = az érzékeny lelkiismeretűek

igazságosok = akik a Törvény szerinti megigazulás útját járják

vétkezők = akik tudatlanságukban vagy készakarva megszegik a vallási előírásokat

más felismerésre térés = szembesülés a helyes isten- és világgéppel

1. A nagy többség „egészséges”.
2. Ezek nem érzik szükségét a megmentődésnek, mert biztonságban érzik magukat.
3. Ezt a hamis biztonságérzetet a rossz isten- és világgép okozza.
4. A rossz isten- és világgépet a Sátán sugallatára az egyház rajzolta meg.
5. Az egyház Evilág Urát és teremtőjét szolgálja.
6. Az érzékeny lelkiismeretűek tudják, hogy „itt valami nagyon nincs rendben”.
7. Fejétől büzlük a hal !
8. Jézus csak a vétkezőkkel tud szót érteni.
9. Az „egészségesek” alkalmatlanok az örömhír befogadására.
10. Az „egészségesek” és a vétkezők között lelkületbeli különbség van.
11. A Törvény alapján – erkölcsi-etikai síkon – nem lehet megigazulni.
12. A nagy többség el fog kárhozni. (Lásd a Márk-kommentár 37. logionját !)

7.

Az 5,33–9 kommentálásához lásd Máté 31/a – b logionját is.

8.

Boldogok a szegények, mert övék az Isten királysága (6,20). [Tm 53.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

szegény = a Szellem által szegény, Lelki szegény

Azokról a kereső személyekről van szó, akik a vallási perifériára szorultak (vö. Tm 15., 22., 48., 53., 68., 69., 70., 76.).

9.

Boldogok, kik most éheznek, mert ki fogják őket elégíteni (6,21a). [Tm 70.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

éhező = olyasvalaki, aki személyesen érintett

1. Mire éheznek az illető?
2. Ki fogja kielégíteni őt? (vö. Tm 109.).

10.

Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok (6,21b). [Tm 48., 53., 68., 69., 70.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

1. Csak az sír, aki elégedetlen a sorsával.
2. Az ilyen ember választ fog keresni az élet nagy kérdéseire.
3. Az igazság szelleme válaszolni fog neki (vö. Jn 14,16-7; 14,26).

11/a

Boldogok vagytok, ha az emberek gyűlölnék titeket, ha kirekesztenek titeket, ha szidnak, s ha neveteket, mint valami rosszat, kivetik, az Emberfiért (6,22). [Tm 68.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

az emberek = a világ fiai

az Emberfiért = a jézusi státusért

1. Aki istengyermeki státusba kerül, annak Jézuséhoz hasonló sorsa lesz.
2. A jóban és a rosszban is osztozni kell.
3. Egy „király” csak üldözések közepette uralkodhat ! (vö. Jn 15,18-25).

11/b

Örüljete azon a napon, repessetek, mert nagy a béretek a mennyben. Hiszen ugyanígy cselekedtek a prófétákkal atyáitok (6,23). [Tm 51., 89.]

azon a napon = amikor méltók lesztek az istengyermeki státusra (Lásd az előző logiont !)

a bér = az immanens királyság és az örök élet (vö. Mt 19,27 – 20,16; Jn 4,36-8)

próféták = Isten állítólagos küldöttei, akik nélkülözték az atyai felhatalmazást
(Lásd a 2. logiont és az Isz 57/129-et !)

atyáitok = elődeitek

1. Az a nap egyszer eljő ! (vö. Tm 89.)
2. A mennyben csak egyféle bérezés van ! (Lásd Máténál a 39/b logiont is !)
3. A prófétákat üldözték, legtöbbjüket meg is ölték.
4. A prófétákban nem volt meg az Élet (vö. Tm 51.).

12/a

Ellenben jaj nektek, gazdagoknak, mert oda van vigasztalásotok (6,24). [Tm 2., 71.]

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

gazdag = földi javakban bővelkedő, mammont szolgáló személy
oda van vigasztalásotok = nincs szívetek, amivel fogadni tudnátok azt

1. Hol jár a gazdag ember esze? (vö. Isz 155/50).
2. A földi javakhoz aggodalom, félelem és remény kapcsolódik (vö. Isz 136/221).
3. Hogyan szól a legfőbb parancsolat? (vö. Mk 12,29–30).

12/b

Jaj nektek, kik most beteltetek, mert éhezni fogtok ! (6,25a). [Tm 2., 71.]

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

beteltetek = földi javakkal

éhezni fogtok = mert nem lesz „szátok” (Pneumátok) a mennyei eledel fogyasztására

1. Mikor és hol fognak éhezni, akik most beteltek?

13.

Jaj nektek, kik most nevettek, mert gyászolni és sírni fogtok ! (6,25b) [Tm 2., 71.]

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

nevettek = boldogok vagytok

gyászolni és sírni fogtok = elhalt szívetek és hiányzó Pneumátok miatt

14.

Jaj nektek, ha minden ember szépet mond felőletek, mert ugyanígy cselekedtek atyáitok a hamis prófétákkal (6,26). (Lásd a *Máté-kommentár* 5 – 14. logionjait is !)

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

minden ember = a világ fiai

atyáitok = elődeitek

hamis próféta = isteni felhatalmazást nélkülöző, hivatalos vagy önjelölt mértékadó

1. Felhatalmazást csak a tudás adhat (vö. Jn 3,11–3).
2. Akinek nincs felhatalmazása, az nem tud igazat mondani.

15/a

Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda kegyelem *van bennetek*? A vétkezők is szeretik azokat, akik őket szeretik. Ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, micsoda kegyelem lakik bennetek? A vétkezők is ugyanezt teszik (6,32–3). [Tm 13.]

Itt válik nyilvánvalóvá a homályos „kegyelem” kifejezés jézusi jelentése. Kegyelem = lelkiület.

15/b

Úgy tegyetek jót, úgy kölcsönözzetek, hogy vissza semmit se várjatok. Akkor sok lesz a béretek, és a Magasságos fiainak fognak nevezni, mert ő jóságos a hálátlanokhoz és a rosszakhoz is. Irgalmasok legyetek, mint Atyátok irgalmas (6,35c). [Tm 13., 96., 107.]

úgy tegyetek jót = ti, istengyermekek, a nyilvános működés során

úgy kölcsönözzetek = majd, ha lesz miből (vö. Tm 96.)

sok lesz a béretek = annál több, minél inkább így tesztek (Lk 6,38)

a Magasságos fiainak fognak nevezni = rólatok fognak következtetni az igaz Istenre

1. Nemes tetteket csak istengyermekként lehet véghez vinni.
2. Csak az kölcsönözhet, akinek van pénze.
3. Ez a pénz egy el nem avuló erszényben van (Lk 12,33b)
4. Hol található ez az erszény? (Tm 2., 71.)

16.

A tanítvány nincs a tanító felett. Mindenki olyan lesz, mikor helyreigazítják, mint a tanítója (6,40). (Tm 109.)

a tanítvány = Fiú-aspiráns, lett legyen férfi vagy nő (vö. Tm 115.)

a tanító = Jézus

mikor helyreigazítják = a teljes megvilágosodás napján (vö. Tm 89.)

17.

Miért hívtok így engem: Uram ! Uram ! ha nem teszitek meg, amit mondok? (6,46).

Jézus itt a más felismerésre térést kéri számon !

18.

A 7,1–10 kommentálásához lásd Máté 27. logionját is.

19.

A 7,24–30 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 45. és 79. logionját is.

20.

Így kapta meg igazolását a bölcsesség, összes gyermekeitől (7,31–5).

Magatartásukból következtetni lehet az eszükre...

21.

A magvetőről szóló példabeszéd. [Tm 8.]

22.

A 8,10 kommentálásához lásd Máté 49/a logionját és Márk 10/a logionját is. [Tm 62.]

23.

Térj vissza házádba, s beszéld el ott mindazt, amit Isten tett veled (8,39).

A Fiú semmit sem tehet magától... (vö. Jn 5,19).

24.

Ne sírjatok ! Nem halt meg, hanem szunnyad (8,52).

25.

Hát ti kinek mondtok engem? – kérdezte tőlük. Megszólalt Péter: „Az Isten Felkentjének”. Ő erre keményen rájuk parancsolt, hogy ezt senkinek meg ne mondják (9,18–21).

26.

Az Emberfinek sokat *kell szenvednie*, s *kell*, hogy a vének, főpapok és írástudók elvessék őt a próbán, majd megöljék, de a harmadik napon fel fog támadni (9,22). [Tm 66.]

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusára utal

kell = elkerülhetetlen, itt, a Sötétség és Hazugság Birodalmában

vének, főpapok, írástudók = formális tekintélyek

próba = a hagyományos isten- és világkép alapján való megítélés, az egyetemes üdvtörténetbe való beilleszthetőség mérlegelése

megöljék = kizárják a csak biológiailag élők sorából

27.

A 9,23–7 kommentálásához lásd Máté 64. logionját is.

28.

Óh, hitetlen, kifícamodott nemzedék, meddig leszek még veletek, és meddig kell hordoznom titeket? (9,41).

hitetlen = Jézus szavainak nem hívó, tetteiből jó következtetést le nem vonó

kifícamodott = (gondolatilag) teljesen rossz úton járó

meddig leszek még veletek = vajon van-e értelme a tanítgatásnak

meddig kell hordoznom titeket = vajon tudok-e még valamit is átadni

29.

A 9,46–8 kommentálásához lásd Máté 67. logionját is.

30.

A 9,57–8 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 87. logionját is.

31.

Egy másikhoz így szólott: „Kövess engem !”. De az így felelt: „Engedd meg, hogy előbb elmenjek, s eltemessem az atyámat”. De ő ezt mondta neki: „Hagyd a holtakra, hogy eltemessék halottaikat. Te meg eredj és vidd szét az Isten királyságának hírét”. (9,59–60).

kövess engem = gyere velem, és tanuld el tőlem: hogyan lehetsz királlyá

holt = csak biológiailag élő, a Pneumát nélküli személy

halott = olyasvalaki, aki abba halt bele, hogy nem hozta létre a Pneumáját

1. Jézus a Tizenkettőn kívül másokat is szeretett volna beemelni tanítványai sorába.
2. Nem mindenki követte első szóra Jézust.
3. A júdaizmusban igen hangsúlyos a holtak tisztelete.
4. Az illető csak be akarta tartani a magától értetődő ősi hagyományt.
5. Jézus olyan választ adott neki, ami megbotránkozást keltett az emberekben.
6. Jézus nem törekedett népszerűsége. (Lásd a 14. logiont !)
7. A halottakkal már nincs mit kezdeni.

32.

Megint más szólott: „Követni foglak uram, de engeddd meg, hogy előbb búcsút mondjak az otthoniaknak”. Jézus ezt felelte: „Senki sem alkalmas az Isten királyságára, aki, miután kezét az eke szarvára tette, hátratekint” (9,62).

33/a

A 10,1–12 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 13. és 74. logionját is.

33/b

...és az úton senkit se köszöntsetek (10,4b).

köszöntés = tisztelgés mások formális tekintélye előtt

Az útkészítőként előreküldött tanítványoknak azért nem szabad köszönteniük senkit, mert az ő tekintélyük valódi, hiszen tudáson alapul. Ők már tudják, hogy Jézusban eljött az Isten királysága.

34.

Aki rátok hallgat, énram hallgat, Aki titeket elvet, engem vet el. Aki pedig engem vet el, azt veti el, aki küldött engem (10,16). [Tm 109.] (Mt 18,5; Mk 9,37; Lk 9,46–8)

35/a

Visszatért a Hetvenkettő s örömmel beszéltek: „Uram, a te neved által még az ördögi szellemek is alánc vannak vetve”. Ő azonban ezt felelte nekik: „Figyeltem a Sátánt, amint villámként esett alá az égből. Lássátok, fennhatóságot adok nektek, hogy kígyókon és skorpiókon s az ellenség minden hatalmán tapossatok, úgyhogy semmi sem fog nektek ártani. De annak ne örüljete, hogy a szellemek alánc vannak rendelve, annak örüljete, hogy a nevetek a mennyekben be van írva” (10,17–20).

(Lásd a Márk-kommentár 36/d logionját is !)

a te neved által = Isten emberi Fiára hivatkozva (vö. Mt 10,1)

a Sátán = a júdaizmus bírói istenképe szerint egy mennyben levő ügyvéd, aki jogosan teheti próbára az embert

villámként esett alá az égből = fényesen beigazolódott, hogy ez nincs így; ő Gonosz

fennhatóságot adok nektek = akkor, ha ti is Isten emberi Fiaivá váltok

de annak ne örüljete... = mert ez *a lelkiület* eltorzulásához vezethetne (vö. Lk 9,54–6)

nevetek a mennyekben be van írva = odafent már számon tartanak benneteket

1. A villám nem tud visszamenni az égbe...

35/b

Abban az órában, a Szent Szellemtől indítva ujjongott: „Vallást teszek melletted Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy te ezeket a bölcsek és eszesek elől elrejtetted, a kiskorúaknak azonban leleplezted. Valóban, Atyám, így találkozott az a te tetszéseddel. Mindent átadott nekem az én Atyám. Senki sem ismeri, ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, csak a Fiú, és aki elől a Fiú a leplet el akarja vonni” (10,21-2). [Tm 3., 4., 62.]

abban az órában = a Hetvenkettő beszámoló idején

a Szent Szellemtől indítva = logikusan kikövetkeztetve

a bölcsek és eszesek = a formális tekintélyek, akiknek a felhatalmazása „emberektől van”, és akik egymásnak adják a dicsőséget (vö. Jn 5,41-4)

a kiskorúak = a kérdező-kereső emberek, akik újjászülettek és más felismerésre tértek

mindent = minden tudást, amit a homo sapiens felfoghat

1. A Fiú valakiket fel akar világosítani mindenről (vö. Tm 109.).
2. Ki ez a Fiú?
3. Hol van ez a Fiú?
4. Mikor találkozhatunk vele?
5. A kinyilatkoztatás titkait nem lehet tölcserrel beletölteni az emberek fejébe.
6. A kinyilatkoztatás vételéhez kell egy „érzékszerv”.
7. Kik elől lehet csak elvonni a leplet? (vö. Tm 70.).

35/c

Ezután hátrafordult a tanítványaihoz és külön ezt mondta nekik: „Boldog az a szem, amely azt látja, amit ti láttok ! Mert azt mondom nektek, hogy sok próféta és király akarta látni, amit ti láttok, de nem látta meg, hallani, amit hallotok, de nem hallotta meg” (10,23-4).

a tanítványaihoz = a Tizenkettőhöz

a szem = a belső fül, a szív, az értő érzékszerv, a lelkiület, mely az agyban fejlődik ki

láttni, hallani = felfogni, érteni

próféta = Isten állítólagos szócsöve, tolmácsa

király = egyeduralkodó, törvényhozó, bíraskodó, formális tekintély, hivatalos hatalmasság

1. A Tizenkettő mindegyike Fiú-aspiráns volt.
2. Egy Fiú-aspiránsnak már alakulgat a „szeme”.
3. Az önjelölt mértékadó vakok.
4. Egy vak nem láthat semmit.

36.

Márta, Márta, sok mindenre van gondod, és az zaklatottá tesz. De kevés a szükséges, valójában csak egy. Mária a jó részt választotta, és azt el nem veszik tőle (10,38-42). [Tm 20d.]

a szükséges = énünk életre nemzése (vö. Tm 115.)

1. Saját nyugalmunkat csak mi magunk teremthetjük meg.
2. Lelki békénk egy választáson múlik.
3. Egy a fontos: a királyi levés (vö. Tm 82a, Mt 6,33).

37.

A 11,1-4 kommentálásához lásd Máté 20. logionját is.

38.

Azt mondom nektek: kérjétek és adni fognak nektek, keressetek és találni fogtok, zörgessek és megnyitvatnak majd nektek. Mert mindenki kap, aki kér, talál, aki keres, és a zörgetőnek meg fognak nyitni... Ha tehát ti, akik rosszak vagytok, jó dolgokat tudtok adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog mennyből való Atyátok Szent Szellemet adni azoknak, akik tőle kérnek (11,9–13). [Tm 1., 40., 57., 95.] (Lásd a 84. logiont is !)

nektek = Fiú-aspiránsoknak

aki meg fog nyitni = az Atya

rosszak vagytok = az emberben alapvetően egy sátáni program munkál (vö. Jn 8,41–44).

mennyből való Atyátok = aki csupa szeretet, mert csak-jó, „de” és „ha” nélkül

a Szent Szellem = az ész, az értelem (vö. Tm 40.)

1. A keresők nagyon kevesen vannak (vö. Tm 22.).
2. Nekünk nem a megmenekültek számával kell foglalkozni (vö. Lk 13,23–4).
3. A kérés, keresés és zörgetés szellemi síkon történik (vö. Tm 95.).

39.

Elpusztul minden királyság, mely önmagával meghasonlik, ház a házra dől benne. Ha a Sátán is meghasonlik önmagával, hogyan áll majd meg királysága ? Mert azt mondjátok, hogy én Belzebubbal üzöm ki az ördögi szellemeket. Na, ha én Belzebubbal üzöm ki az ördögi szellemeket, fiaitok kivel üzik ki ? Ezért ők lesznek bírítok. Ha pedig Isten ujjával üzöm ki az ördögi szellemeket, akkor már el is jött hozzátok az Isten királysága. Ha a felfegyverzett erős vitéz védi udvarházát, békességben van a vagyona. De ha nálánál erősebb törne rá és legyőzné, az el fogja venni teljes fegyverzetét, melyben bízott, és a tőle elvett martalékot széjjel osztja. Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, széjjelszór (11,14–23). [Tm 34., 99.] (Lásd a Máté-kommentár 44/a logionját is !)

királyság = Isten Országa, ill. a Sátán Országa, tehát egy-egy belsőleg homogén egység

ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

ők lesznek bírítok = ítéletet fognak mondani rólatok

Isten ujjával üzöm ki... = a bennem lévő, tudással felvértezett lélek erejével

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a felfegyverzett erős vitéz udvarháza = a Sátán által megszállt ember lelke, mely megosztott, s így sötét (vö. Tm 61.)

a nálánál erősebb = Isten egy emberi Fia vagy Leánya

1. Homogén lelkületre kell szert tenni, különben elbukunk (vö. Tm 15., 21., 22., 26., 29., 46., 48., 60., 61., 90., 107.).
2. Jézus feltételezi, hogy az utókor majd folytatja az ördögűzést, az ő nevében.
3. Ha Jézus az ördöggel cimborál, akkor ez a majdani tevékenység lehetetlen lesz.
4. El lehet venni az erős vitéz teljes fegyverzetét (vö. Iz 49,24–5).
5. A megszállt emberekből ki lehet űzni az ördögöt.
6. Ez csak Jézus nevében (státusában), tehát: Fiúként vihető végbe.

40.

A 11,24–6 kommentálásához lásd Máté 46. logionját is.

41.

Boldog a méh, amely téged hordozott, és boldogok az emlők, melyeket szoptál. Ő azonban ezt felelte: „Bizonyára azok boldogok, akik hallják és megőrzik az Istennek beszédét”. (11,27–8). [Tm 80.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
hallják = felfogják az eszükkel
megőrzik = annak értelmében cselekednek

1. Aki méltó a „boldog” jelzőre, az büszke lehet magára.
2. A Szellemi Hagyatékban Jézus „áldottra” pontosítja a „boldogot”.
3. A bekiabáló tkp. azt mondja: „Erre az emberre büszke lehet az anyja”.
4. Ez a kijelentés természetesen dicséret a fiú számára is.
5. Jézus nem teregeti ki a családi szennyest, ehelyett egy általános érvényű dolgot mond.
6. A szóban forgó logionban az édesanyja is benne lehetne.
7. A bekiabáló asszony benne van a jelzett körben.
8. Ez az asszony – ott és akkor – Jézus anyjává lépett elő, a Lk 18,29–30 értelmében.
9. Jézus – ott és akkor – kapott egyet a „százannyi” anyából.
10. Jézus édesanyja azt gondolta, hogy a fia nincs magánál (vö. Mk 3,21).
11. Mária nem volt büszke magára, így nem is lehetett „boldog”.
12. Jézus nem hagy kétséget afelől, hogy igazi anyjának az istent tekinti (vö. Tm 102.).
13. Ez az Élet-adó anya büszke a fiára: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned van gyönyörűségem ! (Mk 1,11).
14. Jézusnak csak ez számított !

Jézus kétszer születettnek vallotta magát ! (vö. Isz 172b/207).

42.

Senki sem gyűjt azért mécsest, hogy valami rejtett helyre tegye, azért se, hogy a véka alá helyezze, hanem, hogy a mécslábra állítsa, hogy a belépők lássák sugárzását. A test mécsese a szemed. Ha szemed *egyszerű*, egész tested világos, de ha rossz volna szemed, egész tested sötét lesz. Nézz utána, hogy a benned levő világosság sötétséggé ne váljék. Ha tehát tested egészen világos, és nincs benne sötét rész, oly világos lesz mindenestől, mintha egy mécses sugaraival megvilágítana téged (11,33–6). [Tm 23., 32., 49., 61.]

a test = olyan hústest, amelyben még benne van a kicsírázni képes Pneuma–mag

a szem = a „másik” fül, a szív, az értő–érzékszerv, mely az agyban van

az egyszerű szem = a homogén lelkület (vö. Tm 61.)

a rossz szem = a megosztott lelkület, mely törvényszerűen a sötétség felé húz

nézz utána = legyen gondod rá

a benned levő világosság = az Élet–képes Pneuma–mag

sötétséggé ne váljék = el ne haljon

ha tehát tested egészen világos = mert homogén lelkület van benned

1. A kicsírázni képes Pneuma–magot alanyi jogon birtokolja a homo sapiens.
2. Erről a Kincsről nem minden ember tud (vö. Tm 110.).
3. Ez az Élet–adó mag el is sorvadhat.
4. Csak a teljesen homogénná vált lélek tud fényel telítődni.
5. Jézus követésének a totális önmehtagadás a feltétele (vö. Mt 16,24).
6. A megvilágosodott ember egy „fénylény” (vö. Tm 23.).
7. A fénylények fényből születnek, fényből vannak és a fény élteti őket (vö. Tm 49.).
8. A fény a megvilágosodott ember belsejéből tör elő.
9. A királyság bennünk van, és nem is lehet máshol (vö. Lk 17,20–1).
10. A megvilágosodott emberről sugárzik a fény.
11. A megvilágosodott emberre rá van írva, hogy ő az Atya fia (vö. Tm 2.).

43.

Na, ti farizeusok is megtisztogattjátok a pohárnak vagy a tányérnak külsejét, de a belsőtök hemzseg a ragadozástól és rosszaságtól. Esztelenek ! Nem ugyanaz készítette-e a belsőt is, aki a külsőt készítette? Ne így cselekedjete. A bennlevőket adjátok könyöradománynak, s egyszerre mindenitek tiszta lesz (11,39–41). [Tm 90.]

(Lásd az Iszlám Hagyomány 109/53 és 114/61 logionját is !)

farizeus = formális tekintély, mértékadó személyiség

pohár vagy tányér = az ember lelke, azaz egy olyan „edény”, ami képes felfogni a Dolgokat, s így teljesen megtelni szent Szellemmel (vö. Tm 61.)

belsőtök hemzseg

a ragadozástól és a rosszaságtól = valójában világi vágyak mozgatnak titeket

a külső = a látszat, az a kifelé mutatott kép, amit mi magunk teremtünk meg; az imázs

a bennlevőket adjátok

könyöradománynak = irgalomból cselekedjete !

44.

Jaj néktek, farizeusoknak, mert tizedet adtok a köményből, a rutából és mindenféle főzelékből, de elmellőzitek az ítéletet és az Isten szeretetét. Ezeket meg kellene tennetek, amazokat el nem hanyagolnotok (11,42).

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

ítélet = következtetés levonása egy gondolkodási folyamat során

az Isten szeretete = a szellemben és igazságban való imádás (vö. Jn 4,23–4)

45.

Jaj nektek, farizeusoknak, mert a zsinagógákban az első ülést és a piacokon a köszöntéseket szeretitek (11,43).

köszöntés = tisztelgés a formális tekintély előtt, a (nem létező) tudás előtti meghajlás

Aki abban a hiszemben van, hogy ő tudós ember, az nem válik keresővé, így nem is fog találni.

46.

Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a felismerhetetlen sírok: az emberek rajtuk járnak, de nem tudnak róla (11,44).

Csak azért mennek utánatok, mert nem tudják, hogy halottak vagytok.
(Isz 80/50,2).

47.

Jaj nektek is, törvénytudóknak, mert nehezen hordozható terheket raktok az emberekre, de ti magatok ujjatokkal sem érintitek a terheket (11,46). [Tm 38., 91., 103.]

(Lásd a Máté-kommentár 82/a logionját is !)

törvénytudó = a mózesi törvényeket magyarázó és továbbfejlesztő személy; „igazságos”

nehezen hordozható teher = a mindennapi életet aprólékosan szabályozó vallási előírások
„a” *teher* = a törvénytudók feladata, vagyis az istenes dolgokon való gondolkodás

1. Vannak nehezen hordozható terhek, és olyanok is, amik könnyűek (vö. Tm 91.).
2. Az emberek inkább a nehezeket hordozzák.
3. Az emberek a könnyű terhet másokra bízzák.
4. Aki törvényhozással és bíráskodással foglalkozik, az menthetetlen.
5. Jézus szerint még a júdeai vallási arisztokrácia sem tartja be a törvényt (vö. Jn 7,19b).

48.

A 11,47–8 kommentálásához lásd Máté 89. logionját is.

49.

A 11,52 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 38. logionját is.

(A Lukács–evangélium 12. fejezete a mátéi Hegyi beszédhez hasonlóan különböző mondani-valójú logionok halmaza. A mondások sorrendje nem a jézusi logikára utal, sokkal inkább szerkesztői összeállásra.)

50.

Minden dologról le hull egyszer a lepel, akárhogy leplezzék is, nincs elrejtett dolog, amely utóbb ismertté nem válnék (12,2). [Tm 4.]

51.

Úgy szölok hozzátok, mint barátaimhoz: Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, s azon túl többet nem tehetnek veletek. Megmutatom nektek, kitől féljete. Féjete attól, akinek azután, hogy megöl, hatalma van arra, hogy a gyehennára vessen. Igen. Azt mondom nektek, ettől féljete (12,4–5). [Tm 55., 59.]

Jézus barátai = azok, akik megteszik azt, amit parancsol nekik (vö. Jn 15,14)

azok, akik a testet megölik = az emberek fiai, evilág szolgálói

azután, hogy megöl = országbeli értelemben

gyehenna = evilág, „a külső sötétség”, ahol csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni

akinek hatalma van arra,

hogy a gyehennára vessen (bárkit) = Evilág Ura és teremtője, a Sátán

ettől féljete = tudniillik: az országbeli haláltól

1. A Sátán személyes létező.
2. Evilág Ura a saját Birodalmában tartózkodik.
3. Hatalma van felettünk.
4. Őt nem lehet megölni.
5. Félni kell tőle. (Mindaddig, amíg Jézushoz hasonlóan le nem győztük őt magunkban, vö. Tm 99.).

52.

Ugye, hogy öt verebet árulnak két fillérért? Mégis közülük egyet sem felejt el az Isten. A ti fejeteknek meg még a haja szála is mind számolva vannak. Ne féljete! Különbek vagytok, mint sok veréb (12,6-7).

vagytok = lesztek, lehettek

A Gondviselés csak az istengyermekek viszonylatában tud működni !

53.

Azt mondom nektek, hogy az Emberfi mindenki mellett vallást fog tenni az Isten angyalai előtt, aki mellette vallást tesz az emberek előtt. De azt, aki engem az emberek előtt megtagad, Isten angyalai előtt meg fogják tagadni (12,8-9). [Tm 89.]

az Isten angyalai = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói, égi tolmácsok
vallást tesz mellette = aki Jézushoz hasonlóan elindul a Fiúvá válás útján (vö. Mt 7,21)

54.

Mindenkinek, aki az Emberfi ellen szót emel, el fogják engedni azt, de annak, aki a Szent Szellem ellen szól káromlást, nem fogják azt elengedni (12,10). [Tm 43.]

55.

Ha a zsinagógák, fejedelmek, hatóságok elé visznek majd titeket, ne legyen amiatt gondotok, hogy mivel védekezzetek, vagy mit szóljatok, mert a Szent Szellem abban az órában meg fog titeket tanítani arra, amit mondanotok kell (12,11-2).

a Szent Szellem = az Ész, az Értelem, a Logosz

56.

„Tanító, mondd meg a testvéremnek, ossza meg velem az örökséget.” Ezt felelte neki: „Ember, ki tett engem fölétek bírónak vagy osztónak?” (12,13-4). [Tm 73.]

1. Jogos volt-e a kérdés?
2. Az osztó igazságosság nem Jézus asztala.
3. Miért nem?
4. Kik szakosodnak az osztó igazságosságra?
5. Az Atya fiainak milyen igazságosságot kell keresniük? (vö. Mt 6,33).
6. Miért nem akar Jézus bírónak válni?
7. Jézus a legegyszerűbb jogi esetet sem vállalja fel !
8. Ki tehetné volna Jézust osztónak?
9. Az Atya nem tette azzá.

Ez az élet-világ az igazságtalanságra épül, itt tehát nem lehet rendet tenni, s nem is érdemes ezen fáradozni. Jézus nem egy önjelölt társadalmi reformer (mint pl. Bemertő János), és nincs is felhatalmazása arra, hogy ilyen értelmű igazságosságot szolgáltatson. Nem ezért „jött”, s nem is ezért küldték. Ő az Isten igazságosságát szemléltette és gyakorolta. A bíraskodás a hivatalos mértékadók kedvenc foglalatossága, ám ők is csak a tulajdonképpeni feladatuk helyett gyakorolják azt (vö. Mt 23,2). Jézus a homogén lelkiületét félti, mert az effajta igazságszolgáltatás más embert csinálna belőle.

57.

Vigyázzatok, tartózkodjatok minden kapzsiságtól, mert senkinek sem abból támad az Élete, amiből feleslegesen sokja van, nem a vagyona adja az Életet (12,15). [Tm 2., 71.]

az Élet = az igazi, az örök

58.

Az esztelen gazdagról szóló példabeszéd kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 63. logionját is.

59.

Ne aggodalmaskodjatok lelketekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel öltöztessétek. Mert a lélek több az eledelnél, és a test az öltözetnél... Azt se kérdezzétek, hogy mit egyetek, mit igyatok, s félelem és remény közt ne lebegjétek. Mert mindezekre csak a világ nemzeteinek törekvése irányul: a ti Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van. Ellenkezőleg: az ő királyságát keressétek, ama dolgokat majd hozzáadják nektek a királysághoz. Ne félj kis nyájacska, mert Atyátok úgy látta helyesnek, hogy a királyságot nektek adja (12,22–32).

[Tm 22., 35., Jn 10,16; Isz 132/113]

a lélek több az eledelnél = nemcsak kenyérral él az ember (vö. Mt 4,4)

a királyság = egy lelki- vagy tudatállapot

kis nyájacska = a világtörténelem során fellépő Fiúk és Leányok (vö. Jn 10,16)

Gondviselés csak az istengyermekek számára van !

60.

Adjátok el vagyonotokat, és adjátok oda könyöradományul. Szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, ki nem fogyó kincset a mennyekben, ahová tolvaj nem fér, és ahol moly meg nem rágja. Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is (12,33–4). [Tm 44., 96.]

a vagyon = a hamis mammon, a földi javak

el nem avuló erszény = korlátlan lehetőségek, melyeket a királyság biztosít (vö. Tm 82.)

ki nem fogyó kincs = a létrehozott Pneuma

a mennyekben = szellemi síkon, az isteni szférában

a szív = az ember lelke, legbenső valója, ő maga

1. Pusztán a vagyon szétosztásával nem lehet megszerezni a kincset.
2. Csak az képes szétosztani a vagyonát, aki már szert tett az el nem avuló erszényre.
3. Hogyan lehet szert tenni rá? (vö. Tm 110.).
4. A lélek az agyban van.
5. A kincseskamra a szív ! (vö. Tm 44.).

61/a

Derekatok felövezve legyen, és lámpásotok égjen ! (12,35). [Tm 104.]

a lámpás = a „szem”, a „másik” fül, a Pneuma

61/b

Ti meg azokhoz az emberekhez legyetek hasonlók, akik urukat visszavárják. Ezeknek arra van gondjuk, hogy bármikor kerekedik is fel uruk a menyegzőből, amikor eljő és kopogtat, tüstént megnyissanak neki. Boldogok azok a rabszolgák, kiket az úr, amikor megjő, ébren talál. Bizony azt mondom nektek, hogy körülkötöti magát, asztalhoz fekteti őket, hozzájuk lép és felszolgál nekik. Akár a második, akár a harmadik órváltáskor jönne is meg, ha úgy találja őket, boldogok azok. Azt pedig tudhatjátok, hogy ha a gazda ismerné az órát, hogy mikor jő el a tolvaj, nem hagyná neki átvájni a házát. Ti is legyetek arra készen, hogy amely órában nem gondoljátok, akkor jön el az Emberfi (12,36–40). [Tm 20., 104., 114.]

ti = Fiú-aspiránsok

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat kiszolgáljon

amely órában nem gondoljátok = meglepetésszerűen

az Emberfi = a bennünk lakozó istengyermek (vö. Tm 71.)

61/c

Ki hát akkor a hűséges és eszes sáfár, kit ura cselédjei fölé azért helyez, hogy a kellő időben kiadja nekik a lisztrészüket? Boldog az a rabszolga, akit ura, mikor megjő, így cselekedve talál. Igazán mondom nektek, minden vagyona fölé fogja állítani. De ha az a rabszolga így szól szívében: Késik még uram az eljövettel, és verni kezdi a legényeket és rabszolgákat, eszik, iszik és részegeskedik, majd egy napon, amelyen nem várja, egy órában, melyről nem tud, megérkezik annak a rabszolgának az ura és kettévágatja azt, a részét meg a hitetlenek közt osztja ki (12,42–6).

(Lásd a Máté-kommentár 91/k logionját is !)

rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat szolgáljon (vö. Mt 20,26–8)

a hűséges és eszes sáfár = aki szívvel-lélekkel és örömmel végzi a dolgát

az úr = az Atya

a cselédek = mindazok, akiket az Atya vonz (vö. Jn 6,43–4)

a kellő időben = az az „üdvörténeti” időszak, mikor a nyilvános működés sora rajta van

a lisztrész = a mennyei kenyér alapanyaga

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

mikor megjő = amikor a Szent Szellem teljesen eltölti a sáfár lelkét

minden vagyona fölé állítja = uralkodóvá, királlyá teszi őt (vö. Tm 1.)

így szól szívében = elhiteti magával

késik még az uram = ráérek még a Dolgokra

részegeskedik = eltelik a világ javaival

részét a hitetlenek közt osztja ki = nem nyer felhatalmazást

1. Mi is lehetünk hú és eszes sáfárok !
2. Az ilyen felismeri a maga idejét.
3. Ezt az időt a nyilvános működésre szánja.
4. Ha így tesz, akkor meg fog érkezni hozzá az ura.
5. Aki nem készül az érkezésére, az evilág szolgájává válik (vö. Jn 8,34).
6. Akit kettévágnak, az meghal (országbeli értelemben).

61/d

Az a rabszolga, aki ismerte urának akaratát, de nem készítette azt el, illetőleg nem tette meg, sok verést kap, aki ellenben nem tudta, de verésre méltó dolgokat tett, kevesebb ütést kap. Mindenkitől, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni, többet fognak elkérni attól, akinél sokat tettek le (12,47–8).

62/a

Tüzet vetni jöttem a földre, és mennyire szeretném, ha az már lánggra lobbant volna. (12,49). [Tm 9., 15.]

a tűz = lángoló vita, szenvedélyes eszmecsere, heves összeszólalkozás (vö. Jn 6,52)

a föld = a királyság kiterjedésének színtere (vö. Tm 114.)

Eredményt csak a (világ-) nézeteltérések hozhatnak.

§

Be kell még merülnöm egy bemerítkezéssel, és micsoda szorongás fog el, amíg az beteljesedik (12,50).

kell = elkerülhetetlen

A logion megfogalmazásakor Jézus már túl volt a „vízbe és Szellembé” való merülésen, ez tehát egy szenvedésbejelentés, mely két összefüggő mondás közé ékelődött.

62/b

Úgy vélitek, azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Nem azért, hanem hogy meghasonlást. Mert mostantól kezdve ott, ahol egy házban öten vannak, meghasonlanak: három kettő ellen és kettő három ellen lesz, apa a fiúval hasonlik meg, és fiú az apával, anya a leányával és leány az anyjával, anyós a menyével és meny a napával (12,51–3). [Tm 15.]

1. Miért gondolhatják azt az emberek, hogy Jézus békét hozott?
2. Vajon miért akar Jézus konfrontációkat? (Lásd a 62/a logiont !)

63/a

Ti, ha azt látjátok, hogy napszállta felől felhő kél fel, mindjárt azt mondjátok, hogy eső támad, és úgy is lesz. Ha a déli szél fúj, azt mondjátok, izzó hőség jön, és úgy történik. Képmutatók, a föld és ég arculatának megvizsgálásához értetek, hogy lehet, hogy ennek az időpontnak próbáját nem keresitek? (12,54–6). [Tm 42., 44., 92.]

ti = az emberek

képmutató (itt) = olyasvalaki, aki azt állítja, hogy nem képes felismerni Jézus státusát
ennek az időpontnak a próbája = a jelen történéseinek okát és célját

1. Jézus státusát nem mindenki ismerte fel.
2. E státus felismeréséhez jó következtetéseket kell levonni (vö. Jn 3,2).
3. Helyes következtetéseket csak az tud levonni, aki gondolkodik az eseményeken.
4. Aki ért az ég és föld arculatának megvizsgálásához, annak van esze.
5. Az emberek az égvilágon mindennel foglalkoznak, csak azzal nem, amivel kéne.

63/b

Miért van, hogy magatoktól nem ítéletek meg azt, ami az isteni igazságosság rendjéhez tartozik? (12,57). [Tm 92., 110.]

64/a

Hasonló az eset, amikor az ellenfeleddel a fejedelem elé mégy. *Még ameddig az úton vagy veled, fáradj* azon, hogy megszabadulj tőle, hogy a bíróhoz ne hurcoljon téged, a bíró át ne adjon a poroszlónak, és a poroszló tömlőbe ne vessen. Azt mondom neked, hogy ki nem jössz onnan, amíg az utolsó fillérig meg nem fizeted *a hanyagságod árát* (12,58–9). [Tm 41.]

még ameddig az úton vagy = a biológiai élet aktív szakaszában

fáradj = vesd be az összes energiádat

a tömlőc = a biológiai halál időtartama

a hanyagság ára = ki kell várni az általános feltámadást

64/b

Abban az időben érkeztek oda némelyek, hogy hírt hozzanak neki azok felől a galileaiak felől, akiknek vérét Pilátus áldozataikkal elegyítette. „Úgy gondoljátok – szólította meg őket –, hogy ama galileaiak az összes galileabelieknél vétkesebbek voltak, mert ezeket szenvedték? Nem voltak. Sőt, azt mondom nektek, hogy ha más felismerésre nem tértek, ti is hasonlóképpen elvesztek. Vagy arról a tizennyolcra, kikre Siloámnál a torony ráesett és megölte őket, azt gondoljátok, hogy őket több vétek adóssága nyomta, mint az összes Jeruzsálemben lakókat? Nem nyomta. Azt mondom nektek, hogy ha más felismerésre nem tértek, mindannyian hasonlóképpen elvesztek” (13,1–5).

más felismerésre térés = a végső kérdésekkel való szembenézés

hasonlóképpen = még a Pneuma létrehozása előtt

1. Aki nem tér más felismerésre, az nem tudja létrehozni a Pneumáját.
2. Az embert csak a saját Pneumája mentheti meg (vö. Tm 71.).
3. Pneuma hiányában országbeli halált hal, azaz sírva és fogcsikorgatva fog élni.
4. Az országbeli halált a biológiai halál zárja le, amely csak az általános feltámadással ér véget.

Ha az ember újra és újra elutasítja a Dolgokkal való szembenézést, akkor sohasem fogja létrehozni azt a közvetlen istenkapcsolatot, mely megmenti őt az országbeli haláltól. Ez esetben teljesen mindegy, hogy életének mely szakaszában, s hogy miképpen halálozik el, hiszen így is, úgy is Pneuma nélkül távozik. Márpedig a tét nem más, mint énünk életre nemzése (vö. Tm 71.).

Ennek elmulasztása akkora tragédia, hogy azt semmiféle biológiai csapás nem képes fokozni. Jézus szerint az emberek üresen (= Pneuma nélkül) jönnek a világra, és arra törekednek, hogy üresen is távozzanak (vö. Tm 27.). Mivel ez „sikerül” is nekik, kár sopánkodni az exitus hogyanján...

64/c

Egy embernek a szőlőjébe ültetve volt egy fügefája. Elment, kereste a gyümölcsöt rajta, de nem találta. Megmondta hát a vincellérnek: Már három éve járok s keresek gyümölcsöt ezen a fügefán, de nem talállok. Vágd ki hát, minek foglalja hiába a földet. De az így felelt neki: Uram, hagyd meg még ez évre, amíg körülkapálom, trágyával megszórom, hátha jövőre gyümölcsöt terem. Ha azután nem terem, vágasd ki (13,6–9). [Tm 110.]

az ember szőlője = olyan terület, mely képes a gyümölcsözésre, a holléte okán (vö. Tm 2., 39., 71.)

fügefafa = nagy, terebélyes fa, dús lombozattal, mely szinte nem is akarja elhullatni a leveleit, és már januárban rügyezni kezd, kora tavasszal pedig már gyümölcsöt hoz, így nagyon alkalmas arra, hogy jézusi képként a megvilágosodásra utaljon

a gyümölcs = a létrehozott Pneuma

a vincellér = képzettséggel rendelkező, felelős személy

vágd ki = tűzre vetnek minden fát, mely nem terem nemes gyümölcsöt (Mt 7,19)

körülkapálom, trágyával megszórom = megművelem (vö. Tm 110.)

1. Minden ember szőlőjében van egy fügefafa (vö. Tm 71.).
2. Ezt a fügefát a mennyei Atya ültette (vö. Mt 15,13).
3. Ez az ültetés képes jó gyümölcsöt hozni.
4. A gyümölcs hiányáért a vincellér a felelős.
5. Saját szerencsénknek mi magunk vagyunk a kovácsai.
6. A gyümölcstermés érdekében a földdel kell csinálni valamit.
7. A gyümölcs magától megéri, ha jó a föld.

65.

A 13,18–9 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 19. logionját is.

66.

A 13,20–1 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 97. logionját is.

67/a

Valaki megkérdezte tőle: „Uram, kevesen menekülnek-e meg?” Így felelt nekik: „Küzdjetek azért, hogy a szűk kapun bemehesetek, mert azt mondom nektek, hogy sokan igyekeznek majd bemenni, de nem lesz rá erejük” (13,23–4). [Tm 57., 58., 59.]

(Lásd a Máté-kommentár 40/c logionját is !)

megmenekülés = szabaddá válás és Szabadítóvá levés

küzdjetek = vessétek be minden energiátokat

a szűk kapu = az egyéni megvilágosodás lehetősége, a személyre szabott kinyilatkoztatás

sokan igyekeznek majd bemenni = üdvözlénének, de intézményes keretek között

nem lesz rá erejük = hiányozni fog a Pneumájuk

1. Jézus megnyilatkozásaiból sejthető, hogy csak nagyon kevesen lesznek királlyá.
2. Ez egy helyes feltételezés, melyet Jézus meg is erősít (vö. Tm 15., 22., 48., 68., 70., 76.).
3. A bemehetésért küzdeni kell.
4. Vajon miért?
5. Hol folyik ez a küzdelem?
6. Az ember egyedül a legerősebb !
7. A küzdelem önmegtagadást és szellemi erőfeszítéseket jelent.
8. A küzdelmet nem szabad feladni ! (vö. Tm 93.).
9. Aki nem küzd, az nem fog bemenni.
10. Bemenni csak a szűk kapun át lehet.
11. Miért szűk az a kapu?

67/b

Annakutána, hogy a gazda felkél és becsukja az ajtót, ti kinn fogtok állani és kopogtatni az ajtón, s azt mondjátok majd: Uram, nyiss meg nekünk ! De ő ezt fogja mondani nektek: „Nem ismerlek titeket, nem tudom, honnan valók vagytok.” Ti majd ilyen beszédbe fogtok akkor: Hiszen előtted ettünk és ittunk, és a mi piacainkon tanítottál. Arra ő ezt mondja majd nektek: „Nem tudom, honnan valók vagytok. Távozzatok tőlem mind, kik hamisságot

cselekedtek.” Majd lesz ott sírás és fogcsikorgatás, ha az Isten királyságában meglátjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákobot, meg valamennyi prófétát, magatokat pedig kívülre vetve. Meg fognak majd érkezni napkeletről, napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz fognak telepedni az Isten királyságában. Lám, vannak utolsók, akik elsőkké lesznek, és vannak elsők, akik utolsókká lesznek (13,25–30).

(Lásd a Máté-kommentár 26/d és 27. logionját is !)

a gazda = Jézus

ti = a bemenésre ácsingózók

kik hamisságot cselekednek = mindazok, akik Uruknek mondják, de nem teszik meg az Atya akaratát: nem válnak Fiúvá

ott = a külső sötétségben

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

Ábrahám, Izsák, Jákob és a próféták = az Istennel kötött szövetség szimbólumai

meg fognak érkezni... = olyanok, akik a ti számotokra idegenek, nem zsidók

asztalhoz fognak telepedni = egy társaságban, egyenrangú felekként

1. A királlyá válás lehetősége nem áll fenn örökké (lásd a 61/c logiont !)
2. Jézus nem lesz mindig elérhető (vö. Tm 37.).
3. Addig kell példát venni róla, amíg nem késő ! (vö. Tm 58.).
4. Jézus csak azt ismeri meg, aki hozzá hasonló módon Fiúi státusban van.
5. Jézus ismeri az övéit, s az övéi is ismerik őt (vö. Jn 10,14b).
6. Ez a kölcsönös ismertség Atya–Fiúi mélységű.
7. Be csak az mehet, aki szövetséget kötött Istennel.
8. A történelem folyamán sok ilyen lesz (vö. Jn 10,16).

68.

A 13,34–5 kommentálásához lásd Máté 91/a logionját is.

69/a

Mert azt, aki magát felmagasztalja, le fogják alázni, s azt, aki megalázza magát, felmagasztalják majd (14,7–11). [Tm 3., 82.]

1. Hányan és hányféleképpen magasztalják fel magukat?
2. Nincs nagyobb alázat a Szolga szerepénél, aki barátaiért elvállalja a nyilvános működést.

69/b

...mert így majd az igazságosak feltámadásakor kapod meg a visszafizetést (14,12–4). [Tm 96.]

1. Kitől kapjuk meg a visszafizetést?
2. Mit tud adni a mennyei Atya?
3. Mire képesít a Szent Szellem?
4. Mit kell tenniük az igazi mammonnal?
5. Mennyi pénzünk lesz? (vö. Lk 12,33b).
6. Hol lesz a pénzünk?

70.

A 14,15–24 kommentálásához lásd Máté 79. logionját, és a Szellemi Hagyaték 64. logionját is.

71/a

Nagy tömeg utazott vele együtt. Jézus megfordult és így szólt hozzájuk: „Ha valaki hozzám akar jönni, de meg nem gyűlöli atyját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, hozzá még a saját lelkét is, nem lehet tanítványom. Aki nem hordja keresztjét és nem jó utánam, nem lehet tanítványom” (14,26–7). [Tm 54.] Isz 34/14

nagy tömeg utazott vele együtt = uszályként kísérték, mint őhozzá tartozók

hozzám akar jönni = Jézus istengyermeki státusára áhítozik

gyűlölni = nem szeretni, nem kedvelni, nem ragaszkodni, nem becsülni, utálni

a saját lelke = az eredeti éne, a korábbi személyisége

tanítvány = Fiú–aspiráns

keresztet hordani = megbarátkozni az elkerülhetetlen kivégzéssel

utána menni = követni őt a nyilvános tanúságtételben

1. Az emberekben csordaszellem él.
2. Az emberek azt hiszik, hogy kollektív módon is meg lehet menekülni.
3. Egy Emberfi igazi szülei a mennyben vannak (vö. Tm 102.).
4. Egy Emberfi igazi hozzátartozói azok, akik az Atya akaratát cselekszik (vö. Tm 100.).
5. Ezek a hozzátartozók be is mennek az Atya királyságába.
6. Az Atya királyságába csak Fiúként lehet bemenni.
7. Biológiai hozzátartozóit csak az tudja meggyűlölni, aki már újjászületett (vö. Jn 3,3), ill. aki „kétszer született” (vö. Isz 172a/190 – 172b/207).
8. Az újjászületett személy szülő, feleség, gyermek és testvér is lehet !
9. Adott esetben mindenkinek meg kell tagadnia földi hozzátartozóit, hogy ne sértse meg a menyeeiket.
10. Ez az istenes gyűlölet teljességgel elkerülhetetlen (vö. Tm 15.).
11. Aki „maga teszi nyakába a kötelet”, az földi hozzátartozói szemszögéből nézve gyűlöli őket, hiszen fájdalmat okoz nekik, és rossz fényt vet rájuk.
12. Szó sincs ellenséges (ártani akaró) lelkületről, még kevésbé ilyen magatartásról.
13. Jézustól is távolságot tartottak a rokonai (vö. Jn 7,3–4), sőt, haza is akarták toloncolni (vö. Mt 12,46).
14. Az ilyen magatartás bizony kiváltja az istenes gyűlöletet.

A Fiú–aspiránsnak nemcsak a rokonságát kell meggyűlölnie, hanem a saját, evilági életét is. Ez pedig csak totális önmegtágadás árán lehetséges, amihez viszont újjászületés szükséges, mert kizárólag igazi tudás birtokában kivitelezhető. A „kétszer született” embert korábbi relációi és múltja már csak visszafelé húzza (vö. Lk 9,59–62), ezért kell meggyűlölnie mindent és mindenkit, saját (evilághoz kötődő) lelkét is beleértve.

71/b

Van-e közöttetek egy is, aki ha tornyot akar építeni, nem ül le előbb, s nem számítja ki a költséget, lesz-e annyija, hogy be tudja fejezni? Valamiképpen úgy ne járjon, hogy miután alapot vetett, nincs ereje ahhoz, hogy befejezze, s akik kudarcát észreveszik, mind gúnyolni kezdjék: Ez az ember építkezni kezdett, s nincs ereje arra, hogy befejezze. Vagy van-e egy király is, ki háborúba ereszkedik egy másik királlyal anélkül, hogy leülne előbb, és számot nem vetne azzal, hogy képes lesz-e tízezerrel megtámadni azt, aki húszezerrel jön ellene? Ha nem teszi meg, követeket küld majd, és békét kér, még mikor távol van amaz. Eképpen, ha közületek valaki búcsút nem mond minden vagyonának, nem lehet tanítványom. Hasznos a só, de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Sem a földnek, sem trágyának nem alkalmas, hanem kivetik. Akinek halló füle van, hallja meg ! (14,28–35). [Tm 34., 96., 99., 107., 110., 113.]

torony = egy mindenki által jól látható és el nem rejthető dolog (vö. Tm 31., 32.)

háború = olyan szituáció, amelyben győzni kell

búcsút mondani minden vagyonnak = felégetni a múltat

tanítvány = Fiú-aspiráns

a só = az örök élet tartósítószer, a totális önmegtagadás

(Lásd a Márk-kommentár 23/a, b, c logionjait is !)

1. A toronyépítéshez pénz kell (vö. Tm 96., 110.).
2. A háborúzáshoz erő kell (vö. Tm 34., 99.).
3. A vagyontól való elbúcsúzáshoz Pneuma kell (lásd a 60. logiont !).

72.

A vámszedők és a vétkezők valamennyien Jézus közelébe törekedtek, hogy hallgathassák őt. Ellenben a farizeusok és az írástudók igen zúgolódtak. Azt mondogatták: „A vétkezőket magához fogadja, sőt, velük eszik” (15,1-2).

vámszedők és vétkezők = olyasvalakik, akik nem tartják be a vallási előírásokat

farizeusok és írástudók = a júdaizmus mintaképei

velük eszik = leereszkedik hozzájuk

1. Aki akart, az közel kerülhetett Jézushoz.
2. Csak az mehetett hozzá, akit az Atya vonzott (vö. Jn 6,43-4).
3. „Az igazak” nem vállaltak közösséget a vétkezőkkel.
4. Ily módon Jézustól is távol maradtak.

73/a

Van-e olyan ember közöttetek, aki ha száz juha van, s egyet közülük elveszített, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, s nem megy az elveszett juh után, míg azt meg nem találja? S ha megtalálta, örvendezve a vállára veti, hazamegy, összehívja barátait, meg szomszédait és így szól hozzájuk: Vigadjatok velem, mert megtaláltam bárányomat, mely elveszett. Azt mondom nektek, hogy ilyen öröm lesz a mennyben is egy vétkesen, ha az más felismerésre tér, nagyobb öröm ez, mint kilencvenkilenc igazságosan örülni, akiknek nincs szükségük arra, hogy más felismerésre térjenek (15,1-7). [Tm 95.] Mt 18,12-4, Tm 108.

(A három példabeszéd-változat három különböző mondanivalót tartalmaz !)

az elveszett juh = olyasvalaki, aki ilyen vagy olyan okokból nem gyakorló zsidó, s ezért képes (vö. Tm 42.) és mer is (vö. Tm 15.) logikusan gondolkodni, s így Jézus meg tudja őt szólítani. Ez az illető egyáltalán „nem elveszett ember” (vö. Tm 48.) csak a júdaizmus szempontjából ! Az ilyen vétkesnek ugyanis van esélye a más felismerésre térésre, ami a következetlen hívókról nem mondható el...

más felismerésre térés = a helyes isten- és világkép kialakítása

igazságos = a Törvény alapján élő, erkölcsi-etikai síkon megigazulni akaró személy, aki tisztának és egészségesnek tudja magát

nincs szükségük arra = az egészségeseknek nem kell az orvos, nem akarnak szóbaállni vele ! (Lelkületük miatt nem is képesek meghallgatni, egyenrangú félként kezelni Jézust, „nem fér meg” bennük a beszéde, vö. Jn 8,37-47.)

mint kilencvenkilenc igazságosan örülni = valójában bosszankodni az értetlenségükön !

1. A más felismerésre térés az alapja mindennek.
2. A geocentrikus és emberközpontú világkép helytelen.
3. A megmenekülés csak a Szent Szellem segítségével lehetséges.
4. Vajon miért hagyják ott a kilencvenkilencet?

73/b

...Ilyen öröm lesz, azt mondom nektek, az Isten angyalainak színe előtt egyetlen vétkezón, aki más felismerésre tér (15,8–10). [Tm 89.]

Isten angyalai = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói
más felismerésre térés = helyes isten- és világgépre jutás

Ennek birtokában tudják odaadni nekünk „a mieinket” (vö. Tm 89).

73/c

...Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy testvéred, aki halott volt, életre kelt, és azt, aki elveszett, megtaláltuk (15,11–32).

Jézus ezzel a három példabeszéddel válaszolta meg a farizeusok és az írástudók zúgolódását (72. logion).

74/a

...Megdicsérte az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett. Mert ennek a kornak fiai a saját nemzedékükkel szemben eszesebben viselkednek, mint a világosság fiai teszik (16,1–8). [Tm 40.]

ennek a kornak fiai = a világ fiai
saját nemzedékük = a többi világ-fi
a világosság = Jézus (vö. Tm 23.)
a világosság fiai = a Jézus köré sereglett tanítványok

74/b

És én azt mondom nektek: Szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy amikor elfogy, magukhoz fogadjanak titeket az örök sátrakba. Aki a legkisebben hű, a sokon is hű lesz, és a legkisebben hamis a sokon is hamis lesz. Ha tehát a hamis mammonon hűekké nem lettetek, ki bízza majd rátok az igazit? És ha a másén hívekké nem lettetek, ki adja oda nektek a tiéteket? (16,9–12). [Tm 1., 2., 40., 71., 82., 89., 96.]

(A 74/b-nek ugyanaz a mondanivalója, mint a talentumos, ill. a minás példabeszédnek !)

barát = önzetlen segítőtárs a keresés folyamatában, a kinyilatkoztatás hordozója, „angyal és próféta” (vö. Tm 89.)

a hamis mammon = a homo sapiens veleszületett észbeli képességei (vö. Tm 40.)

amikor elfogy = ha ez már nem lesz igénybevehető, ha kevésnek bizonyul

az igazi mammon = a Pneuma, ami soha nem fogy el (vö. Lk 12,33)

magukhoz fogadjanak

titeket az örök sátrakba = legyen Pneumátok, amivel vehetitek a megmentő kinyilatkoztatásokat (vö. Tm 71.)

hű = állhatatos, következetes (a keresésben, vö. Lk 18,1–8)

hamis = állhatatlan, következetlen (vö. Tm 93.)

ha tehát a hamis mammonon

hűekké nem lettetek = ha a veletek született eszetekeket se használtátok

ki bízza majd rátok az igazit ? = akkor nem lehet titeket kinyilatkoztatásokban részesíteni, gazdagítani, megmenteni (vö. Tm 2.)

a másé = amit nem ti hoztatok létre

a tiétek = az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás folyamatának azon része, amire méltán lehetünk büszkék: a saját hozzájárulásunk, amire építeni lehetett

75.

A 16,16–7 kommentálásához lásd Máté 17. és 40/c logionját is.

76.

Volt egy gazdag ember, aki bíborba és gyolcsba öltözködött és naponta pompában vigadott. Volt ennek a kapujához vetve egy Lázár nevű szegény, kit fekélyek borítottak, s ki vágyott jóllakni azzal, ami a gazdag asztalától lehullt. Na, még a kutyák is eljártak hozzá, hogy fekélyeit nyalogassák. Történt azután, hogy a szegény meghalt, és az angyalok elvitték Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették. Mikor a láthatatlan országban szemét fel-emelte, kínok közt gyötrődve, Ábrahámot látta messziről, és annak kebelén Lázárt. Odakiáltott hozzá: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy mártsa vízbe ujjának hegyét és hűsítse meg nyelvemet, mert kínlódom e lángban. Ábrahám azonban így szólt: Gyermekeim, emlékezzél rá, hogy életedben elvetted javaidat, Lázár éppen úgy a rosszat. Itt most őt vigasztalják, te pedig kínlódsz. Mindamellettt köztünk és köztetek szilárdan áll egy nagy szakadék, úgyhogy akik innen hozzátok akarnak átmenni, nem tehetik, sem onnan hozzánk nincs átkelés. Akkor hát arra kérlek atyám – szólott a gazdag –, küldd el őt atyám házába. Mert van őt testvérem, hadd tegyen nekik bizonyosságot, hogy ők is a kinnak e helyére ne kerüljenek. De Ábrahám így szólt: Ott van náluk Mózes és náluk vannak a próféták, azokat hallgassák. Nem úgy atyám – szólott mégis az –, ha a halottak közül menne valaki hozzájuk, más felismerésre térnének. De Ábrahám így felelt: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, még annak sem adnának hitelt, ha valaki a halottak közül feltámadna (16,19–31). [Jn 5,39–47]

az angyalok elvitték Ábrahám kebelére = azonmód üdvözült

eltemették = sírba kellett szállnia

a láthatatlan ország = a Hádész, a pokol

Mózes és a próféták = a júdaizmus reprezentánsai

más felismerésre térés = helyes isten- és világgépre jutás

1. Vannak gazdagok, és vannak szegények.
2. Amíg a világ világ, addig ez így is marad (vö. Mt 26,11).
3. Ez nagyon nem jól van így.
4. Ha valaki mégis úgy találja, hogy ez természetes dolog, akkor annak el kell fogadnia ezen helyzet túlvilági megfordulását is.
5. Júdaizmuson felnöve is el lehet jutni az igazsághoz (vö. Tm 26b).

77.

A 17,1–3a kommentálásához lásd Máté 68. logionját, és Márk 22. logionját is.

78.

Növeld hitünket – szóltak az apostolok az Úrnak. Ő azonban ezt felelte: „Ha olyan volna a hitetek, mint a mustármag és azt mondanátok ennek az eperfának: Szakadj ki gyökerestül és ültetődjél át a tengerbe, engedelmeskednék nektek” (17,5–6). [Tm 19.]

hit = utánagondolás nélküli igaznak tartás, vallási csordaszellem

mustármagnyi hit = gondolkodáson alapuló, rohamosan fejlődő tudás

1. A mustármagnak jó földre van szüksége.
2. Az apostolok a vallásos hit növelését kérték.
3. Az apostolok nem voltak kérdező-kereső emberek.

79.

Az Istennek királysága nem szemmel láthatóan jön el, nem mondhatjátok majd azt: Lám, itt vagy amott van. Lássátok, az Isten királysága bennetek van (17,20-1). [Tm 2., 71., 114.]

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
lássátok = értsétek meg

80.

Napok jönnek, amelyeken megkívánjátok, hogy az Emberfinek napjaiból bár egyet is láthassatok, de nem fogtok látni. Akkor ezt fogják majd nektek mondani: Lám, ott van ! Lám, itt van ! Ne menjetek el, ne fussatok utána. Mert ahogy a felvillanó villámlás egyik aljától a másik aljáig megvilágítja az eget, a maga napján olyan lesz az Emberfi is. Előbb azonban sokat kell szenvednie, kell, hogy ez a nemzedék elvesse őt, mint olyant, aki a próbát nem állja meg (17,22-5). [Tm 11., 37.]

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusára utal

napjai = a Nyilvános Működés időtartama

fogják mondani = a hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadók, formális tekintélyek

lám ott, lám itt = ő ilyen és olyan volt, ezt és ezt akarta, ebben, ill. abban van a lényeg

a maga napján = a második eljövétel idején, mely a mi megvilágosodásunkhoz kötődik

kell = elkerülhetetlen (itt, a Sötétség és Hazugság Birodalmában)

próba = a hagyományos isten- és világkép alapján való megítélés, az egyetemes üdvtörténetbe való beilleszthetőség mérlegelése

1. Az Emberfi nem lehet mindig velünk, fizikailag, testben (vö. Tm 27.).
2. Az Emberfi mindig jelen van, a kinyilatkoztatást hordozó Igékben (vö. Tm 109.).
3. A keresők nem hallgathatnak semmiféle formális tekintélyre (vö. Mt 23,9).
4. Mikor lesz a második eljövétel?
5. Miért vetette el Jézust a maga nemzedéke?
6. Miért fognak bennünket elvetni? (vö. Jn 15,18 – 16,4).

81.

A 17,26-32 kommentálásához lásd Máté 91/c, d, e, f, g, h logionját is.

82.

Azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyon, az egyiket magukhoz veszik, a másikat elhagyják majd, két asszony örül egy helyen, az egyiket magukhoz veszik, a másikat elhagyják majd. Ketten lesznek a mezőn, az egyik felvételik, a másik ott hagyatik (17,34-6). [Tm 60., 61.]

azon az éjszakán (napon) = amikor eljön az Emberfi

ketten = a hústest és a szellem

1. Kikhez jöhet el csak az Emberfi?
2. Hol fog végbemenni mindez?
3. Kitől függ az időpont?
4. A megosztott emberben vannak „ketten”, ahol hárman is lehetnek (vö. Tm 29.).

83.

Ahol a test lesz, oda gyűlnek a saskeselyűk (17,37).

test = hús és vér, Pneuma nélkül

saskeselyű = dögevő, ami csontig letépi a húst

84.

A következő példázatnak az a mondanivalója, hogy a közvetlen istenkapcsolat mielőbbi megteremtése mindennél fontosabb. „Valamelyik városban – mondotta –, volt egy bíró, aki Istent nem félt, és emberek előtt nem szégyenkezett. Volt egy özvegyasszony is abban a városban, s az ezzel a kéréssel zaklatta a bírót: Ítéld meg az igazamat ellenfelemmel szemben. A bíró egy ideig nem akarta megtenni, de később így gondolkodott: Bár Istent nem félek, s emberek előtt nem szégyenkezem, mégis amiatt, hogy zaklat engem ez az özvegyasszony, megítélem az igazát, hogy végül arcon ne csapjon. – Hallottátok, mit mondott a hamis bíró? – kérdezte az Úr. – Hát az Isten nem ítéli-e meg választottainak igazát, ha azok nappal és éjjel kiáltanak hozzá, mégha hosszútűró is velük kapcsolatban? Azt mondom nektek, hogy hamar megítéli igazukat. Hanem az Emberfi, amikor eljön, fog-e hitet találni a földön?” (18,1–8). [Tm 2., 89., 93.] (Lásd a 38. logiont is !)

Istent nem félt, és

emberek előtt nem szégyenkezett = nem nézett az se Istent, se embert

Isten választottai = a saját teológiai lábukon is megállni tudó, homogén lelkületű emberek (vö. Tm 15., 22., 48., 61., 76.)

nappal és éjjel = állhatatosan, következetesen

hamar = rajta nem múlik !

az Emberfi = a bennünk rejlő istengyermek (vö. Tm 2.)

(a Jézus által definiált) hit = gondolkodáson alapuló, rohamosan fejlődő tudás

a földön = ott, ahol az Atya királyságának ki kell terjednie (vö. Tm 114.)

85.

Bizony azt mondom nektek, aki nem úgy fogadja Isten királyságát, mint egy gyermek, nem megy be abba (18,15–7). [Tm 3., 21.]

Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert folyton kérdez !)

86.

A 18,18–30 kommentálásához lásd Máté 76/a, b, c logionját is.

87.

Ma jött el a menekülés napja ennek a háznak, amennyiben ő is Ábrahám fia. Hiszen az Emberfi azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet (19,1–10). [Tm 3.]

a menekülés napja = az az időpont, amikor valaki ráérez az igazságra

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

amennyiben ő is Ábrahám fia = ha a nevezetthez hasonlóan szövetséget köt Istennel

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusára utal

az elveszett = olyasvalaki, akit nem kötnek a júdaizmus előírásai, így szót lehet érteni vele

1. Zakeus – a foglalkozása miatt – ki volt közösítve, akárcsak a cédák
2. Zakeus utolsóból első is lehet !
3. Ábrahám csak szimbolizálja azt a szövetséget, amiről Jézus beszél.
4. Az igazi szövetség egyéni és személyre szabott.

88.

A 19,12–27 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 40. logionját is.

89.

Azt mondom nektek, hogy ha ezek hallgatnak, akkor a kövek kezdenek kiáltani (19,40).
(A kommentáláshoz lásd a Szellemi Hagyaték 18. logionját is.)

90.

A 20,1–19 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 65. és 66. logionját, és a Márk-
evangélium 30. logionját is.

91.

A 20,27–40 kommentálásához lásd Márk 31. logionját is.

92.

A 21,5–38 kommentálásához lásd Máté 91/b – k logionjait is.

93.

Nagy volt bennem a vágy arra, hogy mielőtt szenvednék, ezt a pászkát elköltsem veletek. Mert azt mondom nektek, hogy többé nem eszem abból, amíg az Isten királyságában el nem jut a teljességre. Azután a poharat fogta meg, és hálát adván így szólt: „Vegyétek ezt és osszátok el egymás között. Azt mondom ugyanis nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből addig, amíg az Istennek királysága el nem jő”. Ezután megfogta a kenyeret, hálát adott, megtörte s odaadta nekik ily szóval: „Ez az én testem, mely értetek adatik. Ezt tegyétek a rólam való megemlékezésül”. Estebéd után éppen úgy fogta a poharat is, és ezt mondta: „Ez a pohár értetek ömlő vérem által az új szövetség” (22,19–20). [Tm 109.]

(Lásd a János–evangélium 16. és 17. fejezetét is !)

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

addig, amíg = a feltámadásig (vö. Jn 16,22–3)

a szövetség = az Atya és emberi fiai között létrejövő lényegi azonosulás (vö. Tm 107.)

1. Ez egy szimbolikus cselekedet, mely Jézus mondanivalójának szemléltetését szolgálta.
2. A kenyér a biológiai élet fenntartásához kell.
3. Az örök életet a mennyei kenyér biztosítja.
4. Az Élet kenyere: Jézus (vö. Jn 6,32–58).
5. Aki ebből a kenyérből eszik, örökké élni fog.
6. Az élő kenyérből bárki ehet (vö. Tm 115., Jn 6,50).
7. Aki eszi az Emberfi húsát és issza véré, az Jézusban marad, és ő is abban (Jn 6,56).

8. A tanítvány olyan lesz, mint a mestere (vö. Tm 109.).
9. Az Atya királysága nem köthető helyhez és nem is látható ! (vö. Tm 114.)
10. Az Atya királysága már megjelent Jézusban (vö. Tm 27.).
11. A Tizenkettő ezt nem tudta felfogni... (vö. Tm 23., 36., 42.).
12. Kinek kell fejlődnie: a Mesternek vagy a tanítványainak?
13. Jézus a tanítványok királlyá válását akarta kibőjtölni !

94.

Mert az Emberfi, ahogy elhatározták, elmegy ugyan, de jaj annak az embernek, aki elárulja (22,22).

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusára utal

ahogy elhatározták = a Nagytanács tagjai, ill. az azt ténylegesen irányító klikk

elmegy = kiebrudalják ebből a világból

jaj annak = semmi esélye sincs a királlyá válásra, rajta nem lehet segíteni

1. Jézus már a Nyilvános Működés megkezdése előtt tisztában volt a sorsával.
2. Aki eleve elítélt, annak nincs nagy mozgástere.
3. Ha nem Júdás árulja el Jézust, akkor megtette volna valaki más.
4. Júdás csak megtestesítette a Tizenkettőben érlelődő csalódást.
5. Csalódásukért csak magukat okolhatják.

95/a

A nemzeteken királyaik uralkodnak, s azok, akiknek hatalmuk van rajtuk, jötevőknek hívatják magukat. Ti ne így legyetek. Ellenkezőleg. Aki közöttetek legnagyobb, legyen olyan, mint a legkisebb, aki vezet, olyan legyen, mint aki felszolgál. Ki is a nagyobb; aki asztalhoz dől, vagy aki felszolgál? Ugye, hogy aki asztalhoz dől? Én azonban olyan vagyok közöttetek, mint aki felszolgál (22,24–7).

a nemzeteken (itt) = az emberi közösségeken (a törzstől az államig)

királyaik = vezetőik, lett légyenek azok diktátorok vagy választottak

uralkodnak = mások kárára használják ki a helyzetüket

jötevőknek hívatják magukat = cselekedeteiket hasznosnak, elkerülhetetlennek állítják be

ti = a Fiú-aspiránsok

aki a legnagyobb = aki elsőként fog követni engem az istengyermekségben

aki felszolgál = a jó pásztor, aki életét adja barátaiért (vö. Jn 10,1–18)

95/b

Ti vagytok azok, akik kísértéseimben végig mellettem maradtatok. Én meg királyságot adok nektek végrendeletképpen, ahogy azt Atyám nekem elrendelte. Hogy: Királyságomban asztalomnál egyetek és igyatok, és trónon ülve Izráel tizenkét törzsét ítéljétek (22,28–30).

[Tm 82., 109.]

(Lásd a Máté-kommentár 76/a, b, c logionját is !)

a királyság = egy lelki- vagy tudatállapot

végrendeletképpen = olyasmit hagyok rátok, amivel én ténylegesen rendelkezem

ahogy azt Atyám elrendelte = ti is csak úgy kaphatjátok meg, ahogy én megszereztem

asztalomnál egyetek és igyatok = legyetek velem egyenrangúak, a közös státus folytán

trónon ülve ítélkezzetek = viselkedjétek királyként (vö. Tm 82.)

1. Itt nem a múltról van szó, hanem a jövőről !
2. Jézus még passiója előtt áll, s azt reméli, hogy tanítványai ki fogják tartani mellette.
3. Ha ez így lenne, akkor...
4. A Jézus mellett maradás csak akkor lehetséges, ha értjük őt !
5. Aki megérti és igaznak tartja Jézus szavait, az ugyanazokat a dolgokat fogja tenni, mint ő (vö. Tm 109., Jn 14,12).

96.

Simon, Simon, lám a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. Én azonban könyörögtem érted, hogy ki ne hagyjon a hited. Ha majd egyszer megtérsz, támogasd testvéreidet (22,31-2).

Simon = a legokosabb tanítvány

a Sátán = Evilág Ura és teremtője

megrostáljon, mint a búzát = hogy a pelyvát kigyűjtse magának

ki ne hagyjon = el ne fogyjon (vö. Lk 16,9)

1. Simon már nem méltó a Péter névre.
2. Jézus előtt nem maradt rejtve, hogy még a legígéretesebb tanítványa sem értette őt.
3. Ezt a Nyilvános Működés végén kénytelen konstatálni...
4. A Sátán nem kérhet ki senkit (Istentől), csak Jézus fogalmaz zsidó módra, mert Simon még mindig a hagyományos isten- és világtkép szerint gondolkodik.
5. Jézus nem tud sehoh és senkiért könyörögni vagy közbenjárni, ő már megtette azt, amit lehetett.
6. Jézus csak a logika szilárd talajára tud építeni (vö. Mt 16,18).

97.

Amikor erszény, tarisznya és saru nélkül elküldöttelek titeket, volt-e hiányotok valamiben? Azt felelték: „Semmiben”. Most azonban – szólott hozzájuk –, akinek erszénye van, vegye elő, hasonlóképpen az, akinek tarisznyája van. Akinek nincs, adja el köpenyét, és vásároljon kardot. Mert azt mondom nektek, hogy ennek az írásnak: Törvénytírók közé számították – végbe kell mennie rajtam. Mert az én dolgom már a végükhöz jutottak (22,35-7).

erszény = olyasvalami, amiben pénz van

tarisznya = olyasvalami, amiben élelmiszer van

kard = olyasvalami, amivel megvédheti magát az ember

1. A tanítványoknak régen nem volt szükségük semmire, Jézus felhatalmazásán kívül.
2. A felhatalmazás azért tudott működni, mert elhitték, hogy Jézus a Messiás (vö. Lk 9,1).
3. Ezt jól gondolták.
4. A tanítványok (zsidó) hite szerint a Messiás nem vallhat kudarcot.
5. Ezt rosszul gondolták (vö. Jn 15,18 – 16,4).
6. Az ő szemükben Jézus kudarcot fog vallani, így a tőle kapott felhatalmazás is elillan.
7. Akit már nem „hordoz” a mestere (vö. Mt 17,17), arra már az égiek se tudnak gondot viselni.

Akire nem terjed ki az atyai gondviselés, annak van mitől félnie.

98.

A Nagytanácsban felszólították: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk ! „Ha megmondanám nektek – felelte ő nekik – nem hinnétek. Ha meg én kérdezek, ti ugyan nem felelték nekem” (22,67-8).

Itt derül ki az, hogy miért „rejtettek” Jézus szavai, miért beszél „példaszóval”. Azért, mert az egyenes közléseket nem hiszik el az emberek. Csak akkor adható nekik valami, ha maguktól jönnek rá, gondolkodás következtében. Persze, hogy ő a Krisztus (az igazi Messiás), de ha ezzel kezdte volna a nyilvános működést, akkor nem futhatta volna be a pályáját !

99.

Jeruzsálem leányai, ne sírjatok rajtam ! Inkább magatokon sírjatok, s gyermekeiteken. Mert napok jönnek, melyeken ezt fogják mondani: Boldogok a meddők, a méhek, amelyek nem születtek, és az emlők, amelyek nem szoptattak. Azokban a napokban azt mondogatják majd a hegyeknek: essetek ránk !, és a halmoknak: borítsatok el minket ! Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi lesz a szárazzal? (23,27–31). [Tm 37., 80.]

Jeruzsálem = a júdaizmus fellelegvára

Jeruzsálem leányai = a júdaizmus önkéntelen újratermelői

1. Jézus távozása után rossz idők fognak jönni.
2. Sokáig senki sem fog közvetlen istenkapcsolattal rendelkezni.
3. Csak a zöldellő fa él !
4. A száraz fa a saját súlya alatt is összeroppan.

100.

A felfüggesztett gonosztevők közül is az egyik káromolta: „Hát nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is !” De megszólalt a másik, és korholta őt: „Nem féled az Istent? – mondotta neki –, hiszen ugyanaz az ítélet van rajtad ! Mi igazságosan szenvedünk, mert annak méltó büntetését kapjuk, amit tettünk, ő azonban semmi helytelent nem tett”. Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, ha eljössz majd királyságodban !” Jézus ezt felelte rá: „Bizony azt mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban” (23,39–43).

gonosztevő = olyan lázadó, aki az általa nemesnek tartott cél érdekében megszegi a Tízparancsolatot

a királyság = egy lelki- vagy tudatállapot

semmi helytelent nem tett = a júdaizmus szempontjából

még ma = rögtön a halálod után

1. Jézus nem fogadott el semmiféle „nemes célt” az erőszak igazolására (vö. Mt 5,38–48).
2. A gúnyolódó gonosztevő nem tartotta Jézust a Krisztusnak, az ellenséget-nem-ismerés miatt.
3. A gúnyolódó tulajdonképpen ezt mondja: „Na, mire jutottál a nagy pacifizmusoddal?”.
4. Az Emberfit „lehet” gúnyolni (vö. Tm 43.).
5. A jobb lator magát a gúnyolódást is nehezményezi.
6. A jobb lator irgalmasabb lelkületű volt a társánál.
7. A jobb lator tudta, hogy a főpapok Jézust teljesen igazságtalanul végeztetik ki.
8. A jobb lator használta az eszét.
9. A Pneumát a gondolkodás szüli meg.
10. Az Emberfit a Pneuma segítségével lehet felismerni.
11. A jobb lator lehetségesnek tartotta, hogy Jézus a Krisztus.
12. Akit a főpapok igazságtalanul kivégeztetnek, az csak jó ember lehet...
13. A jobb lator ráérezett az igazságra.
14. A jobb latornak fogalma sem lehetett arról, hogy *hol* van a királyság, s hogy mikor jön el (vö. Tm 2., 112.).
15. A jobb lator nem válhatott Jézushoz hasonló Emberfivé.
16. Bemérítő János is csak későn ébredt rá az igazságra. (Lásd az 50–51. oldalt !)

101.

Miért keresitek az Élőt a holtak között? (24,5).

102.

Aztán elkezdte Mózesnél és az összes többi prófétáknál, és elmagyarázta nekik azt, ami az összes iratokban felőle írva van (24,27).

(Lásd a János-kommentár 22/a-b logionját is !)

Jézus a minden ember számára elérhető istengyermeki státusról beszélt, a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről.

103.

Ezekkel a szavakkal mondtam meg nektek, még amikor veletek voltam, hogy be kell teljesedniök mindazoknak, amiket Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokból felőlem megírtak. Ekkor megnyitotta értelmüket, hogy belássanak az írásokba (24,44–5).

ezekkel a szavakkal = a júdaizmus szent könyveire hivatkozva, azokból szemléltetési célból idézve

felőlem = a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről (vö. Jn 5,46–7)

104.

Ti vagytok ezeknek tanúi. Én meg elküldöm reátok Atyám ígését. Ti várjatok a városban mindaddig, amíg a Magasságból jövő hatalomba bele nem öltöztetnek titeket (24,48–9).

ti = a tanítványok

tanú = az, aki látta és hallotta a dolgokat

az Atya ígérete = a Szent Szellem

várjatok = az eseményeken gondolkodva, azokból helyes következtetéseket levonva

a városban = Jeruzsálemben, a júdaizmus fellegrárában (Ne térjete vissza régi lakhelyetekre és eredeti foglalkozásokhoz !)

a Magasságból jövő = az Atyától származó (vö. Lk 6,35c)

mindaddig = egy perccel sem korábban

amíg = ez egy hosszú megvilágosodási folyamat lesz

A János–evangélium logionjai

(A Szellemi Hagyaték párhuzamaival)

1.

Az igazi világosság, mely minden embert megvilágít, érkezőben volt már a világra. A világban volt, és a világosság rajta keresztül támadt, de a világ nem ismerte őt fel. A sajátjába jött, de az övéi be nem fogadták. Ám mindazoknak, akik befogadták őt, lehetőséget adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, azoknak, akik nevében hisznek, az ő nevében, aki nem vérből, sem a hús akaratából, sem a férfi akaratából nem született, hanem Istenből (1,9–13). [Tm 23., 27., 32., 49., 52., 61., 102., 106.]

az igazi világosság, mely

minden embert megvilágít = az ész, az értelem, a logika, melyet Jézus, a Logosz testesített meg (vö. Tm 27.)

a világ = a Sötétség Birodalma, a Kozmosznak csúfolt Káosz

Jézus sajátja = a szellemi szféra, a hivatásszerűen gondolkodó emberek világa

nem fogadták be = szóba sem álltak vele

akik befogadták = akik meghallgatták és elkísérték útjain

Jézus maga választotta neve = Emberfi, mely a státusát tükrözi

akik nevében hisznek = státusában, Fiúi mivoltában

Istenből született = Lélekben született újjá (vö. Tm 52.)

1. Jézus pályáját elvileg valaki más is befuthatta volna.
2. Jézus követése bárkinek módjában áll.
3. Ez a lehetőség a nők számára is fennáll (vö. Tm 115.).
4. A világ csak a saját fiait ismeri föl.
5. A hivatalos mértékadók evilág szolgáinak bizonyultak.
6. A Jézus által felkínált lehetőséget csak a világgal szemben álló keresők tudják kihasználni (vö. Tm 1., 22.).
7. Csak az kerülhet Fiúi státusba, aki hajlandó használni az eszét (vö. Tm 40., 57., 91.).
8. Az Emberfi könnyen felismerhető volt (vö. Jn 3,2).

2.

Mert a törvényt Mózesen át adták, de a kegyelem és az igazság a Krisztus Jézuson át támadt (1,17). [Tm 27.]

a törvény = a kollektív istenkapcsolat záloga

Mózesen át = az egy emberi konstrukció

a kegyelem (Jézus ajkán) = a lelkület

az igazság = a tudás

a Krisztus Jézus = a Felhatalmazott, az Atya által felkent, a Messiás

1. Az ember lelkülete és tudása egyéni dolog.

3.

Fülöp találkozott Nátánáéllal és ezt mondta neki: „Megtaláltuk azt, akiről Mózes a törvényben és a próféták szóltak, József fiát, Jézust, a Názáretit”. Nátánáél megkérdezte tőle: „Názáretből támadhat-e valami jó?” – „Jöjj, és lásd meg!” – felelte neki Fülöp. Jézus látta Nátánáélt, amint hozzáment és ezt mondta róla: „Lám, egy igazán izráelita, kiben nincsen csalárdság”. „Honnan ismersz engem?” – kérdezte tőle Nátánáél. Jézus azt felelte neki: „Mielőtt Fülöp hívott volna, láttalak, **ahogy** a fügefa alatt voltál”. „Rabbi! – felelte neki Nátánáél –, te az Isten Fia vagy, az Izráel királya!”. Jézus ezt válaszolta neki: „Mert azt mondtam: Láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél”. Azután így szólt hozzá: „Bizony, bizony azt mondom nektek: Megnyitva fogjátok látni az eget, s látni fogjátok Isten angyalait, amint föl s alá szállanak az Emberfire” (1,45–51). [Tm 89., 112.]

láttni = érteni

az ég = a hagyományos isten- és világkép (vö. Tm 112.)

Isten angyalai = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

fügefa = valószínűleg vad sycomore, mely már töben elágazik, s ágai vízszintesek

1. Egész Izráel várta a Messiást.
2. Várta, de nem kereste! (vö. Tm 114.).
3. Nátánáélben „júdeai” lelkület volt (vö. Jn 7,52).
4. Ha Jézus dicsér valakit, akkor ennek komoly oka van.
5. Mi lehetett Nátánáél érdeme?
6. Mit csinálhat egy „igazán izráelita” a fügefa alatt?
7. Hol imádkoztak a farizeusok?
8. Nátánáél nem egy jól látható helyen, hanem *rejtekekben* imádkozott (vö. Mt 6,5–6).
9. Ezt csak olyasvalaki vehette észre, akinek volt hozzá „szeme”.
10. Nátánáél tudta, hogy magatartását csak az értékeli, aki nagyon közel áll Istenhez.
11. Aki Nátánáélhez hasonlóan imádkozik, abban nincsen csalárdság.
12. Nátánáél végül is nem került be a Tizenkettő közé!

4.

„Bontsátok le ezt a templomot, s én három nap alatt felépítem”. „Negyvenhat éven át épült ez a templom – felelték a zsidók –, és te három nap alatt felépítéd azt?” De ő testének templomáról beszélt (2,13–22). [Tm 28., 72.]

templom = olyasvalami, amiben Isten jelen van

három nap alatt = hihetetlenül rövid idő alatt

a zsidók = hivatásos mértékadók, formális tekintélyek

1. Jézus nem beszélhetett a kőből épült szentélyről.
2. A templomi rendszerre sem gondolhatott, mert három nap alatt azt sem lehetett volna újraszervezni.
3. Jézusnak nem is állt szándékában valamiféle egyházat létrehozni (vö. Tm 39.).
4. A hústest szentélye a Pneuma (vö. Tm 28.).
5. Az Isten – a homo sapiens számára – szellem (vö. Jn 4,24).

5.

...Jézus nem bízta magát rájuk, mivelhogy mindnyájukat ismerte, és mert nem volt szüksége arra, hogy valaki tanúságot tegyen valamely emberről, mert maga is jól tudta, hogy mi lakik az emberben (2,23–5).

tanúságot tegyen = előadást tartson neki

az ember = egy „zsebkiadású káoszharcos”, aki a teremtőjére hasonlít; önzésében és ostobaságában Evilág Urát mintázza

1. Jézus nem ismerhetett személyesen minden jelenlevőt.
2. Jézus pontosan tudta, hogy a homo sapiens hol helyezkedik el az evolúciós palettán.
3. Az emberben alapvetően egy sátáni program munkál (vö. Jn 8,37–47).
4. Ha az ember tudná, hogy hol van, s hogy micsoda is ő tulajdonképpen, akkor nem lehetne az orránál fogva vezetni.

Aki tudja, hogy mi az ember, az valamennyit ismeri !

6/a

Bizony, bizony azt mondom neked, hogy senki sem láthatja meg Isten királyságát, ha felülről nem születik (3,3). [Tm 3., 45.] Isz 57/129

nem láthatja meg = még csak be sem megy oda (vö. Mt 18,3)

Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

felülről nem születik = ha nem gondolja át a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig

6/b

Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy ha valaki vízből és Szellemből nem születik, nem mehet Isten királyságába be (3,5).

víz (– be való merülés) = megtisztulás

Szellem (– be való merülés) = gondolkodás

vízből és Szellemből való születés = gondolkodás általi megtisztulás

6/c

Ami húsból született, az hús, és ami Szellemből született, az szellem. Ne csodáld, hogy azt mondtam neked, hogy felülről kell születnetek. A szél odafúj, ahová akar. Hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jó és hová megy: Így van mindenkivel, aki Szellemtől született (3,6–8). [Tm 2., 28., 81., 88., 113.]

hús = Pneumát nem igénylő test

szellem = húst nem igénylő Pneuma

felülről kell születnetek = át kell gondolnotok a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig

1. Jézus tudja, hogy honnan jött, s hogy hová megy (vö. Jn 8,14).
2. Nikodémus nem tudja.
3. Jézus felülről született.
4. Nikodémus nem akar felülről (is) megszületni (3,4).
5. Az előljáró ennek ellenére tudni szeretné, hogy Jézus miképpen viszi végbe nemes tetteit, mert utánozni szeretné azokat (3,9).
6. Nikodémusnak ehhez életre kéne nemzenie a Pneumáját.
7. Jézus már létrehozta a magáét.

7/a

Bizony, bizony azt mondom neked, hogy amit tudunk, azt beszéljük, és amit látunk, arról teszünk bizonyosságot. A tanúságtételünket (mégsem) fogadjátok el (3,11). [Tm 27., 32., 40., 84., 89., 109.]

1. Aki felülről született, az tudja, hogy mit beszél.
2. Aki nem gondolta át a végső kérdéseket, az nem tudja, hogy mit beszél.
3. Aki felülről született, az az általa megértett dolgokat demonstrálja.
4. A hűsből születetteket mindez nem érdekli.

7/b

Ha földieket szóltam néktek és nem hiszitek, hogy fogjátok hinni, ha mennyeiket szólok nektek? Senki sem jutott fel a mennybe, csak aki a mennyből szállt alá: az Emberfi (3,12-3). [Isz 57/129]

a földiek = a Sötétség Birodalmának törvényszerűségei; hogyan működik evilág

a mennyiek = Isten Világának jellemző tulajdonságai

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

8.

Mint ahogy Mózes is felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfinek is felemeltetnie: hogy örök élete legyen mindenkinek, aki hisz (3,14-5). [Szám 21,4-9]

Mózes = a júdaizmus megteremtője, vaskezű diktátor

felemelte a kígyót = elrettentésképpen közszemlére tette azt a fegyvert, amit továbbra is be kívánt vetni a lázadók ellen, „az isteni rend védelmében”

úgy kell = elkerülhetetlen, hogy ne úgy végezze, mint a gonosztevők

az Emberfinek = Jézusnak és követőinek (vö. Jn 15,18 – 16,4)

aki hisz = Jézus státusában, a megszerezhető istengyermeki mivoltban

1. Az egykori názáreti ács arra használta fel a szombatjait, hogy elmélkedjen az Írásokról (vö. Tm 26.).
2. Jézus logikus következtetést vont le az esetből.

9.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy senki el ne vesszen, aki őbenne hisz, hanem örök élete legyen (3,16).

a világ = egy olyan hely, ahol az ember elveszhet !

egyszülött Fiú = akik Jézus előtt jöttek, azok tolvajok és haramiák voltak (vö. Jn 10,8)

őbenne = a nevében-státusában (Jézus maga választotta neve *Emberfi* volt, ami a státusát tükrözi)

hisz = aki követi őt az istengyermekségben

10/a

Mert az Isten nem azért küldte a Fiút a világra, hogy elítélje a világot, hanem, hogy rajta keresztül megmentse a világot. Az, aki benne hisz, nem kap ítéletet, aki nem hisz, már ítélet alatt van, mert nincs hite az Isten egyszülött Fiának nevében (3,17-8). [Tm 27.]

a Fiú = a Megmentő, a Szabadító, a Messiás

a világ = olyasvalami, ami méltó az ítéletre !

az ítélet = a tudatlanságban maradás

rajta keresztül = az ő példája nyomán (vö. Tm 27.)

benne = a nevében-státusában

hisz = követi őt az istengyermekségben
ítélet alatt van = jelenleg nem tud semmit

10/b

Az ítélet pedig ebben áll: A világosság a világra érkezett, de az emberek inkább szerették meg a sötétséget, mint a világosságot, mert a tetteik rosszak voltak. Mindenki gyűlöli a világosságot, aki hitványságokat cselekszik, és nem jön a világosságra, hogy tettei rá ne bizonyuljanak. Aki ellenben az igazságot cselekszi, világosságra megy, hogy tetteiről nyilvánvalóvá legyen, hogy Istenben tette őket (3,19–21). [Tm 23.]

a világosság = a tudás fénye, az igazság

a világ = a Sötétség Birodalma

az emberek = a világ fiai

a sötétség = a tudatlanság

az igazságot cselekszi = tudásból fakadó tetteket hajt végre

1. Az emberek szeretik a sötétséget.
2. Az emberek nem akarják megtudni az igazságot.

11.

Ezek után Jézus és tanítványai júdeai földre mentek. Ott időzött velük és keresztelt (3,22).

Az Emberfi csak „tűzzel” keresztelhetett ! (vö. Tm 9., Jn 4,2)

12.

Az ember nem juthat semmihez másképp, csak ha a mennyből adják neki (3,27).

Ez egy János ajkára adott jézusi logion, melynek mondanivalója megegyezik a Jn 6,44 alattival.

13/a

Aki felülről jó, mindenek fölött való. A földből való a földből van, a földből is beszél. Aki a mennyből jön, mindenek fölött van (3,31). [Tm 78.]

(A 3,31–36 alatt János ajkára adott jézusi logionok olvashatók!)

felülről, ill. a mennyből jó = már átgondolta a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig

mindenek fölött való = mindennel tisztában van, őt nem lehet sarokba szorítani

a földből beszél = le van ragadva a geocentrikus és emberközpontú világképnél

1. Az antagonisztikus ellentétet a Pneuma megléte, ill. hiánya okozza.

13/b

Arról tesz tanúságot, ami felől látást kapott, és amit hallott, de tanúságtételét senki sem fogadja be [aki a földből van]. Aki elfogadja tanúságtételét, azzal pecsétet tett arra, hogy az Isten igaz (3,32–3). [Tm 32., 84.]

arról tesz tanúságot = szóval, tettel és jelképes cselekedetekkel (vö. Tm 27.)
ami felől látást kapott = amit megértett a közvetítők segítségével (vö. Tm 89.)
amit hallott = a másik füllel (vö. Tm 32.)
elfogadja tanúságtételét = meghallja, megérti, felismeri, megőrzi
azzal pecsétet tett arra = ezzel bizonyítja
hogyan az Isten igaz = valóság, tehát van, és csak-jó

13/c

Akit az Isten küldött el, az az Isten beszédeit szólja, mert az Isten nem mértékkel adja a szellemet. Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe adott. Aki a Fiúban hisz, annak örök élete van, aki nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem fog életet látni... (3,34-6). [Tm 40.]

Isten küldötte = Jézus, az egykori názáreti ács, aki Emberfinek nevezte magát, e név pedig a státusát tükrözi

Isten beszédei = a kinyilatkoztatott igazságok

a szellem = az ész, az értelem (vö. Tm 40.)

az Atya mindent a Fiú kezébe adott = minden tudást, amit csak a homo sapiens felfoghat

a Fiúban való hit = az istengyermeki státus felismerése és megszerzése (vö. Tm 2.)

aki nem engedelmeskedik a Fiúnak = saját lelke készítésének

14.

Ha ismernéd az Isten ajándékát... (4,10-12). [Tm 2.]

15.

Mindaz, aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, melyet *majd* én adok neki, többé soha meg nem szomjazik, hanem az a víz, melyet *majd* én adok neki, örök életre buzgó víznek forrásává válik benne (4,13-4). [Tm 2., 12., 27., 75., 91.]

az a víz, amit Jézus mér ki = az Élet vize (éltető eleme), a Pneuma

melyet majd én adok = a megvilágosodás az egy szellemi erőfeszítésekkel „terhes” folyamat (vö. Tm 1., 91.)

16.

Atyáink ezen a hegyen borultak le Istent imádni, ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádni kell őt. „Higgy nekem – mondta neki Jézus –, hogy jön egy óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek. Mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert a megmentés a zsidók közül ered. De jön egy óra, és az most van, amikor az igazi imádók az Atyát szellemben és igazságban fogják imádni, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Szellem az Isten, és az imádóknak szellemben és igazságban kell őt imádniuk” (4,20-4). [Tm 2., 27., 71., 114.]

atyáink = egy más kultúrkör vallási tekintélyei

ti = a júdaizmus követői

Isten = az a képzeletbeli személy, akit az egyes népek a saját képmásukra formáltak (A júdaizmusban ez Jahve, az Úr, aki szigorú és igazságos bíró.)

az Atya = az igazi Abszolútum, mennynek és földnek ura, Aki tényleg Van

amit az ember nem ismer = a rajta kívül álló dolgokat

amit ismer = a saját lelke

a megmentés a zsidók közül ered = mert ebben a kultúrkörben jöttek rá arra, hogy az Isten szellemi létező, vagyis Lélek

szellemben és igazságban = értelem vezérelte jócselekedetekkel, nemes tettekkel

szellem az Isten = a homo sapiens csak ésszel tudja megközelíteni és elérni

1. A kérdés az, hogy hol kell imádni Istent.
2. Nyilván ott, ahol elérhető.
3. A közvetlen istenkapcsolat lehetősége adva van a homo sapiens számára (vö. Tm 2., 71.).
4. A királyság bennünk van (vö. Lk 17,20–1).
5. Jézus ezt a tényt demonstrálta is (vö. Tm 27.).
6. Jézus az Atya igazi imádója volt.
7. Jézus nyilvános működése során bejárta az egész országot.

17.

Az én eledelem, hogy annak akaratát tegyem, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő művét (4,31–4).

eledel = olyasvalami, ami elengedhetetlen az élet fenntartásához

Jézus eledele = a szellemben és igazságban való cselekvés

1. Jézusnak volt eledele.
2. Hol volt ez az eledel?
3. Elfogyhatott-e ez az eledel?
4. Jézus felismerte és elfogadta az Atya akaratát.
5. Az Atya csak ilyen embert tud elküldeni.

18.

Nem ti mondogatjátok, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Lám, azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket és nézzétek a tájakat, hogy fehérek már, aratásra készek. Már az arató elnyeri bérét és gyümölcsöt gyűjt örök életre, hogy a magvető és az arató együtt örüljön. Mert abban igaz a mondás, hogy más a magvető és más az arató ! Én olyan aratásba küldöttelek titeket, amelynek vetésével nem ti fáradtatok. Mások fáradtak, s ti abba léptetek be, amiért azok fáradtak (4,35–8). [Tm 20., 74., 91., 114.]

(Lásd a Márk – kommentár 13. logionját is !)

aratás = fárasztó, de örömteli munka, mert kézzelfogható a gyümölcse

a reménybeli aratók = Jézus tanítványai

az aratók bére = a Pneuma

a magvető = Jézus

1. A tanítványok már várják az aratást.
2. Jézus szerint nem kell várni (vö. Tm 114.).
3. Jézus szeretne együtt örülni az aratókkal.
4. Jézus könnyű munkát kínál (vö. Tm 91.).
5. Az „aratás” egy szellemi tevékenység.
6. Hol kell aratni?

19.

Maga Jézus tett ugyanis tanúságot arról, hogy a prófétának nincs becsülete a saját hazájában (4,44). [Tm 30.]

Egy közmondást használt fel az analógia szemléltetésére !

20/a

Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy annak, aki hallja az én szómat és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, ítéletre nem megy, ellenkezőleg: a halálból már átment az életre. Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy jön egy óra, sőt, az már most itt van, amikor a holtak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallották, élni fognak (5,24–5). [Isz 57/129]

(Lásd a 10/a, b logiont is !)

nektek = a szombatnapi gyógyításán botránkozó zsidóknak

hallja az én szómat = megérti, hogy miről beszélek

hisz annak, aki engem elküldött = akit a lelkülete képessé tesz erre (vö. Jn 8,37–47)

örök élete van = Pneumával rendelkezik

ítéletre nem megy = nem marad tudatlan

a halál = a Pneumát nélkülöző biológiai lét, melyre a tudatlanság jellemző

az élet = a Pneuma életre nemződésének folyamata, mely fokozódó tudást eredményez

a holtak = a jelenlévő, Pneumát nélkülöző személyek

meghallják az Isten Fiának szavát = megértik, hogy az Atya irgalmat akar

1. Jézust könnyen meg lehet érteni.
2. Jézust az Atya küldte el.
3. Hol lehet hinni az Atyának?
4. Milyen lelkület munkál a Jézust felelősségre vonó zsidókban?
5. Mit kéne felismerni a jelenlévőknek?

20/b

Ne csodálkozzatok azon, hogy jön egy óra, amelyben mindenki, aki a sírokban van, meg fogja hallani az ő szavát, és azok, akik jót cselekedtek, elő fognak jönni élet feltámadására, akik pedig hitványságokat cselekedtek, ítélet feltámadására (5,28–9).

aki a sírokban van = az országbeli halottak

meg fogja hallani az ő szavát = megérti, hogy miről beszél

akik jót cselekedtek = felhagytak az üldözésével (5,16)

elő fognak jönni

élet feltámadására = megindul bennük a Pneuma életre nemződésének folyamata

akik hitványságokat cselekedtek = akik továbbra is azon vannak, hogy megöljék őt (5,18)

ítélet feltámadására = elhatalmasodik bennük a tudatlanság

21.

Sem a hangját nem fogta fel soha fületek, sem alakját nem észlelte soha szemetek, szava sincs maradandóan bennetek, ezért aztán nem hisztek annak sem, akit ő elküldött (5,37–8). [Tm 14., 32a, 107.]

a fül = a másik (belső) hallószerv

a szem = a lelki látószerv, mely a szív, a lélek

az Atya szava = az irgalmas lelkület

22/a

Ti fürkésztitek az Írásokat, mert úgy véltetek, hogy azokban örök életetek van, és éppen azok tesznek tanúságot felőlem. Ti azonban mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen (5,39–40).

ti = törvénytudók

az Írások = a Törvény és a próféták

felőlem = a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről

hozzám = a Fiúhoz, aki státusánál fogva mindent tud (vö. Jn 3,35)

22/b

Eberekétől nem fogadok el dicsőséget, titeket azonfelül ki is ismertelek, hogy Isten szeretetét nem hordjátok magatokban. Az én eljövetelem az én Atyám nevében történt, ti azonban nem fogadtok el engemet. Ha majd más jó el a saját nevében, azt el fogjátok fogadni. Hogy volnátok képesek hinni ti, akik egymástól kaptok dicsőséget? Azt a dicsőséget ellenben, mely egyedül Istennél található, nem keresitek. Ne gondoljátok, hogy én foglak titeket vádolni az Atyánál. Van nektek vádlótok: Mózes, akibe reménységeteket vetettétek. Ha Mózesnek hittetek volna, talán nekem is hinnétek, mert ő énfelőlem írt. De ha az ő írásainak nem hisztek, hogy hihetnétek az én beszédeimnek? (5,41–7).

ember = olyasvalaki, akiben nem az Atya lelke működik (vö. Jn 8,37–47)

ti = írástudók és farizeusok

Isten szeretete = az irgalmas lelkület

eljövetelem = a Nyilvános Működés

az Atya nevében = felhatalmazásával

a saját nevében = atyai felhatalmazás, s így tudás nélkül

egymástól kaptok dicsőséget = elismerést, tiszteletet, kitüntetést (vö. Jn 12,42–3)

az Istennél található dicsőség = a Fiúi státus (Lásd a 25. logiont is !)

Mózes = a júdaizmus megalapítója

(Átvitt értelemben *a Törvény és a próféták* szent szerzőiről van szó !)

énfelőlem = az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vételének módjáról és következményéről: az istengermekké levés lehetőségéről (vö. Lk 24,25–7; 25,44–5)

1. Az írástudókban és farizeusokban „igazságos” (= törvényeskedő) lelkület munkál.
2. Az ilyenek nem fogadják el Jézust (s azokat, akik Fiúi státusban követik őt).
3. Jézus az ismeretlenségből jött, tehát nem volt „szakmabeli”.
4. A törvénytudók csak a hasonzorúakkal állnak szóba.
5. A formális tekintélyek nem tudnak arról a dicsőségről, mely egyedül Istennél található.
6. Mózes vádolhatja a hivatásos mértékadókat, mert tudhatnának róla (vö. Tm 26b).
7. Vajon mi a tudatlanság oka? (Lásd a 6/a–b, 7/b–c és 13/a logiont !)

23/a

Bizony, bizony azt mondom nektek, ti nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem mert a kenyerekből ettetek és jóllaktatok. Ne az elvesző kenyéren munkálkodjatok, hanem azon a kenyéren, mely örök életre megmarad, amelyet az Emberfi fog majd nektek adni, mert erre az Atya ütött pecsétet (6,26–7).

ti = a szimpatizánsok tömege

jeleket láttatok = mert megérintettem a szíveteket

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

fog majd nektek adni = a megvilágosodás egy folyamat (vö. Tm 1.)

erre az Atya ütött pecsétet = ő hitelesíti az Emberfi szavait

1. A kenyér elengedhetetlen az élet fenntartásához.
2. Az elvesző kenyér csak a biológiai életet képes táplálni.
3. Az Emberfi örök életet akar nyújtani.
4. Az Élet kenyere a Pneuma, aki Jézusban lett láthatóvá (vö. Tm 27.).

23/b

Bizony, bizony azt mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyből való kenyeret, hanem Atyám adja nektek az igazi, mennyből való kenyeret. Mert Isten kenyere az, aki a mennyből száll alá, és életet ad a világnak (6,32–3). [Tm 71., 89.]

Mózes = egy isteni felhatalmazást nélkülöző nemzetvezető, törvényalkotó és államalapító az igazi, mennyből való kenyér, aki a mennyből száll alá = a Jézusban működő Szellem életet ad a világnak = isteni kinyilatkoztatásokat

(Lásd a Máté-kommentár 20. logionját is !)

23/c

Én vagyok az élet kenyere, aki hozzám jő, meg nem éhezik, és aki bennem hisz, meg nem szomjazik soha (6,35). [Tm 70., 75., 84., 109.]

*én vagyok az élet kenyere = az örök élet biztosítója
hozzám jő = aki engem fogad el egyedüli mértékadónak
aki bennem hisz = a státusomban*

1. Csak az mehet Jézushoz, akit az Atya küld (vö. Jn 6,44).
2. Az Atya csak az éhezőket küldi (vö. Tm 70.).
3. Jézus a saját javaiból táplálja őket (vö. Tm 109.).
4. Jézusnak csak mennyei javai vannak (vö. Tm 12.).
5. A kinyilatkoztatás forrása: Jézus (vö. Tm 84.).
6. Az élet vizéből csak az ihat, aki lemegy a kútba (vö. Tm 75.).
7. Honnan tör föl az élet vize? (vö. Tm 2., 71.).

23/d

Ám én megmondtam néktek, hogy bár láttok, mégsem hisztek. Minden, amit Atyám nekem ad, elérkezik majd hozzám. S azt, aki hozzám jő, ki nem vetem. Mert nem azért szállottam le az égből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak akaratát, aki elküldött engem. Ez pedig annak akarata, aki engem elküldött, hogy semmit el ne veszítsek abból, amit ő nekem adott, hanem feltámasszam az utolsó napon. Mert az az én Atyám akarata, hogy örök élete legyen mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, és hogy az utolsó napon azt én feltámasszam (6,36–40). [Tm 27., 107.]

*néktek = akik csak az elvesző kenyérért töríték magatokat
aki lát, de nem hisz = olyasvalaki, akinek nincs értő érzékszerve, amivel felfoghatná azt, ami körülötte történik*

*minden, amit
az Atya Jézusnak ad = a Szent Szellem embereket inspiráló munkája
aki hozzám jő = aki elfogad egyedüli mértékadónak
nem azért szállottam le az égből = vállaltam el a testben való demonstrálást
feltámasszam = az országbeli halálból az Életre
az utolsó napon = amikor a kettőt eggyé teszi (vö. Tm 107.), mikor learatja a Gyümölcsöt
aki látja a Fiút és hisz benne = státusát felismerve követi őt*

23/e

Ne zúgolódjatok egymás közt ! Senkinek nincs arra hatalma, hogy hozzám jöjjön, csak ha az Atya vonja, aki engem elküldött, és én majd feltámasztom azt az utolsó napon. Meg van írva a prófétákban: Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Mindenki, aki az Atyát hallgatta és nála tanult, hozzám jő (6,43–5). [Tm 1., 89., 107.]

ne zúgolódjatok = ti, zsidók (azaz: következetlen hívők)

hozzám jöjjön = engem fogadjon el egyedüli mértékadónak

ha az Atya vonja = ha a Szent Szellem erre inspirálja

feltámasztom = az országbeli halálból az Életre

az utolsó napon = amikor a kettőt egyé teszi (vö. Tm 107.), mikor learatja a Gyümölcsöt

meg van írva a prófétákban = egy jól ismert szöveggel szemléltetem a dolgot

mindnyájan = akik találási szándékkal keresnek (vö. Tm 1.)

Istentől tanítottak lesznek = közvetlen kapcsolatba kerülnek vele

az Atyát hallgatta és nála tanult = fogta a Szent Szellem sugalmazásait (vö. Tm 89.)

23/f

Nem mintha az Atyát másvalaki látta volna, mint az, aki az Atya mellől származik, annak volt alkalmát látni az Atyát (6,46). [Tm 14., 89.]

láttni = felfogni, megérteni

az Atya mellől származik = a megvilágosodási folyamat közben veszi a mennyei sugalmazásokat (vö. Tm 89.)

1. Az ember képes az ilyen jellegű látásra (vö. Tm 14.).
2. Jól csak a szívével lát az ember !

23/g

Bizony, bizony mondom nektek, hogy annak, aki hisz, örök élete van. Én vagyok az életnek kenyere... (6,47–51).

Lásd a Máté 96/a, a Márk 34. és a Lukács-kommentár 93. logionját is !

23/h

Bizony, bizony azt mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfi húsát és nem isszátok a vérét, akkor nincsen bennetek az Élet. Annak, aki húsomat eszi és véreimet issza, örök élete van, és én azt feltámasztom majd az utolsó napon. Mert húsom igazi étel és vérem igazi ital. Az, aki húsomat eszi és véreimet issza, bennem marad, és én is abban. Minthogy engem az Élő Atya küldött el, és én az Atya által Élek, úgy aki engem eszik, Élni fog általam (6,52–8). [Tm 107., 109.]

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

az Emberfi húsa és vére = a lényege, a státusa

aki eszi és issza = azonosul vele (a mivoltával)

feltámasztom = az országbeli halálból

az utolsó napon = mikor egyé teszi a kettőt (vö. Tm 107.)

igazi étel és ital = a státusom az, ami megment

bennem marad = ugyanolyan lesz, mint én (az Atya emberi Fia vagy Leánya)

és én is abban = mindent a tudtára adhatok, a közös nevező miatt

23/i

Törbe ejt ez titeket? Hát ha majd azt látjátok meg, hogy az Emberfi felmegy oda, ahol előzőleg volt... A szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit. Azok a beszédek, amelyeket elmondtam nektek: szellem és élet. De vannak közöttetek némelyek, akik nem hisznek. Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, csak akinek Atyám megadta azt! (6,61–6). [Tm 18., 28., 89., 109.]

törbe ejt = meggátol a szellemi haladásban

látni = érteni

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

meglátjátok, hogy felmegy oda, ahol előzőleg volt = megértitek, hogy ő Isten Fia (vö. Tm 18.)

a szellem = az ész, az értelem, mely képes életre nemzeni a Pneumát

a hús = a Pneumát nélkülöző, s azt nem is igénylő test (vö. Tm 28.)

azok a beszédek... = hüen tükrözik az igazságot, mely megmenthet titeket is (vö. Tm 109.)

akinek az Atya megadta azt = ha képes venni a Szent Szellem sugalmazásait (vö. Tm 89.)

1. Csak azt lehet törbe ejteni, aki nem gondolkodik.
2. Csak az érthet meg bármit is, aki használja az eszét.
3. A megvilágosodás egy hosszú folyamat eredménye.
4. Jézus kinyilatkoztatást hordozó igéi a segítségünkre vannak!

24/a

Ezek után Jézus Galileában járt-kelt, mert nem akart Júdeában járni, mivel a zsidók őt megölni igyekeztek. Közel volt a zsidók ünnepe, a sátorverés. Testvérei ezt mondták Jézusnak: „Menj innen tovább, eredj Júdeába, hogy tanítványaid lássák tetteidet, melyeket teszel. Mert senki sem tesz ilyesmit rejtekben, hanem a nyilvánosságra törekszik. Ha ilyen dolgokat teszel, állj ki vele a világ szeme elé (7,1–5). [Tm 100.]

Galilea = Jézus szűkebb hazája, egy Nógrád megyényi terület Izráel északi részén, melyet pogány országok öveztek, így könnyen lehetett „disszidálni”, azaz átmenetileg eltűnni a világ szeme elől

Júdea = Izráel központi része, mely a főváros körül terült el, s így a júdaizmus fellegrvárának számított

a zsidók = a hivatásos mértékadók, akik hivataltól függetlenül is formális tekintélyek voltak (Átvitt értelemben a júdaizmus követői, s mint ilyenek: következetlen hívők.)

megölni = a Törvény értelmében megkövezni (vö. Lk 11,53–4; Jn 7,13)

testvérei = édesanyja gyermekei, akik jól ismerték Jézus felfogását, és látták a tetteit is

tanítványaid = azok, akik hallgatnak rád

állj ki a világ szeme elé = aztán, ha majd mindenki elismer, akkor mi is hiszünk neked

1. Jézus tartani akarta magát a tervéhez, a küldetés sikere érdekében.
2. Jézus tudta, hogy előbb-utóbb likvidálni fogják (vö. Lk 13,31–3).
3. Testvérei attól féltek, hogy bátyjuk magatartása miatt reájuk is rossz fény vetül.
4. Testvérei büszkék lettek volna Jézusra, ha hivatalos elismerésben részesül.
5. Testvéreiben „júdeai” lelkület munkált (vö. Jn 7,52).
6. Ez a lelkület nem képesít tanítványságra.
7. Jézus rokonai később sem álltak be a tanítványok közé (vö. Tm 100.).
8. Jézus Galileában nagyobb biztonságban volt, mint Júdeában.
9. Testvérei nem akarták a vesztét, csak azt, hogy a dolog eldőljön valamerre.

24/b

Az én időm még nincs itt, a ti időtök mindenkor készen áll. Titeket nem gyűlölhét e világ, de engem gyűlöl, mert én ellene teszek tanúságot, hogy az, amin munkálkodik, rossz (7,1-9). [Tm 26a., 27., 55., 72., 81.]

1. Jézus testvérei a világ fiai voltak.
2. Jézus azért jött, hogy lebontsa a vádló munkáit (vö. Tm 72., 1Ján 3,8b)

Lásd a következő, az iszlám hagyományban megőrzött logionokat is:

Isz 29/90; 32/114; 57/129; 62/145; 133/34,4-16; 134/35; 139/141; 142/193; 143/162; 157/117; 158/123

25.

A zsidók csodálkozva szóltak: „Mi a titka, hogy az Írásokat így ismeri, mikor nem tanulta?”. Jézus ezt felelte: Amit én tanítok, nem enyém, hanem azé, aki elküldött engem. Ha valaki akarja az ő akaratát tenni, felismeri erről a tanításról, hogy Istentől való-e, vagy magamtól beszélek. Aki magából beszél, a saját dicsőségét keresi. Aki annak dicsőségét keresi, aki elküldte őt, az olyan ember igaz, az olyanban hamisság nincsen (7,14-8). [Tm 26b, 89.]

a zsidók = a hivatásos mértékadók, akik hivataltól függetlenül is formális tekintélyek voltak (Átvitt értelemben a júdaizmus követői, s mint ilyenek: következetlen hívők.)

az Írások = Mózes öt könyve és a prófétai irodalom, továbbá ezek hivatalos magyarázatai

nem tanulta = egy rabbi lábánál sem ült: nem volt felsőfokú vallási képzettsége

az Atya dicsősége = a Fiává lett ember

1. Jézus autodidakta módon szerezte a tudását (vö. Tm 26b).
2. Az Atya sugalmazásokkal bővítette az ismereteit (vö. Tm 89.).
3. Csak az nevezhető igaznak, aki az Atya emberi Fia lett.

26.

Ismertek is engem, és azt is tudjátok, honnan való vagyok. Magamtól én nem jöttem, hanem van valaki, egy igaz, aki engem küldött, akit ti nem ismertek. Én ismerem őt, mert mellőle való vagyok, és ő küldött el engem (7,27-9). [Tm 61., 107.]

ismertek engem = tudjátok a nevemet, címemet, életkoromat, szakképzettségemet, családi állapotomat, rokoni hovatartozásomat

nem magamtól jöttem = maga az Örökkévaló hatalmazott fel engem

mellőle való vagyok = én egyesítettem a lelkemet az övével (vö. Tm 61., 107.)

1. A zsidók nem ismerik az Atyát.
2. Vajon miért? (Válaszolok: mert nincs bennük irgalmas lelkület.)

27.

Még egy kevés ideig veletek vagyok, azután elmegyek ahhoz, aki elküldött engem. Keresni fogtok engem, de nem fogtok megtalálni. Ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek (7,33-36). [Tm 23., 27., 37.]

(Lásd a János-kommentár 43. logionját is !)

elmegyek = az Atyához, az ő Világába

1. Jézus ideje szűkre volt szabva (vö. Jn 7,6).
2. A Sötétség Birodalmában az istengyermekeknek mihamarabb kioltják a gyertyáját.
3. Aki már eggyé tette a kettőt (vö. Tm 107.), annak a biológiai halál csak nyereség.
4. Hol és mi volt Jézus?
5. Jézus a közvetlen istenkapcsolatot testesítette meg (vö. Tm 27.).
6. A mennybemenetel után Jézus már csak az igéiben lesz elérhető, *a keresők számára* (vö. Tm 109.).
7. A logikátlanul gondolkodók számára ez a lehetőség sem áll fenn.

28.

Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyon ! Annak, aki hisz bennem – amint az Írás mondja –, élő víznek árjai folynak majd belsejéből (7,37–8). [Tm 12., 70., 75., 109.]

aki szomjazik = aki találási szándékkal keres (vö. Tm 70.)

igyon = igéimmal csillapítsa tudásvágyát

jöjjön hozzám = fogadjon el engem egyedüli mértékadónak

hisz bennem = a státusomban

amint az Írás mondja = egy jól ismert szöveggel szemléltetem a dolgot

élő víz = a kinyilatkoztatás forrása (vö. Tm 12.)

árjai folynak majd = a megvilágosodás egy hosszú folyamat

belsejéből = a királyság lehetősége bennünk van (vö. Tm 2., 71.)

1. Az inni vágyóknak meg kell találniuk a kinyilatkoztatás forrását (vö. Tm 12., 109.).
2. A szomjazóknak le kell menniük a kútba (vö. Tm 75.).

29.

Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, az nem jár sötétségben, hanem az Élet világossága az övé (8,12). [Tm 23., 49., 78.]

30.

Még ha magam tanúskodom is magam mellett, tanúságtételek igaz, mert tudom, hogy honnan jöttem és hová megyek, ti azonban nem tudjátok, honnan jövök és hová megyek (8,14). [Tm 18., 48.]

31/a

Ti hús szerint ítélték. Én nem ítélek senkit. Még ha ítélnék is, ítéletem igaz, mert nem egyedül vagyok, hanem mellettem van az is, aki küldött engem... Se engem nem ismertek, sem Atyámat, ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek (8,15–9).

hús szerint = Pneuma nélkül (vö. Jn 3,6)

1. Aki már életre nemzette a Pneumáját, az soha többé nem lesz magányos.
2. Az Atya, ill. a Fiú ismerését az életre nemzett Pneuma teszi lehetővé.

31/b

Én elmegyek s ti keresni fogtok engem, de vétkeitekben fogtok meghalni. Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek... Ti az alatt levők közül vagytok, én a fent levők közül való vagyok.

Ti ebből a világból valók vagytok, én nem vagyok ebből a világból való. Megmondtam nektek, hogy vétkeitekben fogtok meghalni. Ha ugyanis nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok vétkeitekben (8,21-4). [Tm 37., 42., 43., 44.]

én elmegyek = az Atyához, az ő Világába

ti = a bennem hinni nem akarók

„*a*” *vétek* = a Szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság

vétkeitekben = ami az, hogy a bennetek lévő lelkület miatt nem voltatok képesek felismerni a státusomat

én vagyok = az Atya emberi Fia, s ezért az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása, aki bárkit megszabadíthat e világbörtönéből (vö. Isz 57/129)

1. Az embernek egy nagy vétké van: az, hogy minden téren engedelmeskedik a benne lévő sátáni lelkületnek.
2. Pneuma nélkül nincs átjárás az örökkévalóságba.
3. E világból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat alanyi jogon való birtokolhatósága.

31/c

Ha majd felemelitek az Emberfit, akkor fel fogjátok ismerni, hogy én vagyok, s hogy semmit sem teszek magamtól, hanem ahogy az Atya tanított engem, úgy beszélem e dolgokat. Az, aki küldött engem, velem van, nem hagyott engem egyedül, mert mindenkor neki tetsző dolgokat cselekszem (8,28-9).

felemelitek = elrettentésképpen közszemlére tesztitek

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

én vagyok = az Atya emberi Fia, s ezért az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása

1. Jézus tudta, hogy példát fognak statuálni vele.
2. E „felemelés” elkerülhetetlen ebben a világban.
3. Az Emberfit csak Pneuma birtokában lehet felismerni !

32/a

Jézus aztán így szólt azokhoz a zsidókhöz, akik hittek benne: „Ha megmaradtok beszédemben, valóban tanítványaim vagytok, és akkor meg fogjátok ismerni az igazságot, és az igazság szabadokká fog tenni titeket” (8,31-3). [Tm 109.]

zsidó = a júdaizmus reprezentánsa, átvitt értelemben: következetlen hívő

megmaradtok beszédemben = megértitek, s annak szellemében cselekedtek

valóban tanítványaim vagytok = Fiú-aspiránsok lesztek

1. Egy helyes következtetéseket levonni nem tudó ember nem hihet igazán Jézusban (vö. Tm 42.).
2. Jézus – mint általában – most is feltételes módban beszél.

32/b

Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy mindaz, aki teszi a vétkeket, rabszolgája a véteknek. A rabszolga pedig nem marad örökké a házban, a Fiú marad meg örökre. Így hát, ha a Fiú szabadít meg titeket, akkor lesztek tényleg szabadokká (8,34-6).

„*a*” *vétek* = az emberben levő sátáni lelkületnek való engedelmeskedés

a rabszolga = a homo sapiens, az emberek

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége
a Fű = a mindenki ott szunnyadó istengyermek

1. Az emberben alapvetően egy sátáni program munkál.
2. A homo sapiens egy több szempontból is kiszolgáltatott lény.
3. Jézus azért jött, hogy lebontsa a vádló munkáit (vö. Tm 72., 1Ján 3,8b).
4. Jézus a világ ellen tett tanúságot (vö. Jn 7,7).
5. Jézust gyűlölte a világ.
6. Jézus is gyűlölte a világot.
7. Az ember halandó.
8. Evilág Ura senkinek nem biztosít örök életet a Birodalmában.
9. A Sátán – éppen ezért – kezdettől fogva embergyilkos.
10. A helyhez és időhöz kötött szabadság – nem szabadság.

32/c

Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, de engem megölni igyekeztek, mert beszédem nem fér meg bennetek. Én, amit Atyámnál láttam, azt beszélem, ti is azt teszitek, amit atyátoknál hallottatok (8,37–8). [Tm 42., 92.]

Ábrahám magva = az Úrral kötött (állítólagos és kollektív) szövetség letéteményesei
beszédem nem

fér meg bennetek = szóba se tudtok állni a mondanivalóimmal

amit atyátoknál hallottatok = a belétek plántált sátáni program alapján gondolkodtok, melynek szerves része a geocentrikus és emberközpontú világgép

32/d

Ha Ábrahám gyermekei vagytok, Ábrahám tetteit teszitek, ámde ti megölni igyekeztek engem. Engem, az Emberfit, aki megmondtam nektek az igazságot, amit az Isten mellől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. Ti a ti atyátok tetteit teszitek (8,39–41).

1. Ábrahám tette (amiről híres): a szövetségkötés.
2. Ez az állítólagos és kollektív szövetségkötés csak üdvtörténeti mese.
3. Ábrahámot nem Jézus rángatta elő, hanem a zsidók.
4. Jézus csak szimbólumként utal Ábrahámra.

32/e

Miért nem ismertek rá arra, amit beszélek? Azért, mert nem vagytok képesek meghallgatni, amit mondok. Ti a vádló atyától valók vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok megtenni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt, nem állott meg az igazságban, mert az igazság nincs benne. Akkor a magáéból beszél, amikor a hazugságot szólja, mert hazug ő, és a hazugságnak atyja. De mert én az igazságot szólok, nem hisztek nekem. Közületek ki bizonyít rám vétket? Ha meg az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem? Aki Istenből való, hallgatja Isten beszédeit. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől valók vagytok (8,43–47). [Tm 42., 48., 92.]

amit Jézus beszél = atyai kinyilatkoztatások

nem vagytok képesek meghallgatni = szóba se tudtok állni a mondanivalóimmal

ti a vádló atyától vagytok = az ember Evilág Urának a teremtménye, akit saját képére formált, ezért a homo sapiens önző, hazug és ostoba

atyátok kívánságait

akarjátok megtenni = a belétek plántált sátáni program alapján gondolkodtok, melynek szerves része a geocentrikus és emberközpontú világgép

kezdetől fogva embergyilkos = terveiben nem szánt örök életet semminek
nem állott meg az igazságban = gonoszságában nem gyakorolt irgalmat senkivel
mert az igazság nincs benne = önhibájából nem tett szert irgalmas lelkületre
hazug ő, és a hazugságnak atyja = tőle indul ki minden rossz, amit a nagy hazugságok tesznek lehetővé (pl. az, hogy evilágot a Jóisten teremtette)

de mert én az igazságot

szólok, nem hisztek nekem = ti azért kételkedtek, mert mindannak az ellenkezőjét állítom, amit a Hazugság Atyja belétek vert, pedig az nem igaz !

közületek

ki bizonyított rám vétket = a hallgatóságból senki sem tud logikai alapon megcáfolni

ha meg az igazságot mondom

miért nem hisztek nekem? = miért győzi le bennetek a vakhit a logikát?

1. Az Isten Szellem, azaz Értelem, Ész, Logika.
2. Isten csak szellemi téren, vagyis ésszel közelíthető meg.
3. Jézust a János–evangélium Logosznak nevezi.
4. Aki hitet tesz az ész helyére, az nem veheti a kinyilatkoztatásokat.
5. Ki tett hitet az ész helyére a kereszténység vonatkozásában? (Válaszolok: Pál.)
6. Ki biztosítja a hazugság folyamatosságát? (Válaszolok: az ördögi egyház.)
7. Mi lesz ennek az eredménye? (Válaszolok: a mindenkori Emberfik likvidálása.)

33.

Megszóltak a zsidók: „Nem helyesen mondjuk-e, hogy szamaritánus vagy és ördögi szellem van benned?” Bennem nincs ördögi szellem – felelte Jézus –, ellenkezőleg, megbecsülöm Atyámat, ti azonban nem becsültök engem. Én nem keresem a magam dicsőségét, van, aki megkeresse és megítélje. Bizony, bizony azt mondom nektek, ha valaki megőrzi beszédemet, soha nem lát halált. „Most tudjuk hát, hogy ördögi szellem van benned – mondták neki a zsidók. – Ábrahám meghalt, a próféták is. Te meg azt mondom: Ha valaki megőrzi beszédemet, soha nem *kószol* halált. Nagyobb vagy te atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak. Mivé teszed te magadat?” Jézus ezt felelte: Ha én magam dicsőítem magamat, dicsőségem semmit sem ér. Van, aki engem megdicsőítsen: Atyám, akiről azt mondjátok: ő a mi Istenünk. De ti nem ismertétek őt, én ellenben ismerem őt, ha azt mondanám: Nem ismerem őt, hozzátok hasonló hazuggá lennék. Ám én ismerem őt, és beszédét megőrzöm. Atyátok, Ábrahám, ujjongott annak, hogy meglátja az én napomat, meg is látta, meg is örült. „Ötven éves sem vagy és láttad Ábrahámot?” – kérdezték tőle a zsidók. Jézus ezt felelte nekik: Bizony, bizony azt mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, én öröktől fogva vagyok (8,48–59).

[Tm Prológus, 1., 2., 3., 10., 18., 27., 45., 51., 55., 58., 71., 85., 107., 112.]

zsidó = a júdaizmus reprezentánsa, átvitt értelemben: következetlen hívő

szamaritánus = pogány, hitetlen, istentelen (a zsidók szempontjából)

megbecsülöm atyámat = logikus gondolkodással, hiszen ő maga a Logika

ti azonban

nem becsültök engem = nem vontok le helyes következtetéseket szavaimból és tetteimből

megőrzi beszédemet = felfogja azt, amit mondom, s annak értelmében cselekszik

soha nem lát halált = megérti, hogy igazi halál nincs és nem is lehet (vö. Tm 112.)

semmit sem ér = az én számomra (Nekem az a jó, ha Atyám keresi a módot arra, hogy megdicsőítsen, mert úgy ítéli meg; méltó vagyok arra.)

de ti nem ismertétek őt = addig, amíg én fel nem léptem, én nyilatkoztattam ki őt; szóval, nemes tettekkel és jelképes cselekedetekkel

én ismerem őt = mégpedig közvetlenül, Atya–Fiúi mélységben !

beszédét megőrzöm = irgalmas lelkületét a magamévá teszem (vö. Tm 107.)

atyátok (Ábrahám) = én nem tőle származom, én Istenből való vagyok (vö. Tm 102.)

Ábrahám = olyasvalaki, aki nélkülözötte a Pneumát, de állítólag szövetséget kötött Istennel
valakinek a napja = az az időpont, amikor életre nemzi a Pneumáját, mely lehetővé teszi
az igazi szövetségkötést (vö. Tm 3., 107.)
én = igazi valóm, a Pneumám, melyet életre nemzettem, s ami mindig is létezett

1. Aki hitet tesz az ész helyére, az úgy vélheti, hogy Jézus az Ördöggel cimborál.
2. Jézus beszédeit csak egy Fiú-aspiráns őrzi meg.
3. Hol nem fog halált látni ez a Fiú-aspiráns? (vö. Tm 112.).
4. Mikor nem fog halált látni? (vö. Tm 1.).
5. Mivel nem fog halált látni? (vö. Tm 27., 40., 71.).
6. Miért nem fog halált látni? (vö. Tm 10.).
7. Látni csak azt lehet, ami van !
8. Aki nem lát halált, azt a halál se fogja látni !
9. A biológiai halál az evilági élet tartozéka (vö. Isz 133/34,4–16)
10. Ez a világ halott (vö. Tm 55.), melyet hullák népesítenek be (vö. Tm 2.).
11. Ádámtól Bemerítő Jánosig mindenki meghalt, mert senki sem hozta létre a Pneumáját.
12. Isten az élők Istene !
13. Jézus az Élőből él (vö. Tm 112.).
14. Jézus mindig az igazi életről és az igazi halálról beszél !
15. Jézusban és az Atyában ugyanaz a Lélek munkál.
16. Ez a Lélek öröktől fogva megvolt.
17. Az Igazság kezdetből fogva létezik (Fülöp-evang.).
18. Boldog, aki már létrejött előtt létezett (Fülöp-evang.).
19. Boldog, aki azelőtt lett, amikor még nem volt (Tm 18.).
20. Kezdetben már volt az Ige, az Ige Isten felé fordult és Isten volt az Ige (Jn 1,1–2).
21. Ki az egyetlen igazi létező? (Válaszolok: a Jóisten).
22. Jézus ugyanúgy önmagában bírja az Életet, ahogy az Atya (vö. Jn 5,26).
23. Hogyan dicsőítheti meg az Atya Jézust?
24. Az Atya azzal a dicsőséggel dicsőíti meg Jézust, mely már evilág keletkezése előtt az övé volt (vö. Jn 17,5).
25. Akit az Isten küldött el, az az Isten beszédeit szólja (vö. Jn 3,34).
26. Isten nem mértékkal adja a Szellemet ! (vö. Jn 3,34).
27. Jézus valóban szövetséget kötött az Atyával.
28. Ez a szövetség élő és közvetlen istenkapcsolatot jelent (vö. Jn 12,44–50).
29. Az Atya szereti a Fiút, és minden tudást a kezébe adott (vö. Jn 3,35).
30. A mindenkori Emberfi együtt-uralkodik Atyjával (vö. Mt 19,28), azt beszél, amit nála lát (vö. Jn 3,11–3), s azt teszi, amit ő cselekszik (vö. Jn 5,17–21). Ez lenne az a bizonyos „királyság”, amelyről Jézus beszélt !

34.

Elmentében meglátott egy embert, aki születésétől fogva vak volt. Tanítványai megkérdezték: „Rabbi, ki vétkezett, ő-e vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus ezt felelte: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei. Azért történt ez, hogy az Isten munkái rajta láthatókká legyenek. Amíg nappal van, annak munkáin kell dolgoznunk, aki engem küldött, éjszaka jön, amikor senki nem munkálkodhat. Én, amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok (9,1–7). [Tm 23., 37., 49., 72.]

ez = a csodás gyógyítás (9,6–7)

az Isten munkái = Jézus nemes tettei, melyeket az Atya segítségével vitt végbe (vö. Tm 107.)

amíg nappal van = amíg van, aki megvilágítja az egész világot (vö. Tm 23., Jn 11,9–10)

éjszaka jön = távozásom után be fog köszönteni a sötétség korszaka (vö. Tm 11., 37.)

1. Születhetne-e valaki vakon egy Isten által teremtett világban?
2. A júdaizmus szerint a betegség Isten büntetése valami miatt (vö. Jn 9,34).
3. A tanítványokban „júdeai” lelkület munkált.

4. Az Atya, ha tudja, akkor Fiai közreműködésével megszünteti a betegséget és a halált.
5. Az Atya csak akkor tudja ezt megtenni, ha vannak emberi Fiai.
6. Ezek az Emberfik nemes tetteikkel (is) lebontják a vádló munkáit (vö. Tm 72.).
7. Ez a „lebontás” csak akkor megy végbe, ha az emberek elgondolkodnak a látottakon.
8. Hol fog végbemenni a lebontás?
9. Kik fognak bontani?
10. Jézus példát adott a követőinek.
11. Jézus követőinek szintén le kell bontaniuk a vádló munkáit.
12. E követőknek még nagyobb tetteket kell véghez vinniük (vö. Jn 14,12).

35.

„Ítélni jöttem e világra, hogy azok, akik nem látnak, látókká legyenek, és a látók vakokká”. A társaságát kereső farizeusok közül egyesek meghallották ezeket a szavakat és megszólították: Hát mi is vakok vagyunk? „Ha vakok volnátok – felelte nekik Jézus –, nem volna vétkeitek. De mivel azt mondjátok: Látunk –, vétkeitek megmarad (9,39–41). [Tm 3., 33.]

ítélni jöttem e világra = tevékenységem óhatatlanul polarizálódást vált ki (vö. Tm 3.)

akik nem látnak = a vezetettek

a látók = a vezetők

„a” vétek = a Szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság (vö. Tm 43.)

36/a

Bizony, bizony azt mondom néktek, aki nem az ajtón át megy be a juhok karámjába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az, haramia. Aki ellenben az ajtón át megy be, az a juhok pásztora. Neki az ajtónálló megnyit. A juhok is hallgatnak szavára. Saját juhait nevükön szólítja és kivezeti őket. Ha mind kihajtotta a saját juhait, előttük megy és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját. Más embert egyáltalán nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert nem ismerik a mások hangját (10,1–5). [Tm 22., 27., 109.]

a juhok = a Fiú-aspiránsok, akiket az Atya adott Jézusnak (vö. Jn 6,44)

a juhok karámja = a Fiú-aspiránsok lelke

a karám ajtaja = a közvetlen istenkapcsolat lehetősége

(Átvitt értelemben az a személy, aki megtestesíti azt, vö. Tm 27.)

máshonnan = kollektív „megoldások” felől, a széles úton járva (vö. Mt 7,13–4)

a juhok pásztora = Jézus, az első Emberfi

az ajtónálló = az ész, az értelem, a logika

a juhok is hallgatnak szavára = a Fiú-aspiránsok az értelem talaján állnak

Jézus saját juhait = a kiválasztottak (vö. Tm 22., Jn 10,16)

nevükön szólítja = egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban részesíti őket

kivezeti őket = a Sötétség Birodalmából

mind kihajtotta a saját juhait = csak a kiválasztottakat (hiszen csak azok követik őt)

előttük megy = megmutatja számukra az utat (vö. Tm 109., Jn 14,6)

a juhok követik őt = szintén Fiúvá, királlyá válnak (vö. Mt 19,28)

ismerik a hangját = tisztában vannak tanításának lényegével, s azt meg is valósítják

1. Az ember lelkébe be lehet hatolni.
2. Nemcsak a keskeny, de a széles út felől is lehet közelíteni.
3. Aki kollektív megoldásokat javasol, az elveszi az emberek elől az igazi lehetőséget.
4. Arra kell hallgatni, aki a közvetlen istenkapcsolatot testesíti meg.
5. Ezt a személyt a logika visszaigazolja.
6. Nem szabad hitet tenni az ész helyére.
7. Csak a kiválasztottak menekülnek meg.

8. A megmenekülést az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vétele biztosítja.
 9. A kiválasztottak egy már bejárat útvonalon haladhatnak a cél felé (vö. Jn 4,36–8).
 10. Hogyan lehet megismerni a pásztor hangját? (vö. Tm 109.).

36/b

Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy én vagyok a juhok ajtaja. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és haramiák, de nem hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: Bemegy majd, kimegy majd és legelőt talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és elveszítsen. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségük (10,7–10). [Tm 2., 12., 71., 107., 109.]

én vagyok = az Atya emberi Fia, s ezért az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása

a juhok ajtaja = a Fiú-aspiránsok lelkének kapuja

mindazok, akik előttem jöttek = rajtam kívül senki sem volt felhatalmazva

tolvajok és haramiák = lopni és rabolni akartak

de a juhok nem hallgattak rájuk = aki nem tett hitet az ész helyére, az nem dőlt be

én vagyok az ajtó = a kinyilatkoztatás csapját a közvetlen istenkapcsolat nyitja meg
 (vö. Tm 12.)

ha valaki rajtam át bemegy = aki szintén Fiúi státust szerez, azzal, hogy eggyé teszi a kettőt
 (vö. Tm 107.)

megmenekül = nyugalmat talál, békére lel, megpihen, örök életet szerez, királlyá lesz

bemegy majd = a szűk kapun

kimegy majd = a másik oldalon

legelőt talál = olyan táplálékot, amire mindig is vágyott

a tolvaj lop, öl és elveszít = megfosztja az embert a közvetlen istenkapcsolat lehetőségétől
 (vö. Tm 2., 71.)

36/c

Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor a lelkét adja oda a juhokért. Aki béres és nem pásztor – kinek a juhok nem tulajdonai –, amikor észreveszi, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat és elfut, a farkas meg elragadja és szétszórja őket, az ilyen ugyanis béres és nem törődik a juhokkal. Én vagyok a jó pásztor. Én ismerem az enyéimet s az enyéim ismernek engem, mint ahogy az Atya is ismer engem és én is ismerem az Atyát. Én lelkemet adom oda a juhokért. Más juhaim is vannak nékem, melyek nem ebből a karámból valók. Azokat is elő kell vezetnem. Hallgatni fognak a szavamra, úgyhogy egy nyáj lesz majd és egy pásztor. Azért szeret engem az Atya, mert lelkemet adom oda, hogy újra felvegyem. Senki nem vette el azt tőlem, magam vetem el azt magamtól. Felhatalmazást kaptam arra, hogy elvessem azt, és felhatalmazást kaptam, hogy újra magamhoz vegyem azt. Atyámnál kaptam ilyen parancsot (10,11–8). [Tm 107., 109.]

én vagyok = az Atya emberi Fia, s ezért az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása

a lelkét adja oda = mindenét, amije csak van, a biológiai életét

a juhokért = a Fiú-aspiránsokért

más juhaim is vannak

nékem, melyek nem

ebből a karámból valók = a világtörténelem folyamán lesznek még kereső emberek

hallgatni fognak a szavamra = megértik, amit mondok, és meg is valósítják azt

egy nyáj lesz majd és egy pásztor = teljes lesz köztük az összhang (vö. Jn 17,20–4)

lelkemet adom oda, hogy újra felvegyem = mindent feláldozok azért, hogy utat mutassak

1. Jézus ismeri az övéit, s az övéi is őt (vö. Tm 109.).
2. Ez az ismeretség közvetlen, és Atya–Fiúi mélységű.
3. Jézus az övéit az Atyától kapta (vö. Jn 6,44).
4. Jézus a jövőbeni Fiú–aspiránsokra is gondot visel (vö. Jn 17,20–1).
5. Jézus tudja, hogy rájuk is gondolnia kell.
6. Jézusban irgalmas lelkület munkál.
7. Jézus eggyé tette a kettőt (vö. Tm 107.).
8. Az Atya azt szereti, aki önként áldozza fel mindenét.
9. Miben mutatkozik meg az Atya szeretete? (vö. Jn 3,35).
10. Csak az kap felhatalmazást a lelke odaadására és újra felvételére, aki tudja, hogy ezt parancsolja az Atya.
11. Az Atya csak olyasmit parancsol, ami jó célt szolgál.

36/d

Körülfogták a zsidók és megkérdezték tőle: Meddig tartod még feszültségben a lelkünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd ki a nyilvánosság előtt! „Már mondtam és nem hiszitek – felelte nekik Jézus. – A tettek, amelyeket Atyám nevében teszek, tanúskodnak mellettem. Ti azonban nem hisztek, mert nem vagytok az én juhaim közül valók. Az én juhaim hallgatnak szómra, én is ismerem őket, ők meg követnek engem. Örök életet adok nekik, úgy, hogy soha el nem vesznek, senki sem fogja kiragadni őket a kezemből. Atyám, aki őket nekem adta, nagyobb mindeneknél, és senki sem képes kiragadni őket Atyám kezéből. Én és az Atya egy vagyunk” (10,22–30).

a zsidók = a júdaizmus reprezentánsai, átvitt értelemben: következetlen hívők

a Krisztus = a Felkent, a Felhatalmazott, a Messiás

Atyám nevében = az ő felhatalmazásával

Jézus juhái = a Fiú–aspiránsok, tehát azok, akik tanulni szeretnének tőle

hallgatnak szómra = értenek engem és aszerint cselekszenek

én is ismerem őket = meg tudom ítélni, hogy ki keresi az istengyermeki státust

ők meg követnek engem = a Fiúságban

1. Jézus nem mondta ki a nyilvánosság előtt, hogy ő a Krisztus.
2. Vajon miért?
3. Aki nem jön rá magától, az biztos, hogy nem Fiú–aspiráns!
4. Jézus nemes tettei önmagukért beszélnek.

37.

Nem tizenkét órája van-e a nappalnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ világosságát. Ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen benne világosság (11,1–11). [Tm 23.]

a nappal = az az időszak, amikor világos van

e világ világossága = Jézus, az Emberfi (vö. Tm 23.)

nem botlik meg = nem esik törbe, semmi sem gátolja a szellemi fejlődését

látja = érti

ha valaki éjjel jár = sötétben tapogatózik (tudatlanul viszonyul a dolgokhoz)

megbotlik = törbe esik, szellemi fejlődése megreked

nincsen benne világosság = az illető nélkülözi a Pneumát

1. A tanítványok féltették a Mester életét (vö. Jn 11,8; 11,16).
2. Ez a logion a Jézust befolyásolni akaró tanítványoknak szól.
3. Jézus az ilyen eltérítési szándékokat nem tolerálja (vö. Mt 16,21–3).
4. Mint kiderült, érdemes volt visszamenni Júdeába... (Jn 11,17–45).

38.

Én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz, élni fog, még ha meghalna is. Soha nem hal meg senki, aki él és hisz bennem (11,25–6). [Tm 2., 10., 17., 27., 58., 107., 112.]

én vagyok a feltámadás és az élet = nekem közvetlen istenkapcsolatom van

aki bennem hisz = a státusomban, a mivoltomban (vö. Tm 27., Jn 5,24)

élni fog, még ha meghalna is = feltámad, mégpedig azonnal (vö. Lk 23,39–43).

soha nem hal meg senki = ez az eshetőség ki van zárva !

aki él = olyasvalaki, aki az Élőre tekint (vö. Tm 58.), ill. az Élőből él (vö. Tm 112.)

(Ennek az illetőnek van értő-érzékszerve, azaz Pneumája.)

és hisz bennem = követ engem a Fiúságban

1. Ki állíthatja azt, hogy ő a feltámadás és az élet?
2. Kiről mondhatjuk, hogy hisz az Emberfiben?
3. Mivel lehet felismerni Jézus státusát?
4. A Pneumával rendelkező személy is meghalhat (biológiailag).
5. Ez az illető fel fog támadni.
6. Mikor és miért fog feltámadni?
7. Jézus is meghalt...(vö. Isz 133/34,4–16).
8. A lélek feltámadása és az esetleges újra-testet-öltés két külön dolog !
9. Jézus a tanítványai miatt öltött újra testet.
10. A halál tényként való rögzüléséhez legalább három napnak el kellett telnie.

39.

Bizony, bizony azt mondom nektek, ha a földbe hullatott gabonamag el nem hal, egyedül marad. Ha azonban meghal, sok gyümölcsöt terem. Aki kedveli a lelkét, elveszti azt, s aki gyűlöli e világban a lelkét, örök életre megőrzi azt. Ha valaki kiszolgál engem, kövessen is engem, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Ha valaki nekem szolgál, meg fogja becsülni azt az Atya (12,24–6). [Tm 23., 49.]

a földbe hullatott gabonamag = az Emberfi

egyedül marad = nem lesznek követői

sok gyümölcsöt terem = hozzá hasonló istengyermekeket

Jézus szolgája = olyasvalaki, aki Urának és mesterének tartja őt

aki neki szolgál = mindenki, aki igyekszik tanulni tőle

kövessen is = nyilvánosan működő Fiúként

ahol én vagyok = a királyi lelkiállapotban, mely uralkodásra képesít (vö. Tm 82.)

40.

A világosság még egy kis ideig köztetek van. Úgy járjatok, ahogy világosságotok van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket. Aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. Minthogy világosságotok van, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiaivá lehessetek (12,35–6). [Tm 2., 23., 49., 61.]

a világosság = az Emberfi

úgy járjatok, ahogy világosságotok van = azt tegyétek, amit ő mond

a sötétség hatalma = a tudatlanság

nem tudja, hová megy = fogalma sincs arról, hogy micsoda az ember, hol van, mivé lehet mit veszíthet

higgyetek a világosságban = a státusomban, a mivoltomban

41.

Aki bennem hisz, nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem. És aki engem lát, azt látja, aki engem elküldött. Én világosságul jöttem e világra, hogy senki, aki bennem hisz, sötétségben ne maradjon. Ha valaki beszédemet hallgatja, és nem őrzi meg, én nem ítélem meg azt, mert nem azért jöttem, hogy a világot megítéljem, hanem hogy megmentsem a világot. Van, aki megítéli azt ! Aki elvet engem, és beszédeimet el nem fogadja, az Ige ítéli el, amelyet szóltam, az Ige ítéli el azt az utolsó napon. Mert én nem magamból szóltam, hanem az Atya, aki engem elküldött, adott nekem parancsot arra, hogy mit szóljak és mit beszéljek. És tudom, hogy az ő parancsa örök élet. Amiket tehát beszélek, úgy beszélem, ahogy az Atya mondotta nekem (12,44–50). [Tm 14., 23., 27., 49., 61.]

aki Jézusban hisz = az, aki követi őt a Fiúságban, aki ugyanazt a státust tölti be

aki Jézust látja = érti őt, veszi a kinyilatkoztatásait

világosságul jöttem e világra = a közvetlen istenkapcsolatot bizonyítandó (vö. Tm 27.)

senki, aki bennem hisz = mindenki, de csak az

Jézus beszédei = atyai kinyilatkoztatások

hallgatja és nem őrzi meg = szóba áll ugyan velem, de elvet

én nem ítélem meg azt = nem vitatkozni, hanem kinyilatkoztatni jöttem (vö. Tm 27.)

az Ige = a Logika

az utolsó nap = ez egy egyéenként változó időpont, melynek eljövetele rajtunk fordul

nem magamból szóltam = nem a saját sületlenségeimet terjesztem (vö. Jn 5,43)

1. Jézus lényegileg azonos az Atyával.
2. A világ sötét.
3. Jézus az egyetlen, aki világít (vö. Tm 23.).
4. Aki nem áll szóba Jézussal, az méltó az ítéletre.
5. Ez az ítélet be fog következni.
6. Vajon mikor és hol jön el „az utolsó nap”?
7. Vajon mi lehet az oka annak, ha valaki nem őrzi meg Jézus beszédeit?
8. Jézus maga a logika, ő a Logosz !
9. Az embert csak a helyes következtetések levonása mentheti meg.
10. Jézus szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel nyilatkoztatta ki az igazságot.

42.

Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy aki valakit befogad, akit én küldök, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem (13,20). [Tm 107., 109.]

a „valaki” = a Szent Szellem

1. Az Isten (a homo sapiens számára) – Szellem.
2. Az ember csak szellemileg tud összekapcsolódni Istennel.
3. Jézus megteremtette az Atyával való lényegi egységet (vö. Tm 107.).
4. Jézusban ugyanaz a Lélek munkált, ami Atyjában.
5. Jézus „csak” ezt a Lelket tudja elküldeni.
6. A Fiú-aspiránsok ezt a Lelket be tudják fogadni.
7. A világ fiai nem képesek befogadni (vö. Tm 27.).

43.

Gyermekeim, még egy kevés ideig veletek vagyok, keresni fogtok engem és amiként a zsidóknak már megmondtam, azt most nektek is mondom: Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek. Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek. Ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról ismer meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretet lesz bennetek egymás iránt (13,33–5). [Tm 11., 23., 37.]

gyermek (itt) = olyasvalaki, akinek még sok oktatásra van szüksége
a zsidók = formális tekintélyek, akik következetlenségnek bizonyultak (vö. Tm 42.)
ahová én megyek = az Atyához, az ő Világába

1. Jézusnak konstatálnia kellett, hogy a tanítványai még sehhol sem tartanak.
2. Jézus ideje szűkre volt szabva (vö. Jn 7,6).
3. A Sötétség Birodalmában az istengyermekek gyertyáját mihamarabb kioltják.
4. Aki már egyé tette a kettőt (vö. Tm 107.), annak a biológiai halál csak nyereség.
5. A mennybemenetel után az Emberfi már csak az igéiben lesz elérhető *a keresők számára* (vö. Tm 109.).
6. A logikátlanul gondolkodók számára ez a lehetőség sem áll fenn.
7. A Tizenkettő és a zsidók valamiben hasonlítanak egymásra.
8. Közvetlen istenkapcsolat nélkül nincs átjárás az örökkévalóságba (vö. Jn 10,9).
9. Jézusnak új (az előzővel össze sem hasonlítható) parancsolatot kellett adnia.
10. Mi volt az eredeti parancsolat?

44.

Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. És ha elmegyek és helyet készítek nektek, ismét megjövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Az utat tudjátok oda, ahová megyek (14,1-5). [Tm 23.]

elmegyek = vállalom a kereszthalált is

megjövök = feltámadok

magamhoz veszek titeket = tovább tanítalak benneteket

az út = a közvetlen istenkapcsolat kialakítása (vö. Tm 2., 71., Mt 7,13-4)

1. Hol lehet az a Jézus által elkészített hely?
2. Az a hely nem ebben a világban van !
3. Hogyan és hol készít nekünk helyet Jézus? (Válaszolok: a kereszthalál és a feltámadás okozta katarzisz által, a lelkünkben.)
4. Ha Jézus nem megy el, akkor nem tud nekünk helyet készíteni. (Lásd a 39. logiont is !)
5. Hol és mi volt Jézus?
6. Jézus a közvetlen istenkapcsolatot testesítette meg (vö. Tm 27.).
7. Az uralkodással járó meggazdagodás a követői előtt is nyitva áll ! (vö. Tm 82.).

45.

Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak rajtam keresztül. Ha engem megismertetek volna, Atyámat is ismernétek... Aki engem lát, látja az Atyát... Higgyétek el nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem. Ha nem, magukért a tettekért higgyetek (14,6-11). [Tm 2., 14., 107., 109.] Isz 173/154

lát = ért

1. Ki és mi volt Jézus?
2. Mikor és minek következtében vált Isten emberi Fiává?
3. Mi az istengyermekség lényege?
4. Hol van a királyság?
5. Mi biztosítja azt, hogy az Atyához mehessünk?
6. Az Emberfi megismerhető.
7. Mivel lehet megismerni őt?
8. Mikor lehet meglátni az Atyát? (vö. Tm 14.).

46.

Bizony, bizony azt mondom nektek, az aki bennem hisz, ugyanazokat a munkákat fogja tenni, melyeket én teszek, sőt azoknál nagyobbakat fog tenni, mert én az Atyához megyek. S amit csak kérni fogtok az én nevemben, megteszem majd, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban. Ha valamire nevemben kérni fogtok, én megteszem (14,12-4). [Tm 107., 109.]

aki bennem hisz = a státusomban, a mivoltomban

ugyanazokat a munkákat = az Isten Fiára jellemző nemes tetteket (vö. Jn 10,32)

az én nevemben = státusomban, tehát (második, ill. n-edik) Emberfiként

hogyan az Atya

megdicsőüljön a Fiúban = hogy a mindenkori Emberfi fel tudja mutatni a helyes istenképet

1. Csak az hisz Jézusban, aki követi őt a Fiúságban (vö. Jn 12,26).
2. Jézus szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel szemléltette a csak-jó Istent, aki ellentéte ennek a világnak.
3. A mindenkori Emberfi szintén nyilvánosan fog működni, Jézushoz hasonlóan.

47.

Ha szerettek engem, parancsolataimat megőriztétek ! S majd kérni fogom az Atyát és ő más Bátorítót fog adni nektek, hogy az örökké veletek legyen: Az Igazság Szellemét, akit a világ nem képes befogadni, mert nem látja s nem is ismeri őt, ti ellenben ismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek lesz (14,15-7). [Tm 2., 27., 40., 71.]

1. Csak az szereti Jézust, aki megőrzi a parancsolatait (vö. Jn 15,10a).
2. Jézus csak olyasvalakivel kapcsolatban kérheti az Atyát bármire is, aki megőrzi a parancsolatait (vö. Jn 15,10b).
3. Az embert Jézus megőrzött parancsolatai köthetik össze az Atyával.
4. Az Atya – a homo sapiens számára – Szellem.
5. Az Atya „csak” szellemet tud adni emberi fiai számára.
6. Ez a szellem az Irgalom, az Igazság, a Szabadság, a Tudás szelleme.
7. Az ember értő-érzékszerve a Pneumája.
8. Az életre nemzett Pneuma örökké velünk marad.
9. A Lélek az agyban van.
10. Az embert csak a Logika bátoríthatja.
11. Ez a világ nem nyújtja alanyi jogon a közvetlen istenkapcsolatot.
12. A világ nem is tud erről a nagy lehetőségről.
13. Evilág nem is akar tudni róla, mert nincs benne irgalom.
14. Az Igazság Szellemét csak az ismerheti, akiben benne van.
15. Ha belénk került, akkor bennünk is marad.

48.

Én vagyok az igazi szőlőtőke. Atyám a szőlőműves. Lemetsz rólam minden vesszőt, mely gyümölcsöt nem terem, és megtisztít mindent, mely gyümölcsöt terem, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok amiatt a beszéd miatt, melyet szoltam hoztátok. Maradjatok bennem, én is bennetek maradok. Miként a vessző nem képes magától gyümölcsöt teremni, csak ha a tőkén marad, úgy ti sem, ha bennem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad s akiben én is megmaradok, sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit nem tehetek. Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, ott elszárad, azután összeszedik, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok bennem és beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz nektek. Azzal dicsőül meg Atyám, ha sok gyümölcsöt teremtek és tanítványaimmá lesztek (15,1-8). [Tm 1., 38., 39., 61., 71., 72., 89., 107., 109.]

én vagyok = az Atya emberi Fia

az igazi szőlőtőke = ami képes a gyümölcsözésre (vö. Tm 44., Mt 7,15–20)

én vagyok az igazi szőlőtőke = csak a Fiúi státus lehet gyümölcsöző (vö. Tm 39.)

megtisztít = teljesen megvilágosít

tisztaság = lelki fényesség (vö. Tm 23., 49., 61.)

Jézus beszédei = isteni kinyilatkoztatások

ti már tiszták vagytok

amiatt a beszéd miatt,

amit szóltam hozzátok = a fény hatósugarában vagytok, a kinyilatkoztatásaim folytán

maradjatok bennem,

én is bennetek maradok = ha igaznak tartjátok azt, amit mondtam, akkor az Igazság birtokosai lesztek (Lásd a 47. logiont !)

nálam nélkül semmit sem tehettek = csak a közvetlen istenkapcsolat nyújt mozgásteret

kivetik = a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás van

elszárad, összeszedik,

tűzre vetik és elégetik = felmorzsolják a világ ördögi Rendszerének személytelen erői

tanítványaimmá lesztek = eltanuljátok tőlem a Mester-séget

1. Kollektív módon semmihez sem lehet jutni (vö. Mt 7,13–14).
2. Az egyházi formációk törvényszerűen a teljes szekularizáció felé haladnak.
3. Az egész Dolog lényege a gyümölcsstermés, a Pneuma learatása (vö. Jn 4,34–8).
4. A Cél a teljes megvilágosodás (vö. Tm 1.).
5. A megvilágosodást Jézus kinyilatkoztatásai biztosítják.
6. Ezeket a kinyilatkoztatásokat venni és érteni kell (vö. Tm 89.).
7. Aki nem tartja igaznak azt, amit Jézus állít, az nem kerül Fiúi státusba.

49.

Ámde mindezt az én nevemért fogják veletek tenni, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem. Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna nekik, nem volna vétküek, így azonban nincs mentségük a vétküekre. Aki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöl. Ha nem tettem volna közöttük azokat a tetteket, melyeket senki más nem tett, nem volna vétküek. Így azonban láttak is, meg gyűlöltek: engem is, Atyámat is. De azért lett ez így, hogy beteljesedjék a törvényükben megírt ige: Ok nélkül gyűlöltek engem. Ha eljő a Bátorító, akit Atyám mellől én fogok küldeni, az Igazság Szelleme, aki Atyám mellől jó elő, ő fog tanúskodni mellettem. De ti is tanúskodni fogtok, mert kezdettől fogva velem vagytok. Ezeket azért beszéltem nektek, hogy törbe ne essetek. Ki fognak vetni titeket a zsinagógából. De jön egy óra, mikor bárki, aki titeket megöl, azt fogja gondolni, hogy az Istennek tesz szolgálatot velem. Azért fognak így cselekedni, mert nem ismerték fel az Atyát, sem engem (15,21 – 16,3). [Tm 38., 39., 42., 43., 44.]

az én nevemért = státusomért, mivoltomért

„a” vétek = a Szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság

láttak is, meg gyűlöltek is = a tapasztaltak alapján se vonták le a helyes következtetéseket

nincs mentségük = jaj nekik, mert ítéletre fognak menni, és ezt senki sem gátolhatja meg

de azért lett ez így... = hogy egy közismert szöveggel szemléltessem a dolgot

törbe ne essetek = ez nehogy meggátoljon titeket a haladásban

ki fognak vetni titeket = mindenféle istenes keretek közül

de jön egy óra... = törvényen kívülként fognak kezelni benneteket, nem lesz jogi védelem

1. A hivatalos mértékadóknak fogalmuk sincs a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről.
2. Vajon miért? (vö. Tm 39.).
3. Jézus és az Atya lényegileg egy.
4. Mi képezi ezt a lényegi egységet? (vö. Tm 107.).
5. Jézus az Atya segítségével vitte végbe nemes tetteit.
6. Az Igazság Szelleme – a Logika.

7. Az Atya és a Fiú felismerhető.
8. Melyik érzékszervünkkel ismerhetők fel?
9. Hol található ez az értő-érezékszerv?

50.

Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem vagytok képesek elhordozni még. Ha azonban eljön ő, az Igazság Szelleme, útmutatótok lesz a teljes igazságban. Mert nem magától fog beszélni, csak amit hall, azt mondja el, s a jövődöt tudatja veletek. Engem fog dicsőíteni, mert az enyémből fog meríteni s azt mondja el nektek. Mindaz, amije Atyámnak van, az enyém, ezért mondtam nektek, hogy az enyémből meríti, s azt tudatja veletek (16,12-5). [Tm 40., 110.]

az Igazság Szelleme = a Logika, mely a tudás biztosítóka

a teljes igazság = a helyes isten- és világkép, mely megmutatja azt is, hogy hol van, s hogy micsoda is a homo sapiens

a jövődöt tudatja = egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatások formájában (vö. Tm 17., 85., 89.)

engem fog dicsőíteni = a közvetlen istenkapcsolatot

1. Mikor jön el az Igazság Szelleme?
2. Az eszünket használni kell ! (vö. Tm 40., 110.).
3. Az Atya minden tudást átad a Fiainak (vö. Jn 3,35).

51.

A világ legyőzve áll alattam (16,33c). [Tm 1., 55., 81.]

Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145; 103/194,1; 133/34,4-16; 134/35; 137/38; 139/41; 158/123

1. Hol és mikor győzhette le Jézus a világot?
2. Minek következtében győzhette le?
3. Vajon tud-e a világ arról, hogy legyőzték?
4. Milyen jelei voltak annak, hogy Jézus legyőzte a világot?

52.

Az az örök élet, hogy téged, az egyetlen igaz Istent ismerjenek, és azt, akit elküldtél, a Krisztus Jézust (17,3). [Tm 109.]

Krisztus = Felkent, Felhatalmazott, képviselőre kijelölt személy

53.

Nem volna semmi hatalmad ellenem, ha felülről nem adták volna neked. Ezért nagyobb annak a vétke, aki átadott engem neked (19,11). [Tm 72.]

1. Itt, a Kozmoszban, Evilág Ura és teremtője osztogatja a hatalmat (vö. Lk 4,5-7).
2. Pilátus csak egy kis fogaskerék az ördögi Rendszerben.
3. Az igazi ítéletvégrehajtó a Sátán.

Az Emberfi azért jött, hogy lebontsa a vádló munkáit (vö. 1Ján 3,8b).

54.

„Békesség nektek ! Ahogy engem elküldött az Atya, úgy küldelek el én is titeket”. Miután ezt mondotta, rájuk lehelt és így szólt hozzájuk: „Vegyetek Szent Szellemet ! Akinek vétkeit megbocsátjátok, azoknak megbocsátják azokat, akikéit megtartjátok, azoknak megtartják” (20,21-3). [Tm 1., 2.]

*rájuk lehelt = bennem van Szent Szellem, legyen hát bennetek is !
(Ez egy jelképes cselekedet volt !)*

1. Minek következtében tudta az Atya Jézust elküldeni? (vö. Tm 1.).
2. Mikor tudja Jézus elküldeni az övéit? (vö. Tm 93., 95.).
3. Hogyan lehet megszerezni a Szent Szellemet?
4. Mennyi időt vesz igénybe ez a folyamat?
5. Ki bocsáthat meg vétkeket? (vö. Mk 2,1-12).
6. Miképpen kerülhet az ember istengyermeki státusba?
7. A tanítványoknak ugyanott kell zörgetniük, ahol a mesterük kopogtatott !
8. Hol van a királyság? (vö. Tm 2.).
9. A Lélek az agyban van.